

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

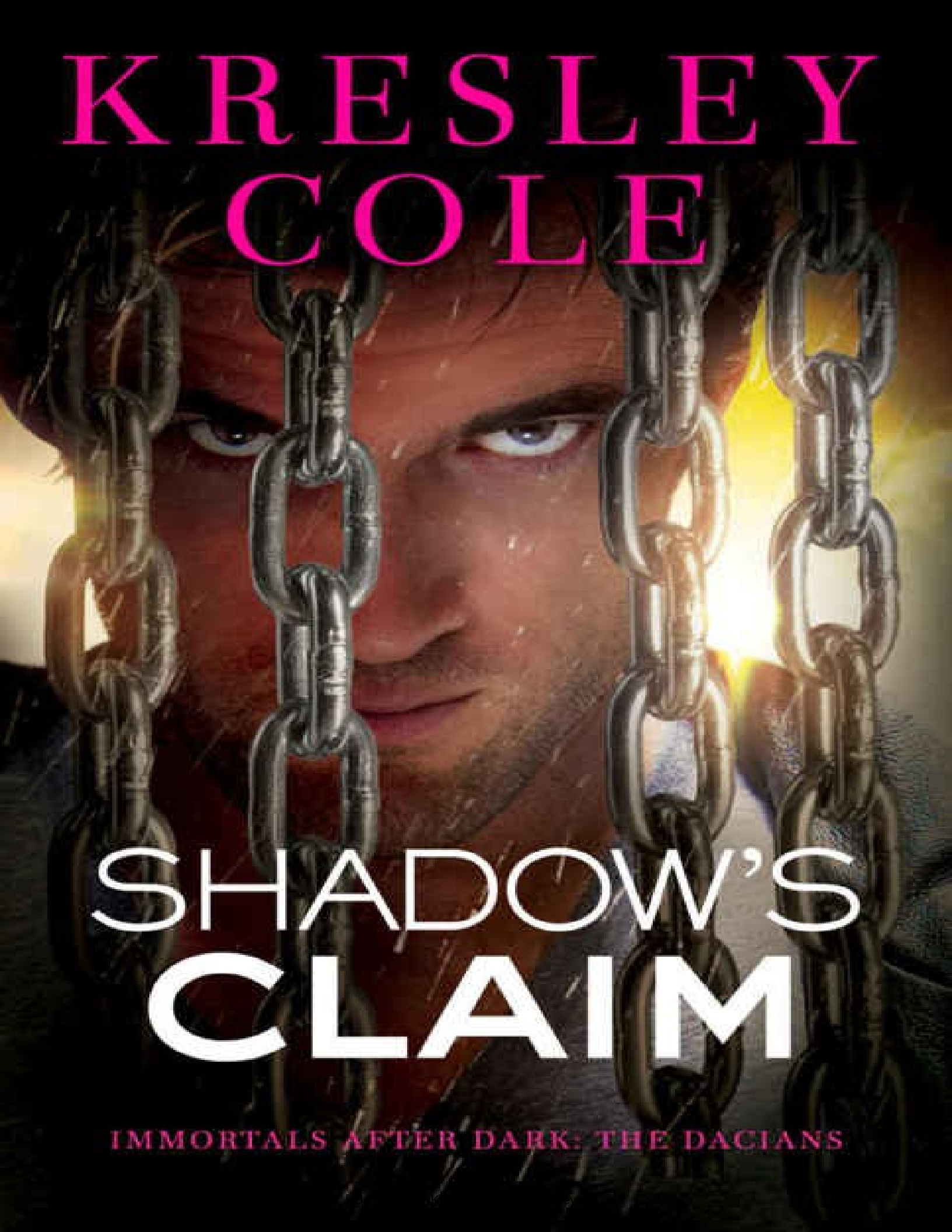
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

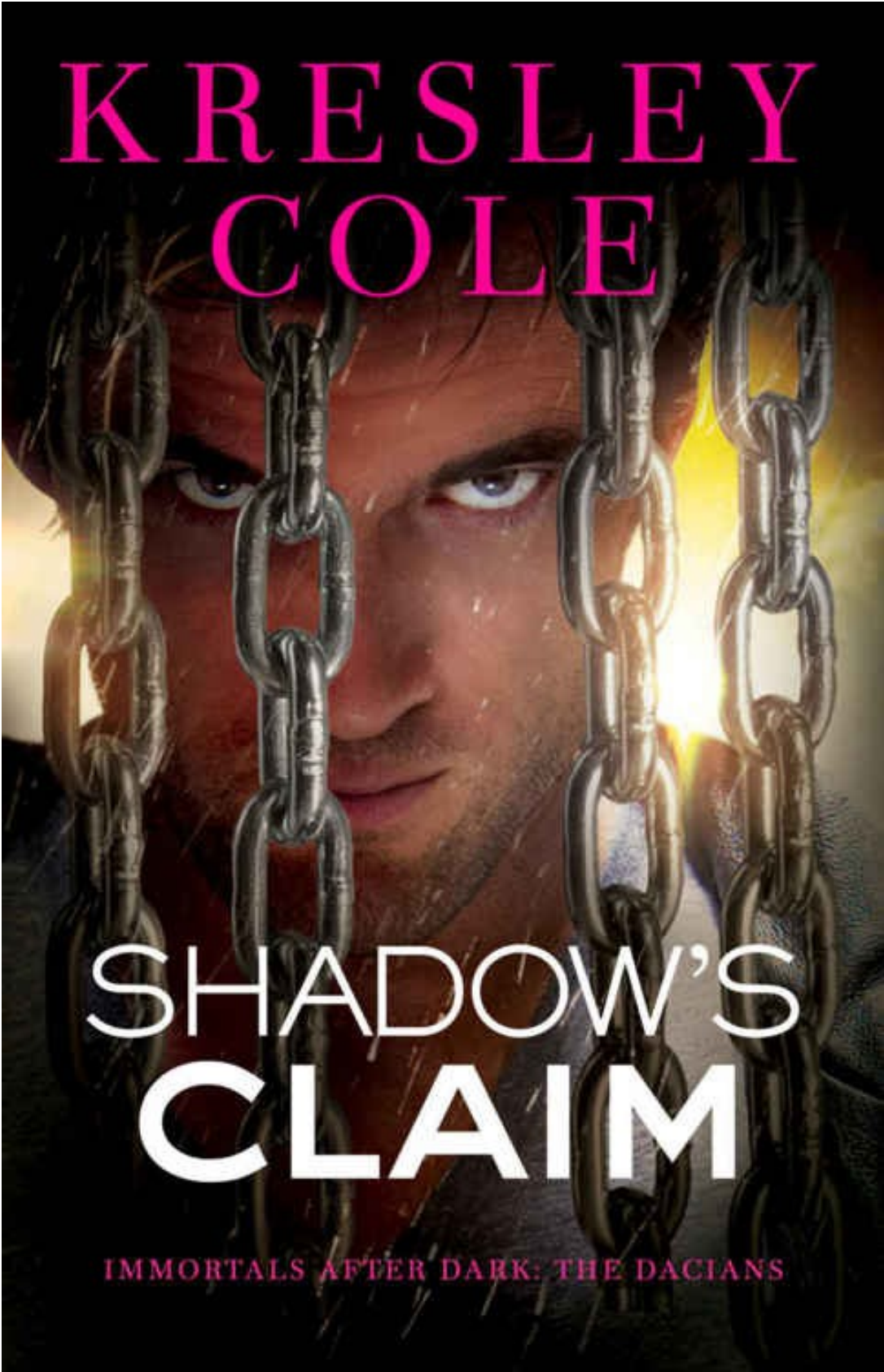
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY
COLE

SHADOW'S
CLAIM

IMMORTALS AFTER DARK: THE DACIANS

KRESLEY
COLE

SHADOW'S
CLAIM

IMMORTALS AFTER DARK: THE DACIANS

#1 NUMARALI NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI KRESLEY COLE

LOTHAIRE

"Bence bu, ilerledikçe gerçekten daha iyi hale gelen birkaç seriden biri. . . . Bu kitaplarla ilgili en sevdiğim şey Cole'un karakterlerin ölümsüzler gibi davranmasına izin vermesi. Çok vahşi, çok kurnaz ve kötüler. Yine de komik, zeki ve tabii ki yatakta harikalar."

-USA Today

"Bir dizinin çılgın, kibirli ve acımasız baş kötüsünü nasıl kahraman yaparsınız? Büyük zorluklarla! Yine de Cole bunu muhteşem bir şekilde başarıyor."

-RT Book Reviews (Top Pick)

KARANLIK BİR SAVAŞÇININ RÜYALARI

"Hızlı tempolu, ilgi çekici ve büyüleyici. . . . Mükemmel bir kaçamak."

-Examiner.com

"Seks sahneleri o kadar ateşli ki sayfaların kendiliğinden yanma tehlikesi var. . . . Hâlâ taze, hâlâ heyecan verici. . . . Olağanüstü harika!"

-LoveVampires

KARANLIKTAN GELEN IBLIS

"Acı ve sert bir tutkuyla bezelenmiş tehlikeli derecede seksi bir hikaye!"

-RT Kitap Yorumları

"Yoğun tehlike, doymak bilmez arzuyla birleşerek heyecan verici doğaüstü maceralarla dolu hızlı bir zeminde geçen kavurucu bir romantizm yaratıyor. Bağımlılık yaratacak kadar iyi bir okuma."

-LoveVampires

KARANLIK PRENSİN ZEVKI

"Tutarlı mükemmellik bir Cole standardıdır!"

-RT Kitap Yorumları

"Beni gözyaşlarına boğabilecek çok az yazar vardır. Kresley Cole onlardan biri."

-Book Binge

ŞEYTAN KRALIN ÖPÜCÜĞÜ

"Kresley Cole paranormal romantizm okurlarının neleri arzuladığını biliyor ve bunu her sayfada mükemmel bir şekilde yerine getiriyor."

-Tek Başlıklar

"Cole tehlike ve arzuyu ustalıkla harmanlayarak son derece özgün bir çağdaş paranormal aşk romanı yaratmış. Kavurucu derecede seksi romantizmi cömert bir keskin mizah ölçüsüyle özenle yumuşatıyor ... tek kelimeyle karşı konulmaz."

-Okuyucudan
Okuyucuya

ALACAKARANLIKTAN SONRA KARANLIK ARZULAR

"Cole kendini aşıyor. . . . Bir mücevher."

-RT Kitap Yorumları

"Esprili diyaloglar, zeki kadın kahramanlar, fantastik alfa erkekler ve evet, ana akım romantizmde okuyabileceğiniz en ateşli aşk sahnelerinden bazılarına sahip yetenekli bir yazar. . . . Büyük bir sürprizle karşı karşıyasınız."

-RomanceNovel.tv

GECEİN KİYİSİNDA KARANLIK İHTİYAÇLAR

"Dokunaklı ve cüretkâr. Cole'un karanlık ve tutkulu bir romantizm içinde her zaman cızırtılı seksi bölümler sunacağına güvenebilirsiniz."

-RT Kitap Yorumları

"Bu romantizmin gelişimi şimdiye kadar okuduklarım arasında en inandırıcı ve sürükleyici olanlardan. Cole'un Karanlıktan Sonra Ölümsüzler serisi her zamankinden daha güçlü bir şekilde devam ediyor."

-Fresh Fiction

BİR KIŞ GECESİNDE KÖTÜ İŞLER

"Büyücülük ve tutkuyu bir araya getirmeyi hayranlık uyandıran Cole'a bırakın. Raflarda yerini alacak bir kitap!"

-RT Kitap Yorumları

"Kresley Cole... yürekleri dağlayan bir romantizmi, sevimli kadın kahramanları, ateşli kahramanları ve daha ateşli seksi zahmetsizce sunuyor... orijinal ve heyecan verici bir paranormal mitoloji eşliğinde hem hikâyeyi hem de okuyucuyu bir noktadan diğerine hızlandırıyor."

-LoveVampires

KÖTÜLERE HUZUR YOK

"Mega yetenekli Cole'un sansasyonel yeni paranormal kitabında cızırtılı seks ve yüksek riskli macera bir arada. . . Kesintisiz bir heyecan yolculuğu. Bravo!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Kresley Cole yine tüyler ürpertici, macera dolu ve tutkulu bir aşk romanı yazmış. . . . Okuyuculara bugün bir kopya almalarını tavsiye ederim. Kesinlikle kaçırılmaması gereken bir kitap."

-Romance Reviews Today

BAŞKA HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN

BİR AÇLIK

"Yoğun aksiyon, şeytani derecede tutkulu seks ve büyüleyici karakterler ... okuyucuları şaşırtıcı ve yaratıcı bir alternatif gerçekliğe götürüyor. . . . Ateşli şeyler!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Zengin mitoloji, yeni bir yaklaşım ve mükemmel yazım bu vampir hikâyesini muhteşem kılıyor."

-Fresh Fiction

Bu Pocket Books e-Kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Posta listemize katılın ve yeni sürümler, fırsatlar, bonus içerikler hakkında
güncellemeler alın
ve Pocket Books ve Simon & Schuster'dan diğer harika kitaplar.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi
ziyaret edin

eBookNews.SimonandSchuster.com

KRESLEY
COLE

SHADOW'S
CLAIM

POCKET BOOKS

New York • London • Toronto • Sydney • New Delhi

Lauren "The Rock" McKenna'ya ithaf edilmiştir. On dokuz kitap bitti, yüz kitap kaldı.

TEŞEKKÜRLER

En derin şükranlarımı Louisa Edwards, Beth Kendrick, Kristen Painter, Gena Showalter ve Roxanne St. Claire'e sunuyorum, hepsi de inanılmaz yazarlar olan muhteşem arkadaşlar (yaptığınız gibi yapmaya devam edin).

TERİMLER SÖZLÜĞÜ YAŞAYAN İLİM KİTABI . . .

The Lore

". . ve insan olmayan bu duyarlı yaratıklar, insanlarla birlikte -ama onlardan gizli olarak- tek bir tabakada birleşeceklerdir."

- Çoğu ölümsüzdür, yaralanmalardan sonra yenilenebilir ve yalnızca mistik ateşle ya da kafası kesilerek öldürülebilir.
- Gözleri yoğun duygularla ırka özgü bir renge dönüşür.

Vampirler

"Efsanenin ilk kaosunda, bir vampir kardeşliği, mantığa tapınma ve merhamet yokluğuna güvenerek egemen oldu. Daçya'nın sert bozkırlarından çıkıp Rusya'ya göç ettiler, ancak bazıları Daçya'da hala gizli bir yerleşim bölgesi olan Daci'nin yaşadığını söylüyor."

- Her yetişkin erkek vampir Gelinini, ebedi eşini arar ve onu bulana kadar yaşayan ölü olarak yürür.
- Bir Gelin, kan verme olarak bilinen bir işlemle, nefes almasını ve kalbinin atmasını sağlayarak vücudunu tamamen canlı hale getirecektir.
- Teleporting takibi. A Vampir olabilir sadece iz Daha önce gittiği yerlere veya görebildiği kişilere.
- Üç vampir grubu vardır: Forbearer Ordusu (dönüştürülmüş insanlar), Horde (et yiyenler) ve Dacianlar . . .

Daçyalılar

"Engin bir zekâya ve taş gibi bir kalbe sahip oldukları fısıldanan sis ve efsane vampirleri, İlim'i tarafsız gözlerle izler. Kadim Ev yükselene kadar bitmeyen çekişmelerle lanetlenmişlerdir. "

- Daçya'nın kapalı krallığı Kan ve Sis Diyarı'nın içi oyulmuş bir dağ silsilesinde saklı olduğu söylenir.
- Etten kan içmeyin.
- Daciano kraliyet ailesi, her biri krallığa karşı kutsal bir görevi olan beş koldan oluşuyordu.
- Üzerine ve eski Kral'ın Ölüm, ve ve haklı mirasçının ortadan kaybolmasıyla, aile savaşı evlere bölündü.

Sorceri Sept'i

"Sept sonsuza dek başkalarının güçlerini arar ve onlara göz diker, daha fazlasını ele geçirmek için meydan okur ve düello eder - ya da daha karanlık bir şekilde, bir başkasının büyüsünü çalar"

- Doğuştan gelen tek bir güçle, kök güçleriyle doğarlar.
- İlim'deki fiziksel olarak daha zayıf türlerden biri olarak vücutlarını korumak için özenle hazırlanmış zırhlar kullanırlardı. Sonunda metalleri ve özellikle de altını kutsal saydılar.

Demonarşiler

"İblisler insan grupları kadar çeşitlidir....."

- İblis hanedanlarının bir koleksiyonu.
- Çoğu iblis türü daha önce bulundukları yerlere ışınlanabilir.
- Bir erkek iblisin potansiyel bir eşin gerçekten kendisine ait olup olmadığını anlamak için onunla cinsel ilişkiye girmesi gerekir; bu süreç deneme olarak bilinir.

Ölüm İblisleri

"Şiddet yanlısı, savaşçı ve acımasızlar, sürekli olarak bir sonraki cinayete ve onun getireceği güce açlar. "

- Abaddon düzleminde bulunan ve bir zamanlar kan sporu turnuvalarıyla ünlü bir iblis hükümdarlığı.
- Yaptıkları her öldürme ile güç toplarlar.

Vrekeners

"Ölüm hızlı kanatlarla iner. Lore'un adil hesaplaşması, göklerden gelen bir veba gibi saldırırlar, kanatları güneşin ışığını engeller, toprağı gölgede bırakır."

- Kötü ve kirli olarak gördükleri Sorceri Sept'inin ölümcül düşmanları.
- Hava bölgelerinde yaşarlar. Kraliyet merkezleri Skye Hall.

Katılım

"Ve öyle bir zaman gelecek ki, Valkyrie, vampir, Lykae ve iblis gruplarından fantomlara, şekil değiştirenlere, feylere ve sirenlere kadar İrfan'daki tüm ölümsüz varlıklar savaşmak ve birbirlerini yok etmek zorunda kalacak."

- Sürekli büyüyen bir ölümsüzler nüfusu için bir tür mistik kontrol ve denge sistemi.
- İki büyük ittifak: Pravus Kuralı ve Vertas Birliği.
- Her beş yüz yılda bir gerçekleşir. Ya da şu anda.

"Bir suikastçının kadınına yanlış yaparsan bunu sana ödetir."

-TREHAN CRISTIAN DACIANO,
DACIA PRENSİ,
GÖLGE HANESİ'NİN SON VELİAHTI

"Altının dünyadaki en değerli ve en güzel şey olduğunu düşünürdüm. Ta ki onunla tanışana kadar."

-ABADDON'LU PRENSES BETTINA,
ÖLÜMCÜLLERİN KRALLIĞI

Abaddon Prensesi Bettina'nın sırtına atılan vahşi **bir** tekme omuriliğini kopardı.

Bir lütuf.

Tüm varlığını pençesine almış olan yakıcı acı, belinin altında iğne ucu kadar bir baskıya, sonra karıncalanmaya, sonra da

Hiçbir şey.

Lütuf. Hayatı için yalvarmayı çoktan bırakmıştı, bu gelincik tarlasından asla canlı çıkamayacağını biliyordu.

Onu buraya sürükleyen dört kanatlı canavarın onun için planları vardı: ölmeden önce mümkün olduğunca çok acı çekmek.

Tıpkı kendi türünün yirmi yıl önce büyücü annesine teslim ettiği gibi.

Yarı iblis olmasına rağmen Bettina zayıf bir bedene sahipti ve savaşma konusunda umutsuzdu. Korunmak için Sorceri gücüne bel bağlamıştı; bu Vrekener'lerin bedeninden giysilerini çekip aldıkları gibi ondan da kolayca çekip aldıkları bir güçtü bu.

Artık şişmiş gözlerini açamıyordu. Son gördüğü şey neydi? Lider tepesinde dikilmiş, tırpanını sallıyordu, gözleri çılgına dönmüştü. Pençe uçlu kanatları alçak sarı ayın ışığını engellemişti. Tırpanın bıçağı metalden değil, siyah alevden yapılmıştı. . . .

Yine de Bettina hâlâ duyabiliyordu, hâlâ farkındaydı. Uzakta, bir açık hava arenasında bir new age grubu çalışıyordu. Genç ölümlüler dans ediyor ve şarkı söylüyordu.

Bir tekmenin gücü onu karnının üzerine itti. Hırpalanmış yüzü ezilmiş gelinciklere çarptı. Lider onunla bir şahinin fareyle oynadığı gibi oynadı, etini kemiklerinden ayırdı. Takipçileri onunla alay etti ve içki şişeleriyle ıslattı.

Tehditkâr bağırışlar, çelik burunlu botlar, alkolün yakıcı acısı.

Ah, tanrılar, çok farkındaydı. Umutsuzca, gülümseyen mavi gözlü ve güneşte kızarmış saçları olan bir çocuğun anılarında kendini kaybetmeye çalıştı.

Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor. Keşke yapsaydım dediğim o kadar çok şey var ki-

Vücudunun üst kısmı, sanki kırık bacaklarındaki uyuşukluğu telafi etmek için daha da fazla acıyla patladı. Kırık kaburgalarının derisinden çıktığını hissedebiliyordu. Parçalanmış kolları, en son başını korumaya çalışırken düştükleri yerde gevşekçe sarkıyordu. . . . İstirabı katlandı.

Ya da belki Vrekener'lerin darbeleri daha hızlı yağıyordu. Ölüm yakındı.

Tek istediği ölümlü üniversite arkadaşlarıyla bir partiye gitmekti. Heyecanlıydı, onlara uyum sağlamaktan ya da öyle görünmekten mutluydu - bir buçukluk olarak daha önce hiç uyum sağlamamıştı. Büyücülüğüyle düşmanının dikkatini çoktan çektiğini bilmiyordu. Bunu asla kasıtlı olarak kullanmamıştı-

Diğer tüm acıların ötesinde, kendisine daha da yaklaşan o yakıcı tırpanın sıcaklığını algıladı. Daha sıcak, daha sıcak, kavurucu.

Cildindeki alkol, siyah alev ...

Bettina hıçkırıklara boğuldu. Onu yakmayı mı planlıyorlardı?

Birden kendini ağırlıksız hissetti. Ölmek böyle bir şey mi?

Hayır, seyahat ediyordu. Çağrılmış mıydı? Yüce tanrılar, evet, içindeki iblis diyarlar ötesine çağrılmıştı. Çıplak, güçsüz, gözleri görmez halde, o tarladan

ölümlü dünyadan Abaddon'daki evine.

Bir anda gelinciklerin yerini soğuk mermer aldı, teninden geriye kalanlara merhem oldu. O farkındalık geri geldi. Kalemin sarayında yerde yatıyorum, parçalanmışım, üzerimde sadece kanım ve Vrekener'lerin rütbe likörü var. Saraylılar hâlâ dedikodu yapıp gülüyorlar. Beni göremiyorlar mı?

Yardım için çığlık atmaya çalıştı; dudaklarından kan fışkırdı. Çığlık atamıyor, hareket edemiyor. Sadece dinleyebiliyordu. Vaftiz babası Raum -Ölümcüllerin Büyük Dükü- ile bir başkası arasındaki konuşma çoktan başlamıştı.

"İşte şimdi başardın, Raum." İz Sürücü Caspion'du. Gizliden gizliye sevdiği iblis. "Tina o madalyonla çağrılmaktan nefret ediyor." Şu anda değil! "Onu bir tasma olarak görüyor."

Abaddon'dan ayrılmasının bir koşulu olarak vasileri bu konuda ısrar etmişti.

Raum bunun doğru olmadığını bildiği için huysuz bir ses tonuyla, "Herhalde kendisini daha çok iblis gibi hissetmesini sağlıyor," dedi. Onun mistik madalyonu kullanması üzerine tartışmışlardı. "Ayrıca, bana ay sonuna kadar üniversiteden eve döneceğini söylemişti."

"Ölümlüler âleminde zamanın farklı işlediğini biliyorsun," dedi Caspion, sözlerine eğlence karışmıştı. "Ve dahası, çok meşgul olduğunu ama ziyaret etmeye çalışacağını söyledi."

Bettina bir saray mensubunun soluğunu duydu. Beni gördüler. Mırıltılar öfkeye dönüştü.

Caspion mahkemenin önünden, "Bu da ne?" diye sordu. Daha yakından sordu, "Kim bu zavallı yaratık? Hayır, hayır, bu Tina değil. Olamaz!" Alnına bir dokunuş ... bir tanıma nefesi ... bir keder kükremesi. "Bettina!"

Raum, "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Tina, uyan!" Caspion ona emretti. "Ah, tanrılar, benimle kalın. Kal."

Onun için bir gözünü açmayı başardı. Kıvrım kıvrım sarı saçları telaşlı yüzüne dökülüyordu. Kendi gözleri gece mavisinden siyaha dönmüştü, bu da duygularını gösteriyordu. Kızın yaralarına bakarken gözleri sulanmaya bile başlamıştı.

Eski bir kahramanı gördü. Sevgili Cas'ını.

Sıcak tutan paltosunu çekip çıkardı ve onu örttü. "Bir fizik!" diye bağırdı kalabalığa. "Şimdi!"

Diğerleri onun etrafında toplandı. Raum'un tepinerek yaklaştığını duydu. "Bunu benim küçük Tina'ma kim yaptı?" Doğrudan bir şey kırıldı. Hiç şüphesiz onun yumruğundan. "Lanet olsun, söyle bana! Ona kim zarar verdi?"

Dudaklarını ayırarak cevap vermeye çalıştı. . . Çenesi kırılmış olmalı.

Başka bir acı dolu kükreme. Oh, Cas.

Kendini kontrol etmek için gözle görülür bir çaba sarf ederek, "Sen dayan ve benimle kal," dedi.

Senden başka olmak istediğim bir yer yok.

"Bunu atlatmanı sağlayacağım, Tina. Yemin ederim. İyi olacaksın," dedi, sesi kalındı. "Beni bırakma."

Bettina küçük bir umut kırıntısı hissetti, uğruna savaştığı bir şey. Şüphesiz Cas onun duygularına karşılık veriyor, onu küçük bir kardeştan fazlası olarak görüyordu.

"Yaşayacak mı?" Raum ısırdı. "Bir iblis gibi dayanıklı değil, bizim gibi güçlü değil."

Daha önce gerçek bir iblis değildi. Artık gerçek bir büyücü değildi. Kök gücümü aldılar. Ruhumu.

Tanımadığı bir erkek, "Ölümsüzlüğünün içinde dondu mu?" diye sordu. Fizik mi?

Cas cevap verdi, "Zirvedeydi. Belki şimdiye kadar ..." "Bir Sorceri şifacısına ihtiyacımız var. Eğer çabuk davranırsak, prenses

iyileşebilir," dedi doktor, ancak ifadesini aceleyle düzelitti: "Vücudu bundan kurtulabilir."

Bu ne anlama geliyor?

Raum emretti, "Tina'nın vaftiz annesini bulun! Morgana olmadan Sorceri düzleminden dönme!" Bettina'nın görüş alanına giren Raum, Cas'a bağırdı: "Gitmesine asla izin vermemeliydim! Çok hoşgörülüydüm! Abaddon'da işler değişecek!" Gözleri parlıyor, sesi boğuklaşıyordu. Huysuz yaşlı savaşçı ne yapacağını şaşırmıştı. Boynuzlarını bir duvara vurmaya başladı.

taş duvar, herkese kükreyerek, "Sözlerime kulak verin! Eski günlere dönüyoruz!"

Saldırıdan kurtulan Bettina'nın vücudu yenilenmeye başladı, sinirler bir kez daha canlandı. Acı, kabarcıklı dalgalar halinde her yerinde patladı.

Artan ıstırabının ve süregelen dehşetinin ortasında bile, eski yöntemler kelimeleri kalbine korku saldı.

Prens Trehan Daciano gün ortasında uyandı ve kürk paletinden fırlayarak ayağa kalktı.

Şaşkınlıkla etrafına bakındı, her zamanki çevresini gördü - kitap rafları, silahlar, bal likörlü kan sürahileriyle dolu büfesi.

Kâbus görmemiş olmasına rağmen, uykusu elinden alınmış, yerini belirgin bir huzursuzluk almıştı. Her an daha da gerginleşiyor, göğsüne boşluk gibi bir his yerleşiyordu.

Dehşet gibi. Her zamanki hissizliğinden çok farklıydı.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve geniş odanın perdeli balkonlarından birine doğru ilerledi.

Bu büyük daireler bir zamanlar kraliyet kütüphanesiydi. Yüzyıllar önce buraya taşınmış ve bir daha hiç çıkmamış, ailenin başka hiçbir üyesi girmeyene kadar buraya musallat olmuştu.

Zaman ve tarih bu tanıdık taşlardan sızıyordu. Her kayalığı ve oyuğu, kendi acımasız yansımasını bildiği kadar iyi biliyordu. Bu taşlar gibi ben de çağlara sessizce katlanıyorum.

Kalın perdeyi geri çekerek dışarıya baktı. Trehan bu yükseklikten Kan ve Sis Diyarı'na, kudretli Daçyalıların gizli topraklarına kadar uzanabiliyordu.

Aşağıdaki kraliyet şehri bu saatte hareketsizdi. Sadece Dacia'nın fokurdayan kan pınarlarının sesi duyulabiliyordu.

Konutunun karşısında, kralsız kalan krallığın kalbi olan görkemli siyah taş kale duruyordu.

O kaleyi ele geçirmeye çalışırken kaç akrabası ölmüştü? Etrafında ne kadar hile ve cinayet vardı?

Kraliyet ailesinin savaşılan evleri bir zamanlar her biri yüzlerce üyeye sahipti; şimdi ise sayıları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azaldı.

Ölümsüz bir aile için ölümü çok iyi biliyorlardı.

Trehan, ailenin suikastçı kolu olan Gölge Hanesi'nin son çocuğuydu. Dört ölümcül kuzeniyle birlikte taç için potansiyel bir rakip olmasına rağmen, onu ele geçirmek için gerçek bir arzusu yoktu. Doğası gereği sessiz bir yalnızdı, gösteriştan ve dikkat çekmekten nefret ederdi, gölgelerin arasına karışmaktan memnundu.

O sadece görevini yerine getirmek istiyordu. Neredeyse bin yıldır yasaların uygulayıcısı, acımasız bir suikastçıydı.

Uzun zaman önce ölmüş olan babasının ona sık sık söylediği gibi, "Sen krallığın kılıcısın Trehan. Dacia senin ailen, arkadaşın, metresin, hayatının büyük aşkı olacak. Senin kaderin bu, oğlum. Başka bir şey istemezsin. Ve asla hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Trehan bir zamanlar aptalca gizli umutlar beslemişti ama sonunda babasının öğretilerini benimsemişti. Mantıklı olan da buydu.

Hiçbir şey istemiyorum. Bu onun kaderiydi, Dacia Ana'nın kılıcına ihtiyacı olana kadar burada, yeryüzünde beklemek. Saldırmak, infaz etmek ve sonra geri dönmek.

Peki bu hesaplanamayan huzursuzluk neden? Bu ani hayal kırıklığı?

Unutulmuş bir görevin verdiği o iç gıcıklayıcı hisse benziyordu. Ama bu hissin dişleri vardı ve göğsünü kemiriyordu.

Trehan neden bir şeylerin yarım kaldığını hissetsin ki? O her zaman kendisinden beklenen her şeyi yapmıştı. Her zaman soğuk, her zaman mantıklı olan Trehan bunu açıklayamıyordu.

Neyi yarım bıraktım? Avucunu göğsünde ovuşturan Trehan, sayısız kitap rafından birine doğru ilerledi. Seçti

Yakın zamanda edindiği bir kaşifin anlatısı, ateşin önündeki en sevdiği koltuğa yerleşerek bu dağın dışındaki yaşamın, hiç hissetmediği duyguların ve hiç deneyimlemediği etkileşimlerin hikâyelerinde kendini kaybetmeyi planlıyordu.

Bu gün değil.

Aynı sayfayı onlarca kez tekrar okuduktan sonra kitabı kapattı ve alevlere bakarak uyuyan kalbindeki boş acıyı tanımlamaya çalıştı.

Parmakları kitabın üzerinde sıkılaştı, kapağın içine gömüldü.

Lanet olsun, neyi yarım bıraktım?

Yine de korkusu daha da arttı. Sonra bir kelime geldi, zihninde bir fısıltı. . . .

Koruyun.

Abaddon Düzlemi, Ölümçüllerin Şeytanlığı ÜÇ AY SONRA

Bettina, anlamıyorsun," diye mırıldandı Caspion geceye bakarken. Bir eliyle balkon demirini tutarken diğer eliyle de gümüş bir kupa iblis içkisini tutuyordu. "Geri alamayacağım, benim bile konuşarak kurtulamayacağım bir şey yaptım."

Bettina da elinde içkisiyle küpeştede onun yanında duruyordu. "Tanrı aşkına, bu kadar kötü ne olabilir ki?"

Bad vahşi bir dayaktan sonra aylarca iyileştikten sonra "eski haline" dönüyordu.

Kötü olan, kişinin vaftiz ebeveynleri tarafından bir turnuva ödülü olarak sunulmasıydı.

"Rahatlayamaz mısın, Cas? Gecenin tadını çıkar ve bana seni neyin endişelendirdiğini söyle." Rune Şatosu'nun büyük kulelerinden birindeki daireleri artık bir tür hapishane olsa da, manzara yenilmezdi.

Balkonu tüm kuleyi çevreliyordu ve aşağıdaki ortaçağ kasabası Rune'u kaplayan sisin üzerinde yükseliyordu. O ve Caspion buradan, bataklıktan beş yüz metre havaya uzanan dev ayçöreği ağaçlarının tepelerini görebiliyordu. Yarasalar ağaran ayın önünde pürüz çıkarıyordu.

Ortam umabileceği kadar romantikti. Cas'a yaklaşarak onun iri savaşçı bedeninden yayılan sıcaklığın tadını çıkardı. Ama o yorgun bir şekilde nefes verdi, kupasından bir yudum aldı, sıkıntılı bakışları aşağıda sabitlenmişti.

Yetişkin bir ölüm iblisi olan Cas karanlıkta görebiliyor, hatta Rune'un meşhur sis kümesini bile delebiliyordu. Neyi izliyordu? Neden gergindi?

Müstakbel sevgilisini bu halde görmekten nefret ediyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, altın sarısı saçları dağılmıştı. Yorgunluk normalde kusursuz olan yüzüne kazınmıştı.

"Benim durumum seninkinden daha kötü olmalı." Yaklaşan turnuvada hangi "talip" galip gelirse onunla evlendirilmek üzereydi. Tabii bu gece Cas'ı baştan ıkarmazsam... "Başka bir soylunun kızıyla yatarken mi yakalandın?" diye sordu kıskançlığını bastırarak. Caspion fetihleriyle efsaneleşmişti.

"Keşke hepsi bu kadar olsaydı." Birasını yudumladı.

Böylece Bettina da bardağını boşalttı ve bitirirken ksrd. Bu geceye kadar bu güçlü karışımdan birkaç yudumdan fazla içmemiş, daha hafif Sorceri şaraplarını tercih etmişti. Ama bir görevi vardı ve bunu başarmak için her şeyi yapabilirdi.

"Sakin ol kızım," dedi Cas her zamanki kalp kırıcı sırtışının hayaleti ile. "O içki her damlasında seni biraz daha sarhoş ediyor."

Gözleri yaşararak gülümsemeye zorladı. "Tadı çok farklı." Fermente hortlak idrarı gibi, diye hayal ediyorum.

Bettina bu içkinin insanı bir noktaya kadar nispeten ayık tuttuğunu, bu noktadan sonra ani bir sarhoşluk başladığını biliyordu. O zaman, yeni hizmetçisinin de dediği gibi, insan tepeden tırnağa sarhoş oluyordu.

Hey, Cas onunla sarhoş olduğu sürece. "Biraz daha isterim, sevgilim. Hadi içeri dönelim." Yumuşak ışıklı daireme ve rahat koltuğuma geri döndüm.

"O zaman son bir fincan," diye mırıldanarak oturma alanına doğru döndü.

Kulesinin içindeki on iki odanın tamamı ithal ipekler ve antikalarla doluydu, en iyi kristalden alevli avizelerle süslenmişti. Her şey lüks ve gösterişliydi.

Sehpasının üzerindeki küçük, ezik bakır çan hariç her şey.

...

Onlara birer kadeh daha doldurduktan sonra Cas kanepeye uzandı ve parmaklarını kıvrıcık saçlarında gezdirdi.

Orada ona katıldı, yakışıklı yüzüne ve kaslı gövdesine takdir dolu bir iç çekişle baktı.

Boyu bir buçuk metreden fazlaydı ve onun bir buçuk metrelik boyunu aşıyordu. Gözleri hipnotize edici bir maviydi ve güçlü duygularla fırtınalı bir siyaha dönüşüyordu. Gururlu boynuzları ideal boyuttaydı ve Grek çelengi gibi güzel başı boyunca geriye doğru kıvrılıyordu. Onları cilalı tutuyordu; odasındaki mum ışığında kehribar gibi parlıyorlardı.

Güçlü bir çene, geniş elmacık kemikleri ve dolgun, öpülesi dudaklar gibi yüce özellikleri vardı. Bu dudakların kendi dudaklarına değdiğinde ne kadar inanılmaz hissettireceğini hayal edebiliyordu. Daha önce hiç öpüşmemişler, sarılmanın ötesinde hiç dokunmamışlardı.

On yıl önce, henüz on iki yaşındayken Caspion'u ilk gördüğü andan itibaren ona aşık olmuştu. Sevgili efendisi Kral Mathar yeni ölmüştü ve o ve Raum, Abaddon'un kraliyet mahkemesine başkanlık ediyorlardı. Ya da en azından Raum isteksizce başkanlık ediyordu.

Bettina'dan sadece üç yaş büyük olan Cas, zırhının içinde atılğan adımlarla salona girmişti. Tüm konuşmalar kesilmişti, kalabalığın bir kısmı Cas'a bir ödül teklif ettiğinde dağılmıştı. -Krallığının en korkulan düşmanlarından biri.

Bunu Raum'a sunmadı. Ama ona.

Hâlâ kederin derinliklerindeydi, kendini yapayalnız hissediyordu, savaşçı Abaddonae'ye asla ait olamayacak boynuzsuz bir Sorceri sahtekârı gibi. Ama sonra bir güneş ışını Caspion'u yakalamış, sarı buklelerini ortaya çıkarmış ve gözlerini parlatmıştı. Bir işaret gibi.

Ve hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

İkisinin de yetim olduğu gerçeği dışında çok az ortak noktaları vardı. Kadın zengin bir kraliyet mensubuydu ve kırılğan bir porselen bebek gibi muamele görüyordu; adam ise tüylü boynuzlu bir bebekken bir ara sokakta bulunmuş ve sokaklarda dilenerek büyümüştü. Kendisi gibi tuhaf bir buçukluğun nasıl kraliçe olabileceğini merak ederek kendinden şüphe duyuyordu; o ise cesur ve atılgandı, iz bırakmaya, Abaddonae'nin saygısını kazanmaya kararlıydı.

Ve yine de en beklenmedik dostluklar filizlenmişti. O ilk günden sonra Caspion'u her yerde takip etmişti.

İlerleyen yıllarda, onu düzenli olarak gizlice uçaktan indirmiş, ölümlülerin dünyasına ışınlamış ve böylece bu yeni toprakları birlikte keşfetmelerini sağlamıştı. Sonunda onu daha az tehlikeli ödöl avlarına götürmüş, o da avını takip etme konusundaki yeteneğine hayran kalmıştı.

Birbirlerinin sırlarını paylaşmışlardı: adamın sürekli cinsel kaçamakları; kadının modern idealleri ve reşit olup evlendikten sonra tacı üstlenmeye dair korkuları.

Yine de birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra Cas onu hâlâ en iyi arkadaşı olarak görüyordu. Belki de bunun nedeni görünüşünün onunkiyle aynı seviyede olmamasıydı - ya da en azından şeytani. Yüz hatları çoğunlukla "elf" olarak tanımlanırdı. Tek bir sorun vardı: O bir elf değildi.

Belki de göğüsleri çok küçüktü. Aşağıya baktı ve kısa bir süre onlara ters ters baktı.

Önemli değildi. Tüm fiziksel eksikliklerine rağmen, bu gece Cas'la olan arkadaşlığını değiştirmeye, yüceltmeye çalışacaktı.

Hazırlık olarak avizeleri söndürmüş ve odaların her yerinde birkaç mum yakmıştı. Birkaç sürahi iblis birası tedarik etmiş, ardından kapısının önünde duran muhafızları kovmuştu.

Ve bu durum için giyinmişti.

"Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın, sevgilim?" diye sordu, yaklaşıarak. "Sırların konusunda bana hep güvenirsin. Onları sonsuza dek saklayacağımı biliyorsun."

"Benim sorunum seni ilgilendirmiyor," dedi dalgınca boğazını ovuşturarak. "İlgilendirmemeli."

"Hmm. Çok iyi." Başka bir yol denerdi. "Kıyafetim konusunda bana iltifat etmediniz." Bettina üniversitede geçirdiği iki sömestr boyunca giydiği kot pantolonlara, sandaletlere ve tişörtlere alışmıştı ama Abaddon'da ataları gibi giyinmeye geri dönmüştü.

Başka bir deyişle, kışkırtıcı kıyafetler giymiş, siyah saçlarını vahşi, düzensiz örgüler halinde örmüş ve vücudunun taşıyabileceği kadar çok altın takı takmıştı.

Sorceri adeti olduğu üzere, o da bir maske takıyordu. Kırmızı ipek, gözlerinin etrafında ince bir bant oluşturarak renklerini öne çıkarıyordu; şampanya kahverengisi irisler siyah bir halkayla çevrelenmişti. Vaftiz annesi Morgana'ya göre, geniş gözleri onun en iyi özelliği idi.

Ama şimdi Cas onun kırmızı bağcıklı korsajına ya da kalçalarına kadar uzanan yırtmaçlı siyah eteğine göz ucuyla bile bakmıyordu. Bacaklarını yumuşak deriyle kaplayan yüksek çizmeler hiçbir tepki uyandırmıyordu. Her iki kolunu saran altın kolyeler, boynundaki uyumlu yaka ya da başına tünemiş diadem hakkında hiçbir şey söylemedi.

Usta bir kuyumcu olan Bettina, parçaların her birini atölyesinde yaratmış ve sürpriz bir tasarım değişikliği eklemişti. Yeteneğiyle gizliden gizliye gurur duyuyordu.

"Çok güzel," dedi dalgın bir ses tonuyla, ona doğru bakarak. "Her geçen yıl daha da güzelleşiyorsun."

Bir kadın dergisinde, sizden hoşlanan bir erkeğin sizi sürekli izlemek istediğini okumuştı. Gözlerini sürekli üzerinizde görürsünüz.

Bazen Cas ona hiç bakmıyordu. Baktığında da bazen onu görmüyor gibiydi.

Hayır, dikkatini çekmeliyim! Bu geceki görevinin sonucuna bağlı olarak onu iki kaderden biri bekliyordu.

Cas'ı baştan çıkarmayı başarırca, kalbinin arzusuyla evlenecek ve sonsuza dek tek erkek tarafından korunacaktı.

sevmişti. Ölüm Yiyenler'in kral ve kraliçesi olacaklar ve sonsuz yaşamlarını birlikte sürdüreceklerdi.

Eğer iblisiyle başarısız olursa, onun eli için ve Abaddon'un tacı için bir turnuva başlayacaktı. Bettina, Rune'a gelmeye başlayan yarişmacıların kalibresini görmüştü.

oktan düzinelerce vahşileşmiş karısı olan iblis lordları.

Ondan, yavrularını kendi etiyile beslemesini bekleyen yılan benzeri Cerunnoslar.

Anatomik olarak ona uymayan bir trol.

Hiçbirinin onu arzulamadığını biliyordu; onlar sadece tahtı istiyorlardı. Beklentilerini hatırlayınca elini Cas'ın kalçasına koydu ve nefes nefese mırıldanarak, "Son birkaç haftadır burada sensiz çok yalnızdım," dedi. Daha da yaklaştı. "H   Lore'da nereye gittiğini itiraf etmeyecek misin?"

"Seni ilgilendirmez," dedi, ama onu yıprattığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

"Lütfen konuş benimle, Cas." Korse bağcıklarının uçlarını döndürerek Cas'ın dikkatini küçücük ama ustalıkla sergilediği göğüslerine çekmeye çalıştı. "Aklımı kaderimden uzaklaştır."

"Ve bu da mücadele ettiğim bir başka endişe." Kupasını sapı b k lene kadar sıktı. "Vaftiz ebeveynlerin bunu sana nasıl yapabildi?"

Raum ve Sorceri Kraliçesi Morgana birbirlerine ömür boyu düşman olsalar da bir konuda hemfikirdiler: Bettina'nın bir kocaya/koruyucuya/krala olan ihtiyaı. Ancak belirli bir erkek, hatta belirli bir tür üzerinde anlaşamadıkları için bu turnuvaya ev sahipliği yapmaya karar vermişlerdi.

Sadece Lore'daki en güçlü şampiyonu ararken, onu tüm yaratıklara açmışlardı.

Eski usuller. Abaddon bir zamanlar kötü şöhretli Demir Halka'sında kan sporlarıyla ve ödül olarak sunulan bakirelerle tanınırdı.

Bettina iki vasisinin de onu sevdiğini ve iyi niyetli olduklarını biliyordu. Ayrıca onlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu da biliyordu. İki düşman türden doğan buçukluklar genellikle her ikisi tarafından da dışlanırdı.

"Tüm şartlarını kabul ettim, Cas." O kader konuşmasını hatırladı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve onlara, "Evet, evet, her şeyi yaparım. Yeter ki bana gücümü geri verin!" Ne kadar uğursuz ve yıkıcı olsa da.

Cas alay etti. "Anlaştık mı? Yani seni manipüle ettiler."

Eğer Bettina, Lore'da Kasap Maksimillia ya da Eski Düşman Lothaire gibi bir isim alacak kadar ünlü olursa, bu muhtemelen Zoraki Bettina olurdu. Belki de Kolay Hedef Bettina.

"Her zaman, seninle istediklerini yapıyorlar!"

Her zaman değil. Geçen yıl, kendisi de dahil olmak üzere herkesi şaşkına çevirmiş ve bir ölümlü tasarım okuluna gitmek için vasilerine meydan okumuştı. Küçüklüğünden beri moda ve takı yaratma konusunda takıntılıydı, Sorceri'nin altın ve kıyafet sevgisi içinde derinlere işliyordu. Konuyla ilgili her kitabı tüketmiş ve daha fazlasını öğrenmeye ve zanaatını geliştirmeye aç olmuştu.

Rune Kalesi'nin meraklı gözlerinden uzakta, Bettina kaygısız bir Lorean olmuş, insanlarla kaynaşmış, özgürlüğün, yeni arkadaşların ve hatta elektrik ve modern olanaklara sahip kendi dairesinin tadını çıkarmıştı! Artık cesur iblislerin arasında bir buçukluk ucubesi değil, onlardan oluşan bir kabilenin içine dalmış bir tasarım ineği olmuştu.

Bir gece tüm hayatını değiştirmişti. O anıyı bastırmak için yutkundu. "Gardiyanlarıma tekrar karşı koyabilecek durumda değildim."

Onlara ilk ve son kez karşı geldiğinde, hayatının son anına kadar cezalandırılmıştı.

İyileşmesi iki ayını almıştı; yarı Sorceri ve ölümsüzlüğün eşiğinde olması tamamen iyileştiği anlamına geliyordu ama yavaş yavaş. Bunu atlatmasını sağlayan tek şey neydi?

Caspion.

Her gün onun başucunda oturur, genç iblis erkeklerden oluşan azgın arkadaşlarının hikâyeleriyle onu eğlendirirdi.

Ve her gece ona saldıranları acımasızca avlamıştı. Altmış gün boyunca neredeyse hiç yemek yemedim ve uyumadım.

Ama bir ay önce Raum, bitkin haldeki Cas'a izini kaybettirmiş ve bir grup askerin görevi devralacağına söz vermişti. Hayal kırıklığına uğrayan Cas ortadan kaybolmuş ve ancak dün gece geri dönmüştü.

Şimdi bir içki daha aldı. "Tanrı aşkına, böyle bir turnuvayı kabul etmeden önce neden benim dönmemi beklemedin?"

Çünkü vaftiz ailem beni çok zorladı. Çünkü gücüm olmadan kendimi bütün hissetmiyorum. Çünkü bu ortaçağ fiyaskosunun en kötü detaylarını sakladılar.

"Çok az başvurum vardı." Ve şimdi daha da az. Aslında Bettina'nın yapabileceği tek bir hamle vardı: Caspion'u baştan çıkarmak. Turnuva için sadece bir bakire sunulabilirdi. "Ayrıca, bana haber vermediğin için ne zaman döneceğini de bilmiyordum." Yıllar boyunca zaman zaman ortadan kaybolmuş, daha tehlikeli avlara çıkmış ya da alemlere katılmış ya da o ve vahşi arkadaşları ne yapıyorsa onu yapmıştı.

"Olan oldu Cas. Gerçek şu ki, yarın gece başlamadan önce bu turnuvadan kaçmanın bir yolunu bulamazsam, önümüzdeki hafta sonuna kadar bir yabancıyla evlendirileceğim."

Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, "Gecenin sonuna kadar ölmüş olacağım," dedi.

Tüyleri diken diken oldu. "Böyle bir şey söyleyip sonra da açıklamayamazsın. Biz arkadaş değil miyiz?"

"Yapmak istediğim o kadar çok şey var ki," dedi Cas, gözleri uzaklara dalmıştı. "Hiç başlamadığım o kadar çok şey var ki."

O gelincik tarlasında da aynı şekilde hissetmişti.

Sonunda onunla yüzleşti. "Dünyaların geri kalanını gezeceğimiz zamanı hatırlıyor musun? Her bir şeytani gör

Lore'daki uçak mı?"

"Bunu hâlâ yapabiliriz."

"Hayır, Tina." Avucunu siyah pantolonunun paçasında gezdirdi. "Onların yasalarından birini çiğnedim. Onu gönderecekler. Doğruca Kan ve Sis Diyarı'ndan."

"Kim?" Bettina sordu. Bu diyarı daha önce hiç duymamıştı. "Kimin sana zarar vereceğini düşünüyorsun?"

Kim yapabilir ki? Caspion artık tamamen ölümsüz olan yetişkin bir iblis erkeğiydi. Aynı zamanda yetenekli bir kılıç ustasıydı. Onu sayısız saatler boyunca antrenman yaparken izlemişti. Şu anda bile her zaman yanında bulunan kılıcı kılıfından gururla parlıyordu.

Öyleyse neden yüzünde bariz bir korku ifadesi vardı? Yiğit Cas'ı hiç böyle görmemişti.

Birden yaşına baktı: genç bir yirmi beş. "Onların gizli bir krallığı var, Lore'dan gizlenmiş. "

Evet, her şeyi anlatmanın eşiğindeydi. "Devam et, sevgilim."

"İnsanları nadiren dışarı çıkar ve o zaman da sadece kendilerini görünmez kılan bir sis içinde. Çoğu 'öteki ülke vatandaşının' içeri girmesi yasak olsa da, benim güçlü bir arkadaşım, bir tür sponsorum vardı, bu yüzden içeri girmeme izin verildi." Uzun bir içki için durakladı. "Ama bir öteki dünyalı içeri girdikten sonra, ölüm acısı dışında asla çıkamaz. Yine de çıktım. Abaddon kadar ilkel bir yerde daha fazla kalamazdım. Burada, en azından istediğim yerde dolaşmakta özgürüm! Ve sponsorum o değişti. Büyük ölçüde. Bu yüzden kaçtım, katillerinin beni uçağımızda bulabileceğini hiç düşünmedim ama onu hissediyorum. Şimdiden onu Abaddon'da hissediyorum."

"Seni kimin aradığını söyle!"

Onun yanından geçerken mırıldandı: "Gölgeler Prensi. Tanıdığım en ruhsuz piç. Sisler içinde gelir, eşi benzeri olmayan bir suikastçıdır. Onun tarafından hedef alınmak, ölmek kadar iyidir."

"Hayır! Bu erkekle savaşıcağız. Tüm orduyu onun üzerine salacağım, kellesine ödül koyacağım! O ne tür bir Lorean?"

"Ordumuzun savaşamayacağı türden. Ah, Tina, buradan ayrılmamalıydım, oraya hiç gitmemeliydim! Defalarca başarısız olduktan sonra çok sinirlenmiştim. . . . Şimdi göreceğim son şey bir hilal olacak."

"Sevgilim, hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi, bu suikastçıyı durdurmak için çaresizce. Yeni bıçağıyla -altın yakasına takmak için tasarladığı gizli bıçağıyla- onun her düşmanının bağırsaklarını deşecekti. "Bana gösterdiğin iyiliğin karşılığını ödememe izin ver Cas. Artık sana yardım edebilirim."

"Senin gücün olmadan mı?"

Kızın tüyleri diken diken olurken, adam nasıl da soğukkanlılıkla konuşuyordu. "O zaman Salem yardım edebilir." Salem, onun yeni "hizmetçisi."

Bir zamanlar vücudunu istediğı zaman katılaştırabilen bir hayalet savaşçıyken, bir sylph olarak lanetlenmişti - görünmez bir ruh, bir hava elementali. Hemen hemen her şeyi ele geçirebiliyordu; bir kuzgunu, bir yastığı, bir saati. Ona bu gizemli suikastçıya göz kulak olmasını emredecekti.

Sürekli beni gözetlemek yerine. Morgana ve Raum gerçekten de Salem'in sadece bir ev kadını olduğuna inanmasını mı bekliyorlardı? Cas bu gece gelmeden önce sylph'i odasından zar zor kovabilmişti. "Salem'in telekinezi şaşırtıcı derecede güçlü-"

"Kimse bana yardım edemez." Cas uzun boyunu açarak dengesiz bir şekilde ayağı kalktı. "Gitmeliyim, bazı arkadaşlarla buluşmalıyım. Hesaplarımı kapatmalıyım. Bundan kimseye bahsetme Tina, yoksa güvenime ihanet etmiş olursun."

Ayağı fırlatarak, "Lütfen gitme" diye bağırdı. Ölüme gidiyor olabilirdi!

"Kartlarım dağıtıldı. En azından kimse borcumu ödemediğimi söyleyemez." Sanki bir şaka yapıyormuş gibi acı bir kahkaha attı.

Onun kaslı kolunu tuttu. "O zaman bu gece buraya dön."

Adam omuz silkti. "Belki."

"Hayır, belki değil." Onun birçok fetihlerini ve kadınlara olan aşkını hatırlayarak, başının altından ona baktı

Kirpiklerini kırıştırıp dudaklarını yaladı. "Bana geri dön, seni kollarımı açarak karşılayacağım Caspion."

İnledi. "Sen hâlâ bakiresin ve Abaddon'un gelecekteki kraliçesisin. Seninle yatmak için evlenmem gerekir."

"Tamam! Senden inanılmaz bir kral olur."

"Gerçekten mi? Abaddonae, bir yetim çocuğu hükümdar olarak mı karşılıyor?"

Bazı eski muhafız Ölüm Yiyenler, toprağı ya da soyadı olmayan kimsesiz bir çocuk olduğı için ona pek saygı duymuyordu ama ... "Çok büyük adımlar atıyorsun, Cas."

Kabul görmeyi ne kadar arzuladığını sadece o biliyordu. Çok eğlenmesine rağmen daha çok çalışıyor, her ödülle servet biriktiriyordu.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sana sahip olamayacağımı biliyorsun."

Yarım on yıl boyunca, onun aralarındaki mevki farkı yüzünden tereddüt ettiğine kendini inandırmıştı. Tek yapması gereken onun kendi değerini görmesine yardımcı olmaktı.

Ya da belki de yerleşmeden önce yaban yulaflarını ekmeye ihtiyacı vardı.

Ne de olsa ona ondan daha çok kim tapabilirdi ki? Gerçi Cas onun duygularını çok önceden tahmin etmiş olmalıydı ama sonunda yüzüne karşı itiraf etti, "Ama ben Seni seviyorum, Cas."

Onu çenesinin altından kucakladı. "Ben de seni seviyorum."

"Kalın kafalı olma." Bir elini adamın kaslı göğsüne koydu. "Ben sana aşığım. Seni herkesten çok istiyorum." Onu unutmaya çalışmıştı -uçakta geçirdiğı süre sadece okul için değildi- ama Caspion kalbinden hiç çıkmamıştı.

"Yarın seni bekleyenler yüzünden böyle hissediyorsun," dedi. "Bir kaçış için çaresizsin. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama sen benim eşim değilsin."

"Bunu kesin olarak bilemezsin, beni 'denemeden' bilemezsin. Sancılar içinde, bilirsiniz; siz iblis erkekler böyle demiyor musunuz?"

Elini kavradı ve göğsünden çekti. "Böyle şeyler hakkında düşünmemelisin, Bettina!"

Cas bazen düşüncelerinde bu düzlemin diğer sakinleri kadar ortaçağdan kalma olabiliyordu. Ona fetihlerini itiraf edebilirdi ama tüm ayrıntıları saklıyordu. "Ben çocuk değilim. Basit biyoloji biliyorum."

Erkek bir ölüm iblisi -pek çok iblis türünün erkekleri gibi- eşiyle birlikte olmadığı sürece meni üretemezdi. O zamana kadar seksten zevk alabilir, bir sürü dişiye deneyebilir ve bir şekilde serbest kalabilirdi, ancak bu zevk, kaderindeki kişiyle bulabileceklerinin yanında soluk kalırdı.

"Beni al, Cas, ve bir kez ve herkes için öğrenelim."

"Eğer benim değilsen, yine de seninle evlenmek benim için bir onurdur. Beni gelecekteki eşimden mahrum mu bırakacaksın? Senden nefret etmek için büyürdüm." Alnını çimdikledi. "Ah, bunların hiçbirinin önemi yok zaten! Ben bittim. Katillerini başıma yıktım." "Kimin katilini? Eğer bana söylersen, bir yolunu bulabiliriz.

Onu yenmek ya da seni saklamak için. Sadece konuş benimle. Lütfen."

Cas onunla yüzleşti ve nasırlı avucuyla yanağını kavradı.

"Hoşça kal Tina."

"Bekle!"

Dairelerinden ışınlanarak çoktan uzaklaşmıştı. Ama onu takip edemez ya da arayamazdı. İzini sürebilecek kadar iblis olsa bile Bettina bu lanetli kuleden tek başına ayrılamazdı.

Onun durumu bunu imkansız kılıyordu. Yeterince eminim, vücudu iyileşmişti.

Ama geri kalanım değil.

Koşarak dairesel balkonuna çıktı. Gündüzleri merkezdeki pazarı görebiliyordu ama geceleri sis bastırıyordu. Cas'ı görebilmek için gözlerini kısarak baktı; nafile. Sorceri'nin görüşüne sahipti, neredeyse bir insanınki kadar kötü!

Yanına gidemem, ona göz kulak olamam.

Aceleyle içeri girip seslendi, "Salem! Buraya gel!" Hiçbir şey yoktu.

Büyük bir isteksizlikle, Salem'i kendisine çağırarak olan bakır çanı eline aldı. Bir madalyon beni kontrol eder; bir çan onu kontrol eder.

Bunun ne kadar küçük düşürücü olabileceğinin farkındaydı, ancak başka bir seçenek görmediği için çaldı.

Bir an sonra, büyükbaba saat derin bir bariton sesiyle konuştu: "Beni kovdun ve şimdi de geri mi çağırıyorsun? Birinin aklını başına toplaması lazım!"

"Salem, bu gece Caspion'u korumanı istiyorum."

"İblisin ne işi var?" diye sordu kalın aksanıyla - tam da yetişkin bir Oliver Twist'in sesine benziyordu, diye düşündü Bettina sık sık.

"Bir kez olsun emirlerime uyacak mısın?"

"Dur tahmin edeyim," diye başladı Salem asık suratlı bir ses tonuyla, "yine yanlış türden birini kesmiş. Bir lordun kızıyla kiraz toplamaya mı gitti? Bir savaşçının karısıyla turşu mu oynadı?"

"Her emrime uyman gerekmiyor mu?" Salem'in hizmetleri Raum'un olaydan sonra verdiği bir geçmiş olsun hediyesiydi. Belli ki Raum, Salem'in hobileri arasında banyo yaparken onu gözetlemek de olan bir haydut olduğunu bilmiyordu.

"Fiiine," dedi Salem isteksizce. "Caspion her zamanki uğrak yerlerinde olacak mı?"

"Evet. Arkadaşlarımla buluşacağım."

"O halde hemen en yakın kedi evine gidiyorum," dedi, son kelimesi forfwif gibi geliyordu. Saatin etrafındaki hava dalgalanır gibi oldu ve sonra Salem gitti.

Tek başına, volta atıyordu. Caspion'a bir şey olursa... Hayır, hayır, Salem ona göz kulak olacaktı. Kendi kendine, Caspion'un gözetilmeye bile ihtiyacı olmadığını hatırlattı.

Ve hangi yabancı suikastçı Abaddon'da bir Ölümsüz Olan'ı hedef almaya cüret edebilir?

Otuz dakika geçti. Bir saat.

Tırnaklarını kemirdi ama tırnakları uzamaya devam etti, ölümsüz yenilenmesi nihayet zirveye ulaşmıştı. Büyükbaba saati uğursuzca tik tak ediyordu.

Cas neden dönmedi? Beklediğini ona hatırlatmak için penceresine bir fener astı. Hayır, kasabayı göremiyordu ama Cas onun kulesini görebiliyordu. Kalan bir ışık onu çağırabilirdi.

Aniden bir baş dönmesi dalgası Bettina'yı vurdu. Görüşü bulanıklaştı.

Farkına vardı. "Olamaz," diye fısıldadı, dili ağzında ağırlaşmıştı.

İblis demi az önce onu yakalamıştı.

Düşünme ihtiyacı duyarak başını salladı. Cas'ın güvenliği konusunda o kadar umutsuzluğa kapılmıştı ki... onu baştan çıkarma görevimin başarısız olduğunu unutmuştum.

İki sonuçtan biri. Yarın, lanetlendim.

Baş dönmesi arttıkça ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Sersemlemiş bir halde yatak odasına girdi ve gölgelikli yatağının perdelerini sürünerek geçti. İpeksi çarşafların üzerine sırt üstü düşerken, oda dönerken gözlerini kapattı.

Belki Cas bu gece geri gelebilirdi. Ona bir şans daha verebilirse, pençelerinden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. Bettina pek de ateşli bir savaşçı olarak bilinmezdi. Ama umutsuz zamanlar ...

Hızlı ve sert saldıracaktı.

Bayılmadan önceki son düşüncesi: Lütfen bana geri dön, Caspion.

Demek iblisin saklandığı yer burası. . . .

Kılıcı belinde, kendi yarattığı bir sisin içinde gizlenen Trehan, heybetli bir kaleyi ve çevresindeki kasabayı inceliyordu. Her ikisi de sisle kaplı bir plato üzerine inşa edilmişti. Üç tarafı küçük nehirlerle çatallanan bataklık ormanlarla kaplıydı. Çapı yirmi metreyi bulan devasa ağaçlar bulanık sulardan yükseliyordu.

Trehan böyle bir ormanı daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen ilgisiz bir şekilde döndü ve eski görünümlü bir asma köprüden geçerek kasabaya girdi. Yıpranmış bir tabelada şöyle yazıyordu: Rune'a Hoş Geldiniz, Abaddon'un Kraliyet Koltuğu. Kudret Doğru Yapar. Kelimeler iki ejderha başının arasına kazınmıştı.

Abaddon. Abaddon'u duyduğunu hayal meyal hatırlıyordu, buranın İblis'in arka planında, İrfan'ın çoğuna kapalı bir yer olduğunu biliyordu. Yine de Rune bu akşam hareketliydi. Tüccarlar mallarını dolambaçlı arnavut kaldırım sokaklarda satıyordu. Dükkânların vitrinlerinde afişler asılıydı. Kalabalıktaki pek çok kişi turistlerin açık merakıyla etrafa bakıyordu.

Trehan kalabalığın arasında görünmeden ilerlerken, konuşmaların bir kısmını duydu ve yarın gece bu iblis hükümdarlığının yetim prensesini elde etmek için bir turnuva düzenleneceğini öğrendi. Bu düzlemin tahtı da kapışmaya açıldı.

Çeşitli türlerden yarışmacılar büyük bir demir dövüş halkasının yakınında kamp kurmuşlardı bile.

Rejim değişikliği mi? Siyasete olan ilgisine rağmen Trehan, içindeki merak kıvılcımını görmezden gelerek elindeki işe odaklandı.

Gölgeler Prensi'nin onaylanmış bir cinayeti vardı.

Birkaç dakika önce, buradaki hedefini bulmak için scry tılsımını -nesiller boyunca evinden geçen paha biçilmez bir kristal- kullanmıştı.

Normalde boynundaki deri bir bağa takardı, ama şimdi onu havada tutuyordu; dört yüzlü kristal kırmızı bir ışık yayıyor, bu geceki avının yerini göstermek için bir işaret fişegi atıyordu: İz Sürücü Caspion.

O iblis Dacia'nın yasalarını çiğnemişti ve şimdi ölüm için işaretlenmişti.

Kristalin parıltısı, gürültülü kahkahalar ve teneke müzikle dolu bir genelev gibi görünen yerin tam üzerinde belirdi. Şaşırtıcı değildi -Caspion içki içmeye ve fahişelik yapmaya meraklı bir serseriydi. Dacia'da bunlardan bolca yapmıştı.

Halka açık bir yer Trehan için uygun bir avlanma alanı değildi. Daçya usulü olduğu üzere, görünmeden kalmalıydı.

Meyhanenin yanındaki ara sokakta beklemeye karar vererek kristalin derisini boynuna geçirdi. Caspion'un eğilimlerini bildiğinden, korkarım uzun bir gecikme yaşayacağım.

Bu akşam yalnız odasında ateşin önünde kitap okumayacaktı. Titiz koleksiyonundaki silahları parlatmak da yok. İstifa ederek sokağa doğru ilerledi.

Etrafını taradı, hayranlık duymak ya da keşfetmek için değil, herhangi bir tehdide karşı hazırlıklı olmak için. Dacianlar gözlemci, sisin içinden izleyen bir türdü. Sonsuza dek gözlemlerler, asla çatışmaya girmezlerdi.

Trehan, her biri kendine has cazibelere ve harikalara sahip yüzlerce farklı Lorean düzlemine gitmiş olsa da, bunlardan hiç keyif almamıştı.

Trehan nadiren bir şeyden zevk alırdı. Kan içerdi ama tadına bakmazdı. Eğer uyursa, dinlenmemiş olarak uyanırdı.

O

Dacia için görevlerini yerine getiriyordu, ancak bir zamanlar işinden aldığı tatmin ... azalmıştı.

Trehan'ın kuzenlerinden biri, Viktor, geçenlerde ona şöyle demişti: "Tanrılar tarafından hayal edilebilecek en sersemletici ve sıkıcı varoluşu yaşamakla cezalandırılmış olmalısın; buna bir de bunun ne kadar zahmetli ve amaçsız olduğunun farkına bile varamama laneti eklenmiş."

Trehan, "Ben hizmet dolu bir hayat yaşıyorum," diye düzeltti onu. "Ve hoşlandığım eğlencelerim var. Ateşin başında kitap okurum-"

"Çünkü tek alternatifiniz alevlere akılsızca bakmak."

Ben de öyle yapıyorum. Trehan onun hakkındaki fısıltıları duymuştu. Bazı Dacialılar onu bir hayalete benzetiyor, Gölge unvanıyla dalga geçerek ona Gölge diyorlardı; çünkü hayatı hedeflerden ve planlardan yoksun, sessiz ve eziyetli bir çalışmadan ibaretti. Gizli ya da başka hiçbir arzusu olmadığını tahmin ediyorlardı.

Ona erkenden arzulamaması ve krallığına hizmet etmekten fazlasını istememesi öğretilmişti.

Yine de üç ay önce, bunca zaman sonra kurtulduğunu sandığı eski bir özlem yeniden ortaya çıkmıştı.

Trehan durdu, duyuları alarmdaydı. Sisin içinden etrafına baktı. Hiçbir tehdit görmedi ama yine de açıklanamaz gerginliği azalmadı.

Sonra bakışları çok yukarılara, kaledeki yarım düzine kuleden birine, sisin ulaşamayacağı en yüksek olanına kaydı. Böyle bataklık bir bölgede, yüksek bir kat muhtemelen kraliyet dairelerini içeriyordu.

Özellikle bir pencere dikkatini çekti. İçeride yalnız bir fener, bir işaret feneri gibi parlıyordu. Bir nedenden ötürü, neredeyse onu araştırmak zorunda hissetti. Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbir mantıklı Dacialı gereksiz yere teşhir edilmezdi.

Göreve odaklanın. Bir hedef serbestçe dolaşıyordu; Caspion yaşadığı sürece Dacia risk altındaydı. Çünkü iblis Trehan'ın krallığına giden yolu biliyordu.

Daçyalılar krallıklarını mistik bir şekilde gizlemiş olsalar da, hiçbir gizlenme sonsuza kadar kusursuz olamazdı. Ek bir güvenlik önlemi olarak, özel bir muafiyeti olmayan herkesin dışarı çıkmasını yasaklamışlardı. İtaatsizlik edersen ölürsün.

Trehan burada devreye giriyordu. Dacia'nın usta suikastçısı olarak, bu kanun kaçaklarını Lore'un uçlarında takip ediyor, scry kristaliyle yerlerini tespit ediyor ve kimseyi geri götüremeden onları öldürüyordu.

Bu onun kutsal göreviydi ve bu akşam tamamlayacaktı.

Başını kararlı bir şekilde sallayarak bakışlarını tılsımın meyhanenin üzerindeki parıltısına doğru sürükledi.

Ama aynı hızla hain bakışları tekrar fenere kaydı. Neden bir tanesini pencerede yanık bırakmıştı? Trehan o dairelerin içinde ne bulacaktı? Şu anda bile o duvarların arasında hangi hikâye yaşanıyordu?

Hayatım gerçekten sersemletici mi?

İşaret fişeğinden ... fenere ... tekrar işaret fişeğine ... bakıyor.

Kahretsin, sürülme riskini göze alması gereken son Dacialı oydu. Hiç kimse evini Trehan kadar sevemezdi.

Fener söndüğünde, bir lanet tısladı. Ve hala Araştırmaya mı gideceğim?

Böyle bir hareket tamamen yersiz ve eşi benzeri görülmemiş olsa da, dairelerin dışındaki balkona ışınlandı. Girişini engellemek için bir koruma büyüsü vardı, kolayca atlattığı bir güvenlik önlemiydi bu.

Yıllar boyunca kaç kişi Trehan'ın kılıcını boynundan uzak tutmak için kendini büyülerle çevrelemişti? Bu tür büyülerini kırmak onun özel bir yeteneğiydi.

Kendini sise dönüştürdü ve cam kapılardan geçerek geniş bir oturma odasına girdi. Oda artık zifiri karanlıktı, ama mükemmel bir şekilde görebiliyor, gösterişli ve kadınsı dekorasyona dikkat edebiliyordu.

Taş zeminleri kürkler yerine dokuma halılar kaplıyordu. Morun sayısız tonundaki kıymetli ipekler

pencereleri ve bir kanepeyi örttü.

Mor, kraliyet demekti. Peki burada hangi iblis ikamet ediyordu? Bu iblis hanedanının çizgisine aşına değildi. Evlenmek üzere olan prenses o muydu?

İyi yıpranmış kitaplardan oluşan raflar bir galeride sıralanmıştı; tasarım, moda, antik sanat, silah tarihi ve ... kuyumculuk üzerine kitaplar? Hepsinin sayfaları işaretlenmişti.

Trehan silahlara ve kitaplara saygı duyan biriydi; bu koleksiyonun özel odağı onun ilgisini çekmişti.

Ancak rafları inceleyemeden kendini hafif bir parfümün kokusunu takip ederek bir koridorda buldu.

Duvarlar eskizlerle doluydu, konular da kitaplar kadar sıra dışıydı. Yetenekli bir el antika bir saatin iç işleyişini resmetmişti. Çeşitli yaylı tuzakların mekanizmaları. Sürgülü bir arbaletin üç boyutlu diyagramı. Hepsinde sadece B.A. imzası vardı.

Detay seviyesi ve benzersiz tarzı büyüleyiciydi. Trehan'a göre bu eşsiz bir sanattı. Bu parçalara sahip olmak, tek başına yaşadığı odasında onlarla dolup taşmak istiyordu; Dacia'ya döndüğünde "özgürlüğüne kavuşturduğu" ilk parçalar bunlar olmayacaktı.

Trehan'ı keşfinden ancak bitişikteki yatak odasından gelen yumuşak, eşit nefes sesleri alıkoyabildi. İçeride, büyükçe bir gölgelik yatağa yaklaştı ve perdeyi araladığında küçük bir kadının uyuduğunu gördü.

Koyu kahverengi saçlarının parlak örgüleri başının üst kısmına yayılırken, yelesinin geri kalanı ince omuzlarında gevşek bir şekilde uzanıyordu. Sanki yatağa düşmüş ve o zamandan beri hiç hareket etmemiş gibi görünüyordu.

Başını eğerek onun narin görünüşünü inceledi. Bu dişi bir iblis değildi; ne pençeleri ne de boynuzları vardı.

Zayıftı, ince bir beli vardı. Genç görünümlü.

Loreanların çoğu fiziksel olarak en güçlü olduklarında ölümsüzlükleri içinde donar, o noktadan sonra asla yaşlanmazlardı. Dönüşüm geçirdiğinde yirmi yaşından fazla olamazdı. O ise otuz bir yaşında dönüşmüştü. Tüm erkeklerde olduğu gibi

Vampirler, kalbi yavaş yavaş atmaya bırakmış ve ciğerleri hava almayı kesmişti. Cinsel dürtüsü ve cinsel yeteneği yok olmuştu.

Bu neredeyse bin yıl önceydi. . .

O sonsuz zaman zarfında Trehan, Lore'un çeşitli türleri üzerine bir çalışma yapmıştı ve bu kadının kıyafetlerini tanımıştı. Eski bir büyücü kadın gibi giyinmiş, mümkün olduğunca fazla teni ortaya çıkaracak şekilde tasarlanmış dar bir kıyafet, birkaç parça altın takı ve kırmızı bir maske takmıştı.

Sorceri'lerden biri. Burada, Abaddon'da mı?

Evinden çok ama çok uzaktaydı. Belki de yakında teslim edilecek olan iblis prensesin yoldaşydı.

Onun gücünün ne olduğunu merak etti. Dağları yerinden oynatabilen ve okyanusları kaynatabilen Sorceri'leri duymuştu.

Maskesi, peri gibi yüz hatlarının çoğunu görebileceği kadar inceydi: yüksek, belirgin elmacık kemikleri, zarif bir çene hattı ve zarifçe sivriltilmiş bir çene.

Yine de şehvet kırmızısı dudakları, bir sirene daha çok yakışan ince kemikli yüzüne yakışmıyor gibiydi.

Gözlerini açıp maskesini çıkarana kadar onun eşsiz bir güzelliğe sahip olup olmadığını söyleyemezdi. Önemli değildi. Çok az şeyden hoşlanan bir erkek için bu teftiş çok hoşuna gidiyordu.

Bakışları, açıkta bıraktığı üstündeki göğüslerinin nefis kabarıklığına kaydı ve öylece kaldı. Sanki o küçük tümsekleri okşadığını hayal ediyormuş gibi ellerinin kendiliğinden açılıp kapandığını fark etti.

Ona dokunmak mı? Kaşları çatıldı. Bu şekilde tepki vermemeliydi. Kaderindeki Gelin'le karşılaşana kadar kansızdı, yürüyen bir ölüydü.

O zaman, vücudu onun için uyanacaktı.

Trehan yüzyıllardır kendisi için bir Daçya kızı bekliyordu. Babasının ona söylediği gibi: "Eğer kaderinde varsa, Dacia Ana sana bir Gelin verecektir. Taş sınırlarımız içinde onu bulacaksın. O zamana kadar hiçbir şey istemeyeceksin ve gölgeleri kucaklayacaksın."

Trehan bunu yapmıştı. Aptalca umutları söndürdüm.
Gelini aklından tamamen çıkarmıştı.

Öyleyse bakışları neden bu yabancının göğüslerine
takılmıştı?

?

B u r a d a n gitmeli, cinayetimi tamamlamalıyım.

Trehan'ın

asla hedefi ıskalamazdı. Ayrıca, kadın uyanıp onu görürse, onu ortadan kaldırmadığı sürece eve dönemezdi. Gidip geri dönme izni vardı ama sadece geride bıraktıkları tarafından görülmezse.

Kuralın bir istisnası vardı ama o kadar saçmaydı ki dikkate alınmaya değmezdi.

Bunları düşünürken bile yatağa doğru yaklaştı. Daha önce penceredeki işaretin onu çektiğini düşünmüştü; şimdi ise bu kadının bir şekilde onu çekip çekmediğini merak ediyordu.

Görevi hatırla! Sonunda bakışlarını ayırdı, ancak onun tarafından o kadar büyülendiğini fark etti ki sisinin kaybolmasına izin verdi. Dikkatsizlik! Bir tedirginlik parlamasıyla geri döndü-

Gözleri parlayarak açıldı ve onunkilerle buluştu.

Görüldüm. Ama zeii mea, tanrılarım, ne gözleri vardı! İrisler en açık kahverengiydi, keskin siyahla çevriliydi. Onlara ömür boyu bakabilirdi.

Böyle bir düşünce nereden gelmişti?

Kalın siyah kirpiklerini ona doğru kırptırdı. "Oh! Beni korkuttun," diye mırıldandı İngilizce.

Gördüm. Neden o uyanmadan önce ortadan kaybolmamıştı? Neden onun için görünmez kalmamıştı? Şimdi onu öldürmek zorunda kalacaktı, yoksa asla eve dönemeyecekti.

"Sonunda geldin." Dudakları adamın nefesini kesecek bir sırtışıla kıvrıldı. Eğer hâlâ nefes alıyor olsaydı. Kollarını başının üzerine kaldırdı, şehvetli bir şekilde gerindi.

Sonunda mı? Onun kim olduğunu sanıyordu? Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi ona baktı. Ona arzuyla baktı.

Bir anda, neden ortadan kaybolmadığını, neden sisinin solmasına izin verdiğini anladı.

Çünkü içten içe bu yaratığın onu görmesini istiyordu.

Oturur pozisyona geldiğinde, egzotik örgüleri ve parlak, dalgalı saçları omuzlarının üzerine döküldü. Saçları kestane kahverengisiydi ve siyah tellerle süslenmişti; bu renkler onun kendine özgü gözlerini tamamlıyordu.

Ona doğru uzandı, ellerini cesurca gövdesine koydu. Avuçlarının sıcaklığını algıladığında, kadınlara karşı eğitim almamış genç bir vampir gibi ürperdi-

Boom! . . Boom! . . . Boom!

Zemin ayaklarının altında titriyor, duvarlar sağır edici sarsıntılarla sallanıyor gibiydi.

Yine de Trehan aslında ne olduğunu biliyordu. Bu ses kalbinin onun için uyanışıydı, göğsünde gümbürdemeye başlayan bir davuldu.

Tekrar ve tekrar, daha hızlı, daha sert.

Bu ruhani yaratık bedenini uyandırmıştı! Yakında ciğerleri nefesle, gövdesi kanla dolacaktı.

Bir yabancı bana mı ait? Bir büyücü mü? Daha kötü eşleşmeler de duymuştu. Onu nerede bulduğuna bakılırsa, bir iblis de olabilirdi.

Sonra kritik bir gerçeği hatırladı. Eve dönmek için Trehan'ın, Gelini hariç, kendisine tanıklık eden herkesi ortadan kaldırması gerekiyordu. Düşünülmesi bile çok saçma olan o kaçamak bu gece gerçekleşmişti!

Tanıkların ve eski yasaların düşünceleri kayboldu, yerini içgüdüsel bir korumacılık aldı.

Ona karşı aynı çekimi hissedebilir miydi? O farklı bir türden doğmuştu. Diğer yerlilerin gelinleri hakkında duyduğu hikâyelerden, onun kendisini arzuladığı gibi aynı vahşilikle kendisini arzulamayacağını biliyordu.

"Bana geldiğin için çok mutluyum," diye fısıldadı bulanık bir ses tonuyla, ona öyle tescilli bir bakışla bakıyordu ki

şaşırmıştı. "Yatağıma." Onun yüzüne bakmıyordu ama sanki daha önce tanışmışlar gibi davranıyordu.

Sonra idrak etti. O Sorceri'dendi; muhtemelen o ya da onun türünden biri eşini önceden görmüştü. Tabii ya!

"Seni bekliyordum, sevgilim."

Onun sözleriyle içinde bir heyecan yükseldi. Sersemletici derecede sıkıcı bir varoluşa sahip bir gölge mi? Artık değil.

Tek yapması gereken bu kan verme işlemini tamamlamak ve ardından yeni Gelinini yeraltı dünyasına geri götürmekti. Hedefi, Dacia'ya güvenli bir şekilde yerleşene kadar bekleyebilirdi.

Sonra bu narin büyücü kadın onun evini ve yatağını sonsuza dek süsleyecekti.

Bunun farkına vardıklarında paniğe kapılan başka erkekler olduğunu biliyordu; Trehan ise sadece tatmin olmuştu. Gizli özlemler sonunda yatıştırılmak üzere yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Onun için hazırım.

O anda ciğerleri genişlemeye başladı. Göğsüne büyük gelene kadar derin nefes aldı. Şaftına kan hücum etti ve onu sertleştirdi. Pantolonunun sınırlayıcı kumaşına karşı şişerken inledi.

Bakışları kızın dolgun göğüslerinden beline, hafifçe kabaran kalçalarının çoğunu ve uzun, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran iç gıcıklayıcı eteğine indi.

Sorceri süsleri -boynundaki tasma ve solgun kollarını saran altınlar- şimdi ona dayanılmaz derecede erotik geliyordu.

Seksi, narin bir büyücü. Görünüşe göre ben de seni bekliyordum.

Uzun süredir uykuda olan dürtüler kükreyerek hayata geri döndü. Çiftleşmek, sahiplenmek, ısırarak için mi? Yıllar sonra, açlık çekiyordu.

Hayır, açlık değil! Dacialılar başkalarının etini delmezdi. Tek istediği ona sahip olmak ve ona hükmetmekti.

Ama önce soruları vardı. Güzel gelinimin adı ne? Neden bu kadar sarhoşsun? Bu iblis diyarıyla bağlantın nedir?

Bin yılın büyük bir kısmını bir kadınla yatmadan geçirmişti. Bu konuda ne kadar acemi olduğumu başışlar mısın?

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, yemin ederim."

Onu hayal kırıklığına uğratmak mı? "Ben-"

Dudaklarını kapatmak için parmak uçlarını kaldırdı. "Şşş. Tek kelime etme. Lütfen. Yatak odamda olmanın bir sebebi var. Buraya gelmekte ne kadar haklı olduğunu sana göstermeme izin ver." Korsesinin bağcıklarını çözmeye başladı, malzemedен titreyerek kurtuldu. Utangaç bir sırtışla, o güne kadar gördüğü en zarif küçük göğüsleri ortaya çıkarmak için bir kenara fırlattı.

Kadının pembe meme uçlarının gözlerinin önünde sıkıştığını görünce Trehan'ın güçlü ve mantıklı zihni bomboş kaldı, soruları unutuldu.

Bettina karanlık bir odada uyandı.

Tüm mumları sönmüştü ama bir erkeğin varlığını hissetmişti, tenini karıncalandıran bir farkındalık. Adamın kule gibi formunun dış hatlarını zar zor seçebilmişti.

Cas! Dönmüştü. Kalmasını nasıl sağlarım? Sarhoş bir panik içinde düşündü. Onu yatağıma nasıl sokabilirim?

Yani üstünü çıkarmıştı. Adamın cevabı: keskin bir nefes alış. Bu da ona ya manzarayı beğendiğini ya da cesaretine şaşırdığını gösteriyordu.

Konuş onunla; kaçmasına izin verme! "Bana geldiğin için seni çok mutlu edeceğim, sevgilim," dedi, ama kendi kendine gevelediğini duyabiliyordu. Bunun için tek bir şansın var, sahip olmaya değer bir gelecek için tek bir şansın!

Hızlı ve sert mi saldıracaktı? Yine de onu baştan çıkarabilirdi. Kadın saçlarını başının üstüne toplayıp sırtını davet edercesine dikleştirdiğinde, adam pek de belli belirsiz olmayan bir hırıltı çıkardı. Takdir hırıltısı mı? Yoksa istediğine sahip olamadığı için duyduğu hayal kırıklığı mı?

Alt dudağını titreterek saçlarını aşağı indirdi. Ama bukleler göğüslerini gizler gizlemez, adamın saçlarını hızla omuzlarının üzerinden geriye doğru süpürmesiyle iki hava dalgası hissetti.

Onun bir kez daha baktığını hissettiğinde, Bettina vızıltılı bir başarı duygusunu bastıramadı.

Bu gerçekten oluyordu. Caspion. Burada, onun yatak odasında. Göğüslerine hayranlıkla bakıyordu. Sonunda ona bakıyordu.

-Çünkü onu istiyordu!

Cas bu gece onun olacaktı ve o zaman her zaman bildiği şeyi anlayacaktı. O da onun kızıydı. Kaderleri iç içe geçecekti. "İffetsiz" Bettina için turnuva olmayacaktı.

Başı dönüyordu - ve sarhoştı, ama esas olarak başı dönüyordu. İz Sürücü Caspion ile el ele yürüdüklerini ve nişanlandıklarını herkese duyurduklarını hayal etti.

Yine de onu okşamamış ya da öpmemişti. Bir başka telaşla ayağa kalktı ve adamın nasırlı elleri onu sabitlemek için omuzlarını kavrayana kadar sallandı. Ah, temas!

Bir ömür boyu kılıç kullanmak avuçlarını sertleştirmişti. Çünkü Cas'ım bir savaşçıdır, daha iyisi, daha cesuru yoktur. .

Ellerini adamın göğsüne koydu, göz kapakları adamın güçlü bedenini hissettikçe ağırlaşıyordu. Ama bu sadece bir alaydı; onun teninin izini sürmeye, onu keşfetmeye ihtiyacı vardı.

Paltosuna uzandı ve onu şişkin omuz kaslarının üzerinde gezdirdi. Adam paltosundan sıyrıldı ve yatağın ayakucuna düştüğünü duydu.

Yıllardır seks ve erkeklik hakkında merak içindeydi. Yine de daha önce hiç bir erkeğe dokunmamıştı. Geceler boyu kurduğu hayaller sonunda gerçekleşecek miydi?

Gömleğinin en üst düğmesini iliklemeye çalıştığında, normalde çevik olan parmakları beceriksizce hareket etti. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum-"

Gömleğinin kumaşı tek bir yırtıkla yok oldu ve ceketiyile birleşti.

"Teşekkür ederim. Sadece seni ilk kez hissetmeye ihtiyacım var." Bettina her gün metalle çalışıyor, oyuyor, dövüyor, döküyordu. En ufak bir kusur olup olmadığını kontrol etmek için sık sık gözlerini kapatır ve hassas parmak uçlarını sanki onlarla görüyormuş gibi işinin üzerinde gezdirirdi.

Şimdi parmak uçlarını Cas'ın çıplak gövdesi üzerinde gezdiriyor, nefesini tutuyordu.

Gerçeklik fanteziden çok daha iyiydi! "Tanrım, vücuduna bayılıyorum."

Sözleri onu inletti. Göğüs kaslarının sert düzlemleri üzerindeki hafif sıyrıklar onları onun için gerginleştirdi, kalbinin daha yüksek sesle çarpmasına neden oldu. Ve ah, yassı meme uçları nasıl da sertleşmişti. İşaret parmaklarını onların üzerinde gezdirdiğinde, dişlerinin arasından tısladı.

Ellerini daldırdı, sert karın kaslarının kasılırken her yükselişinin ve düşüşünün tadını çıkardı. Vücudu boyun eğmeyen demir gibi bilenmiş, teni kusursuzdu.

Başlangıçta kendini serin hissetmişti, ama şimdi bir demir ocağı kadar sıcaktı.

Hissetmiş olabileceği tüm utangaçlık yok olmuştu. Her okşayış arzusunu derinleştirdi, ta ki göğüsleri bile ağırlaşana kadar. Adamın kokusu üzerine sinmişti; normalde hoş olan bu koku artık sarhoş edici bir hal almıştı.

İçinde erimiş altın gibi hissediyordu... için için yanıyor, bütün olmak için bir şans bekliyordu.

Meme uçları o kadar sertleşmişti ki, ağrıyordu ve adam bunu fark etmiş olmalıydı; sanki vücudunun başka bir yerine dokunmak için kendine güvenmiyormuş gibi elleri kadının omuzlarında sıkışmıştı.

O kadar acımasız bir iblis savaşçısıydı ki yine de ona karşı sabırlı davranıyor, kendisini keşfetmesine izin veriyordu.

Çok mu sabırlıydı? Şimdiye kadar onu yatağa atmış olmalıydı! Neden onu öpmüyordu?

Belki de bunu tekrar gözden geçiriyordu.

Onu bitiş çizgisine götür, Bettina!

Şaşkınlık.

Trehan, gelininin dolgun göğüsleri ve gergin meme uçlarıyla perçinlenmiş bir halde sadece bakabiliyor, tenine yaptığı her dokunuşun tadını çıkarıyordu. Tek bir dokunuş olmadan ne kadar uzun zaman geçirmişti!

Bu yaratık bana ait, dedi kendi kendine tekrar. Yalnızca bana-

Büyücü kadın adamın ellerini kavradı ve onları yumuşak göğüslerine doğru çekti.

Bu temas onu büyülenmiş halinden uyandırdı. Boğuk bir iniltiyle, avuçlarıyla etini kapladı ve onu şekillendirdi.

Neden diğer vampirler her zaman başka bir yerliyle çiftleşmenin doğasında olan engeller konusunda uyarıyorlardı? Trehan'ın eşi, onun görmesini çok istediği göğüslerini okşamasını istiyordu.

Adam onları saygıyla sıktığında, kadın kısık bir sesle inledi. Verdiği tepki onu ürpertti, zihnini bir kez daha şehvetli bir pus kapladı.

Ve sonra ellerini gövdesinden aşağıya, daha aşağıya, onun ağrıyan, şişmiş kısmına doğru kaydırды. Tırnaklarını belinde, kılıç kemerinin hemen üzerinde gezdirirken, zonklayan shaftı onun dokunuşu için gerildi.

Sonunda sesini buldu. "Çok tatlısın."

Onun sözleri karşısında kısa süreliğine sustu ve başını öne eğdi. Şehvet bağımlısı beyni iki şeye karar verdi: Kadın gerçekten de konuşmasını istemiyordu; hiçbir şey bu kanı durduramazdı.

Bu yüzden daha fazla konuşmamaya, onun içine girmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Onun kıvranan bedenini kısıtıp içinde derinlere inme düşüncesiyle, sanki bir baraj yıkılmış gibi içinde ihtiyaç kabardı.

Adam onun üst kollarını kavrayarak yatağına doğru götürdü. Adam kendini onun üzerinde konumlandırırken nefesi kesildi ama sonra "Evet, evet" diye fısıldadı.

Saçları arkasında parlayan dalgalar halinde yayılıyordu. Kokusu uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Sırtını dikleştirdi ve adamın tüm dikkatini göğüslerine, çıkık meme uçlarına çekti. Onlar da onunki kadar kötü mü zonkluyordu? Bu sertleşmiş tepeler onu çıldırtıyor muydu?

Başparmaklarını üzerlerinde gezdirdi, kızın tepkisini izlerken her birini hafifçe çimdikledi.

"Oh, Tanrım." Dudaklarını yaladı, ağırlaşmış gözlerle ona baktı. İrisleri tutkusundan parıldamaya başladığında fısıldadı, "Öp beni. Lütfen öp beni."

Herhangi bir şey! Başını eğdi, ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi ve ağlamasının tadını çıkardı. Kırmızı dudakları pürüzsüzdü, hayal edilemeyecek kadar vericiydi. Dilini aralarına soktu ve kız onunla buluştu.

Kadın usulca yaladıkça Trehan'ın başı dönüyordu. Ağzının tadı baharatlı bal likörü gibiydi.

Onu hayatı boyunca kendisinden esirgenen tüm tutkuyla öptü. Dilinin her hareketiyle, düzleştirilmiş işaret parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi, ta ki kadın onun altında dalgalanana kadar.

Dudaklarını boynunun ince sütunu boyunca gezdirmek için ağzını ayırdığında, "Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı." Sesi sevinmiş ve rahatlamış gibiydi?

O da rahatlamak istiyordu. Şimdilik sikiindeki baskı acıya dönüşüyordu. Dizlerinin üzerinde doğruldu, kılıç kemerini çözüp yere fırlattı.

"Bana her şeyi yapabileceğini biliyorsun," diye mırıldandı. "Ben seninim, hep öyle kalacağım."

İnledi. Hiçbir şey istememek mi? Daha fazlasını değil. Bu dişiye karşı duyduğu istek ilkeldi, inkâr edilemezdi, vahşilik sınırındaydı. Başını onun göğsüne doğru eğdi, bir meme ucunun etrafını öptü, tatlı teninin tadına baktı.

"Evet!" Tırnaklarını adamın sırtına batırdı. "Daha fazla. Lütfen! Ağzını üzerine koy."

Bir hırıltıyla ona uydu. Dudaklarını bir tepe üzerinde kapattığında ve dilinin ucuna kadar büzüldüğünde, nefesi kesildi. Dilini değdirdiğinde, "Bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi.

Yeni Gelini o kadar duyarlıydı ki, onu sadece bu şekilde bile boşaltabileceğini biliyordu. Başka bir gece, serbest bırakılması için yalvarana kadar ona işkence edecekti.

Parmaklarını adamın saçlarından geçirerek emmeye başladığında onu yerinde tuttu.

Tadı mutluluk vericiydi - çıgıkları, siyah saçlarının kokusu, dilinin her kıvrılışında inlemesi.

Bu büyücü kadın ona ne büyük bir hediye vermişti!

Dürtüler savaşıyordu. Onu saatlerce emmek, seksini yalamak ve ondan çıkardığı orgazmların tadına bakmak istiyordu. Onun solgun ellerinin sikini kavramasını, kırmızı dudaklarının o ittikçe sakin etrafına yapışmasını istiyordu.

Uzunluğunu onun içinde beslemek için... santim santim zonklayarak.

Pus. Kontrolünü kaybediyor. Göğsüne doğru hırladı, başını çekerken emişini artırdı. Sonra diğer meme ucuna. O gergin tepeyi bir dişle delmek nasıl bir şey olurdu? En tatlı küçük yazı tipinden kan.

Bu rahatsız edici düşünce nereden gelmişti? Onun türü bir başkasını ısırmayı vahşi bir tabu olarak görüyordu. Dişleri ağrımaya mı başlamıştı? Görmezden gel.

Emerken, açgözlü elleriyle onun göğüslerini avuçladı, sahiplenici bir şekilde onu kavradı. Kolları başının üzerinde gevşediğinde -istediğimi yapmama izin vererek- endişesi azaldı. Geri çekildi ve kadınına baktı, içinde gurur ateşi yanıyordu.

Dolgun, kırmızı dudaklar arasında nefes nefese. Kalçalar ihtiyaçtan yuvarlanıyor. Meme uçları ıslak ve dilimden şişmiş. Kalbi onun için çarpıyordu. Sonsuza dek onun için.

Göz kamaştırıcı.

Tek ihtiyacı olan onun ısırdığıydı, tenine nakşedilmiş. Hayır, bu yasak düşünceleri görmezden gel! Sadece onunla çiftleşmeyi düşün. Onun arzusunun kokusunu alabiliyordu. Çiftleşmeye ihtiyacı var.

Aklında bu fikirle eteğini çekip çıkardı ve onu sadece maskesi, mücevherleri ve deri çizmeleriyle bıraktı.

"Oh! Lütfen sakın ol." Sesli bir şekilde yutkundu. "Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim."

Bir bakire! Kuşkular uyandı. Ne kadar gençti?

Yine de kendini örtmeye çalışmadı. Muhtaç bir inilti çıkararak onu teşvik ettiğinde kalan tüm şüpheler azaldı.

Vücudunu hazırlamalı. Bir bakirenin ekstra bakıma ihtiyacı vardır. Öyle sanıyordu. Hiç biriyle birlikte olmamıştı. Ondan önce yatak oyunu oynadığını hatırlamıyordu, gençliğinde öğrendiği her şeyi unutmuş gibiydi.

Bir elini daldırdı ve avucunu kızın esnek kalçasında gezdirdi.

"Evet," diye iç geçirdi, "oh, evet. Buramı sızlattın." Dizleri onun için ardına kadar açıldı, kaygan, kızarmış kıvrımlarını açtı ve bir düşünce ortaya çıktı: O bir comoara, bir hazine. Benim hazinem.

Yakında o bereketli sıcaklığın içine gömülecekti. Aleti hazır bir şekilde zonkluyordu. Ön spermler tepesinde boncuklar oluşturarak pantolonunun önünü ıslattı.

Parmakları bir kez daha adamın belinde ileri geri gezindikten sonra kumaşın arkasına doğru kaydı. Adam tam bacaklarının arasına uzanırken, kadın elini adamın pantolonunun içine soktu.

Kadının yumuşak avuçları onu kavradı; adam da kadının ateşli seksini avuçladı.

Neredeyse kendiliğinden gelen, kısık, şok olmuş bir çığlık attı; kadın terk edilmiş bir şekilde inledi.

Onun ıslaklığının tadını çıkarırken bile, dokunuşu onu sarstı - çevik parmaklar shaftını kavradı, nazikçe çekti. Bu yabancı his kalçalarını daha fazlası için ileri itti.

Onun şişmiş küçük klitorisinin avucunun altında tomurcuklandığını hissedebiliyordu; baş döndürücü kokusu onu orada tatmak için çılgına çevirdi.

Sonra eli onun üzerinde hareket etmeye başladı. "Bu çok ... hissettiriyor. İnanılmaz," dedi merak dolu bir ses tonuyla.

Daha önce hiç bir alete dokunmamış mıydı? Hissettiği tüm kargaşanın ortasında, tatlı ve masum eşine karşı bir şefkat uyandı.

Ama sonra onu sıkarak, "Sevgilim, buna içimde çok ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Çok fazla! Tohum, baskı acı verici hale gelene kadar tırmandı. Gelmek üzereydi, uzunluğunu bakire kılıfının içine batırırken ve kızlık kafasını alırken asla dayanamayacaktı.

"Okşa beni," diye emretti ona. Bunu aradan çıkaracak, sonra bütün gece onun zevkine bakacaktı. Ona defalarca sahip çıkacaktı.

Kadın tereddüt etti, sonra geçici olarak adamın aletini kabzasından ucuna kadar ovdu ve tekrar ovdu. Titreyen etini okşadıkça aklı başından gidiyor, kalçalarını kısa aralıklarla pompalayarak elini sikmekten kendini alamıyordu.

Testisleri sıkılaştı. Aletinin başı şişti. Yüzyıllar sonra ilk kez boşalmadan önce sadece bir saniyesi olduğunu biliyordu. İki seçeneği vardı. Pantolonunu yırtmak ya da ıslattığı parmaklarını kadının seksinden dudaklarına götürmek.

İkincisi kazandı. Kremi parmaklarından emerken, parmaklarının etrafında inledi ve eline dökülmeye başladı.

Bettina bu deneyimin içinde kaybolmuş, her yabancı his ve sesle çalkalanıyordu.

Cas'ın giderek artan çaresiz inlemeleri. Terden kayganlaşan teninin sıcaklığı. Ölçülü hamleleri yerini çılgınlığa bırakıyor, ta ki Cas'ın yumruğuna sürtünene kadar.

Sonra elinin üzerinden bir şey fışkırdı. Sıcak. Sıvı. Gözleri parlayarak açıldı.

Sperm mi?

Cas derin bir feryat kopardı, kudretli vücudu sarsılırken tohumları püskürmeye başladı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bunu ondan koparabilir miydim? Kısa süreli mutluluk parıltısı kafa karışıklığıyla söndü. Hayır, eşiyle seks yapana kadar bunu üretemezdi. Kesinlikle onun dışında değil.

Dişisini çoktan bulmuş ve o mührü kırmış, ama kaderindeki kişiye karşı dürüst davranmamış mıydı? Bettina'ya yalan mı söylemişti?

Kendini boşalttıktan sonra, şiddetli titremeler yatıştığında, tatmin olmuş bir homurtuyla onun üzerine çöktü ve boynuna sokuldu. Kadın nemli elini pantolonundan çektiğinde, adam yırtık gömleğine uzandı ve giysiyi fırlatıp atmadan önce menisini silmek için kuyruğunu kullandı.

Düşünceli olduğunu mu sanıyordu?

Sonra parmakları bacaklarının arasına geri döndü. Başparmağı klitorisinin etrafında döndüğünde nefesi kesildi, diğer parmakları da onun açıklığıyla alay etti. Adamın ereksiyonunun çoktan büyüdüğünü hissettiğinde

İçten içe yanan bu arzu eskisinden daha da güçlü bir şekilde artarak bir anlığına tüm endişeleri sildi.

Hayatı boyunca bu tür bir zevk almamıştı; neden şimdi ona bu kadar kritik geliyordu? Vücudu gevşedi, bacakları çaresizce onun daha fazla okşaması için açıldı.

"Ah, benim şehvet düşkününü küçük büyücüm" -sıcak sözleri kızın kulağına çarparak meme uçlarının nemli göğsünde büzüşmesine neden oldu- "sen bir hazinesin." Hâlâ tembelce onu okşarken, vücudunun aşağısını öpmeye başladı, dudaklarını köprücük kemiğinin üzerinde, sonra da göğüslerinin arasında gezdirdi. "Şimdi seninle ilgilenmeme izin ver."

Zevkten titrerken bile Cas'ın sesinin neden bu kadar boğuk çıktığını merak etti. Sadece uyarıldığı için mi? Ve onu oradan yalamaktan mı bahsediyordu? Bu fikir Bettina'yı heyecanlandırmıştı ama neden ona sahip çıkmıyordu? "Benimle şimdi sevişmek istemiyor musun?"

Bitiş çizgisi . . . çok yakın.

"Yakında. Ama senin zevkinin bir örneğini yaşadım, dragă mea, beni çıldırtıyor. Önce bayram ettim. " Bu Cas'ın söyleyeceği bir şey değildi-

Ama göbeğinin üzerindeki sıcak nefesleri çok iyi hissettirdi, onu istekle titretti. "C-Cas?"

Erkek gerildi ve kızın daha önce hiç duymadığı bir dilde küfretti. "Ne dedin sen?" Adam onun üzerine çıktı ve çenesini sertçe sıktı.

Panik içinde koştururken ayılmaya başladı. "Sen Caspion değilsin!" diye bağırarak adamın göğsünü itti.

Daha önce de tehlike işaretleri ortaya çıkmıştı ama o duyularının, adamın her öpücüğünden, her darbesinden yayılan hazzın kölesi olmuştu. Kendini, adamın sesinin arzu dolu olduğuna ya da sadece sarhoş olduğuna inandırmıştı.

"Caspion?" diye homurdandı. "Demek böyle olacaktı? Kendini bu kadar özgürce verirken benim bir başkası olduğuma inandın!" Kadının bileklerini tek yumruğuyla yakaladı.

"Bırakın beni!" diye emretti kurtulmak için mücadele

ederken. "Kimsin sen?" Göremiyordu ama gerginliği hissedebiliyordu.

sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Şiddet bunu takip edecekti.

Tıpkı eskisi gibi.

Kafa karışıklığı onu sarstı, o tanıdık dehşet ortaya çıktı. Vücudunun saldırıya karşı ne kadar savunmasız olduğunu çok iyi öğrenmişti!

Neden bu sürekli benim başıma geliyor? Gözyaşları sel oldu. "Yine mi?" diye fısıldadı. Ama adam dinlemiyordu.

Dişlerini sıkarak, "Ben Prens Trehan Cristian Daciano. Ve sen de benim kadınımsın." Kadının kollarını başının üzerinde sabitleyerek, "Bu geceden sonra küçük gelin, beni bir daha asla başkasıyla karıştırmayacaksın," diye yemin etti. "

Ham içgüdü Trehan'ın içini yaktı, saldırganlık onu ezdi. Eşini işaretleme ihtiyacı karşı konulmaz bir hal almıştı, ille de kan için değil ama hâkimiyet için.

Sahip olmak için. O benim.

Isırmak basitçe yapılamazdı ama kontrolü sarsıldı. Kıskançlık onu uçurumun kenarına sürüklediğinde, çağrıya cevap vereceğini biliyordu.

Bir tane daha istiyor. Benim kadınım yatağında başka bir erkeği arzuluyor.

"Gelin mi? V-vampir mi?" diye bağırdı, adamın bileklerini tutmasına karşı koyarak. "Bekle, bekle!"

Boynunda çırpınan nabzını gördü. Dişleri o noktaya dokunmak için keskinleşti; daha önce hiç kontrolünden çıkmamış, eti delmek için zonklamamışlardı. Hiçbir vampir bu cazibeye karşı koyamazdı.

Ama bir Dacialının bunu yapması beklenirdi.

Açlığıyla karşılaştırıldığında, bu düşünce dikkate alınmayacak kadar sönüktü. Eğildi, dudaklarını ayırarak boynunu yaladı ve içgüdüsel olarak onu ısırmaya hazırladı. Yakasının hemen altındaki yumuşak, pembe ten onu çağırıyordu. "Dilime karşı nabzını hissediyorum. Ah, etin . Tadı çok tatlı."

Eğer teninin tadı böyle olsaydı, kanı cennet gibi olurdu. Sıcak, zengin, cennet boğazından aşağı kayıyordu.

Tamam. Kendine hakim olamadı-

"Beni ısırma!" diye yalvardı. "Bana zarar verme!"

Onu incitmek mi? "Seni incitmek istemiyorum. . . Bunu durduramam." "Lütfen yapma."

Onu ısıracak mısın? Vahşi bir vampir gibi mi? Sen lanet olası bir Dacian'sın! "Savunman varsa büyücü kadın, hemen bana karşı kullan! Durdur beni."

Bir hıçkırık duydu, yüzünde nem hissetti. Gözyaşı mı? Kız Ağlıyor musun?

"Seni durduramıyorum" diye fısıldarken küçük bedeni ona karşı titriyordu.

Onun böyle bir sıkıntı içinde olduğu düşüncesi çılgınlığını kesti. Bir şekilde kendini geri çekilmeye, damlayan dişlerini ona batırmamaya zorladı.

Maskesinin ardında, parıldayan gözleri daldı. Körlemesine mi? Elini yüzünün önünde salladı. Hiçbir şey görmedi.

Sonra hatırladı -Sorceri duyuları neredeyse bir ölümlününkiler kadar zayıftı.

Sebep fısıldadı, Küçük Gelin'in dehşete kapıldı, karanlıkta göremiyor, yatağında kimin olduğunu bilmiyor.

İçgüdülerim onu işaretle diye bağırdı! Böylece başka bir erkek senin olanı alamaz!

Sahip olduğu tüm irade gücüyle onu serbest bıraktı ve ödülünü teslim etti.

Sarsılarak ayağa kalktı, yatağın öbür ucuna, adamın üzerine atladı, yatak örtüsünü göğsüne çekti, gözleri hâlâ dalgındı.

Trehan'ı hiçbir şekilde görememişti. Onun Caspion olduğuna gerçekten inanmıştı.

Peki bana ilk kez baktığında hakkımda ne düşünecek? Belki de ilk izlenimi için orada diz çökmüş, çıplak göğüslü, pantolonunun içinde kuruyan harcamalarıyla olmamalıydı. Ayağa kalktı, ceketini çekiştirdi ve

Kılıcını kalçasına dolamıştı. Yırtık pırtık gömleği kullanılamayacak kadar harap olmuştu.

"Bunu bana neden yaptın?" diye fısıldadı, maskesi düşmüştü. "Seni tanımıyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Ona dokunmamak, onu rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama korktuğu kişi benim. . .

Gelinini korkutmuştu. Çünkü ben Caspion değilim. Onu öldürmek için bir sebep daha.

Trehan onu bulduğu için ne kadar heyecanlanmıştı, ne kadar iyimserdi - ama hepsi bir yanılsamaydı, onun şehvetli tepkileri bir başkası içindi.

Onunla birlikte olmaktan zevk aldığı her şey artık lekelenmişti. Boşalmak için Trehan'ın aletini okşadığında, onun o iblisin olduğuna inanmıştı. Fısıldadığında, "Bana her şeyi yapabileceğini biliyorsun. Ben seninim, hep senin olacağım. "

Bu düşünce öfkesinin bir kez daha tavan yapmasına, dişlerinin yeniden sivrilmesine neden oldu. Trehan onun da aynı yüklü sözleri kulağına fısıldayarak kendisine söylemesini istiyordu.

İğrenç bir lanetle bir muma uzandı.

Kibritin çakılması Bettina'nın sıçramasına neden oldu. Bir mum karanlığı hafifletirken, vampirin kendisine dönük olduğunu ve bir eliyle duvara yaslandığını gördü. Baş eğikti, geniş sırtı nefes alıp vermekten kabarmıştı.

Kontrolü ele geçirmeye çalıştığı her halinden belli olan adam parmaklarını taşa geçirdi. "Bu gece onu mu bekledin?" diye ısırıldı ve diğer yumruğunu duvara vurarak taş parçalarının uçuşmasına neden oldu.

Bir çığlık attı ve kısa süreliğine örtünün altına eğildi.

Sesi duyunca daha da gerildi. "Benden korkuyorsun. Korkmamalısın. Sana asla zarar vermeyeceğim," diye homurdandı. "Tanrı biliyor ya, henüz vermedim"

"Çünkü ben senin gelininim." Aklını zorlukla toparlayabildi.
"Evet."

"Sen doğuştan vampir misin?" Doğuştan vampirler yalan söyleyemez.

"Asıl bilmek istediğiniz benim yalan konuşup konuşamayacağım. Konuşamam. Zaten konuşmazdım da." Sesi derindi, kelimelerinde tanımadığı bir aksan vardı. "Yalan söylemek ters etki yaratır ve mantıksızdır."

"Ah." Gözyaşlarının kuruduğunu fark etti. Hayatına sık sık hâkim olan korku azalmıştı ve nedenini bilmiyordu. Belki de bu vampir, onu kana bulamış ve çileden çıkarmış olmasına rağmen bir şekilde kendisini onu ısirmaktan alıkoyduğu içindi. Kendini tutması onu biraz rahatlatmıştı.

Bunun yerine başka duygular ortaya çıktı. Aşağılanmıştı ve hâlâ sarhoştur ve vücudu bir yabancınıninki gibi hissediyordu.

Tanrım, Trehan Daciano adında yabancı bir vampirle birlikte olmuştu. Sevgilisiyle değil.

Bu erkek ona daha önce hiç kimsenin dokunmadığı kadar dokunmuştu. "Yine de beni ısirmek mı istedin? Senin türün böyle yapmıyor mu?"

"Daha önce hiç kimseyi ısırmadım."

Buna inanmak onun için zordu. Şimdiye kadar tanıştığı her vampirin -ve geçmişte iblis birliği Horde ile ittifak kurduğundan beri çok sayıda vampir vardı- gözleri kana susamışlıktan kızarmıştı.

Döndüğünde, kendi gözlerini kaçırmadan önce onun gözlerini bir an için yakaladı. Kanı temiz miydi?

"Bana bak o zaman. Ait olduğun erkeği tanı."

Kadın temkinli bir şekilde bakışlarını geri çevirdi.

Öfkeli ve düşünceli bir şekilde yakışıklı olduğunu düşündü. Yontulmuş elmacık kemikleri ve güçlü bir çenesi vardı. Geniş, erkeksi çenesi sinekkaydı tıraşlıydı. Saçları gür ve siyahtı, gözbebekleri duygularından dolayı akik taşına benziyordu. Normalde ne renk olduklarını merak ediyordu.

Tek tek yüz hatları hoştu. Birlikte çok sert görünüyorlardı, ifadesi sertti.

Vücut olarak Cas kadar uzun boylu ve kaslıydı. Şimdi onları karıştırmak biraz daha akla yatkın görünüyor, diye düşündü sarhoşça.

Ama genel olarak, Caspion kadar görkemli değildi - tüm erkekleri değerlendirdiği standart.

Vampir ona bakmasını emretmiş olsa da, onun açık bakışlarından rahatsız olmuş görünüyordu. Böyle aval aval bakmanın kabalık olduğunu düşünüyordu ama daha önce hiç gömleksiz bir vampir görmemişti. Ve daha yeni yakınlaşmışlardı.

Bakışları adamın kaslı göğsüne kaydı. Ne garip bir kristal takıyordu-

"Bana adını söyle, kadın."

Başını kaldırdı. "Ben Prenses Bettina."

"Bettina," dedi o alışılmadık aksanıyla. "Bettina," diye daha boğuk bir sesle tekrarladı, sanki onun adının dilinden dökülüşü hoşuna gidiyormuş gibi.

Onun olağanüstü yetenekli dili. Onun dilini göğüslerinde nasıl kullandığını hatırlayarak neredeyse ürperiyordu; meme uçlarını yalıyor, hınzırca okşuyordu. Çarşafın altında bir kez daha sertleştiler.

"Peki siz hangi krallığın prensesisiniz?"

"Neden sana bir şey söyleyeyim ki?" Sonra önceki sözleri aklına geldi. "Sana mı ait? Bunu gerçekten söyledin mi? Seni tanımıyorum bile! Benim ... durumumdan faydalandın ve senin başka biri olduğuna inanmamı sağladın. Sırf bu oyunu sürdürmek için sessiz kaldın!"

Yüz ifadesi daha da karardığında, akli başında olan herkes korkardı. Yine de o çok tanıdık korkusu yoktu. Çünkü Gelinine zarar veremezdi. Ayrıca, mum ışığıyla aydınlanan odaya güneş ışınları sızmaya başlamıştı. Eminim birkaç dakika içinde uzaklaşacaktır.

"Ben hile yapmam, büyücü kadın."

"O zaman neden sessizdin?"

"Sessizlik isteğinizi yerine getirdim!"

Oh. Onu susturmuştu, değil mi? Gece nasıl bu kadar yanlış gidebilirdi?

Bu vampir gelinini bulmuştı ve içgüdüleriyle hareket etmişti. Bettina bir baştan çıkarma olayına karışmıştı. "O şeyleri söylediğimi biliyorsun çünkü seni başka biri sandım."

Geniş çenesinde bir kas kıpırdadı. "Ben de öyle davrandım çünkü ne tür zevkler peşinde olduğunu görmek istiyordum. 'Sana gelmekte ne kadar haklı olduğumu' bilmek istiyordum. Gözlerin karşı konulmaz şeyler vaat ediyordu."

Nefesi kesildi.

"Onun kaybı, kadın; sen teslim ettin. Görünüşe göre başkaları için hazırlanmış ikramların tadını çıkarmışım."

Şimdi de ters ters baktı.

"İnanılmazsın!" "En azından bir parçam."

İlk ereksiyonuna dokunduğunda yaptığı şaşkın yorumu hatırlayınca yanakları kızardı. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Bariyer büyümü nasıl geçtin?" diye sordu.

"Kolaylıkla."

Kibirli erkek! "Neden buradasın?" Kesinlikle rakiplerden biri değildi. "Sen ilk açık gözlü Horde vampiri misin?"

Öfkesiyle boğuşuyor gibi görünerek, "Ben Horde'dan değilim," dedi.

"O zaman ne? Neden Abaddon'dasın? ?" Sözüünü yarıda kesti, bakışları kılıcına, kabzanın üzerindeki çapraz sipere sabitlendi. Dövme metal belirgin bir şekilde yuvarlatılmıştı.

"Hilal mi?" diye bağırdı. "Tanrım, Cas'ın bahsettiği kişi sensin, Gölge Prens! Sen Kan ve Sis Diyarı'ndan onu öldürmeye gelen suikastçısın!"

Vampir bunu inkar etmedi. "Halkımın yasalarını çiğnedi. Bedelini ödemeli."

Şimdi Cas'ın ona söylediği her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Eşi benzeri olmayan bir suikastçı... Göreceğim son şey bir hilal olacak. "Lütfen ona zarar vermeyin! Yanlış yaptığının farkında değil."

"Anla beni Bettina, fark etmediği tek şey onu burada bulabileceğim. Daha önce binlerce kez yaptığım gibi onu da göndereceğim."

Bunu övünmek için söylememiştii; daha ziyade kaçınılmaz bir gerçeğı dile getirmişti.

Caspion güçlü bir savaşçı olmasına rağmen, bu erkekle ilgili her şey onu Cas'ın hayatı için korkmakta haklı olduğuna ikna etti. Vampirde tüyler ürpertici bir ölümcüllük vardı, kendi soğukkanlılığına güveniyordu.

"Peki onun gibi bir serseriyle ne işin var?" diye sordu. "Belli ki ona vermeyi planladığınız şey dışında."

"O serseri değil! Eğer ona zarar verirsen, seni asla affetmem!"

Dişlerini göstererek, "Bunu evimde hallederiz," diye homurdandı.

"Bana bu şekilde saldırma, beni kaçırmaya çalışma hakkını size kim veriyor?"

"Sana kim olduğumu söyledim. Sana ne olduğunu söyledim. Beni kana buladın. Bunun seninle olmasını ben seçmedim. Buna kader karar verdi. Ve şimdi onun emirlerine boyun eğmeliyiz."

"Beni Rune'dan izleyemezsin!" Eski yöntemler. Evlenene kadar bu düzlemde kapana kısılmıştı. Raum onun gitmesini engellemek için o lanet çağırma madalyonunu kullanmıştı.

"Yapamaz mıyım?" Vampir ona doğru uzandı, bakışları niyetliydi.

Trehan onun çıplak bedenini göğsüne doğru çekip eve doğru ilerlemek için gerildiğinde iki şey oldu: Onu yerinden kıpırdatmadı; avuçlarından acı fışkırdı.

Onu serbest bıraktı ve elindeki üç derin yaraya baktı. "Bu da ne böyle?" diye kükrerken, kadın tekrar çarşafın altına girdi. "Silahın nerede?" Kanlı avucunu gömleğinin yırtık koluyla sararken, yarasına neyin sebep olduğunu gördü. Kadının üst kolunu kavradığında, altın kordonundan sivri uçlar fırlamıştı.

Çarşafı göğsünün üzerinde tutarak, "İşe yaradı," diye nefes aldı. Kız bakışlarını bir kez daha kaçırıp kolları kurcalamaya başlamadan önce yüz ifadesinden gurur duyduğunu anladı. Gizli bir kolun çevrilmesiyle sivri uçlar geri çekildi.

Bir anda anladı, bu onun kitap koleksiyonuydu. Bunlar onun çizimleriydi. Silahlar, altın işlemeciliği, tasarım ... "Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silkti.

Zeki küçük büyücü. Basınç sensörünü nasıl yaptı-

Hayır! Başını sertçe sallayarak, ilgilenmesi gereken daha büyük sorunları olduğunu kendine hatırlattı. Yani, onu evine nasıl geri götüreceği. "Bir büyüünün etkisi altında mısın?" Hayal kırıklığıyla volta atmaya başladı, hemen önünde duran Gelin'i yakalayamıyordu.

Avucundan hala kan akıyordu. Onunkinden örnek almalıydım!

Bu gece daha da kötüleşebilir miydi? "Neden izinizi bulamadım?"

Dudaklarını büzdü, bakışları ona hiçbir soruya cevap vermeyeceğini söylüyordu.

Doğuştan vampir olan Trehan aslında fiziksel olarak yalan söyleyemezdi. Söylemeye kalkışsa bile kelimeler boğazını ateş gibi yakardı. Peki onunla işbirliği yapmasını sağlamak için ne vaat edebilirdi? "Bettina, eğer sorularıma cevap verirsen birlikte gidebiliriz ve belki de Caspion için geri dönmeme hiç gerek kalmaz." Elbette geri dönecekti.

Trehan Daciano tarafından ölüm için işaretlenmek, ölmek kadar iyi bir şeydi.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sana her şeyi anlatacağım!"

O piçi kurtarmak için her şeyi yapardı. Trehan gerçekten de onun zeki olduğunu mu düşünmüştü? Caspion'u tercih ettiğine göre hiç akı yoktu.

-Ve hala geveliyordu.

Gelinim, efsanevi Gölge Evi'nin hanımı, sarhoş, duygusuz bir Sorceri. Ataları şu anda mezarlarında ters dönüyor olmalı. "Seni buradan nasıl götürebilirim?"

"Vaftiz babamın bana bağlı olan bir çağırma madalyonu var. Turnuva sona erene kadar bu krallıkta kalmamı sağlamak için onu kullandı."

Trehan bu tür madalyonları duymuştu, iblisleri kontrol etmek için kullanılan arkaik bir yöntem olduklarını biliyordu. "Yarı iblis misin?" Evet, gece daha da alçalabilir.

Hayır, hayır, ne boynuzları ne de dişleri vardı. Olsa olsa kırılğan bir ölümlüye benziyordu. Neredeyse dayanıklı bir iblis.

"Annem bir Sorceri'ydi, babam da bu iblis diyarının kralı," dedi kendini beğenmiş bir tavırla ama Trehan kraliyet ailesinden hiç etkilenmemişti.

Gelinim sarhoş, anlamsız bir buçukluk. İlimdeki tüm potansiyel karışımlar arasında. Bu yaratık en zıt iki ölümsüz türün ürünüdür.

Gururlu, mantıklı bir Dacian kadınından olabildiğince uzaktı. Nefes verdi. Önemli değildi. Bettina hâlâ onundu. "Nasıl temin edebilirim

madalyonun?"

"Bir ödöl olarak sunuluyor," dedi ölü bir ses tonuyla. "Bir turnuva için."

"Sen ve YETİM Prenses. Sen ve Kupa mı?"

Daha da düşüyor.

Omuz silkti. "Şifonyerimin üzerinde bir davetiye var."

Etrafına bakındı, sonra eski moda parşömeni almak için iz sürdü.

ÖLÜMCÜLLERİN BÜYÜK DÜKÜ RAUM VE TÜM SORCERİLERİN KRALİÇESİ
MORGANA, VAFTİZ KIZLARI ABADDON PRENSESİ BETTINA'YI EVLENDİRMEK İÇİN
DÜZENLENECEK TURNUVAYA KATILMANIZI RİCA EDİYOR.

MEKAN: DEMİR YÜZÜK; RUNE, ABADDON

ZAMAN: SANGUINE AYINDAN DOKUZ GÜN ÖNCE

NE: ÖLÜMÜNE DÖVÜŞLER

ÖDÜL: ÖLÜMCÜL OLANLARIN TACI VE BETTINA'NIN ÇAĞIRAN MADALYONU

Altta daha küçük harflerle:

TURNUVANIN FİNAL TURUNUN ARDINDAN DOLUNAY EVLİLİK TÖRENİ YAPILACAKTIR.
TÜM KATILIMCILARA RING DIŞINDA MISTIK KORUMA GARANTİ EDİLMEKTEDİR.

"Muhafızlar mı?" Trehan neredeyse buruşuk ve
parşömen. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki."

Çenesi gevşedi. "Bu kadar genç mi?" Yüzyılların gücünü
biriktirmişti, bu gece ona ciddi şekilde zarar verebilirdi.
"Bütün bir krallık kapışılacak. Bu saçmalığa ne tür erkeklerin
katılacağını biliyor musun?" Trehan dövüş ringinin yakınında
onlardan bir örnek görmüştü.

"Turnuvayı kabul ettim."

"Tanrılar aşkına, bunu neden yapasın ki? Ve neden bir
çağırma madalyonu için kanından vazgeçesin ki?" Bunun
gibi tılsımlar Lore'da yeterince yaygındı. Ama işe yaraması
için iblisin kendi isteğiyle kanından vazgeçmesi gerekiyordu.

"Onlar istedi" diye mırıldandı. O daha ne demek istediğini
soramadan, hızlı bir tavır takınmaya çalıştı. "Bir kez

Yarışma başlarsa, kim kazanırsa kazansın evlenmeye tamamen hazır olacağım." Yine de sesi sonda biraz kırıldı.

Tamamen hazırlıklı ve korkmuş.

"Ama şimdi kararından pişmanlık mı duyuyorsun? Öyle mi?" Farkına varmıştı. Eğer Caspion bu akşam onunla yatmış olsaydı, turnuva iptal edilirdi. "Demek bu yüzden iblisi baştan çıkarmaya çalışıyordun!" Rahatlaması çok derindi. "Böylece seni kurtaracaktı." Ve şimdi ben seni kurtaracağım.

"Caspion'u baştan çıkarmaya çalışıyordum çünkü onu seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Trehan sanki dişleri boğazına geçirilmiş gibi hissetti. Dünyadaki tüm erkekler arasında. Bu ölüm iblisi her türden dişiler arasında popülerdi ve gece kaçmadan önce Dacia'nın hizmetçilerinin yarısını parçalamıştı.

Gelinim hedefime aşık.

Trehan'ın eşi başka bir vampir olsaydı, ona karşı aynı aciliyeti ve ihtiyacı hissederdi. Ama bir vampir başka bir türün dişisi tarafından kana bulandığında, o yabancı Gelin ona karşı hiçbir şey hissetmeyebilirdi.

Bu hiçbir şey hissetmiyor. "Ya sadece madalyonu ve seni çalmaya karar verseydim?"

"Korunuyor."

"O büyüü de senin bariyer büyüünü kırdığım gibi kolayca kıracağım."

"Madalyon, Morgana tarafından büyülerinin tüm gücü kullanılarak korunan cam bir kutuda tutuluyor. Alınamaz, sadece müstakbel kocam tarafından kazanılabilir."

Trehan Morgana'yı tanıyordu, onun gelmiş geçmiş en güçlü büyücülerden biri olduğunu biliyordu çünkü diğer tüm Sorceri'lerin yeteneklerini kontrol ediyordu. Trehan bilgili bir Dacian olmasına rağmen, onun büyülerini kolayca atlabileceğine inanacak kadar egoist değildi. "Onu ele geçirmenin bir yolunu biliyor olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bilseydim sana söylerdim."

"Bana söylerdin, ama sadece değerli Caspion'unu kurtarmak için." Yine öfkesiyle, daha önce benzerini hiç yaşamadığı kadar çiğ bir kıskançlıkla boğuştu. "Peki seni kurtarmak için ne yapacak? Turnuvaya katılacak mı?"

Cevap olarak örtüye baktı.

"Hayır mı? Yani bu gece ya ben ya da aşağıda sıralanan erkeklerden biri mi? Bana karşı daha anlayışlı olacağınızı düşünürdüm. Elbette ben daha iyi bir alternatifim."

"En azından hiçbiri sevdiğim erkeği öldürmek istemiyor."

Öfkesini güçlkle kontrol ederek avucundaki acıyı görmezden geldi ve kılıcının kabzasını kavradı, hiç yapmadığı bir şeydi bu. "Sevdiğin erkek şu anda bir genelevde; ben burada seninleyim." Sözleri tam yerine oturmuş, kadının irkilmesine neden olmuştu ama adam bundan hiç tatmin olmamıştı. "Bir bakireye göre baştan çıkarma konusunda yeteneklisin. Şu anda bunu kullanman akıllıca olur." Bunu ona söylediğine inanmakta güçlük çekiyordu. Geçmişte, söyleyeceklerini iyice düşündükten sonra konuşurdu.

Görünüşe göre bu kıskançlık onun mantığını, dürtü kontrolünü aşındırıyordu. Bir Dacian olan Trehan neredeyse onu ısıırıyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Gelininiz olduğum için özür dilerim," diye başladı, belli ki söyleyeceği doğru şeyi bulmaya çalışıyordu. Bu durum onun için bir zorluktu. "Kalbim çoktan alınmış olduğu için üzgünüm. Ama ona zarar verirsen, beni kırmış olursun." Gözlerinden bir kez daha yaşlar süzüldü. "Lütfen yapma."

Krallığını korumak için Trehan o iblisi ortadan kaldırmalıdır; Gelini bu cinayeti asla affetmeyecektir.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Buna mantıklı bir şekilde yaklaşmalıydı. Gözlerindeki yaşlar onu fiziksel olarak etkilediğinde ve diline değen nabzının hatırası hâlâ yasak olana susamasına neden olduğunda bu imkânsızdı.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım," diye mırıldandı. "Abaddon'u terk etmen için sana yalvarıyorum."

Onu bırakmam için yalvarıyordu.

Buna ihtiyacı yoktu! Kan vermenin ona kazandırdığı güç artışı ve Bettina'yla birlikte çaldığı serbestlik için minnettar

olmalı, sonra da görevine devam etmeliydi.

Vücudunu hayata döndürdüğü için artık başka kadınlardan zevk alabilirdi. Hâlâ varisleri olabilir, evini yeniden doldurabilirdi. Bildiği kadarıyla kuzenleri arasında kanı akıtılan ilk kişiydi, bu da en güçlüsü olacağı anlamına geliyordu.

Eski öylemler hâlâ gerçekleşebilirdi. Bir kadını ve yavrularını olabiliyordu ve hepsini koruyacak güce sahip olabiliyordum.

Trehan, Bettina'nın sevgisi için rekabet ederse lanetlenirdi, özellikle de Caspion gibi değersiz birine karşı. Güneş yatak odasına sızmaya başladığında, "Elveda Abaddonlu Bettina," dedi.

"Gidiyor musun?"

Kadının ses tonundaki umut, kararını pekiştirdi. "Öyleyim."

Ama sonra yüzü düştü. "Madalyonumu çalmaya çalışmak için mi?" "Evime dönüyorum."

Gözleri büyüdü. "Ve sen Cas'ı bağışlayacak mısın?"

"Hiç de değil. Senin için geri dönmek gibi bir planım yok. Ama onun için kesinlikle döneceğim. Bu iş bitti, Bettina. Teslim ol."

"Lütfen, hayır! Her şeyi yaparım." "Beni sahiplenmen gerekmiyor mu?" diye sorarken yüzü alev alev yanıyordu.

Evet! Bakire bedenine gömülmenin cazibesi -dokunduğu, tattığı ipeksi ıslaklıkta kendini kaybetmek- neredeyse bir kez daha ona uzanmasına neden oluyordu.

Gergin bir yutkunmayla çarşafı beline kadar indirdi. "Ona zarar vermeyeceğine yemin et, ben de senin olayım."

Bakışları onun göğüslerine, o alaycı meme uçlarına kilitlendi. Onu kurtarmak için benimle yatacak. Tanrım, bu zevk hayal bile edilemezdi. Aleti sertleşti, nemli pantolonunun içinde seğirmeye başladı. Bir kez daha dişleri keskinleşti.

Ama kendisini istemeyen bir kadına zorla sahip olmayı reddetti. "İmkânsız bir durumdasın kızım. İblis için ne kadar yalvarırsan, seni o kadar az istemeye meyilliyim." Kadın yalvardıkça, adam onu daha az istiyordu. "Şeytan

Yatağıma alacağım bir sonraki kadın, sadece benim ona verebileceğim şeyi arzuladığı için orada olacak."

Güneşin yakıcı ışınları odaya yayıldığında, ona son bir kez baktı ve sonra gözden kayboldu.

Bettina bornozunu giyip maskesini çıkardıktan sonra Salem'in ziline atladı ve çılgınca çalmaya başladı.

Sehpasının üzerindeki neredeyse boş sürahi, "Neyin var senin, ahbap?" diye sordu.

"Cas'a göz kulak oluyor musun?"

"Yaptım. Tavanı, saatlerdir kazıkladığı fahişenin yatağının tam üzerine dönüştürdüm. Ona öyle şeyler yapıyor ki inanamazsınız. Şimdi çıkıp gideceğim ve bana geri döneceğim."

"Bekle." Bettina dişlerini sıktı ve Cas ile aralarında herhangi bir bağlılık olmadığını kendine hatırlattı.

Ve bu gece başka biriyle birlikte olmadım değil.

"Fahişenin evine geri dön," diye ısırdı, "ve Caspion'a ona suikast düzenlemek için gönderilen vampirle tanıştığımı söyle."

Salem'in duygularının tek göstergesi olan hava onun etrafında titredi. Artık sürahinin içinde değildi. Onun saçının bir kıvrımını işgal ettiğini hissetti.

Tam kulağına doğru bağırdı, "Dairelerinizde bir suikastçı mı vardı? Neden beni çağırmadın?"

Bettina sıçradı. "Git Cas'ı getir! İkinize de her şeyi açıklayacağım."

"Seninle burada olmalıydım. Peki ya bu sülük geri dönerse? Raum'a söylerim-"

"Hayır! Güneş doğduğuna göre bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Şimdi gidin!"

Üç dakika sonra hem Salem hem de Cas onun odasına döndüler. Cas yarı giyinikti, parfüm kokuyordu, boynuzları ve ağzı rujla kaplanmıştı. Gömleğinin düğmeleri açıktı, kusursuz bronz teni ve göbeğine kadar uzanan ruj lekesi ortaya çıkmıştı.

Hangi meçhul kadın gece boyunca Cas'ın vücudundan zevk almıştı? Tanrım, kıskançlık yakıyordu! Bettina bazen hâlâ Sorceri gücüne sahip olmadığına seviniyor, bir anlık öfkeyle neler yapabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Açılmış parmaklarına baktı; bunca zaman sonra bile avuçlarından güç ve ışık fışkırmasını bekliyordu. Onun yerine, içinde bir boşluk çınladı.

Hiçbir şeyin hafifletemeyeceği bir boşluk. . . .

"Onu gördün mü?" Cas botunu çekerken sordu. "Burada mıydı?"

"Evet. Bedenen." Ve yatağında.

"Nasıl hâlâ hayattasın?" Biraz giyinmiş olan Cas, tıpkı vampirin yaptığı gibi sertleşmiş ellerini kadının omuzlarına koydu. "O kimseyi sağ bırakmaz! Başkaları tarafından görülmesi yasak!"

Yutkundu. "Ben ... şey, sanırım ben bir istisnayım." Salem odanın içinde parıldıyordu.

Cas'ın ellerini tuttu ama iblis titreyerek parmaklarını tiksintiyle oynattı.

Salem indi, saçlarına geri yerleşti. "Divvy, prenses."

"Mesele şu ki... Ben onun Geliniyim."

Cas şaşkın şaşkın bakarken Salem, "Yani iblis bazı vampirleri kızdırdı ve onlar da seni eşi olarak tanıyan bir suikastçı mı tuttular? Bu gittikçe daha da iyi oluyor."

"Bu doğru."

Cas konuşmak için ağzını açtı, kapattı ve bir kez daha denedikten sonra, "Onu sen mi öldürdün?" dedi.

"Neden sesin bu kadar inançsız çıkıyor?" Cüppesinin kuşağını sert hareketlerle sıktı. "Bazı erkekler beni gerçekten çekici buluyor, Caspion."

"Biliyorum, biliyorum. Ama-"

"Ve bunu benim hatamış gibi gösterme! O odamda belirdiğinde ben yatağımda uyuyor ve kendi işime bakıyordum."

"Çünkü beni arıyordu!" Cas ondan uzaklaştı ve elinin tersini ruj lekeli ağzına götürdü. "Seni tehlikeye attım, seni o piçin görüş alanına soktum." Sonra kaşlarını çatı. "Vampir neden burada değil, seni çalmaya çalışıyor?"

Ne kadar utanç verici. "Sanırım beni terk etti ... çünkü ona sana olan hislerimden bahsettim. Çok kızdı." Ama sonlara doğru değil. O zaman, aralarında geçenlerden etkilenmemiş, kopuk görünüyordu.

"Lanet Gölge Prensi," dedi Cas. "Kızgın. Ne yaptım ben?"

"En başta benim koruma büyümünü nasıl geçti?" Tamamen savunmasız kalmıştı. Ya kötü bir niyeti varsa? Eli boğazına gitti. Vrekener'ler istedikleri zaman içeri girebilir miydi? Bu büyü kale inşa edildiğinden beri yürürlükteydi; süresi doluyor muydu?

Cas dalgın dalgın, "Vampir sise dönüştü," dedi. "Engelleri aşma konusunda yüzyıllardır deneyimi var. Bana ulaşabileceğinden emindim."

"Sis! Vampirler!" Salem haykırdı. "Siz ikiniz bir Dacian hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"Bana adının Daciano olduğunu söyledi," dedi Bettina. "Dacian tam olarak nedir? Onların Horde'un öcüleri olduğunu sanıyordum. Efsanelerin süper vampirleri."

Cas sert bir küfür mırıldandı. "Onlar gizli. Onları bilen herkes ölür! Salem'in önünde bundan bahsetmeyeceğim."

"Sanki hepsini yakında öğrenemeyecekmişim gibi," dedi Salem. "Ben bir hayaletim. Şey, bir sylph. Siz ikiniz Salem'den hiçbir sır saklanamayacağını anlamıyor musunuz? Hiçbir şey." Bettina'ya seslendi. "Prensesin geçen yıl bir - ölümlüler buna ne diyor? - mezarda halüsinojenleri kokladığı zamanki gibi."

Bunu nasıl bilebilir?

Cas'a, "Ya da bir dolunayda o iki Lykae kardeşe ne yaptın? O gece neredeyse bir elini kaybediyordun, değil mi?"

Cas rahatsızca yutkundu, utanmış görünüyordu. Dişi kurtlara ne oldu?

"İyi. Bir şeyler biliyorsun," dedi Cas. "Ama bütün bunları Raum'a anlatmadığından nasıl emin olabiliriz?"

"Çünkü Raum'un iki vitesi var: neşeli ve öfkeli-aykırı kucaklaması ya da beyne savaş baltası. Tepkilerini saklayamaz. Şimdi siz ikiniz karar verin: Salem müttefik mi düşman mı?"

Gözlerini kısmıştı. "Öğrendiğin her şeyi Raum'a anlatmayacaksan neden hayatlarımıza dahil olmak istiyorsun?"

"Çünkü dövüşemiyorum, yiyemiyorum, içemiyorum, uyuyamıyorum ya da mastürbasyon yapamıyorum. Bacakların yokken bir bacağa sahip olmak zor! Entrikanın içinde olmak istiyorum! Şimdi, iblis, ne yaptın?"

Bettina kanepesine çöktü. "Tanrı aşkına Cas, söyle ona."

Sinirli bir sesle, "Ben ayrıldım. Dacia'ya bir kez girdiniz mi, özel izin olmadan çıkamazsınız. Bu izin yerli Daçyalılara çok nadiren verilir ve krallığa yeni gelenlere asla verilmez."

"Kimse size bu kuralları söylemedi mi?" diye sordu.

"Onları atlabileceğimi ya da sponsozumun köpekleri geri çağıracağını düşündüm. En kötü ihtimalle burada bir sığınağım olacağına inandım. Onlara Abaddon'dan geldiğimi hiç söylemedim, katillerinin bana burada nasıl bu kadar çabuk ulaştığını hâlâ bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmiş olamaz." Cas avucunu yüzüne sürdü. "Peki tanrılar aşkına seni nasıl buldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Birden uyandım ve o oradaydı."

Cas ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Kan verme işlemi tamamlanmadıysa nasıl gidebilir ki?"

Bettina kucağındaki ellerini incelediğinde, üzerindeki gerginlik öyle güçlü bir şekilde dağıldı ki, gözlerini tekrar yukarı dikti. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Salem bile öfkesinden havayı bulanıklaştırmaya başlamıştı.

"Seni zorladı mı?" Cas homurdandı. "Bana saldırmaya fırsat bulamadan onun bağırsaklarını deşeceğim!"

"Hayır! Öyle değildi."

Salem tersledi, "O zaman nasıldı?"

Derin bir nefes alarak, "Sarhoştum. Onun Cas olduğunu sandım." Yanakları yanıyormuş gibi hissediyordu. "Anlayışlıydım."

Cas omuzlarını geriye çekti. "Başka biri olduğunu anlayamadın mı?" diye sordu, belli ki sinirlenmişti.

"Oda karanlıktı! Ve pek konuşmuyorduk. Ama kalıcı bir hasar olmadı. Hâlâ bakireyim. Sadece belki biraz daha eğitimliyim."

Cas öne doğru uzanıp altın yakasını kaldırdı. "En azından seni ısırmadı."

Daciano'nun bunu yapmamak için ne kadar çok mücadele ettiğini hatırladı. Seni asla incitmeyeceğim. . . . "Benim üzgün olduğumu görünce kendini durdurdu."

"Bizim için çok şanslı bir fırsat. Bir vampir tarafından ısırılmak ... değiştiricidir." Ona bir kez daha bakmadan önce kısa bir süre gözlerini kaçırdı. "Seni ondan korumanın bir yolunu bulacağım. Bir şekilde. Çok eski ve kılıç konusunda yetenekli olabilir ama ben bir yolunu bulacağım. Döndüğünde harekete geçeceğim."

Cas'ın iyimserliğini paylaşmıyordu. O ürpertici ölümcüllük

. . .

"Bekle, antik mi dedin?"

"En az dokuz yüzyıl."

Ne kadar da yaşlıydı. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Ama Caspion için bu bir felaketti. Yaşlılık ölümsüzlere güç verirdi. "Benim için geri dönmeyi planlamadığını söyledi ama senin için kesinlikle dönecek Cas. Profesyonel bir katili yenebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Uzun ömürlü bir Dacian'ı?

Daha önce kesinlikle yapmamıştınız - sizi bitireceğine ikna olmuştunuz."

"O sen bu işe karışmadan önceydi. Şimdi bir yol bulmalıyım."

Salem, "Bir suikastçının özelliği de budur; her öldürüşünde yakalanma ya da ölüm riskiyle karşı karşıya kalır. Uzun ömürlü bir suikastçı her seferinde kazanır."

Cas tekrar boğazını ovuşturdu.

Bettina avantajını kullandı. "Yapılacak tek bir şey var. Turnuvaya katılmak. Raum ve Morgana her yarışmacının ring dışında güvenliğini garanti ediyor. Vampir sana dokunamaz. Ve sen de katılan herkesi yenebileceğini biliyorsun."

Her ne kadar olabileceği kadar güçlü olmasa da -ölüm iblisleri her öldürdüklerinden güç kazanırlardı ve onun işi öldürmek değil, takip etmektir- Cas mükemmel bir kılıç ustasıydı ve iz sürebilirdi.

Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. Sonra başını salladı. "Ya kazanırsam? O zaman ne olacak? Diyelim ki bu suikastçıyı ortadan kaldırdım ve seninle evlendim. Kader eşimi erkeğinden mahrum mu bırakacaksın? İkimizin de hayatını zindan etmiş olurum."

Zihni, ben senin eşin olabilirim diye haykırdı. "Onun ben olmadığımı bilemezsin. Ve kimi istersem onu sevmekte özgürüm." Pek çok Lore türünün aksine, Sorceri'nin mistik bir kader eşi yoktu. Ama evlenirler ve ömür boyu sürecektir bağlar kurarlardı.

"Özür dilerim, Bettina." Yüz ifadesi gerçekten pişmanlık dolu görünüyordu, sarı kaşları çekilmişti. "İçeri giremem."

Hayal kırıklığı onu yutmakla tehdit ediyordu ama sakın bir ses tonu için çabaladı. "Anlıyorum. Vampire karşı Morgana'dan yardım isteyebilirim." Bettina'nın vaftiz annesi tıpkı bir abla gibiydi.

O asla, asla, asla geçmek istemedi.

Yine de Bettina bir kez daha çaresizdi. "Bu akşama kadar gelmeyecek -bu 'sefil şeytani düzlemde' gereğinden fazla kalmayacak- ama ona o zaman sorabilirim."

Morgana tüm iblislerden nefret ediyor, en yakın arkadaşı Eleara'nın -Bettina'nın rahmetli annesi- bir iblisle

evlendiğine hâlâ inanamıyordu. Ama

Büyücü kadın sırf vampiri engellemek için Cas'a yardım etmeyi kabul edebilir.

Morgana, Trehan Daciano'nun Bettina'ya yaptıklarını bir hile olarak yorumlayabilirdi ve Sorceri'lerin hile yapan değil, hilekâr olması gerekiyordu. Büyük kraliçe vampiri sırf bu yüzden öldürebilirdi.

Cas tekrar omuzlarını tuttu. "Bunu başka kimseye anlatamazsın! Dacianların varlığından kimsenin haberi olmamalı. Zaten çok fazla kişi biliyor. Mirceo'ya daha da fazla ihanet etmiş olurum."

Mirceo mu? "Ama Morgana yardım edebilir-"

"Bana yemin et, Tina. Sorceri'yi riske atacaksın, kendini daha fazla riske atacaksın!"

Ona böyle baktığında, mavi gözleri duygularla parladığında, kadın onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. "Yemin ederim" diye mırıldandı.

"Salem, "Caspion için endişelenmek iyi ve güzel," dedi. Ama senin endişelenmen gereken çok şey var. Genelevdeki her kadın onun tarafından hizmet edilecek kadar şanslı değildi. İçeride başka rakipler de gördüm. İki başlı Ajatarlardan oluşan bir üçlü. Cerunnos. Hatta bir irin iblisi bile -pardon, bir boşaltımcı- oradaydı."

Ajatarların metal dişleri vardı ve ateş püskürtürlerdi. Cerunnolar yılan benzeri insansılardı. Excretorianlar her gözenekten irin sızdırıyordu. Cas'a döndü. "Lütfen beni bu kadere terk etme. Bakire olmazsam turnuvayı tamamen iptal edecekler. O kadar kötü olur mu? . . ?"

"Bettina," diye başladı ciddiyetle, "bilmen gereken bir şey var."

Göster kendini," dedi Trehan boş gibi görünen dairelerinden. Tehlikenin yaklaştığını hissediyordu. Dacia'da bu onun için sıradan bir olaydı.

Bakışları yaldızlı oturma alanının gölgeli köşelerinde gezindi, sonra tonozlu tavanları taramak için yukarı çıktı. Birbirine bitişik iki koridora hızlıca bir göz attı. Biri yatak odasına açılıyordu; diğeri ise sonu gelmeyen kitap raflarıyla dolu bir kanada açılıyordu.

Onu sadece sessizlik karşıladığında, görevine geri döndü: araştırma.

Yeni bulduğu gelinine, onun için geri dönmeyi planlamadığına dair güvence vermişti. O zamanlar doğruydı. Ama şimdi . . .

Onu bir daha asla görememe fikri onu çılgına çevirmişti.

Ona "Benden ne istiyorsun?" diye sormuştu. Zamanda geriye gidip cevap vermek istedi: "Her şeyi! Benim hakkım olan her şeyi!"

Ama mantıklı olanı yapmış ve onu terk etmişti. Mantıklı bir karardan hiç pişman olmamıştı.

Şimdi yapabilir miyim?

Kendi kendine, onun hakkında bir sonuca varmak için yeterli bilgiye sahip olmadığını söylemişti. Bunu mantıklı bir şekilde düşünmesi, gerçekleri toplaması gerekiyordu.

Bu yüzden kitaplarına döndü ve vampir fizyolojisi üzerine bir kitap, ağır bir İrfan Kitabı ve çeşitli iblis hükümdarlıklarının yakın zamanda yayınlanmış bir tarihini aldı. Kitapları yerleştirirken

Geniş masasının bir tarafına kitapları, diğer tarafına da turnuva davetiyelerini koymuştu.

Trehan fizyoloji el kitabında durumunun acımasız gerçeklerini doğruladı. Bir vampir Gelinini tamamen ele geçirmede süreci, saldırganlık, mantıksız kıskançlık ve kontrol edilemeyen cinsel dürtülerle dolu olacaktı.

Belki de Trehan onun teklifini kabul etmeli ve onu götürmeliydi. Saldırganlık mı? Tamam. Mantıksız kıskançlık mı? Bettina'nın Caspion'a bu şekilde karşılık verdiğini düşündüğünde, Trehan öldürücü bir öfkeyle boğuşarak ayağa kalktı. Tamam.

Kontrol edilemeyen cinsel dürtüler mi? Yıkanmak ve üzerini değiştirmek için eve döndüğünde, sadece pantolonunun içindeki salgısının kanıtları bile onu sertleştirmişti. Ne de olsa, bin yıldan uzun bir süredir kokusunu almamış ya da görmemişti.

Kitapta ayrıca bir vampirin dişleriyle eşinin içine girmesi gerektiği yazıyordu. İblislerin ve Lykae'lerin yaptığı gibi. Ki biz bunu barbarlık olarak görüyoruz.

Ama bu kitap genel olarak vampirler hakkında yazılmıştı. Dacianlar farklıydı, Horde ve Forbearer'lar gibi diğer gruplardan üstündü. Onu ısırma ne kadar çok arzuladığını hatırlarken bile kendini bu konuda ikna etti.

Hakimiyet . . .

İçten içe sarsılarak iblis tarihi kitabına, Abaddon'a girişine döndü.

Uygun bir şekilde isimlendirilmiş olan Ölümçül Varlıklar, yaptıkları her öldürmeden güç elde ediyorlardı, bu yüzden tarihsel olarak çoğu zaman savaş halindeydiler. Uçakları, tipik bir dünya dışı zaman farklılığına sahip, hiçbir önemi olmayan izole bir bataklık diyarıydı.

Zaman, hayat gibi, Abaddon'da daha yavaş ilerliyordu. . . .

Prens Bettina nesiller boyunca doğan ilk kız çocuğuydu ve görünüşü "elf" olarak tanımlanıyordu. Bir buçukluk olmasına rağmen, hiçbir şeytani özelliği miras almamıştı, yine de kayda değer ama açıklanmayan bir Corceri gücüne sahip olduğu söyleniyordu.

Büyüleyici. Arkaik ve vahşi bir iblis dünyasında doğan narin, küçük bir büyücü.

Babasının ataları, çoğu zaman diğer iblis hükümdarlıklarıyla olmak üzere çeşitli savaşlarda gururla savaşmış ve ölmüşlerdi. Sadece on yıl önce, babası Mathar, Pravus müttefiklerinden birinin yardımına gitmiş ve cephede can vermişti.

Görünüşe göre büyücü kraliçesi Eleara, Bettina'nın doğumundan hemen sonra Vrekener'ler tarafından öldürülmüştü. Bu kanatlı yaratıklar Sorceri Sept'inin ölümcül düşmanlarıydı ve kendilerini Sorceri kötülüğüne karşı bir kontrol olarak görüyorlardı.

Trehan Eleara'nın tarafında daha fazla tarih bulamadı, bu yüzden İrfan Kitabı'nda genel olarak Sorceri'ler hakkında bir şeyler okudu. Cadılarla uzaktan akraba olan Sorceri'lerin her biri, ruha benzettikleri bir kök yetenekle doğardı.

Türleri tüm ölümsüzler arasında en zayıf olanlardan biriydi -en azından fiziksel güç ve iyileşme konularında- bu yüzden vücutlarını koruyucu metallerle, özellikle de altınla süslüyorlardı.

Pençeleri yoktu, bu yüzden metal pençeler takıyorlardı. Tercih ettikleri maskeler düşmanlarını tedirgin ediyordu.

Onlar aynı anda hem altına tapan neşeli şarap içiciler hem de güçlerini bir başkasına devretme korkusuyla yaşayan korkulu büyücülerdi.

Bettina'nın gücü neydi? Adam onun boynunu koparmanın eşiğindeyken neden ona karşı kullanmamıştı?

Bu üç kitapla birlikte, üçlü bir gerçek ortaya koymuştu.

Fiziksel ihtiyacı sadece yorucu değil, tehlikeliydi de.

Soyu kısmen şeytani olsa da, gururlu ve değerliydi.

Küçük büyücü sürekli tehdit altında olacaktı ve ona da ihtiyacı olacaktı.

Ancak bazı şeyler kitaplardan öğrenilemezdi ve Trehan'ın Geliniyle ilgili cevaptan çok sorusu vardı. Onun kişiliğinin nasıl olduğunu, en sevdiği rengin ne olduğunu merak ediyordu. Hobileri nelerdi? Onu ne güldürürdü?

Onun hakkında ne bildiğini düşündü.

Sevdiği erkek için cesurca -yanlış da olsa- kendini feda ederdi. Duygusaldı ve sekse meraklıydı; onun için doğuştan soğuk bir Gelin değildi. Göğüslerini açtığında yüzünde beliren o utangaç sırıtışı bir kez daha hatırladı. Doğası gereği arsız değildi ama zevk aldığında çok güzel bir şekilde şehvetle doluyordu.

Kitap koleksiyonuna bakılırsa, kendini zanaatına adanmıştı. Trehan silahlara herhangi bir Dacialı kadar, muhtemelen daha fazla takıntılıydı. Altın kutularda sergilenen tüm silahlarını inceledi ve şöyle düşündü: O silah yaratıyor; ben onları kullanıyorum.

Yaralı eline baktı. Ah, ama onun da bir eli vardı. İlk ortak noktaları bu mu olacaktı?

Yaralar soluyordu; solmalarını istemediğini fark etti. Hayır, dişlerini kızın etine geçirmemişti ama kız ona kendi ısırığını vermişti. Avucundan akan kanı ve onun gururla parlayışını hatırladığında, nedense bir kez daha tahrik oldu.

Davetiyeden kitaplarına... tekrar davetiyeye bakarak-

Soğuk çelik Trehan'ın boynuna bastırdı.

Viktor olmalı. Kuzenin sonunda ölümcül bir darbe indirip indirmeyeceğini merak ediyordu. Yüzlerce yıldır birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı.

"Seni gafil avlamama izin mi verdin?" Viktor homurdandı. "Düşüncelerini bu kadar meşgul eden şey ne?"

"Tamamen dolu değil." Trehan kılıç kemerinden çıkarmayı başardığı bıçakla Viktor'u dürttü, bıçak şimdi Viktor'un testis torbasına dayanmıştı.

Viktor, Trehan'ın kulağına doğru güldü. "Ben geçici olarak taşaklarımı kaybedebilirim ihtiyar, ama sen hayatını kaybedeceksin."

"Daha önce hadım edilmiştim. Rejenerasyon öyle bir şeydi ki başsız kaderimi tercih edilebilir bulabilirsin," dedi dikkatsizliğine lanet ederek. Bu gece Trehan için ilklerin gecesi idi: Viktor'un onu gafil avlamasına izin vermek, bir hedefi canlı bırakmak, kanını akıtmak, hatta bir dişi tarafından reddedilmek.

Viktor tereddüt etti, sonra geri çekildi. "Seni savaşımadan bitirmek eğlenceli olmayacak." Savaşmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Şaşırtıcı değildi; Savaş Hanesi'nin son veliahtıydı, krallığın gazabıydı. "Kılıcını çıkar, kuzen."

Trehan yorgun bir nefes vererek kısa kılıcını kınına soktu ve ardından kılıcını çekti. Silah, gerçekten önem verdiği tek eşyasıydı. Babası tarafından ona talimatlarla birlikte verilmişti: "Örnek ol oğlum."

Trehan yaralı elindeki sızıya aldırmadan Viktor'la yüzleşmek için ilerledi. Mizaçları taban tabana zıt olsa da - biri soğuk ve metodik, diğeri savaşçı ve aceleci- bakışları o kadar benziyordu ki kardeş bile olabilirlerdi.

Viktor yeşil gözlerini Trehan'a dikti. "Her zamankinden daha da dalgınsın. Hedefinle ilgili bir sorun mu var?"

Hiçbir fikrin yok, diye düşündü Trehan ilk saldırıyı başlatırken.

Viktor topu savuşturdu ve çeliğin çınlaması geniş kütüphanede yankılandı.

"O yeni iblis değil miydi?" Viktor hücum ederken sordu. Trehan kılıcını düzgünce savuşturdu. Aralarında yüzyıllar süren neredeyse sürekli savaşlar ikisini de üstün kılıç ustaları yapmıştı. "İz Sürücü Caspion, hani şu tüm dişilerin gözdesi olan?"

Bütün dişiler. Benimkiler bile.

Viktor sola çalım atıp sağa doğru kısa bir yumruk savurdu; Trehan sırtını kamburlaştırarak kılıcın ucundan kıl payı kurtuldu.

"Büyük Trehan gerçekten bir hedefi canlı bıraktı mı? Hayır, hayır, çünkü o zaman buraya geri dönmezdin." Bir hamle daha.

Trehan geçiştirdi. "Onunla görüşmedim," diye cevap verdi, yarı yarıya kuzenine her şeyi anlatmak istiyordu. Viktor'a değilse kime güvenebilirdi?

Hiç kimse.

İlişkileri en hafif tabirle karmaşıktı. Kendi evlerinin son üyeleri olarak

Hayatlarının büyük bir bölümünde birbirlerini öldürmeye çalışmış olsalar da, ortak bir düşmanla savaştıklarında Trehan'ın arkasında olmasını tercih edeceği kimse yoktu. Viktor ayrıca kuzeninin sırlarını da saklıyor, kendisini ve Trehan'ı saray siyasetiyle kirletmeyi reddediyor, aralarındaki sorunları savaşıarak çözmeyi tercih ediyordu.

Trehan savurdu; Viktor engelledi. Kılıçları ellerinde titreyerek birbirine değdi.

"Bu gece çok güçlüsün," dedi Viktor onaylayarak. Güce saygı duyar ve şiddetten zevk alırdı.

Viktor, gizli krallıklarının açık bir çatışmaya fırsat vermemesinden dolayı sürekli hayal kırıklığına uğruyordu. Bir keresinde kadehindeyken söylediği gibi, "Ben dünyanın en gururlu ve en mükemmel ordusunun generaliyim - asla savaşa girmeyecek bir ordunun."

Vuruş; hızlı savuşturma. Keskme; saptırmak.

"Bu duyduğum da ne?" Viktor aniden haykırdı. "Ah, Trehan, kalbin atıyor! Bu yeni güç buradan geliyor."

Bir vampir gücünü yaşından, Dacian kanından, doğrudan etten içmekten ve kanından alıyordu. "Demek öyle." Viktor'un kanlı olup olmadığını bilmiyordu. Kuzeni, kalbinin atıp atmadığını kamufle etmek için eski bir cadı büyüü kullanmıştı.

Trehan'ın bu konuda bir teorisi vardı. . . .

"Yeni gelinin nerede?" Viktor, Trehan'ın yanından şöyle bir baktı. "Ben seni çaldığımda neden kitap okuyordun?" Bunu bir şaşkınlık ifadesi izledi. "Neden şu anda bile onu azdırmıyorsun? Belki de onu yatağına yayılmış, bacaklarının arasında yatıştırıcı bir buz torbasıyla bulurum?"

"Küstahsın." Kılıcı bir kez daha parladı. "Bahsettiğin kişi benim Gelinim!"

Bir savuşturma daha. "O zaman nerede?"

"Onun doğasında zorluklar vardı." Viktor'un hücumundan uzaklaşarak bir adım ötede belirdi; bıçak Trehan'ın az önce olduğu yerde havayı kesti.

"Her şeyi anlat kuzen!"

"Fark etmez. O benim için uygun olmaz." Bettina'nın yönetmesi gereken kendi krallığı vardı. Bu yeraltı dünyasında onunla birlikte yaşaması beklenemezdi.

Bir başkasına aşık.

"Ona sahip çıktın mı?" Viktor sordu.

Başını sertçe salladı. "Ve bu çok da iyi oldu. Tahta geçtiğimde-"

"Kral olacağından emin misin?" Slash.

Dodge. "Ne yazık ki evet. Mantıklı seçimin ben olduğumu biliyorsun."

Hükümdarlık için en nitelikli kişi oydu ama dürüst olmak gerekirse, yarışmacıların her birinin güçlü yönleri vardı. Trehan eğitilmiş suikastçılardan oluşan bir tarikat kurmuştu. Viktor orduyu kontrol ediyordu. Kuzenleri Stelian, Daçya'ya kimin girip çıkacağını yönetiyordu. En küçük erkek kuzen Mirceo, halk tarafından en çok sevilen kişiydi ve küçük kız kardeşi Kosmina'da sadık bir müttefiki vardı.

Ancak Trehan, kraliyet mensupları arasında en "Daçyalı" olanıydı ve bu krallığa bir din gibi inanıyordu.

"Ah, şu övünülen Daçya mantığı," diye alay etti Viktor, sağa doğru bir çalım attı ve ardından sola doğru vurdu. Trehan iyi zamanlanmış bir blokla savuşturdu ama Viktor'un bacağı havaya kalkarak Trehan'ı karnından vurdu.

Viktor kirli dövüşmek isteseydi.

Trehan nefesleri arasında homurdandı: "Ailenin en mantıksız sen olmasaydın belki de başkalarının bu özelliğine kızmazdın." Bir bulanıklık gibi, Viktor'un bacaklarını altından tekmeleyerek aşağı indi.

Viktor'un sırtı yere değmeden hemen önce ayaklarına doğru yürüdü. "Kral Trehan mı? Ben yaşadığım sürece asla."

Bir kez daha karşı karşıya geldiler. "Sen çok düşmanca ve acelecisin," dedi Trehan. "Mirceo çok bencil ve hedonist, genç olmasından bahsetmiyorum bile. Stelian ise kapı bekçisi olarak sorumluluklarını yerine getiremeyecek kadar sarhoş."

"Ve sen de çok duygusuzsun."

Bu gece değildim. Bettina'nın gözlerine bakarken, onların ihtiyaçla parıldamasını izlerken, Trehan'ın içi

Duygu. Gelininin yumuşak eline boşaldığında duygusuz değildi. . . .

Bir kez daha dikkati dağılınca Viktor'un bir sonraki saldırısından zar zor kurtuldu.

"İnsanlar senin boğucu yönetimin altında solup gidecekler, Trehan.

Sen krallığın kılıcısın, soğuk ve duygusuz bir kılıç." "Bu başka bir gecenin tartışması."

"Öyle olsun. Kayıp gelininize dönelim..." Sözünü yarıda kesti, bakışları Trehan'ın masasındaki davetiyeye takıldı. Trehan parşömene uzanamadan Viktor onu kapmış, hızla yazıyı incelemeye başlamıştı. "Abaddon mu? Oraya gitmiştim! Eskiden dövüşleri izlemeye giderdim. Sis, sise o kadar kusursuz karışıyor ki, bilirsin. Bekle, bu o, değil mi? "Doğal meydan okumalar"? Öyle diyebilirim. O lanet olası bir turnuva ödülü!"

"Yeter, kuzen."

"Yakınından bile geçmiyor! Gidip başka bir tane almak varken neden bu taç için kavga ediyoruz?"

"O krallıkla hiçbir ilgim yok, sadece kızla ilgileniyorum."

"Ölümcül Olan'ın ve gelmiş geçmiş en güçlü büyücünün koruması altında olan kişi mi? Bu akşam onu onlardan çalmaya mı çalıştın?"

"Yaptım," diye itiraf etti Trehan. "Ama o uçağa bağlı."

"Bekle, o bir ... şeytan mı? Tekrar ediyorum, neden Şu anda onu yatağa atmak mı?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o yarı büyücü. Ve hedefimi tanıyor. Çok yakınlar. Eğer onu öldürürsem benden sonsuza dek nefret edecek."

"Seçme şansın yok." "Peki neden?"

Viktor gözlerini devirdi. "Çünkü sen görevinin, evinin kölesisin."

Son bin yıl boyunca Trehan, Dacia'nın iyiliği için her şeyini feda etmişti. Hayatında bir kez olsun, istediği şeye sahip olabilecek miydi? "Ya ben ... olmasaydım?"

Viktor ne yapacağını bilemez bir halde geri çekildi. "Mükemmel, özverili Trehan Daciano bencil düşünceler mi besliyor? Bunu keşfetmeliyim. Bir akşam için ateşkes mi?"

Trehan nefes verdi. "Bal likörünü dök." Kılıcını dikkatli bir şekilde kınına soktuğunda Viktor da öyle yaptı.

"Bana ondan bahset." Viktor büfeye doğru ilerledi ve bal likörlü kanla dolu kristal bir sürahi seçti.

"Genç bir kız. Güzel." Yetenekli, yaratıcı, doğuştan şehvetli. Hayal ettiğim en tatlı tene sahip.

"Ne kadar genç?" Viktor ona kıpkırmızı bir bardak uzattı.

Trehan bir tereddütten sonra, "Kosmina'nın yaşı" dedi. Mirceo ve Kosmina büyük kuzenlerden o kadar küçüktü ki her birine "amca" diyorlardı.

Viktor'un dudakları aralandı. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil." Bir yudum aldı ama kanı tatsız buldu. Yine Bettina'ninkinin nasıl olacağını merak etti.

Gözlemci Viktor gözlerini kıstı. "Onu ısırдын mı?"

Çok yaklaşmıştı. Dişlerinin onu delmek için nasıl can attığını hatırladı - tamamen kontrolü dışındaydı. Kontrol edilemeyen bir ereksiyon gibi.

İkinci bir şans verilirse onun kanını tatmaktan kendini alıkoyabilecek miydi? Diğer Daçyalı erkekler kendilerini nasıl kontrol altında tutuyorlardı?

Bende bir sorun mu var?

"Sen yaptın!" Viktor kadehini kaldırdı. "Ne kadar da sapkınsın, Trey! Derisini işaretledin mi? Onun anılarını içine mi aldın?"

"Saçmalama." Daçyalıların etten içmeyi reddetmelerinin nedenlerinden biri de cosaşad, yani kan yoluyla anıları okuyabilme yeteneğiydi. Bir kozaş doğrudan etten kan aldığında, dilin üzerindeki en ufak damlada bile avının anılarını kendi bilincine alırdı. Soğukkanlı ve rasyonel Daçyalılar bunun bir kirlilik, saf zihinlerine bir tecavüz olduğuna inanırlardı.

Bettina'nın anılarını alsaydım, neye tanık olurum? Muhtemelen Caspion'u arzuladığı sahnelere. Trehan kadehini kırmamak için kendini zor tuttu.

"Şu anda bile bunu mu düşünüyorsun?" Viktor dedi ki. "Dişlerini onun üzerinde kullandığına inanamıyorum - Mükemmel Trehan gerçekten sapık!"

"Onu ısırmadım." Yukarı baktı. "Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun.

Düştüğümü görmek için
bu kadar hevesli
misin?" "Ama sen
istedin."

Hayatımın sonuna kadar bunun hayalini kuracağım. "Öyle olsaydı, sana asla bu kadar utanç verici bir şey itiraf etmezdim."

Viktor bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bir zamanlar olabilirdi." Derin bir yudum aldı. "Konumuza dönelim. Kızla ilgili seçenekleriniz neler?"

"Caspion'u öldür. Onu unut ve hayatına devam et." Kelimeleri söylerken, bir yalan gibi yanıyorlardı. Onu unutmak bir seçenek değildi. Hayatına devam edebilir miydi?

Etrafında o kadar çok soru vardı ki, keşfedilecek o kadar çok şey vardı ki. Sanki şimdiye kadar açtığı en sürükleyici kitabın ilk sayfasını okumuş da sonra kapağını kapatmış gibi hissediyordu. "İkinci seçenek: Caspion'u öldürmek, kızın madalyonunu çalmanın bir yolunu bulmak, sonra da onu kaçırmak." Trehan'dan sonsuza dek gerçekten nefret edecek miydi? Elbette birkaç on yıl içinde hoşnutsuzluğunu üzerinden atacaktı.

Viktor kararlı bir şekilde başını salladı. "Morgana'nın büyüleri senin gibiler tarafından bile aşılamaz. Bırakın onu alt edebilecek birini, size yardım edecek bir büyücümüz bile yok. Mantıken, madalyonu çalmanın bir seçenek olmadığını biliyorsun. Böyle bir kampanya başarısız olmaya mahkûmdur." İçkisini indirdi ve konu hakkında ciddileşmeye başladı.

Bunun nedeni Viktor'un Morgana'da, bir Dacian dostunun arzularını engelleyen bir düşman bulmuş olması olabilirdi. Ya

da belki de yaklaşan şiddeti seziyor ve bunun bir parçası olmayı umuyordu. Belki de Viktor, Trehan'ın tahttaki şansına zarar vermek istediği için yardım etmek istiyordu.

Muhtemelen üçü de.

Trehan kısa bir an için Viktor'un yardım etmek için harekete geçebileceğini düşündü çünkü bir zamanlar, çok çok uzun zaman önce arkadaş olmuşlardı. Sonra bu fikri reddetti. Aralarında çok fazla geçmiş vardı.

Trehan, "Turnuva başlamadan önce vaftiz ailesine başvurmayı düşünmüştüm. Ama davamı tam olarak nasıl sunacaktım? 'Size kim olduğumu, hangi kraliyet soyundan geldiğimi, nereden geldiğimi ya da eskiden sahip olduğum mülkleri söyleyemem. Ama yine de bana koğuşunu ver' mi demeliyim?"

"Onu turnuvadan sonra ama tam ay düğününden önce çalmaya ne dersiniz?"

"Çağırma madalyonuna geri dönelim. Kim kazanırsa onun hareketlerini kontrol edecek."

"Eğer içeri girseydiniz, sisi terk etmek zorunda kalırdınız? Herkes tarafından görülmek için mi?"

Trehan bir ürpertiye bastırdı. "Evet. Herkes tarafından."

"Sürgün edilirdin ve o zaman seni öldürmek zorunda kalmazdım," dedi Viktor kendini beğenmiş bir tavırla. "En azından baskıyla değil."

Trehan ona bu yorumu hak eden bir bakış attı.

"Düşünsene, en azından bir diyarın kralı olurdun."

"Bu aslında benim için olumsuz bir durum. Ölüm Melekleri'yle dolu yağmurlu, taşra bataklığı bir uçağı yönetmek mi? Ben iblisleri yönetmek hakkında ne bilirim ki? Ya da yağmur hakkında, bu konuda?" Dacia'nın taştan gökyüzünü işaret etmek için elini salladı. "Ve neden isimsiz bir vampirin onları yönetmesini kabul etsinler ki? Belli ki turnuva bir seçenek değil. Krallığıma asla sırtımı dönemem ve evimi terk edemem, hele ki Daçyalıların bir krala ihtiyacı varken."

"Bizi yönetebilecek başka biri daha var."

Trehan derin derin içti, bal likörüne ulaşmak için sabırsızlanıyordu. "Yine mi Lothaire?" Lothaire Daciano, Eski Düşman, kana susamışlıktan gözleri kızarmış ve delirmiş üç bin yaşında bir vampirdi; Dacianların neden başkalarını içmekten kaçındıklarının en iyi örneğiydi.

Lothaire yarı Horde, yarı Dacian'dı. Tamamen deliydi.

Tahtta hak iddia ediyor muydu? Kuşkusuz vardı. Kendi hanedanı her zaman hüküm sürmüştü.

Eksik olan şey gerçekliği kavramaktı. Kuzenleri ara sıra onu izleseler de kendilerini ona hiç göstermemişlerdi. "Kırmızı gözlü bir kralı gerçekten kabul eder misin?" Sürü vampirleri avlarının kanını emer, bu eylemin getirdiği güç ve deliliğe bağımlı hale gelirlerdi. Lothaire'in kafasında sayısız anının dolaştığı söylenirdi.

Aslında, kozaşad'ı kendi yararına kullandığı, sırlarına ulaşmak için seçtiği kurbanları içtiği söyleniyordu.

"Belki de ona hayranım," dedi Viktor. "Pazarlığı çok ustaca. Efsanevi borçlar kitabını bir çeyiz gibi krallığa getirecekti."

Lothaire'in kitabı da efsaneviydi. Bin yıl boyunca Loreanlıları ölüm kalım durumlarına sokmuş, bir bedel karşılığında onları kurtarmayı teklif etmişti. Söylentilere göre borçluları, borcunu istediğinde kendilerinden istediği her şeyi yapmaya yemin etmişler ve o da onların pazarlıklarını titizlikle kaydetmiş. "O muhtemelen ve en güçlü Vampir canlı." Viktor devam etti. "Bir kral için daha kötüsünü de yapabilirdik. Ayrıca, düşündüm ki

Ailemiz arasındaki düşmanlığı sona erdirmek için can atardın." "Bundan bıkmadın mı?"

"Kiminle konuşuyorsun, Trehan? Ben düşmanlık için yaşarım."

Ve Viktor'un bunun için pek çok nedeni vardı. Trehan'ın öz babası Viktor'unkini öldürmüştü. Elbette Viktor'un annesi de Trehan'inkini öldürmüştü. Stelian'ın ve Mirceo'nun ailelerini de eklersek, sonunda hepsi ölmüştü.

Daciano hanelerinin atalarından miras kalan kan davaları çoktu ve her nesil bunlara yenilerini ekliyordu. "O zaman neden Lothaire'i düşündün ki?"

"Belki benim de kral olmak gibi bir arzum yoktur," dedi Viktor. "Belki de bunun için savaşıyorum çünkü bu konuda hepinizden daha iyi olacağımı biliyorum. Bana gerçekten benden daha güçlü bir vampir verin, ben de onu yönetirken ona rehberlik edeyim."

Trehan'ın Lothaire'den duyup gördüklerine bakılırsa, bu erkeği "yönlendirmek" hiç de kolay olmayacaktı.

Viktor davete bir kez daha baktı, bu kez yüzünde şehvet dolu bir ifadeyle. "Zei mea." Tanrılarım. "Dövüşler. Ölümüne." Aslında inledi. "O ringde sen de olabilirdin. Ve berrak gözlerinle herkes senin bir Forbearer olduğunu düşünürdü." Etten içmeyen, dönüşmüş insanlardan oluşan bir ordudan biri. Viktor kötü kötü gülümsedi. "Gerçekte ne olduğun hakkında hiçbir fikirleri olmadığı için zayıf olduğuna inanacaklar. Şimdiden bir avantaj."

Trehan düşünceli bir halde içkisine baktı. Dövüş onun kararını hiçbir şekilde etkilemiyordu. Turnuvaya katılmayı seçerse, kazanacaktı. O kadar.

Onun yerine düşünceleri başka bir savaşa odaklandı. Bettina'nın sevgisini kazanabilir miydim? Bu konuda çok daha az emindi.

"Gel kuzen, bana söylemediğin daha çok şey var." Trehan hızla başını kaldırdı, kelimeler dudaklarından döküldü: "O başkasına aşık. . . . Caspion'a."

Kahretsin, o şeytanda ne buluyordu? Eğer bu ikisinin bir tür ilişkisi varsa, Caspion ona sadık kalmamış, tam da bu gece bir geneleve gitmişti.

Viktor yüzünü buruşturdu. "Kötü şans, Trey." Trehan için gerçekten üzülmüş gibiydi.

Ve yine de yarın Viktor onu yeniden öldürmeyi planlayacaktı.

Ben burada olmadığım sürece.

"O ölmeli," dedi Viktor. "Mirceo bile bunu kabul etti."

Mirceo, Caspion'un krallıktaki sponsoru olmuş ve iblisin kabul edilmesi için tüm nüfuzunu kullanmıştı. Mirceo, Caspion'un kaçmasını hiç beklemiyordu, bu büyüleyici Dacian için bir ilkti.

Viktor, "Emrinizde başka suikastçılar da var," dedi. "İblisi öldürmesi için başka birini bul."

Trehan kaşlarını ovuşturdu. "Benim elimle ya da benim emrimle olması onun için bir fark yaratmayacak."

"İblis turnuvaya mı katılıyor? O zaman onu dövüşte öldürebilirsin."

"Dacia'dan henüz vazgeçmedim kuzen. Eğer girmeye karar verirsem-"

"Gireceksin."

"-o zaman tüm hayatımı krallığa hizmet ederek geçirmiş olacağım, sadece ihtiyaç anında beni istemeyen bir kadın için onu terk edeceğim!"

"Caspion'u tercih etmesi mantıklı," dedi Viktor düşünceli bir ses tonuyla. "Görünüşe göre, dişiler için karşı konulmaz biri -ve birkaç erkek için de öyle. Kuzen Mirceo'nun onun Dacia'ya girmesi için dilekçe vermesinin bir nedeni var. Ne yazık ki iblis senden çok daha yakışıklı yaşlı adam."

Trehan kaşlarını çatı. "Senden çok az büyüğüm."

"Gelininizin genç olduğunu söylemişsiniz. Muhtemelen henüz aklını kullanamıyor. Caspion'a olan hisleri, göz alıcı bir iblise aşık bir kız çocuğundan başka bir şey olmayabilir."

Bettina ne yazık ki çok gençti ve belli ki aşırı korunmuştu. Belki de başka erkeklerle birlikte olmamıştı? Kendisine en çok erişimi olan erkeğe bağlanmış olabilir.

Yoksa bu sadece hüsnükuruntu muydu? Görünüşünün iblisinkiyle kıyaslanamayacağını biliyordu -kuşkusuz Caspion kusursuzdu- ama Trehan'ın övgüye değer başka özellikleri de vardı.

Ben iyi bir katilim. Yetenekli bir bilgin. Hay sikeyim. Nasıl karşı koyabilir ki?

O zaman kader neden benim için onu seçti?

Abaddon Prensesi Bettina, onun Gelini olduğunu kanıtlayan var olan -ve geçmiş ve gelecek tüm zamanlarda- tek kadındı. . . .

Kendisine, kızın ona karşılık verdiğini hatırlattı. Onun tenini derin derin içine çekmiş, tepki olarak inlemişti. Kanlı dudaklarını nemlendirmiş ve onu

Yumuşak parmak uçlarını. Gırtlaktan gelen bir sesle, "Tanrım, vücuduna bayılıyorum," diye mırıldandı.

Bana dokunmaktan zevk alırdı.

Onu da benzer bir duruma sokabilirse, içindeki bu duyguları kimin uyandırdığını fark etmesini sağlayabilirdi.

Bir şans verildiğinde, onun kendisini yeniden arzulamasını sağlayabileceğine inanmak zorundaydı.

Ama işin özü de buydu: Sadece bir şans bile ona pahalıya mal olacaktı. Evi sonsuza dek yok olacaktı, görevi ve onuru da onunla birlikte. O turnuvada yarışmak bana her şeye mal olacak.

"Belli ki kötü durumdasın ihtiyar," dedi Viktor. "Kız beyninde bir delik açtı, değil mi?"

Trehan onun tutkunun sancıları içinde nasıl görüldüğünü hatırladı.

-Parıldayan gözleri daha fazla dokunması için yalvarıyor ve mırıldanıyordu, "Lanet olası şakağına ateşli bir ok." Adamın eline karşı titriyordu, onun için gelmeye çok yakındı. . .

"Ne yapacaksın?" "Her mantıklı erkeğin yapacağı şeyi."

Viktor kaşlarını kaldırdı. "O zaman ne yapacağımı şaşırdım. Beni aydınlatın."

Trehan, "Bir karar vermeden önce onun hakkında daha fazla bilgi toplayacağım" dedi.

Morgana birkaç dakika içinde gelecekti, ancak Bettina, Salem'in onu tekrar yıkanırken izlemesine hiçbir öfke duymadan, şaşkın bir halde soğumuş banyo suyunun içinde oturuyordu.

Vampirle olan etkileşimi onu hırpalanmış hissettirmişti - Caspion'un bu sabahki itirafından bahsetmiyorum bile.

Onunla sevişmesi için neredeyse yalvardığında, "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni kız kardeşim gibi seviyorum.

Tina, bu doğru olmaz. Ve geçirdiğim geceden sonra, uh, harcadım, harcayabilir miyim onu bile bilmiyorum."

Kadın tokat yemiş gibi ayaklarının üzerinde sallanırken, Salem dudak bükmüştü: "Ama bir fahişeyi saatlerce kazıklamak iyi hissettirdi mi? Belki de erkek fahişe tamamen fahişeleşmiştir? Belki de küçük Cas bu durumun üstesinden gelemiyordur?"

Caspion'un kızarmış yanakları Salem'in iğnesini doğrulamıştı.

Eğer bir uyandırma çağrısına ihtiyacı olsaydı ... Cas ona karşı fiziksel bir çekim hissetmiyordu. Nokta. Neden onu buna zorluyordu ki?

Ama her seferinde ne zaman bu hale geldiğini merak ediyordu.

Onu asla sevmeyecek bir adamın peşinden koşan kız.

-Birlikte geçirdikleri onca yılı hatırlardı.

Babasının ölümünden sonra yetim kaldığında, kendini tamamen yalnız hissederek ağlamaktan uyuyamaz hale gelmişti.

-Dünyada tek bir arkadaşı bile yokken, her sabah Cas'ın gülümseyen yüzünü görme beklentisiyle uyanmak.

O bir can simidi olmuştu.

Ne zaman boş umutlara kapıldığı için kendini azarlasa, onun yaralarını ilk gördüğünde verdiği tepkiyi hatırlıyordu. Gözleri sulanarak ona yardım getirmesi için emirler yağdırmış, "Benimle kal Tina," diye ısrar etmişti. Kemiklerini yerleştirmeye başladıklarında, hiçbir şeytan toniği onu uyutamazdı. Tina çığlık attıkça o kükrüyordu.

Daha sonra adamın evini yıktığını, onu koruyamadığı için kendini suçladığını, hayal kırıklığıyla böğürdüğünü duymuştu. Bir ağabeyin tepkisi bu muydu? Hiç öyle düşünmemişti. Elbette, karşılaştırma yapabileceği bir kardeşi yoktu.

Altmış gece boyunca onun intikamını almaya çalışmış ama başaramamıştı. Kimse onun intikamını alamazdı. . .

Şimdi, güneş batmaya başladığında gerginliği daha da artmıştı. Vampir yakında Caspion için geri dönebilirdi; turnuva kesinlikle başlamak üzereydi.

Artık oyalanmak yok. Yıkanma odasındaki büyük havuzdan çıktı. Bu oda da Abaddon'daki diğer her şey gibi ortaçağdan kalmaydı ama mucizevi mühendislik başarılarıyla -ve perde arkasındaki devlerin çalışmalarıyla- kulesine kadar sıcak, akan su elde etmeyi başarmıştı.

Üzerine bir bornoz geçirerek Salem'e, "Yine gözünü diktin, değil mi?" diye sordu. Bir sylph oda arkadaşıyla, yani röntgencilik yapan bir phanTom'la birlikte yaşamak alçakgönüllülüğünün büyük bir kısmını törpülemişti.

Salem lavabosunun üzerindeki buğulu aynadan, "Elbette," diye cevap verdi. "Her zaman nasıl biliyorsun?"

Bettina'nın beş duyusu insan gibi olabilirdi ama altıncı duyusu güçlüydü. Şeytan içkisiyle sarhoş olduğu zamanlar hariç. Ve ayrıca ... "Biliyorum, çünkü bunu hep yapıyorsun."

Kolunu bardağın üzerinde kaydırды, sonra yansımasını inceledi. Banyo öncesinden daha iyi değildi. Hâlâ akşamdan kalma ve bitkin görünüyordu. Bu sabah nihayet uykuya dalmayı başardığında, alışlagelmiş kâbusları onu rahatsız etmişti.

"Beni neden gözetlediğini anlamıyorum," dedi. "Sanki bir bedenim varmış gibi." Bir kölelik laneti -gizemli bir suç yüzünden- onun bedenselleşmesini engellemiştir. Hâlâ telekinetik olmasına rağmen hissedemiyordu.

"Sonsuza dek böyle kalmayacağım. Bir gün gerçek bir erkek olacağım! Ve bu bana gelecek için çok fazla mastürbasyon malzemesi veriyor."

Şaka yapıyor olmasını umarak gözlerini devirdi. Üç ay önce buraya geldiğinde, Raum'un hâlâ düşündüğü gibi, onu zararsız, cin gibi bir peri olarak hayal etme hatasına düşmüştü.

Bettina, Salem'in casusluk yaptığını ilk hissettiğinde, küçük göğüsleri ve sıfır kalçaları dikizlemek istiyorsa . . . Kendini nakavt et.

Sonra Morgana'dan ve onu lanetinden önce tanıyan çevresinden "kötü şöhretli" Salem hakkında daha fazla şey öğrenmişti. Görünüşe göre, Salem "seksapeli damlayan" acımasız bir savaşçıymış.

Bettina'nın masum cin banyosu, garip bir şekilde yeni bir dinamik kazanmıştı.

"Tam bir göt gibi görünüyorsun, ahbap," dedi şimdi, bir cazibe biblosunu ona doğru iterek.

Morgana ona olaydan sonra yaralarını gizlemesi için vermişti ama hâlâ biraz büyü kalmıştı. Bettina, vaftiz annesinin yanlış bir şey fark etmemesi için üstünkörü bir kamuflaj yapmalı mıydı?

Morgana, Bettina'nın görünüşü konusunda zaten aşırı eleştireldi ve Bettina'nın annesi Eleara'ya kıyasla onu eksik buluyordu.

Bettina, Morgana'yla ilk ziyaretlerinden birini hatırladı: "Altın aşkına, sen tuhaf, küçük bir şeysin, değil mi?" demişti kaşlarını çatarak. "Yüz hatların bir iblis yavrusununki gibi arsız mı yoksa Eleara'nınki gibi tutuklayıcı mı olmak istediğine karar veremiyor. Hmm. Pekala, küçük ucube, neşelen, çünkü buradan sadece yukarı çıkabilir. "

At ve Hafıza, Bettina set ve CAZİBE Uzakta. O vaftiz annesinin bir şeylerin yanlış olduğunu bilmesini istedi.
Hayır.

tüm hayatımdan daha az.

"Hâlâ kâbus görüyor musun?" Salem sordu.

"Maalesef." Bu öğleden sonra Bettina panik ataklarından birinin ortasında yatağında doğrulmuştu. Dayak yediğinden beri bu ataklardan muzdaripti. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş, teni terle kaplanmıştı. Ciğerleri sanki bir mengene tarafından sıkıştırılmış gibi hissediyordu.

Odasının etrafına bakıp, "Evimdeyim" diye kendini temin ediyordu. O şeytanlar burada değil. Hiçbir Vrekener Abaddon'a gelmedi. . . .

Bettina'nın hayatta iki hedefi vardı. Bunlardan biri yeniden güvende hissetmekti. Korkunun sürekli üzerine gelmemesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordu. Zayıflatıcı ataklarının olmadığı bir hayatı hatırlıyordu.

Eskiden kasabada rahatça dolaşabilir, yağmur ormanını tek başına ziyaret edebilirdi. Şimdi ise kaleden refakatsiz çıkamıyor, kalenin içinde tek başına zorlukla gezinebiliyordu.

Nöbetleri giderek kötüleşiyor gibiydi. Dün geceki haneye tecavüz de iyileşmesine ciddi bir darbe vurmuştu. Korunma büyüsüne rağmen, vampir odasına "kolaylıkla" girmişti.

"Bu konuyu biriyle konuşmalısın," diye önerdi Salem. "İçini dökmelisin."

Çarpan şakaklarını ovuşturdu. "Benim için bir ses tahtası olmayı mı teklif ediyorsun?"

"Sadece aynanın horlamasını duymak istiyorsan. Bir araya getirebildiğim kadarıyla, aptal gibi sıkılırdım."

Adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamadan ters ters baktı. "O zaman neden hâlâ buradasın?"

"Gizemli suikastçımız hakkında çok şey öğrendim. Biraz araştırma yaptım, bazı çok eski hayaletlerin yardımını istedim. Kimse sırları fantomlar kadar iyi bilemez."

"Anlat bana," dedi hemen, vampir Daciano'yu merak etmenin ötesinde.

"Söylentilere göre halkı bütün bir dağ silsilesinin oyulmuş dağlarının içinde yaşıyor. İrfan'daki hiç kimse onların varlığını kanıtlayamaz, en yetenekli hayalet casuslar bile. Caspion, Dacia'yı gören ve yaşayan tek yabancı olabilir. Yakında buna bir çare bulacaklardır."

Bettina'nın elleri boğazına gitti. Caspion neden turnuvaya katılmayı kabul etmemişti? Onun yerine suikastçı tarafından öldürülmeyi mi tercih ederdi? Onun kendisine ait olma ihtimalini bile keşfetmekten bu kadar mı kaçınıyordu?

Salem sözlerine şöyle devam etti: "Türleri gururlu ve güçlüdür ama asla dışarıyla ilişki kurmazlar. Eğer bir Dacianlı bir yabancı tarafından diyarın dışında görülürse - bize böyle diyorlar- o zaman geri dönmesi mistik bir şekilde yasaklanır. Sizin durumunuz hariç. Kaynaklarıma göre, bir Dacian'ın Gelini onların düşünce tarzına göre bir Dacian'dır. Yani eve dönebilir. Ama bu gece herkesin ve her şeyin önünde senin için geldikten sonra değil."

"Benimle ilgilenmiyor. Hatırladın mı? Bana geri dönmek gibi bir planı olmadığını açıkça söyledi ve yalan söyleyemez."

Doğal olarak Bettina, Cas'ın güvende olduğu anlamına geliyorsa, onun asla geri dönmeyeceği fikrinden hoşnuttu. Yine de küçük bir parçası, erkeklerin onu neden bu kadar kolay gözden çıkardığını merak ediyordu. Bir vampirin gelinini terk ettiğini hiç duymamıştı. Asla.

"Sen göremiyorsun ama ben omuz silkiyorum." Düşünceli bir tonda, "Dacia'da yaşadığını hayal edebiliyor musun? Kan ve Sis Diyarı hakkında her şeyi öğrenmeyi? Böyle bir şans için sağ görünmez kolumu verirdim."

"Yeraltında, bir dağın içinde yaşamak mı? Ormansız mı? Güneşi yüzünde hiç hissetmeden?" Ziyaret etmek için güzel bir yer, ama ... "Daciano'nun geri dönmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmadığına sevindim diyelim."

"Sana söylüyorum, geri dönecek. Ve eğer Dacia'ya gidersen, ben de peşine takılacağım," diye güvence verdi Salem. "Oh, bu arada,

Patroniçeniz bizimle temasa geçti, yeni bir parça istiyor. "Baştan çıkarıcı ölümcül bir şey. "

Başka bir komisyon mu? Bettina bir heyecan yaşadı. Yıllardır mücevher satıyor olmasına rağmen, bu hiçbir zaman ücretle ilgili olmamıştı; ailesi ona Raum'un onun için büyötmeye devam ettiğı bol miktarda servet bırakmıştı.

Bettina'nın hayattaki ilk amacı kendini güvende hissetmekse, ikinci amacı da işlek bir caddede yürürken kendi tasarımlarını giyen birini görmektir. Bunun hayalini kurar, nasıl tepki vereceğini merak ederdi.

Bu olaydan sonra odağını değiştirerek çift amaçlı takılar tasarlamaya başladı - silah olarak da kullanılabilen takılar.

Zehir hazneli yüzükler gibi eski alışkanlıkların yanı sıra vücut takılarını da elleriyle yaptı: kılıç darbelerini önleyebilen file üstlükler, zırh delici broşlar, gömülü bıçakları olan yakalar.

Sorceri bu tür aksesuarlara göz dikmişti, ancak yüksek kaliteli parçaları bulmak genellikle zordu.

Bettina çalışmalarını "ölümcül lüks" ya da "kanlı" olarak adlandırmayı severdi. Salem gülererek onları "katliam şıklığı" olarak nitelendirdi ve "Ölümcül olan yeni siyahtır" dedi.

Ne zaman endişe tehdit etse ya da ölümlüler aleminde yaşadığı trajediyi düşünse, atölyesine çekilir ve çılgınca yaratırdı.

Salem onu ilk kez bu halde gördüğünde, "Şu Keebler elfine bakın, küçük aletleriyle!" diye alay etmişti. Sonra onun yarattıkları ilgisini çekmiş ve ilk patronunu bulmuştu.

-Tabii ki yüklü bir bulma ücreti karşılığında.

"İşin kötü tarafı şu," dedi Salem şimdi. "Patroniçe bunu iki hafta içinde istiyor."

"Bu kadar çabuk mu?" Bettina aceleyle çalışma odasına girdi ve kuyumcu tezgâhlarını gözden geçirdi. Atölyesiyle olduğu kadar orada üretilen parçalarla da gurur duyuyordu.

Bir ustanın kesiciler, parlatıcılar, frezeler ve matkaplardan oluşan setini toplamıştı. Bir tezgahta, eski moda dövme blokları

ve mandreller, son teknoloji ürünü, propan yakıtlı lehim tabancalarının ve sıcak hava kalemlerinin yanında duruyordu.

Başka bir bankta tasarım eskizleri ve altın zincir makaralarıyla dolu bir arka pano vardı. Elbise mankenleri alan boyunca aralıklarla duruyordu.

Olaydan sonra Salem onu neşelendirmek için ara sıra onları dans ettiriyordu.

"İki hafta mı? Ne yapacağım ben?"

Salem cevap verdi: "Üzerindeki vampir pisliğini temizleyebilirsen ona sahada test edilmiş kolluğu ver. Yay mekanizmasını çalıştırabildiğine hâlâ inanamıyorum."

Bettina ona Daciano'nun elini nasıl başarıyla deldiğini anlatmıştı. "Bunu saklamak istiyorum." Patroness bir stil belirleyici ve korkutucu bir kadın olmasına rağmen Bettina kolyeden ayrılamazdı. Saldırıdan bu yana kazandığı ilk küçük zaferi simgeliyordu.

"Karar sizin, ama ben sizin yerinizde olsaydım, vaftiz annenizden çok Patroniçe'nizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkardım. Lafı açılmışken..."

"Onu ben de hissediyorum."

"Bırakayım da sen ve kadınlar kendine çeki düzen verin." Salem, "Görüşürüz, güvercin," diyerek Bettina'yı bırakıp ortadan kayboldu.

Atölyeden aceleyle çıktı, tam da kulesinin ön kapıları vınlayarak açılırken.

Trehan'ın evinin çekiciliğinden daha büyük olan tek şey Gelineine duyduğu meraktı. Evet, Rune'a dönmeye karar vermişti ama sadece gerçekleri öğrenmek için.

Ya da kendine öyle diyordu. Yine de bir çanta mı hazırladım?

Trehan parmaklarını değerli kitapların sırtlarında gezdirirken, zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını, Bettina'yla ne kadar iyi olduklarını yanlış hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Bu zevk anları onun düşündüğü kadar yüce olamazdı. Zeki silahı ve çizimleri bu kadar büyüleyici olamazdı.

Yine de her türlü olasılığa karşı hazırlık yapmış, giysilerini ve diğer gerekli eşyalarını yanına almıştı. Paltosunun içinde, her şeyden çok sevdiği krallığın kan ve sis sembolü olan kırmızı ve griden oluşan eski bir ipek sancak taşıyordu.

Bir kez daha dairelerini gözden geçirdi. Bettina'yı seçerse, arkasında bin yıllık bir birikim bırakacaktı -altından bir servet, geniş silah koleksiyonu, sanat eserleri, yaklaşık iki yüz bin kitap.

Geçmişini, kimliğini geride bırakacaktı.

Uykusuz geçen bir sürenin ardından Trehan hâlâ tereddüt ediyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Onu kollarımda bir kez daha hissetmek için adam öldürürdüm.

İçgüdü onu sert bir şekilde yönlendiriyordu, mantıklı bir Dacialı için rahatsız edici bir durumdu bu - çünkü içgüdü nadiren mantıklı olurdu.

Evet, babası ona örnek olmasını söylemişti. Trehan babasının ne yapılmaması gerektiğine dair bir örnekten bahsettiğinden ciddi olarak şüpheliydi.

"Trehan Amca?" diye seslendi yumuşak bir ses.

Sesi takip etti ve "yeğeni" Kosmina'yı çantasının yanında, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle dururken buldu.

O ve kardeşi Mirceo, Castellan Hanesi'nin son üyeleri, kale muhafızlarıydı. Krallığın kalbi.

Kosmina tam bir çelişkiydi. Aşk konularında tamamen masum ve acı verici derecede utangaçtı. Kıyafetleri her zaman ağırbaşlıydı -bugün yakası neredeyse çenesine kadar uzanan, yere kadar uzanan geleneksel bir elbise giymişti. Ama aynı zamanda bir silahşor ve acımasız bir katildi.

Trehan onun silahlarla eğitilmesine yardım etmişti. Kuzenlerin her birinin onun yetiştirilmesinde gizlice parmağı olduğundan şüpheleniyordu. Ona öğretecek daha çok şeyim var. Yine de bugünden sonra onu bir daha asla göremeyebilirdi; erkek kuzenler Dacia'nın dışına seyahat ederken, Kosmina taş sınırlarının ötesine hiç geçmemiştir.

"Viktor Amca gideceğini söyledi." Sarı kaküllerinin altından utangaç bir ifadeyle ona baktı.

"Rahat olun. Hemen dönüyor olabilirim. Sık sık yaptığım gibi sadece gözlemlemeye gidiyorum." Kaşlarını çatı. "Mirceo buraya geldiğinden şüphelenmiyor mu?" Dacianos genellikle özel olarak görüşmezdi -eğer bir dövüşün eli kulağında değilse. İhtiyacı olan son şey Mirceo'nun elinde kılıç, kız kardeşinin hayatını savunmak için ortaya çıkmasıydı.

Sanki onu hiç incitmişim gibi. Trehan burun kemiğini sıktı. Güvensizlik ve korku, tıpkı bir lanet gibi ailelerini işaretliyordu.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Lanetler bozulabilir.

"Ona bana zarar vermeyeceğini söyleyip duruyorum," dedi Kosmina. "Stelian senin gerçekten öldürebileceğin tek kraliyet mensubu."

"Öyle mi?" Trehan onun inancı karşısında bir parça eğlenerek sordu.

Bir çizmesinin burnuyla halının desenini çizdi. "Gelini buldun mu?"

"Ben yaptım."

"Artık çocuğunuz olacak mı? Teyze olmak istiyorum."

Bir nefes verdi. Çocuk. Daha gençken Gelinini, kendi ailesini özlemle beklemişti. Yıllar fısıldayarak geçerken umudunu yitirmişti.

Artık başka bir dişiyle çiftleşip çocuk sahibi olabilirdi. Ama Bettina'dan çocuk . . .

Dacia'yı asla göremeyecekti. Gölge Evi'ni asla büyütemeyecekti.

"Bilmiyorum, Kosmina. Gelinim şu anda benimle ilgilenmiyor."

Yukarı baktı, kaşları çatılmıştı. "O zaman bilmiyor sen."

"Güveninizi takdir ediyorum." Gelini ile yeğeninin aynı yaşta olduklarına hâlâ inanamıyordu.

Eğer şehvet düşkün, asırlık bir erkek Kosmina'yı arzulasaydı, Trehan onun bağırsaklarını yavaşça deşerdi.

Ve hala Rune'a mı gidiyorum?

"Evini ve koleksiyonunu bıraktığın gibi saklayacağım amca, her ihtimale karşı. Ama umarım orada bir hayat kurarsın." Açık mavi gözleri hülyalı bir hal aldı. "Her gün buradan ayrılmayı hayal ediyorum."

Krallığı terk etmesi yasaklanmıştı. Bu konuda kuzenleriyle aynı fikirdeydi; bu çok tehlikeliydi.

"Uyanmak gibi, tabuttan çıkıp hayata dönmek gibi bir şey olacağını hayal ediyorum."

"Tabut mu, yeğenim?" Kendisini sanki ölmüş gibi tarif etti. "Hadi ama, o kadar da kötü değil. Burada hayat güzel. Vebadan güvendesin." Türlerinin sadece dişilerini etkileyen bu hastalık ölümsüz vampirler için bile ölümcüldü. Ölümcül ya da daha kötüsü.

"Burası iyi mi?" diye sordu usulca. Onun en sevdiği koltuğu işaret etti. "O zaman orada oturup aynı kitapları okuduğunuzu hayal edin. Bin yıl daha."

Bu fikir onun belli belirsiz midesinin bulanmasına neden oldu. Birçok yönden çocuksu biri için, alışılmadık derecede gözlemciydi.

"Alternatifini bir düşünün: Evimi bir daha asla görememek, uğruna bu kadar insan ölmüşken evimin yok olmasına izin vermek." Asla olmayacak bir şeyi bekleyerek boşa harcanan yıllar mı? Savaşarak geçirilen yıllar, sadece bu kan davalarını terk etmek için mi?

Bu kan davaları onu tanımladı. Görevi onu tanımlıyordu. Bunlar olmadan . . . Eskiden olduğum kişi olamayacağım.

"Hepimiz burada yavaş yavaş eriyoruz," dedi Kosmina, "ölmüş kadar iyiyiz, sadece bir ölüm darbesi bekliyoruz. En azından sen artık özgür olacaksın."

"Ölü kadar iyi mi?" diye alay etti. Kadın abarttı.

"Mirceo, kendisi hariç tüm kraliyet mensuplarının 'durağan' olduğunu söyledi. "

Trehan ceketinin cebinden davetiyeyi çıkardı. "Durağanlıkta" mıydım? Eğer öyleyse, hiçbir şey onun tüm varlığını bu turnuva kadar alt üst edemezdi.

Bir evlilik töreni. Bir stadyumda ölüm maçları.
Abaddonae'nin tacı.

Ben mi, bir iblis kral mı?

Tekrar Kosmina'ya baktığında, onun gözlerinin yaşardığını gördü. "İşte böyle, yeğenim." Onu çenesinin altından kucakladı. "Muhtemelen yakında döneceğim."

Sanki o hiç konuşmamış gibi, "Seni özleyeceğim," dedi.

Çantasını aldı, sonra bir kez daha bakmak için etrafına bakındı.

Son bir bakış mı?

"Trehan Amca?"

"Evet?"

"Hüzünlü bir şey duymak ister misin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Senin gidişin hayatımda başıma gelen en heyecan verici şey. "

Morgana tüm öfkeli heybetiyle kapının girişinde duruyordu.

"Henüz giyinmemişsin ve ben de hiç eğlenmiyorum," dedi. bakışlarını hâlâ cübbesini giymiş olan Bettina'nın üzerinde gezdirdi. Inferi olarak bilinen üç köle -güçsüz Sorceri-kozmetik ve aksesuar kutularıyla ağırlaşmış bir halde büyücünün peşinden gidiyordu. "Ah, ıvır zıvırların üzerinde çalışıyordun, değil mi? Ne kadar sevimli bir hobi."

"Onlar ıvır zıvır değil." Bettina'nın omuzları geriye düştü. "Onlar sanat; ben bir sanatçıyım. Ve bu bir hobi değil, yapabildiğimden daha fazlasını satıyorum."

"Elbette biliyorsun, sevgili ucubem." Sonra kaşlarını çatı. "Hayaletin nerede? Meşhur Salem? Onu hissedemiyorum."

"Hazırlanmama izin vermek için dışarı çıktı."

Vaftiz annesi, Inferi de dahil olmak üzere, hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takındığında Bettina, "Salem tam olarak neyiyle ünlü?" diye sordu.

"Neden ona sormuyorsun?" Morgana'nın dikkati çoktan Bettina'nın gardırobundaydı. "Şimdi, çok az zamanımız var! Raum, şeytani ruhuna lanet olsun, gün batımında size eşlik etmek için burada olacak." Elini salladı ve Bettina'nın gardırobundan birkaç kıyafet uçararak bir divanın üzerine kondu. Sonra Bettina'ya döndü. "Bakalım elimizde ne varmış." Morgana onu bir boy aynasının önüne itti ve arkasına geçti.

İki kadın arasındaki fark dikkat çekiciydi. Şehvetli Morgana tüllü, kırmızı bir etek, göğüslerini zar zor gizleyen, karmaşık bir şekilde işlenmiş altın bir üstlük ve mücevherlerle süslü bir yaka takmıştı. Pençe uçlu eldivenler ellerini ve kollarını kaplıyordu.

Soluk sarı saçları altın başlığına dolanmıştı. Dikenli bir gün batımı gibi arkasında uzanan bu parça o kadar genişti ki, Bettina'nın kapısının aralığını zorlukla sıyırmıştı.

Maskesi akik kakmalı siyahtı ve parlak gözlerini, neredeyse siyah irislerini vurguluyordu.

Morgana görkemliydi; Bettina Bettina'ydı.

Hayatının neredeyse her gününde kendi sıradanlığını hatırlıyordu. Sevdiği erkek onu cesur bir kız kardeştan başka bir şey olarak görmüyordu. Ünlü bir güzel olan vaftiz annesi, onu Bettina'nın rahmetli annesinin beceriksiz çocuğu olarak görüyordu.

Garip bir şekilde Dacian, Bettina'ya sanki dünyadaki en güzel yaratılmış gibi bakmıştı. Vampirin şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlar arasında, onu hayata döndürebilen tek kişi o olmuştu.

Ve ona söylediği şeyler! Bettina'nın gözleri onun için iyi şeyler, hatta baştan çıkarıcı şeyler değil, karşı konulmaz şeyler vaat ediyordu. Onunla sadece zevk bulmamıştı, onun "ikramlarının" tadını çıkarmıştı çünkü o "teslim etmişti". Onun tadından sadece zevk almamıştı; bu onu çıldırtmıştı.

Bu şok edici şeyleri söylerkenki boğuk ses tonunu düşünmek bile yüzünün ve göğsünün kızarmasına neden oluyordu.

"Aşırı yorgun görünüyorsun," dedi Morgana eleştirel bir gözle. "Böyle olmaz. Bu akşamki sunumunuzda en iyi halinizle görünmelisiniz."

"Sanırım görüntülenmekten bahsediyorsunuz."

Morgana'nın üç Inferi'si, Bettina'nın büyük kraliçeye karşı çıkmasına şaşırarak eşyalarını yerleştirirken donup kaldılar.

Morgana'nın anlamsız bakışlarında öfke parladı. "Bu turnuvayı kabul ettiğinizi hatırlatmama gerek var mı?"

"Çünkü gerçekten nasıl bir şey olacağını anlamamıştım. Romantizm ve gösteriş dolu asil bir ilişki gibi anlattın." Bettina, müttefik şeytan hükümdarlıklarından gelen ateşli taliplerin kendisine eş diyebilmek için kıyasıya mücadele ettiklerini hayal etmişti.

"Bu küstahlığını affedeceğim, davranışını sinirlerine bağlıyorum." Morgana'nın gözleri uyarıcı bir şekilde parlıyordu, koyu renkli gözbebeklerinde gümüşü noktalar vardı - ısırmadan önceki çingirak.

Bettina hemen geri adım atarak, "Sinirler, evet, elbette," dedi. Morgana'nın gücünün kabardığını hissedebiliyordu. Bu da onu, "Neden Caspion'un başına gelenleri ona anlatmamaya yemin ettim ki?" diye düşünmeye itti. Vaftiz annesi bir el hareketiyle vampir suikastçıyı ortadan kaldırabilirdi.

Tartışma unutulduktan sonra Morgana, Inferi'sine Bettina üzerinde çalışmaya başlamasını söyledi. "Saç, elbise, makyaj, mücevher, maske." Alkış alkış. "Prensesin özenli görünmesini istiyoruz! Ama gösterişli olması şart değil. Beni asla gölgede bırakamayacak olsa da, bunu yapmaya çalışıyormuş gibi görünmesini istemiyorum."

Bettina içini çekti ve işbirliği yaptı, itaatkâr bir şekilde kollarını kaldırdı, gözlerini kapattı, dudaklarını büzdü. Morgana'ya direnmek imkânsızdı ve diğerleri için ölümcüldü.

Raum bir keresinde Bettina'ya "Vaftiz annenin seni sevdiğini nasıl söyleyebilirsin ki?" diye sormuştu.

"Bir, çünkü Morgana beni nefret ettiği bir diyarda ziyaret edip duruyor. İki, çünkü ben ziyaretlerden sağ çıkmaya devam ediyorum. "

Birkaç dakika içinde Bettina değişmişti. Göğüslerini örtmek için biraz daha kalın fileli, kolsuz, altın fileli bir üst giymişti. Eteği, mücevherli jartiyerlerini ve ipeksi kalçalarını göstermek için yanlardan yırtılmıştı.

Maskesi, başını aşan küçük kanatlar gibi çıkıntı yapan koyu yeşim yeşili tüylerden yapılmıştı. Gür saçları diademinin etrafına sarılmış ve onu yerinde tutuyordu.

"Eee?" Bettina sordu.

"Dalgınsınız ve bu görünüşünüzü etkiliyor. Zaten pek de güzel sayılmazsın. Ağız çok geniş, elmacık kemiklerin

çok keskin. Gülümsediğinizde en iyi şekilde görünürsünüz."

Dün gece karanlıkta gülümsemesi vampirin nefesini kesmişti. Neden sürekli onu düşünüyorum? Geri dönmeyecek.

Sonra Morgana'nın sözleri kafasına dank etti. "Gerçekten en iyi şekilde görünmem gerekiyor mu?" Bettina sormaya cesaret etti. "Rakipler benim için burada değil." Morgana tartışmak için ağzını açınca Bettina, "Benden etkilenenler olabilir. Ama en iyi ihtimalle, ben sonradan akla gelen biriyim."

"Sonradan mı düşündüler? Öncesinde ya da sonrasında ne düşündüklerini gerçekten önemsiyor musun?" Kostüm pençelerini inceleyerek kıkırdadı. "Bu fırsat için vaftiz ebeveynlerine teşekkür etmelisin. Bize korunduğunu hissetmek istediğini söylemiştin. Raum'un arkaik düşünce tarzına göre bu bir koruyucu anlamına geliyor. Her halükarda bu senin iyiliğin için. Yoksa o geceyi unuttun mu?"

"Sanki yapabilirmişim gibi." Sanki bana izin verecekmişsin gibi. Mahkemenin aşağılaması, korkak çığlıkları bu kuleden yankılanırken kemiklerini kırmışlardı. . .

"Kaburgalarını battaniyenin altındaki küçük bebekler gibi gövdene geri sokarken bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Bettina neredeyse kusacaktı. "Hatırlıyorum." Onlara her türlü sözü vermişti.

"Krallıktaki herkes senin bir ölüm perisi gibi çığlık attığını duydu," diye devam etti. "Sonra ben geldim, acılarını dindirdim."

Morgana onu toksine batırılmış metal bir pençeyle tırmalamış ve dünya kapkara kesilmişti. . .

Bir saldırı onu ele geçirmeden önce Bettina aceleyle balkona çıktı ve alacakaranlık havasını derin derin soludu. Yukarı doğru baktı, bir yanı her an kanatların vızıltısını hissetmeyi bekliyordu. Eğer bariyer büyüüne güvenemezse

...

Tam balkondan geri çekilmeye başlamıştı ki Morgana ona katıldı. "Hâlâ senin için buraya geleceklerinden korkuyor musun?"

"Ara sıra." Her zaman.

"Bu mantıklı değil. Abaddon'da hiç Vrekener olmadı. Neden seni kovalasınlar ki?"

"Vrekener'ler avlarını asla terk etmezler." Evet, bir zamanlar şahinin pençesinin altında bir fareydi ve kaçmıştı. Ama şahinin avını tekrar ele geçirene kadar asla dinlenmeyeceğini biliyordu.

"Bu düzleme nasıl ulaşabildiler ki?" Morgana sordu. "İz süremezler ya da portal yaratamazlar. Sadece gerçekten çok sert uçamazlar."

Bunu biliyorum.

"Vrekener klanının ileri gelenlerinin Eleara'dan sonra cinayetlere son vermeye yemin ettiklerine dair söylentiler vardı," dedi Morgana esrarengiz bir tonda. "Bana saldırganların emirlerin dışında hareket eden bir grup olduğunu söylememiş miydin?"

Bettina titreyen ellerine baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Vrekener'ler ruhları kınasa da, onu hedef alan dört kişi sarhoştı ve uyguladıkları şiddet kişisel görünüyordu. Sizi izliyorduk, Prenses. "Emin olamıyorum."

"Belki Raum onları gerçekten ortadan kaldırabilirse, kendinizi daha güvende hissedersiniz."

Bettina'nın turnuvaya gönüllü katılımı karşılığında vaftiz anne ve babası ona bazı sözler vermişti. Raum, Bettina'nın tüm kanatlı saldırganlarını avlamak ve gizlice öldürmek için bir iblis kadrosu gönderecekti - henüz Vrekener'ler dokunulmaz kaldı. Morgana Bettina'nın gücünü bulup ona geri verecekti. Büyücü kadın gücü alıp almadığı konusunda çekingen davranmaya devam etti.

"Gücümü geri aldığımda kendimi daha güvende hissedeceğim." Bettina bir zamanlar Kraliçe'ydi -henüz kraliyet ailesinden biri değil- ama mistik bir Kraliçe. Kraliçe, bir element ya da güç üzerinde herkesten daha fazla hâkimiyeti olan kişiydi. Kupa Kraliçesi olmuştu-

"İlk seferinde sana yardımcı olmadı."

"Hayır. Ama onu daha iyi kontrol etmeyi öğrenir, daha çok pratik yapardım. Yerini tespit ettiniz mi?"

Morgana gizemli sarı kaşlarını çattı. "Merak etme, evlenmeden önce ona sahip olacaksın."

Bettina içini çekerek dikkatini şehrin ötesindeki yağmur ormanına çevirdi. Sarmaşıklarla çevrili dev ay-raker ağaçlarının derinliklerinde, eskiden Rune'da en sevdiği yer olan çılgınlığı vardı. Ama saldırıdan beri ağaçların olduğu her yerden uzak duruyordu.

Buradan ormanı her zaman görebiliyor olması neredeyse daha kötüydü, sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde.

Bakışlarını çok aşağılara yöneltti. Binlerce iblis ve diğer Lorealı sokaklara akın etmiş, savaşçıların geçit töreninin üzerine konfetiler atıyordu.

Parlak renkli pavyonlar ve çadırlar Abaddon'un ünlü Demir Yüzüğünü çevreliyordu - kafesli bir arenaya sahip devasa bir stadyum. Bir tribün her şeyi görüyordu. Cesur standartlar durgun ve nemli şehirde sallanıyordu.

Bettina alayı inceledi ve "taliplerin" çoğundan ürperdi. İrin iblisi, derisinden fışkıran pisliği yakalamak için lastik çizme ve eldiven giymişti. Bir çift Cerunnos arnavut kaldırımlı sokaklarda kayarak konfetiler arasında yan sarmal izler bıraktı. Bir timsah şekil değiştirici, benekli, platin benzeri derisini daha iyi göstermek için gömleksizdi.

"Aşağıdaki erkeklere bakın." Bu gerçekten oluyor. Kendini güvende hissetmek istiyordu; içeri girenler dehşet vericiydi. "İğrençler."

"Hepsi değil. Bir keresinde bir Cerunnos bobiniyle çıkmıştım, sanıldığı kadar kötü değiller." Morgana pençe uçlu parmağını alt dudağına vurdu. "Ne yazık ki hiçbir Sorceri'nin girmesi beklenmiyor. Benim katılımımdan emin olsalar bile, hepsi bu yarışmanın şike olduğunu düşünüyor. Ya da basit bir kaba kuvvetle sonuçlanacağını düşünüyorlar."

Lykae'ler Lorean'ın fiziksel olarak en güçlü ırkıysa, Sorceri'ler de en zayıfları arasındaydı.

Morgana kaşlarını çattı ve sonra, "Elbette, bir şampiyonumuzun gerçekten hayatta kalabileceğini düşünseydim, meseleyi zorlayabilirdim," dedi.

Sorceri Kraliçesi olarak -hem kraliyet hem de mistik-tebaası ve onların tüm bireysel güçleri üzerinde mutlak bir hakimiyeti vardı. Türlerinin herhangi bir üyesine herhangi bir şey yapmasını emredebilir ve onlar da itaat etmek zorunda kalırlardı. Ya da basitçe güçlerini çalabilirdi.

Morgana sevilen bir hükümdar değildi ama korkulan biri olmaktan da memnundu. "Ne yazık ki, bu eşleşmelerde zehirler hoş karşılanmıyor." Sorceri'ler ünlü toksinleyicilerdi. Zehirleri onlar üretmiyordu ama kesinlikle kullanıyorlardı.

"Sanırım sonunda öngörü gücünü çalmadınız ve bunun için iyi bir son görmediniz."

"Öngörü mü?" Morgana alay etti. "Asla. Kahinlerin kafası çok yumuşak olur. Çıkmaz sokaklarımı ve akıl sağlığımı her gün tercih ederim."

"Bu şeyin gidişatına yön vereceğinizden emin misiniz?"

"Düşüncelerimle, eylemlerimle veya fiiliyatımla bu turnuvanın sonucunu etkileyemem. Ancak Raum ile yarışma üzerinde biraz etkiniz olması için pazarlık yaptım," dedi Morgana. "Bir bayanın seçeceği bir tur olacak. Bunu bir güvenlik maddesi olarak düşünün. Bunun ne anlama geldiğini sormayın, çünkü bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim."

Bettina'nın sorusu dudaklarında kaldı. Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Burada kocanız olarak kabul edebileceğiniz yarışmacılar var mı?" diye masumca sordu.

"Altın aşkına, Bettina, asla evlenmeyeceğimi biliyorsun." Parmaklarını küçümser bir hareketle oynattı. "Arkadaş dediğin o şeytani serserinin içeri girmemesine şaşırdım. Raum kesinlikle bunun için var."

Gerçekten mi? Bekle, neden herkes Cas'a serseri deyip duruyor? Kimse şeytana pabucunu ters giydiren etek avcısını göremiyor muydu? İlk ödülünü on dört yaşında yakalamıştı ve o zamandan beri daha fazlasını toplamak için hayatını tehlikeye atıyordu. Cas bu krallıkta saygı kazanmaya kararlıydı, her seferinde bir ölüm iblisi.

Neredeydi? Bettina onu uğurlamak için burada olacağını düşünmüş olmalı. Onu aşağıda da göremedi.

Belki de Daciano'dan kaçmak için Rune'dan kaçmıştı? Caspion'u bir daha göremeyecek miydi? Sonra yutkundu. Yoksa vampir çoktan dönmüş müydü?

Daciano'nun gece bastırana kadar geri dönmeyeceği kesindi.

Morgana, "Bana yeniden güvende hissetmek için her şeyini verebileceğini söylemiştin," dedi. "Bu yarışmacılar korkulan şampiyonlar."

"Birçoğu benim için tehlike arz ediyor!"

Morgana umursamaz bir tavırla, "Kim kazanırsa, sahip olmanız gereken kişi odur," dedi.

Bettina ters ters baktı. "Sorceri kadere inanmaz."

"Açıklayacağım: Kim kazanırsa kazansın en güçlü, en kurnaz, en güçlü rakip olacak. Potansiyel olarak yukarıdakilerin hepsi. İşte kocanız olacak kişi bu."

Tek bir sorun var. Bir Cerunno bunların hepsi olabilir.

Morgana içini çekti. "Eğer yeni kocanı onaylamıyorsan -ve gerçekten, Bettina, ne zaman bu kadar titiz oldun? Kara Dul Bettina! O zaman seni etkileyecek huysuz bir erkek olmadan tek başına hüküm sürersin. Tıpkı benim yaptığım gibi."

Bettina'nın dudakları aralandı. Bir yanı Morgana'nın sırf Bettina onu öldürmek zorunda kalsın diye bir canavar istediğinden şüpheleniyordu. Morgana onu sertleştirmek istiyordu; ne de olsa Eleara'nın kızı eve kadar ağlayarak gelmişti. Bir düğün gecesi infazı tam da aradıkları şey olabilirdi!

Bettina kesinlikle kolay lokma olarak ününü kaybedecekti.

"Peki ya Abaddonae?" Bettina ona sordu.

"Neden bir Cerunno'yu kral olarak kabul etsinler ki?"

"Hoşgörmek mi?" Morgana'nın saç örgüleri görünmez bir rüzgâr esiyormuşçasına başının etrafında savruluyor, vücudundaki altın parçalar titriyordu; öfkesi ortaya çıkmıştı. "Onların kraliçesi olmak üzeresin. Onlara vermeyi seçtiğin her şeye tahammül edecekler. Bunu her zaman hatırla." Saçlarını düzeltti, içine çekti

Sakinleşmek için, "Ayrıca, bu iblislerin güce taptığını biliyorsun -güç doğru olanı yapar ve tüm bunlar. Kim kazanırsa kabul edeceklerdir."

Kapı çalındı. Bettina oturma odasına geri adım attı.

"Ne kadar şaşırtıcı," diye alay etti Morgana, onu takip ederek. "Raum tam zamanında geldi."

Vaftiz babası tören zırhını giymiş, kara boynuzları parlatılmış bir halde içeri girdi. Göğüs zırhı fıçı göğsünü örtecek şekilde eğilmişti. Siyah sakalı neredeyse göğüs kemiğine kadar sarkıyordu ve özenle örülmüştü.

Morgana başlığıyla kapının genişliğini zar zor aşarken, Raum yedi ayak yüksekliğini zar zor aşmıştı. Vampir bile o kadar uzun değildi.

Onu düşünmeyi bırak!

"Kızım nasıl?" Raum ona göz kırptı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Raum şeytan kadar yakışıklı, değil mi?"

Bettina ona sevgiyle gülümsedi. Babası her ne kadar nazik olsa da, bir yanı hep mesafeli görünmüştü. Raum onun üzerine titrer, eksikliğini giderirdi. Ama mükemmel değildi; feodal bir çağda yetişmişti ve Bettina'ya sürekli sıkıntı içinde olan bir genç kız gibi davranıyordu. Onu iblislerin arasında kırılğan bir bebek, nadir bir sera çiçeği olarak görüyordu.

Yine de bazı açılardan esnekti - ta ki kız saldırıya uğrayana kadar.

Raum, Morgana'ya beklenen kaşlarını çattıktan sonra kolunu Bettina'ya uzattı. "Çok güzel görünüyorsun. İnmeye hazır mısın?" Belirgin bir isteksizlikle diğer kolunu Morgana'ya uzattı. "İkinizin izini süreyim mi?"

Morgana tatlı bir sesle, "Sadece bağırsaklarınla eğlenmemi istiyorsan," diye cevap verdi. İzinin sürülmesine asla izin vermez, her zaman bir portal büyüsü aracılığıyla seyahat ederdi.

Bettina'nın da pek umurunda değildi. Ne yazık ki, iblis yarısı onun kendi başına ışınlanmasını sağlamamıştı,

Bu yüzden ne zaman biri bunu bu kadar kolay yapsa kendini başarısız hissediyordu.

Benimle ilgili hiçbir şey şeytani olamaz mı?

"Ama bize eşlik edebilirsiniz." Morgana Raum'un koluna girdi ve "yanlışıklıkla" keskin başlığıyla ona vurdu.

Çift amaçlı parçalar iş başında . . .

Üçü, devlerin kullandığı asansörü zemin kata kadar sürdükten sonra şehrin dış tarafında, büyük bataklığın yakınındaki Demir Halka'ya doğru yola çıktı.

Her adımda gardiyanları arasındaki gerilim artıyor ve kendi ruh hali daha da kötüleşiyordu.

Kendimi bir kurban gibi hissediyorum. Bir volkanın patlamasına ramak kalmıştı. Ve yine de Cas için kendisinden daha fazla korku duyuyordu. Başka şeyler düşün. . . .

Tüm bu tantana onun dikkatini bir dereceye kadar dağıttı. Turnuva, Abaddonae'nin en iyi kıyafetlerini giydiği resmi bir etkinlikti. Birçok erkek iblis boynuzlarını altın halkalarla delmiş, dişiler ise çok daha küçük olan boynuzlarını kabartmıştı.

Yaşlı iblisler antika zırhların içinde takırdıyor, parçalar kullanılmadıkları için gıcırdıyordu ama detaylar ve tasarımlar modern zırhlara göre daha süslüydü. Bettina oymaları ve kabartmalı filigranları ilgiyle inceledi.

Sonunda ringe ulaşılar. Kabaca bir dönüm büyüklüğündeki arenanın etrafı stadyum koltuklarıyla çevriliydi ve demir parmaklıklarla tamamen kafeslenmişti. Her çapraz çubukta sivri çiviler içeriye doğru çıkıntı yapıyordu. Korkunç yapının etrafını saran sis, devasa meşalelerin üzerinde dans eden mavi ve turuncu alevler tarafından uzakta tutuluyordu.

Ringin iki ucunda bir tribün ve savaşçıların kutsal alanının girişi, yeraltı mezarına benzeyen bir dizi tünel bulunuyordu. Ringin altından geçen kutsal alan, yarışmacıların maçlarını beklediği bir yeraltı sığınağı gibiydi.

Tribün, değerli ipeklerle kaplı büyük bir sahneydi. Bettina'nın Sorceri duyarlılıkları

ama cesur renk cümbüşü karşısında heyecanlanıyorum. Rune bazen yavan olabiliyor.

İki uzun ziyafet masası her iki taraf boyunca uzanıyordu. Masalardan biri Raum için el pençe divan duran iblis lordları ve leydileriyle doluydu. Benim için pek değil.

Hepsi onun saldırıya uğradığının ve fiziksel olarak yenildiğinin farkındaydı. Yine de o aynı zamanda büyük Mathar'ın tek çocuğuydu. Tebaası onunla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Uyuyor. Millet, ben de kendimle ne yapacağımı bilmiyorum.

Diğer masa, Morgana'nın önünde sırttan maskeli Sorceri ileri gelenleriyle doluydu.

Yine, benim için pek değil. Hepsi onun gücünün alındığını biliyordu. Morgana bakmadığında, Bettina'ya bir Inferi gibi davrandılar.

Ne gerçek bir iblis, ne de gerçek bir büyücü. Sahtekar.

Ortada başka bir kürsü ve Bettina, Morgana ve Raum için bir masa vardı. Onların hemen altında, kütük gibi yığılmış ağır parşömenlerin bulunduğu imza istasyonu vardı. Raum'un iri kollarından daha kalın olan bu sözleşmelerde binlerce kural sıralanıyordu.

Her yarışmacı, maiyeti ve delegeleriyle birlikte geçit törenini tamamladığında, bu istasyona gelerek bir parşömen imzalıyor ve bozulmaz bir anlaşmaya imza atıyordu.

Parşömenlerin yanında bir tüy kalem ve bir hançer vardı, çünkü yarışmacılar bu anlaşmaları kanla imzalıyorlardı. Bettina çok az kural biliyordu ama turnuvadan çıkmanın tek yolunun kazanmak ya da ölmek olduğunu biliyordu.

Her şey çok sefil bir şekilde ortaçağdan kalmaydı. Lore'un iblis hükümdarlıklarının çoğu öyleydi.

Oturduğu yerden bir etkinlik programı aldı. İlk gecenin yarışması duyurulacaktı. Sonraki birkaç gece Demir Halka'daki bireysel müsabakaları içerecekti. Yedinci gece gerçekten de hanımefendinin seçimiydi - gizemli bir raunt. Hanımefendi için bile . . .

Yarı finaller sekizinci gece yapılacak, final turu ve düğün ise dokuzuncu gece gerçekleşecekti.

Bettina kalabalığın üzerinden baktı, Cas'ı boşuna arıyordu, onun da yanında olmasını istiyordu. Onun yerine sağında Morgana ve solunda Raum tarafından siper gibi kuşatılmıştı.

Uzun tören alayı yaklaştıkça endişesi daha da arttı. Raum'a döndü. "Neden bu kadar çok yaratık giriyor? Abaddon zengindir ama aşırı derecede değil. İklimimize alışmak zor."

Yüzünü kısa bir süreliğine büyük boy bir bira bardağına gömdü ve ardından, "Çünkü senin güzelliğin efsanevi-" dedi.

"Raum. Lütfen."

Hırçın bir ses çıkardı ve sonra şöyle dedi: "Bazıları şan şöret peşinde koşuyor ama çoğunlukla Katılım yüzünden. Savaş pek çok Lorean'ı evlerinden etti. Diğerleri ise bütün bir türün şampiyonları, tahtı kazanmayı ve halklarına yaşayacak bir yer vermeyi umuyorlar. Bazıları ise krallıkları için ittifak arayışında olan bir tür elçi. Diğerleri ise güçlü efendiler tarafından kontrol edilen ve kazandıkları takdirde tacı devredecek olan piyonlardır."

"Bir piyonun beni kazanmasına izin mi vereceksin?"

"Turnuva bitene kadar kimin piyon olduğunu tam olarak kanıtlayamayız."

Bettina gözlerini kıstı. "Bana söylemediğin başka şeyler de var."

"Son sınıf bir yarışmacı var. . . ." Teselli edici bir hareketle onun elini okşadı. "Mahkûmlar."

"Affedersiniz?"

"Kendi gezegenlerinde çeşitli suçlardan dolayı ölüme mahkum edildiler. Tek seçenekleri bu yarışmada yarışmak, kazanmak ve ardından tacı iktidara devretmek."

Bettina dehşete düşmüştü.

"Bunların hiçbir önemi yok!" Raum omzuna nazikçe vurarak (başka birinin sırtına vuracakken) ona güvence verdi. "Hâlâ Caspion'un içeri girip hepsini yeneceğine dair umudum var."

Umut mu? O da Morgana da tüm umutlarını umuda bağlamış gibiydiler. Bettina daha somut bir şey istiyordu, çok teşekkür ederim. Ayrıca Caspion'un içeri girmeye hiç niyeti yoktu.

"Ona nasıl baktığını gördüm," dedi Raum. "İstediğin delikanlı o, değil mi?"

Beni geri istemiyor.

Nefesinin altında, "Morgana benimle onun için kavga etti, seni 'daha egzotik' biriyle gördüğünü söyledi. Ama Caspion içeri girerse hiçbir şey söyleyemez." Raum etrafına bakındı. "O nerede bu arada?"

"Onu bütün gün görmedim."

"Son katılım tarihine kadar hâlâ birkaç saat var."

Morgana dirseğiyle onu dürtüklledi. "İşte ilk yarışmacı geliyor. Unutma, başını çok fazla eğme. Tebaanız sadece iblislerden oluşsa bile, sizde hâlâ kraliyet kanı var. "

Şampiyonlar ve delegeler teker teker şampiyonlarını tanıttı. Morgana kahkaha tufanı kadar düzenli bir şekilde sürekli ve iğneleyici yorumlar yaptı.

Çoğu Raum'u memnun eden çeşitli de- monarşilerden temsilcilerdi. Birkaç fırtına, buz, taş, öfke ve ateş iblisi katılmıştı. Hatta kanatlı bir Volar iblisi bile girdi. Kayıt masasında irin izi bırakan dışkılayıcıdan bahsetmiyorum bile.

Birkaç yarışmacı göze çarpıyordu. Yırtık gömleği ve vahşi gözleriyle hırlayan Lykae kesinlikle bir piyundu. Üç pelerinli "süvari" onu ite kaka kayıt istasyonuna götürdü, sonra da yaka paça götürdü.

"O üçü büyücü," diye mırıldandı Morgana. "En İyi Unutulanlar adında eski bir tarikat." O ve Raum bakışlarını paylaştılar. "A-listesi," dedi yesss! tonunda.

Ancak Raum, yasadışı partisi efendisinin ininden taşmış bir genç gibi huzursuz görünüyordu.

Morgana mutlulukla ekledi, "Ve Katılım'dan hemen önce!" Tüm grupların üstünlük için savaşmak zorunda kaldığı o acımasız ölümsüz savaş. Her geçen gün, savaşan Pravus ve Vertas ittifakları güçlendi. . .

Ardından iki yakışıklı sentor yaklaştı, keskin toynakları geçitte çınliyordu. Çıplak göğüslerine bağladıkları yaylarıyla Bettina'ya gurur verici bir ilgi gösterisinde bulundular.

Onların ardından bir Horde vampir lordu kibarca eğildi ama kan kırmızısı bakışları huzursuzdu, Daciano'nunkinden çok farklıydı. Lord giriş yaptıktan sonra, doğuştan düşmanı olan Lykae'ye tısladı.

Alaydaki tek trol devasa boyutlardaydı, omuzları neredeyse boyu kadar genişti. Kollar vücudunu kaplıyor ve uzun kuyruğunu örtüyordu. Yaratık kirli bir elinde Bettina'nın bedeninden daha büyük, çivili bir sopa taşıyordu.

Morgana'ya, "İşte şimdi saçmalamaya başladık," diye mırıldandı.

Morgana omuz silkti. "Turnuva herkese açık."

Ateş halkları vardı: derisi alevlere dönüşen bir Chimaero ve çift başlı ejderha değıştiriciler olan üç Ajatars. Sonra yılan benzeri rakipler geldi: iki Cerunnos -Yılan Toprakları'nın prensleri- ve Medusa'nın oğlu Meduso.

"Bunun zehirli bir dili var," diye ekledi Morgana sevinçli bir ses tonuyla. "Duymadın mı? Bir kez yılanı gittin mi, bir daha asla geri dönemezsin."

Bettina iç çekti. Uyumsuz Oyuncaklar Adası'ndaymışım gibi hissediyorum.

Alaydaki bir sükûnet sırasında -bir sonraki iblis sarhoş gibi görünüyordu- Bettina bir şeylerin ters gittiğini hissederek elini ensesinde gezdirdi. Açıkça yanlış olandan daha fazlası mı?

Doğal olarak, katılımcıların çoğu onu izliyordu ama nedense altıncı hissi farkındalıkla haykırıyordu. . . .

Sisin içinde gizlenen Trehan, Rune'a, kısa bir süre önce geçtiği asma köprüye kadar iz sürmüştü. Eşyalarını köprünün altına yerleştirdikten sonra Demir Yüzük'e doğru ilerledi.

Son başvuru tarihi yaklaşmış olmasına rağmen Trehan hâlâ bir karar vermemişti. Muhtemelen gelinini henüz görmediği içindir.

Bunun yerine, kalabalığın çevresinde süzülerek büyük arenayı ve seyircilerle dolup taşan devasa stadyum tarzı koltukları inceledi.

Onların önünde öldürmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışmıştı. Uzun zamandır yeteneklerini saklamıştı; şimdi binlerce kişinin önünde sergileme ihtimali var mıydı?

Yakında tribünler görünecekti. Görüş alanında olacaktı.

Her zaman soğukkanlı, her zaman mantıklı olan Trehan ani kararlar vermezdi. Ne zaman biri onu harekete geçirmek için bir aciliyet hissi yaratmaya çalışsa, topuklarını sıkır ve mutlak eylemsizliği tercih ederdi.

Ama onu gördüğünde, dün gece hissettiği ihtiyacın iki katına çıkacağından ve kontrolünün sarsılacağından korkuyordu.

Tekrar tekrar düşündü: Gelinin mi, evin mi? Dişiniz mi yoksa krallığınız mı?

Daha fazla oyalanmak yok. Bakışlarını sahneye doğru kaldırdı. İşte oradaydı.

Arenanın parlak alevleri altında, kara gözlü buçukluk, mücevherleri ve güzelliği içinde en ateşli rüyası gibi görünüyordu.

ipekleri ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları yüzünün etrafında parlak örgüler halinde örülmüştü. Yeşim yeşili maskesi parlak gözlerini vurguluyordu.

İlk düşüncem: Krallığın canı cehenneme.

Başını sertçe salladı. Sakin ol, Trehan. Mantıklı ol, araştır.

Yanında bir erkek iblis ve bir büyücü kadın vardı; bunlar iblis dükü ve Sorceri Kraliçesi olmalıydı.

Her ne kadar Bettina kendisine yönelen aval aval bakan gözlerden habersiz görünse de, vücudunun büyük bir kısmının çok sayıda açgözlü erkeğin bakışlarına maruz kalması hoşuna gitmemişti.

Arzuladıkları benim gelinim.

Vücudunu sergileme tutkusuna rağmen yüzü yine bir maskeyle gizlenmişti. Yüzünü tam olarak görmedim ama yine de bunu düşünüyorum. Ama bu düşünce ortaya çıktığında bile, bunun önemli olmadığını fark etti. Fiziksel olan, onu cezbeden şeyin yalnızca bir parçasıydı.

Trehan hâlâ gizlenerek şeytani yarışmacıların bulunduğu sırayı takip etti ve konuşmalarını dinledi.

Genç bir animus iblisi bir diğerine, "Başka seçeneğim yok. Ya gireceğim ya da babam beni öldürecek."

Acınası bir iblis şöyle dedi: "Elbette tacı istiyorum.

Bu, yılda üç yavru doğurmayacağım anlamına gelmiyor."

Öfkeli bir iblis dedi ki, "Buçukluk yarı şehvetli bir büyücü, yarı şehvetli bir iblis. Böyle bir yaratıkla bırakın sonsuzluğu, tek bir gece için bile savaşırm. O benim altımdaki kadar iyi."

Son iki yorum Trehan'ın görüşünü öfkeyle bulanıklaştırdı, dişleri kontrolsüzce keskinleşti. Hayır, mantıklı ol. Bu sen değilsin-

Makul mü? Tek yapmak istediği dişleriyle damarlarını sökmekken mi?

Bettina bu konuşmaları duyabiliyor muydu? Kendini çok hareketsiz, çok asil bir şekilde tutuyordu; mesafeli bir güzellik. Bir önceki akşamın utangaç baştan çıkarıcısından çok farklıydı.

Ama sonra, sadece bir anlığına, onun gözlerinde bir anlık korku gördü. Yırtıcı bakışları kızın boynunda çılgınca çırpınan nabızı algıladı.

Trehan onu sahiplenme isteğine karşı koyabilir, onun kanının çağrısına direnebilirdi. Yine de kızın korkusu onun için dayanılmazdı.

Onu daha yakından inceledi. Artık neye bakması gerektiğini bildiğinden, onun titrediğini görebiliyordu. Neden olmasındı ki? Bu onun eli için bir turnuva değildi, bu bir bakire kurbanı, bir gösteriydi.

Onu tehdit eden her şeyi ezmek için duyduğu içgüdüsel ihtiyaç onu dövüyordu. Düşmanlarının kanlı bir şekilde ölmesini sağlama ihtiyacı. Yaklaşık iki yüz otuz talipten oluşan sıranın sonuncusu Bettina'ya sunulduğunda, alnını ovuşturarak arkasına yaslandı. Morgana uzanıp çenesini sıktı ve yüzünü sağa sola çevirdi. Kaşlarını çatarak onu uzaklaştırdı. Kısa bir erteleme mi?

Trehan, bahçenin derinliklerindeki bir oyuğa çekilen Bettina'nın arkasından gizlice onu takip etti.

Tanrım, kızın yürüyüşünü, saç uçlarının gergin kalçasının hemen üzerinde ileri geri salınışını seviyordu. Her adımda, ince eteğinin altından solgun, jartiyerli bir kalça dışarı fırlıyordu.

Hızlı ereksiyonu onu şaşırtmadı bile. Şehvet dolu düşünceleri de. Tanrılar, kadın, sana yapabileceğim şeyler. . . . O jartiyerleri dişlerimle koparırdım, külotunu da. Sonra uzun, ince bacaklarını ayırır ve dilimi bacaklarının arasına gömerdim.

Dün gece arzuladığı öpücüğü almak için.

Bu kadınla ilgili her şey Trehan'ı mantığın ötesinde tahrik ediyordu. Şakağıma ateşli bir ok mu? Atıştan sonra iyileşebilecek miyim?

Bir banka oturduktan sonra, bir ... ile konuşmak için döndü. Bitki mi? "Ondan bir iz var mı?"

"Hayır. Son iki saattir arıyorum, her genelevi iki kez kontrol ettim."

Bitkiye ters ters baktıktan sonra mırıldandı: "Yarışmaya katılanların bana nasıl baktığını gördünüz mü? Dişlerimi kontrol etmek istememelerine şaşırdım."

Bitki şöyle cevap verdi: "Aslında içlerinden biri tüm dişlerini sökmeyi planlıyor, böylece onun 'penis çevresi' ile başa çıkabilirsin. Onun sözleri, benim değil."

Bu sözü kim söylemişti? Yakında ölecek biri. Turnuvaya katılmak Trehan'a bu fırsatı sağlayacaktı.

"Yeter!" Gözle görülür bir şekilde titremeye başladı, iri gözleri keder doluydu.

Trehan o geveze bitkiyi bitirmek istiyordu. Sonra onu kollarına alacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecektim. Kendini ona yaklaşıırken buldu.

"Benim için ne planladıklarını biliyorum," dedi. "Cas neden gelmiyor?"

Her zaman o lanet iblisi düşünüyor.

Trehan Bettina'ya ulaşmadan hemen önce, Caspion onun yanında belirdi, Trehan'a doğru ilerlemekten birkaç adım uzaktaydı!

"Tina," diye mırıldandı iblis, ona doğru uzanarak.

Ayağa kalktı ve kendini Caspion'a doğru fırlatırken yüzü buruştu.

Onu kucaklamak onun hakkı değil. O benim! Trehan'ın onları parçalamasını sadece yüzyıllar boyunca geliştirdiği öz disiplin engelleyebildi. Araştır, Trehan. Araştır. Onun hakkında çok az şey biliyorsun. . .

Caspion onun kulağına Trehan'ın duyamayacağı bir şey fısıldadı. Ona titrek bir gülümseme verdi ve hayranlıkla iblisin yüzüne baktı. Caspion'a olan sevgisini duymak bir şeydi, görmek başka bir şey.

Öldürün onu. Trehan'ın eli kılıcına gitti ama o harekete geçmeden Caspion, Bettina'yı da yanına alarak uzaklaştı.

O piç onu nereye götürmüştü? Trehan'ın bakışları daldı. İkisi tribünde görüldüğünde rahat bir nefes aldı.

Sadece bir kez daha gerilmek için -Caspion kayıt masasına doğru mu yürüyordu? İblis tüy kalemini ve hançerini kaldırdığında kalabalık alkışladı.

Orospu çocuğu! Trehan daveti hatırladı. Tüm yarışmacılar mistik bir şekilde korunuyordu. Caspion bir kılıç darbesi ve bir tüy kalem çiziyiyle listeye girmiş ve Trehan'ın erişiminden kurtulmuştu.

En azından turnuva bitene kadar.

Onu öldürmek için o zamana kadar bekleyebilirim. Caspion ilk raundu bile geçemeyebilir. Bir başkası Trehan'ın işini onun için yapabilir.

Ya da ben girebilirim. Bir taşla iki kuş. Caspion'u öldürmekten başka çaresi kalmaz.

Ve Bettina beni affetmek zorunda kalacaktı. . .

Törenlerin görünürdeki efendisi Raum kalabalığa sessiz olmalarını işaret etti. "Abaddonae'ye müjdeler olsun, tüm iblis hükümdarlıklarının en azgını!" Daha fazla alkış. "Ve ayrıca uçak dışından buraya bizim için gelenlere -Küçük turnuva." Gülüşmeler duyuldu. "Yardımcı sunucum, her şeye gücü yeten Morgana ile birlikte size hoş geldiniz diyoruz."

Adam çenesini sallayarak onu işaret ettiğinde, kadın ayağa kalktı. El sallamadan ya da herhangi bir jest yapmadan, sanki tüm katılımcıları tek tek süzüyormuş gibi bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi.

Ancak kalabalık tamamen sessizleştğinde tekrar oturdu. Bettina'ya bir şeyler fısıldadı, kızın temkinli bir şekilde başını sallamasına neden olan bir şey.

"Şimdi, bu yarışmanın riskleri yüksek. Her raunt ölümle sonuçlanacak, ancak birinde hiç dövüş olmayacak. Belki bir zeka oyunu? Ah, ama asla şans oyunu değil! Prenses Bettina'nın elini kazanmalı, onun soyuna layık olduğunuzu kanıtlamalısınız."

Raum, Bettina'nın çağırma madalyonunun bulunduğu altın bir kutuyu mu havaya kaldırdı? "Evet, riskler yüksek ama ödüller de orantılı. Kazanan güzel prensesin üzerinde egemenlik kuracak!"

Hakimiyet. Trehan neredeyse hırlayacaktı.

Bettina'nın yüzü kızardı, yumrukları sıkıldı. İçinde bulunduğu durumdan mutsuz olduğu açıktı; o halde neden kendisine teklif edilmesine izin vermişti? Dün gece, "Onlar istedi," demişti.

Sonra Raum bir taç kaldırdı. "Ve Ölümlüler'i yönetme hakkı."

Haremleriyle ünlü bir iblis hükümdarlığından gelen zırhlı bir fırtına iblisi şöyle bağırdı: "Ben zaten bir kraliyet üyesiyim. Sadece prensesi sürmek için buradayım!"

Guffaws sesleri duyuldu. Bettina vurulmuş gibi irkildi. Trehan erkeğe saldırmak için gerildiğinde, Morgana örgüleri kırbaç gibi kıvrılmış halde bir kez daha ayağa kalktı. Net ve çınlayan bir sesle, "Saygı isteğe bağlı değildir," diye bağırdı. Büyü girdapları ondan yayılıyordu.

Raum Morgana'ya sakinleştirici bir bakış attıktan sonra kalabalığa sordu: "Şimdi, tüm yarışmacılar sayıldı mı? Son başvuru tarihi yaklaşıyor."

Dişiniz mi yoksa krallığınız mı? Trehan sertçe Geline baktı, ona yakın olmak, tam şu anda ona dokunmak zorundaydı.

Tam o sırada, kıvrılan parmaklarına baktı. Tekrar yukarı baktığında gözleri sulanmış, küçük maskesi yamulmuştu.

Korumamı istemese bile onu korumalı mıyım?

"İki yüz yirmi yedimiz mi var?" Raum söyledi.

İblisin sözleri üzerine Trehan'ın düşünceleri yarışmaya başladı. Giriş kapanmak üzere. Sırtında binlerce bakışı hissetmeye hazır mısın Trehan? Düşün! Girersen, eskiden olduğun kişi olmayacaksın. Bu iyi olabilir. Öldürmek için sadece tabutu bırakıyorum.

Çürüyor muydum? Ölmüş kadar iyi miydim?

Doğası gereği yalnız biriydi, öldürmek gibi kutsal bir görevi vardı ve kimseye güvenmemeyi deneyimleriyle öğrenmişti. Buna ek olarak, akla tapan ve kişinin duyguları üzerindeki mutlak kontrolüne inanan kapalı, gizli bir toplumda yaşıyordu.

Şimdi tüm bu yeni kokular, manzaralar, seslerle - tüm bu yaşamla - çevriliyken cevabı fark etti.

Trehan bir gölgeydi. Ama tıpkı ölüler gibi, bunu en son o biliyordu. Öldürmenin bana bu kadar kolay gelmesine şaşmamalı. Ben de mezara giden yolu yarıladım.

Evet, uyuyan bir şey, duygusuz bir makine gibi toprağa gömülmüştü. Kalkmaya karar verirse onu ne bekleyecekti?

Hareketsiz kalmak rahattı. Keskin duygular yok, kontrol edilemeyen dürtüler yok.

O durağan halde geçirdiği onca yıl için pişmanlık duymuyordu.

Düşün, Trehan! Bettina'nın peşinden gitmek, sevdiği her şeyden vazgeçmek ve ona meydan okuyan her şeyi kucaklamak anlamına geliyordu.

Krallığın mı? Yoksa seni ilk uyandıran mı? . . ?

Raum etrafındaki kalabalığa baktı. "O zaman listeler tam olarak değerlendirilecek-"

"Bekle iblis," diye seslendi arkadan bir erkek. "Son bir rakibin var."

Bettina o derin, aksanlı sesi nerede olsa tanırdı.

Gözlerini sıkıca kapattı. Vampir buradaydı, Kalabalığın içinde bir yerde. Ve yarışmayı mı planlıyordu?

Tam da gecenin daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğü anda.

Daha önce Cas, eski bir kahraman gibi omuzlarını geriye atarak içeri gireceğini söylediğinde kalbi yerinden fırlamıştı. Sonra kayıt masasında, hareketlerini nitelendirmişti: "İşte, Tina. Zaten ölüm için işaretlenmişsem, en iyi arkadaşımı kabus gibi bir evlilikten kurtarmaya çalışabilirim."

Şimdi de bu mu?

"Bu başka bir vampir mi?" Morgana merak dolu bir ses tonuyla mırıldandı.

Bettina gözlerini açtı ve şok olmuş bir nefes aldı.

Daciano ona doğru yürüyordu, yüzü kararlılıkla asılmıştı. Büyük meşalelerin ışığı siyah saçlarını parlatıyordu.

Bu gece giysileri daha ihtişamlıydı, ince çizgiler ve kumaşlar oldukça pahalıya mal olmuş gibi görünüyordu. Ayrıca bir de

Geniş omuzlarına ve dar kalçalarına kusursuz bir şekilde oturan siyah deriden tam boy trençkot.

Sis onun için dağılmış gibiydi; kalabalık kesinlikle dağılmıştı. İri yarı Abaddon'ın erkeklerinin arasında bile onun iri vücudu göze çarpıyordu. İz sürebilirdi ama yürümeyi seçti, bu da onun gerilimini artırdı.

Dün gece kendi kendine sormuştu: Hangi yabancı suikastçı bir Ölümsüz Kişi'yi kendi evi olan Abaddon'da hedef almaya cüret edebilirdi?

İşte bu. Trehan Daciano. Profesyonel bir katil.

Böyle bir şey olamaz. Tanrılar, neden geri dönsün ki? Ve neden girsin? Neden görevini bitirmek için turnuva sonrasını beklemedi?

Bakışları ringin dışında çenesi düşük bir şekilde duran Caspion'a kaydı.

Sonra hatırladı: Daciano bir kez böyle görüldüğünde asla evine dönmeyecek.

Cas'ın şaşırmamasına şaşırmamalı!

Vampir ona bir bakış bile atmamıştı, dikkati sadece Bettina'daydı. Başlangıçta Daciano'nın gözleri koyu yeşil renkteydi. Ancak bakışları ona kilitlendiğinde, siyahla doldular.

Dün gece olduğu gibi.

Adamın her yaklaşışında, farkındalık duyularını diken diken ediyordu.

-Alevlerin sıcaklığı, şarap kadehinin kokusu, nemli gece havasının çıplak kollarına yapışması.

Tek düşünebildiği tekrar tekrar: O vampir yatağımdaydı ve bana daha önce kimsenin dokunmadığı kadar dokunuyordu.

Adam aradaki mesafeyi kapattıkça, sanki bir ateş basmış gibi giderek daha güçsüz ve nefessiz hissediyordu.

Birine sadece bakmak bile nasıl fiziksel bir tepki vermesine neden olabilirdi? Bilincinde tek bir kelime belirdi. Dalit. İblisçe'de şimşek anlamına geliyordu - bir başka tuhaf, eski zaman anlamının yanı sıra.

"Kim bu muhteşem erkek?" Morgana sordu.

Bettina onun sesinin bir yabancıyla bu kadar ilgilendiğini hiç duymamıştı.

Vampir Bettina'ya göre muhteşem değildi, ama ... çarpıcıydı.

"Ah, altınım, o bir Forbearer mı?" Morgana sordu.

Berrak gözleriyle Daciano da öyle görünüyordu. Kimse onun efsanevi Kan ve Sis Diyarı'ndan geldiğini tahmin edemezdi.

Alt tribüne yaklaştığında, Bettina onu uyarmak için başını hafifçe salladı, ama o adımlarını bozmadı.

Daha önce Caspion kayıt masasına yaklaştığında kalabalık kendilerinden biri için tezahürat yapmıştı. Vampir yaklaştıkça herkes sessizleşti.

Cırcır böcekleri. Uzaktan bir köpek havladı. Bir iblis yavrusu ağladı.

"Senin adın mı?" Raum şaşkınlıkla sordu.

Daciano o yankılanan sesiyle, "Bana Gölgeler Prensi derler," diye cevap verdi.

"Nereden geliyorsunuz? Standardınız nedir?"

"Hiçbir yerden gelmediğimi biliyorsun." Vampir paltosundan kırmızı ve griden oluşan, antika görünümlü güzel bir sancak çıkardı ve Raum'a uzattı. "Bu benim sancağım. Bettina'nın eli için giriyorum."

Yalan söyleyemez mi? O zaman Cas'ı öldürmek için burada değil? Benimle evlenmek mi istiyor? Yüzünü yelpazelememek için kendini zor tuttu.

Neden nefesimi tutamıyorum?

Vaftiz babası ona inceleyen bir bakış attı. Raum vampirin girişini engelleyemezdi ama kesinlikle daha fazla bilgi talep ederdi.

Bunun yerine Raum sancağı inceledi, geri verdi ve Daciano'ya bıçağı ve kalemi uzattı. "Peki o zaman, Hiçbir Yerin Prensi. Adınızı yazın."

Vampir hâlâ onun bakışlarını tutarak bıçağı avucunun içinde gezdirirken kan akmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden

İmzaladı, sözleşmeye hiç bakmadı, delici gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Bettina, Morgana'nın vampirden kendisine baktığını anlayabiliyordu ama vaftiz annesinin merakını kabul etmedi.

Daciano'nun girişı tamamlandığında Raum anons etti: "Listeler doldu! Turnuva resmen başladı."

Raum onları bir kez daha susturmadan önce seyircilerden tezahürat sesleri yükseldi. "Şimdi, turnuvanın ilk gecesinde bir yakın dövüş yapacağız. Tüm yarışmacılar silahsız olarak girecek, stratejik olarak yerleştirilmiş silahlara ulaşmak için yarışacak ve ardından istedikleri gibi öldürecekler."

"Oh, ateşli bir kavgadan her zaman keyif almışımıdır!" Morgana sanki bir patates çuvalı yarışından bahsediyormuş gibi konuştu. Sonra Bettina'nın yanından geçip gitti, gözleri onaylarcasına parlıyordu - vampiri süzdüğüne hiç şüphe yoktu.

Bettina ona bakmayı reddedince Morgana metal bir pençeyle çenesine vurdu. "Bununla sonradan düşünölmüş gibi görünmüyorsun, sevgili ucube. Tek düşünce senmişsin gibi görünüyor."

Yaptım o zaman. Trehan, ağzı açık binlerce Lorean'ın önünde ayağa kalkmış ve Bettina'yı kazanacağına dair söz vermişti. Rahat gölgelerinden doğrudan spot ışıklarının altına, kalabalığın incelemesinin ezici ağırlığı altına adım atmıştı.

Artık Daçya kanunlarının uygulayıcısı değildi. Artık kitapların arasında yaşamıyor, sadece sosyal etkileşimleri okumuyordu. Sadece bir gözlemci değildi; sarsılmaz bir amaç için oradaydı ve işin içindeydi: Ona sahip olacağım.

Sevdiği her şeyi geride bırakmıştı ama aynı zamanda ölümcül varoluşundan da sıyrılmıştı. Ve şu anda, geleceğe duyduğu heyecan geçmişe duyduğu pişmanlıktan daha ağır basıyordu.

Bettina'ya bu kadar yakınken, onun hafif parfümünü ve tatlı tenini koklayabiliyor, sığ nefeslerini duyabiliyordu.

onu titizlikle görmezden geldi.

Evet, ona sahip olacağım ve bu ayrıcalık için bundan çok daha kötüsünü yaparım.

Neredeyse onun iyiliği için savaşmayı dört gözle bekliyordu. Öldürmek onun işiydi, tek bildiği buydu. Peki ya Caspion? O, zamanı geldiğinde başa çıkılması gereken sadece bir engeldi.

Bir şekilde Trehan onu bir kez daha baştan çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. Her iddiasına varım ki yine karşılık verecektir. Belki de deli Lothaire gibi yapmalı ve onunla pazarlık etmeli?

Yarın gece turnuva başlamadan önce Trehan kendini hazırlayacak, kana doycak ve belki de sonunda bir iki saat uyuyacaktı. İblis lordlarının çoğu bu akşam çoktan sarhoş olmuştu. Yarın, tehlikede olacaklardı. Trehan'ın bir avantajı daha olacaktı. İhtiyacım olacağından değil-

"Ama bir değişiklik var," diye duyurdu Raum. "Birinci gece ... beş dakika içinde başlıyor."

Nefes sesleri duyuldu. Sarhoş lordlar itirazlarını kustular.

"Kapı kapanmadan önce Demir Halka'ya iki yüz yirmi sekiz kişi girecek," dedi Raum, sesi kesin bir şekilde gürleyerek. "Büyük boru çalana kadar öldüreceksiniz. Gerçi yarışmacılarımızın çoğu bunu asla duyamayacak. "

Yarışmacılar ringe doğru ilerlerken Bettina bir tırnağını çiğniyor, diğer elinin parmakları ise davul çalıyordu.

Birkaç dakika önce Raum'un duyurusundan sonra Caspion onun yanına gitmiş, kulağının arkasındaki örgüyü düzeltmiş ve ardından cesurca savaşçıların kutsal alanına doğru yola çıkmıştı.

Daciano da çekip gitmişti ama ringin dışında oyalanıyordu. Ondan bir şey mi bekliyordu?

"Peki Raum, sence bahisçilerin favorisi kim olacak?" Morgana sordu.

Raum yüzünü tankardından kaldırdı. "Hiçbir Abaddonae kendi halkına karşı bahse girmez."

Cas, benim iblisim, o kafese kapatılmak üzere olan! Bettina başka bir çivi çakmaya başladı.

Morgana elini yere vurdu. "Sanırım açık gözlü vampirin üzerine karat koyacağım."

Bettina'nın bakışları Daciano'ya kaydı. Genel tavrı sıkılmıştı. Ama onun kurnaz bakışlarının düşmanlarını süzdüğünü görebiliyordu. Daha önce sadece hissettiği ölümcüllüğe tanıklık etmek üzere olduğundan şüpheleniyordu.

Cas'ı hemen hedef alır mıydı?

Morgana, Bettina'ya dönerek, "Gölge Prensi'nin özellikle motive olduğuna inanıyorum. Kalbi bu işin içindeymiş gibi görünüyor. Atan kalbi."

Bettina nefesini tuttu. Elbette Morgana Daciano'nun Gelini'nin kim olduğunu öğrenmişti. Ama Bettina şu anda bunu düşünemezdi.

"Sülük kanlı o zaman?" Raum kupasından bir yudum daha alarak sordu. "Acaba Gelini bu konuda ne diyecek?"

Kızgın! Ve Caspion için dehşete düşmüş. "Cas izini sürebilirse, orada güvende olur, değil mi?"

Morgana homurdandı. Raum huzursuzca göğüs zırhının yakasını çekti.

"İstese ringin etrafında sürekli ışınlanamaz mıydı?" diye sordu Bettina. "Ya da yaralanırsa?"

Raum, "Eğer daha güçlü bir rakip tarafından hızlı yakalanmadıysa, o zaman evet," dedi. "Ama iz sürmenin tehlikeleri de yok değil. Doğru bir darbe vurmak için bir anlığına tamamen cisimleşmeniz gerekir. Ve ne zaman ortadan kayboldanız, rakibinizi gözden kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsınız ki bu hiçbir savaşçının yapmak istemeyeceği bir şeydir." Morgana ekledi, "Ayrıca birinin nerede yeniden ortaya çıkacağını tahmin etme ve mesela havaya kaldırılmış mistik bir kılıçla sizi bekliyor olma ihtimali de var. Son iblisimi bu şekilde öldürdüm." Sesini masum bir kız çocuğununki gibi çıkararak, "Hayır, lütfen şu iz sürme işine bir son ver! Bu benim zayıf kadın aklımı karıştırıyor!" Aniden bir kesme hareketi yaptı masaya karşı. "O zaman vur."

Raum onun tiyatrosundan etkilenmemiş görünüyordu. "Aynı zamanda fiziksel olarak da yorucu, özellikle de yaralıları için. Yetenek büyük bir avantaj ama aynı zamanda büyük bir risk de getiriyor."

Bettina bir başka tırnağının etrafında konuşarak, "Eğer bir yarışmacının başı belaya girerse, onu eve geri ışınlanmaktan ya da başka bir şeyden alıkoyacak ne var?" diye sordu.

"İmzaladıkları kan anlaşması."

Yani Cas gerçekten tuzağa mı düşmüştü? Eğer o ölürse, nasıl iyileşeceğini bilmiyordu.

Onunla olan geçmişinin önemli anları gözünün önünden geçti; kalbini kazanmak için yaptığı her şey. Cas onu ilk beyzbol maçına götürmüş ve sabırla kuralları açıklamıştı. Ona ölümlü arabası kullanmayı öğretmesi. Uyanık kalamayacak kadar sıkıldığı zamanlarda bile ona defilelerde ve sanat sergilerinde eşlik etmesi.

Gençti ve bazen aptalca şeyler yapabiliyordu ama yüce gönüllüydü. Son zamanlarda onun diğer kimsesiz çocuklara gizlice yiyecek ve giyecek verdiğini, yeni keşfettiği nüfuzunun bir kısmını yaşlı yetimlere çiraklık yaptırmak için kullandığını öğrenmişti.

Herkes onun görünüşünden o kadar etkilenirdi ki, onun özü ve sadakati olduğunu asla fark etmezlerdi. Onun kızını korumak için canını vereceğini biliyordu. . . .

Bettina'nın hayali, Morgana'nın Inferi'lerinden birinin elinde yazılı bir mesajla aceleyle kraliçenin yanına gelmesiyle yarıda kesildi. Büyücü "Bu da ne böyle?" diye tersledi ve siyah mührü yırtarak açtı.

Bettina hiç de pürüzsüz olmayan bir çabayla kollarını uzattı ve sayfaya bakmak için arkasına yaslandı. Morgana kâğıdı metal pençeleri avucuna batacak kadar sertçe sarmadan önce birkaç kelime yakaladı - "alametler," "Yaldızlı Olan," "yükseliş," ve "Katılım"-.

Yaldızlı Olan, Kötülük Kraliçesi La Dorada'ydı ve Morgana'nın öldüğü sanılan düşmanıydı.

Morgana bir küfür savurarak ayağa kalktı ve elini sallayarak sandalyesini geriye itti.

Bettina sormaya cesaret etti, "La Dorada yükseliyor mu?"

Morgana dikkati dağılmış bir ses tonuyla, "İzninizle. Birinin ölmesi gerekiyor." Omzunun üzerinden Raum'a, "Ben yokken bu turnuvayı . . ilginç tut."

"Yokluk mu?" diye mırıldandı. "Gidemezsin! Sen yardımcı sunucusun!" Ayağa fırlayıp onu takip etti ve Inferi treniyle birlikte seyahat portalına doğru hızla ilerlerken onunla tartıştı.

Bettina yalnız kalır kalmaz, vampir onun yanında dolaştı ve elini kavradı.

Kendisini izleyen seyircilerin farkında olarak, sıkılmış dişlerinin arasından "Bırakın beni!" diye tıslarken sakın görünmeye çalıştı.

O yapmadı. Eli sıcaktı, onunkini yutuyordu.

Adamın keskin kokusunu içine çekti ve önceki gecenin anıları onu sardı; bu da onu çileden çıkardı. "Benim için geri gelmeyeceğini söylemiştin!"

"Senin için geri dönmeyi planlamadığımı söylemiştim. O zamandan beri fikrimi değiştirdim." Gözleri artık yeşildi, bakışları niyetle daralmıştı. "Beni dinle dişi. Caspion'un bu akşam benim hareketlerime göre yaşayacak ya da ölecek."

Çenesini kaldırdı. "Onu yeneceğinden bu kadar emin misin? Ben ikna olmadım. Ve eğer onu alt edersen, senden sonsuza dek nefret ederim."

"O zaman kendinizi buna ikna edin, ben de diğerlerini etkileyeyim ve onlara İz Sürücü Caspion'un krallık çapında bir favori olduğunu ve erkenden ortadan kaldırılması gerektiğini söyleyeyim. Tabii . . ."

"Neye kadar?"

"Bana daha sonra belirlenecek bir nimet bahşedeceğine yemin ediyorsun." Kızın kekelemeleri üzerine konuştu: "Ve sadece onu bağışlamakla kalmayacağım, seçeceğin herhangi bir rakibi de ortadan kaldıracığım."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Bunu pazarlık olarak düşün."

"Sana neden güveneyim?"

"Yalan söylemediğimi biliyorsun." Eğilerek kulağına mırıldandı: "Bana bir hedef söyle ya da Caspion'a veda et."

Hemen dedi ki, "Nasıl seçim yapacağım? Hepsinin gitmesini istiyorum!"

"O zaman bana daha fazla iyilik sözü ver. Beni şampiyonunuz olarak kabul edin, ben de tüm ringi hayattan kurtarayım."

Bu geceki aşağılayıcı geçit töreninden sonra -Cas hariç tabii. Ama Daciano'nun ne tür bir "iyilik" talep edebileceğini belirleyene kadar, maruz kalmayı sınırlandıracaktı.

Bire kadar. Bettina yılan gibi girenleri en kötüsü olarak görüyordu. Onlardan biriyle çiftleşme düşüncesi bile öğürmesine neden oluyordu. Yumurta dağıtma fikrinden bahsetmiyorum bile. "Peki. Cas'ı bağışlar ve büyük Cerunno'yu gönderirsen, sana bir lütuf bahşedeceğime dair İrfan'a yemin ederim."

Daciano ona resmi bir selam verdi. "Nasıl isterseniz." Sonra ceketini silkti ve ona uzattı. "Şunu tut, Gelin." Ne kadar önemsiz bir istektir ama

onlar vardı zaten birlikte. "Doğal olarak, Eğer I
var ringde bir fırsat bulursam, anlaşmamızı
genişletebilirim. . .
?"

"Bu nimetlerden daha fazlası için mi? Unut gitsin."

"Horde vampirini bedavaya öldüreceğimi bilin." Kadının
kaşlarını çatması üzerine, "Bu süre boyunca onun çadırına
ihtiyacım olacak," diye açıkladı. Ve sonra gitmiş.

Trehan, aval aval bakan Loreanlılarla çevrili Demir Halka'nın
içinde duruyordu ama zihnini tehlikede olan şeye
odaklamıştı.

O. Bettina.

Şimdi, geçmişte pek çok kez olduğu gibi, öldürmesi
gereken onaylanmış bir avı vardı. Avını işaretledi - Gelin'inin
diğerlerinden çok korkması gereken Cerunno'yu.

Trehan mevcut silahlara üstünkörü bir göz attı: mızraklar
ve mızrak çeşitleri, savaş baltaları, topuzlar, kılıçlar ve iki
farklı türde kırbaç. Biri sarmal jilet teliydi, diğeri ise yapışkan
bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı; ateşten bir kırbaç. Bunların
hepsinde ustaydı.

Yarışmacıların çoğunun silahların yerleşimini incelediğini
ve hangisinin kendi güçlerine en uygun olduğuna karar
verdiklerini fark etti. Ancak çok azı rakiplerini inceliyordu.
Aptallar. Silah seçimi rakibe bağlıydı.

Bir Cerunno'yu mızrakla vurmaya dene bakalım ne
olacak. . . .

Ayrıca, birkaç dakika içinde onları kullanacak canlılardan
çok daha fazla silah olacaktı.

Trehan hızlıca hesaplamalar yaptı. Ona herhangi bir
şekilde rakip olması en muhtemel erkekler: inanılmaz
derecede hızlı Cerunnos, diğer vampir, üç Ajatar, kuduz ve
dolayısıyla ne yapacağı kestirilemeyen Lykae. İki devasa taş
iblis de. Kaslarını o kadar sert yapabiliyorlardı ki darbeler
sanki taştan sekiyormuş gibi üzerlerinden sekiyordu.

Horde vampiri Trehan'a sertçe baktı, şüphesiz onun gücünü ölçmeye çalışıyordu. Trehan'ın daha zayıf bir Forbearer, dönüşmüş bir insan olduğuna inanacaktı.

Ah, ama o kudurmuş Lykae şu anda bile kırmızı gözlü vampire saldırmaktan zar zor kaçınabiliyordu. Horde lordunu meşgul etmek için ona güvenilebilir miydi?

Peki ya Cerunnos? Trehan geçmişte onları takip etmiş, savaşta gözlemlemişti. Kuyrukları arkanızda sürünürken, kılıçlarıyla dikkatinizi nasıl dağıttıklarını biliyordu. . . .

Raum Morgana'yla tartıştıktan sonra geri döndüğünde, iblis muhafızlarına devasa demir kapıyı kapatmalarını işaret etti. İçeri giren diğerlerinin kasları gerilmişti. Trehan'ın kiler gevşemişti.

Hayatım boyunca bu turnuva için hazırlandım, bunu bilmesem bile-

Ayaklarının altında bir titreşim hissetti. Sonra bir tane daha. Ayak sesleri. Bir şey geliyordu, kütleli bir şey. Son bir rakip mi?

Kapı tam olarak kapanmadan hemen önce, sisin içinden bir varlık çıktı ve ringe doğru ilerledi.

Trehan boynunu yukarı kaldırırken kaşlarını kaldırdı. Ve yukarı . . .

Gelinim için yaptığım şeyler.

Bu da ne?" Bettina, şeytana benzeyen dev bir yaratık ringe girerken mırıldandı.

Bir kurbağanınki gibi çakıllı yeşil bir derisi vardı ve boyu iki metreden uzundu. Bir değil, iki değil, üç çift boynuzu vardı. Alnından dimdik yükselen iki sümüksü sarı boynuz, yarık gözlerinin rengine uyuyordu; iki tane daha kaslı omuzlarını kaplıyordu; üçüncü bir çift ise dirseklerinin arkasından çıkıyordu.

Alt sıradaki dişleri yukarı doğru çıkıntı yapıyordu. Çenesinden aşağıya, kemikli, benekli bir sakal gibi alacalı bir diş sırası uzanıyordu. Çıplak göğsünü boydan boya saran zincirler, cehennem askısı gibi deri bir yarım tuniği tutuyordu.

Her adımında, killi toprak çizmelerinin altında titriyordu.

Raum bir küfür savurdu.

"Goürlav." Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

-"Bu Dehşetin Babası."

-"O bir pre-demon, bir primordial."

-"Eğer kanının bir damlası yere düşerse, bir canavar ortaya çıkacaktır."-

Öfkeli görünen Raum, "Bir kez olsun söylentiler doğru çıktı," dedi.

"Anlamıyor muyum? Ne olacak?"

"Eğer biri onun damarlarından birini bile kaşırsa, herkesi yok etmeye kararlı iğrenç yeni yaratıklar ortaya çıkaracaktır."

'babalarına' zarar vermeyi düşünüyor. "

Cas o kâbus gibi varlıkla birlikte kafese mi kapatılacaktı? "İlkel'i dışarı atamaz mıyız? O neden tören alayında değildi?"

"Tören sadece bir formaliteydi. Birisi ona girmek için vekalet sözleşmesi imzaladı. Onu sınır dışı etmenin bir yolu yok, herhangi bir Lorean'a giriş yasağı yok."

Raum'un çatık kaşları çatıldı ve Bettina'nın içini bir tedirginlik kapladı. Bu, turnuva boyunca yüzünde beliren ilk pişmanlık ifadesiydi.

Bunun doğru yol olduğu konusunda o kadar olumluydu ki - ticaret için iyi, "diğer Lorealılara özgür ve açık bir krallık olduğumuzu göstermek için iyi." Bettina'nın tüm endişelerini ve halkın endişelerini elinin tersiyle itmişti; Bettina onun yandaşlarına bir tür iblisin galip gelmesi gerektiğine dair güvence verdiğini duymuştu.

İlkel türden bir iblisi kesinlikle hiç beklemiyorlardı.

Kapı Goürlav'ın arkasından kapanırken Bettina'nın midesi guruldadı. Cas için çok fazla tehlike vardı. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca o bir can simidi, bir akıl hocası, bir rehber ve bir koruyucu olmuştu. Şimdi Bettina onu korumak istiyordu.

Ama yapamadı. Avuçlarından ne kehribar rengi bir ışık fıskırdı ne de yıkıcı bir büyü.

Cas'ın ne kadar yetenekli, ne kadar hızlı olduğunu hatırladı.

Daciano'ya karşı güvende. . .

Raum, "Şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak," diye mırıldandı. İşareti verdi.

Bir anda büyük boru sesi duyuldu. Kalabalığın kükremesi kulakları sağır etti.

Birçok rakipler suçlandı için Silahlar, ve Saniyeler içinde çeliğin çınlaması duyuldu.

Sonra kaos geldi.

Kan, hareket eden fıskiyelelerden fıskırır gibi püskürdü; kemikler çatladı.

Acı dolu çığlıklar kalabalığın davul seslerini bastırdı.

Volar iblisi yukarıda uçtu, sonra bir ateş iblisiyle çarpışmak için pike yaptı, jilet gibi keskin pençeleri eti kesti. Vrekener'leri çok andırıyordu. İrkildi ve gözlerini kaçırdı.

Daha küçük olan Cerunno etli kuyruğunu kafesin tepesine sıçramak için kullanmış, vücudunu baş aşağı asmak için parmaklıkların etrafına dolanmıştı. Grotesk bir sarkaç gibi sallanarak, şüphelenmeyen bir düşmanı ölümüne kadar yakaladı.

Caspion bir ustura kırbacı ele geçirmiş ve onu bir sentorun boynuna kement atmak için kullanmıştı. Yaratık tekmeleyip şaha kalksa da Cas tüm gücünü kullanarak kementi sıktı.

"Hadi, Cas!" Bettina bağırdı.

Daha sıkı, daha sıkı . . .

Birdenbire sentorun kafası koptu, boynundan kan fışkırdı. Abaddonae zevkle bağırdı.

Ve o tek cinayetle Cas daha da güçlenmiş, bir ölüm iblisi güç toplamıştı.

Lykae kesip parçaladı, rakibinin boğazını ısırdı, ta ki başı ve vücudu artık birleşmeyene kadar. Piromasterlar alev topları fırlattı; rakipler derileri cızırdarken çığlık attı.

Kızarmış et kokusu Bettina'nın mide bulantısını artırdı. Bölgede kalan sis, sıcakla birlikte buharlaşıp uçtu.

Diğer vampir Daciano'yu gözüne kestirmiş gibi görünüyordu ama Lykae kırmızı gözlü lordu takip etmeye başladı ve onu kaçmaya zorladı.

Goürlav mı? Kafesin bir kenarına çömelmiş, elindeki bıçağı pençelerinin altında gezdiriyor ve onları gelişigüzel temizliyordu. Herkes ondan uzak duruyordu.

Daciano soğuk ve hassas hareketlerle, yılan gibi kuyruğuna bir timsah şekil değiştirici dolanmış olan daha büyük Cerunno'ya doğru metodik bir şekilde ilerledi. Şekil değiştiren vücudunu ölüm taklaları atarak savursa da kurtulamadı.

Cerunno çenesini genişletti ve saldırdı. Bıçak büyüklüğündeki dişler şekil değiştirenin kalın derisine defalarca battı,

Cerunno yaratığın kafasını yumuşak bir et parçası gibi çekip çıkarana kadar boynunu deldi.

Gökyüzüne doğru kısa bir zafer tıslaması verdi. Hata yaptı. Daciano o kısa saniyeyi arkasını izlemek için kullandı.

Vampirin kılıcı o kadar hızlı parladı ki, Bettina bıçağın havayı kestiğini bile göremedi.

Yaratık Daciano'ya saldırmak için döndü.

Ancak bu hareket, başının kesik boynundan kayarak kanla ıslanmış zemine yuvarlanmasına neden oldu. Daciano'nun kılıç kesiği bir lazer kesiği kadar temizdi.

Raum omzuna vurarak onu irkiltti. "İşte kızım, bu seni daha iyi hissettirir! Bir Cerunno düştü. Gördün mü, sana bunun işe yarayacağını söylemiştim. Caspion'a bak." Cas başka bir iblisle girdiği göğüs göğüse çarpışmayı kolayca kazanıyordu ve gerçekten de eğleniyor gibi görünüyordu.

Bakışları tekrar Daciano'ya kaydı. Kılıcını kınına sokan vampir bir kez daha iz sürdü, sırtına saplanan bir mızrak darbesini savuşturdu, ardından fırtına iblislerinden birine, daha önce o iğrenç şeyleri çağıran iblislerden birine saldırdı.

Daciano, pratik bir manevra gibi görünen bir hareketle boynuzlarını yakaladı; zırhlı erkek böğürdü ve çırpındı.

Böyle bir savaşçıyı elinde tutmak... Dudakları aralandı. Vampirin gücü hayal bile edilemezdi.

Sonra Daciano ona, "Bundan da kurtulmak bir lütuf mu?" diye sorar gibi sabit ve sorgulayıcı bir bakış attı.

İblisin iğrenç sözlerini hatırlayınca öfkesi daha da arttı. Ben sadece prensesi sürmek için buradayım! Zerre kadar pişmanlık hissetmeden başını salladı.

Gömleğinin altındaki kol kasları şişen Daciano tutuşunu değiştirdi. Hiç ses çıkarmadan, hatta yüz ifadesini bile değiştirmeden iblisin başını boynunun üzerinde döndürdü. Tek bir dönüş. Bir saniye. Sonra çıplak elleriyle kopardı.

İblisin kafası yere düşen bedeninin yanına düşmeden önce, vampir ikinci bir iblis rakibini ele geçirmişti bile. Ona sorgulayıcı bir bakış daha attı.

Demek anlaşmalarını genişletmekten kastettiği buydu!

Bettina dudağını ısırarak etrafına bakındı. Bu nimetler ne kadar kötü olabilirdi ki? Daciano ona zarar vermezdi; bunu dün gece kanıtlamıştı. O onun geliniydi, bu yüzden sadece onun için en iyi olanı isterdi, değil mi?

Ve yarınki karşılaşmalarda ya da kısa bir süre içinde ölebilir! Öldürülmeden önce ne kadar nimet toplayabilirdi?

Ya da belki de sadece bu güçle sarhoş olmuştu?

Bir baş daha salladı; bir an sonra erkek ölmüştü.

Daciano'nun dövüşünü izlerken -hayır, dövüşmek doğru kelime değildi; rakiplerini acımasızca infaz edişini izlerken, Caspion'un onun öleceğinden neden emin olduğunu tamamen anladı.

Trehan Daciano'nun işi öldürmektir. Ve işinin ustasıydı.

Yine de onun emirlerini yerine getirdiği sürece, onun bir uzantısı gibiydi -kullanılacak bir silah. Oh, evet, güç!

Daciano, gerçekten bir cinayet işlemiş olan iğrenç irin iblisinden tuttu ve ona "Eee?" diyen bir ifade takındı.

Açgözlülük yaptı. Vampire bir selam daha. . . sonra bir tane daha.

Ne kadar derinde olduğunun farkına varmadan önce, beş nimeti kabul etmişti. Daha fazlasını kabul etmeyeceğim. Bu kadar!

Ama sonra Caspion'un düşmanları tarafından kuşatıldığını ve onu ortadan kaldırmak için bir araya geldiklerini gördü. Onun krallık çapında bir favori olduğunu mu varsayıyordu? Daciano'nun bunu belirtmesine gerek kalmamıştı.

Ajatarlardan biri Caspion'un bacağına kırbaçla vurarak iz sürmesini engellemişti. İkincisi bir avuç ateş kaldırmış, Cas'ı bombalamaya hazırlanıyordu.

Vaftiz babasına döndü ve nefesinin altında yalvardı: "Raum, boynuz!"

"Caspion bundan kurtulacak. Çıkmak zorunda! Eğer şimdi bitirirsem, herkes nedenini öğrenecek. Kazandığı saygıyı kaybedecek."

"Lütfen! O ölebilir."

Raum yerinden kıpırdayamadı. "Doğru olanı yapabilirsin, Bettina." Cas'ı artık tek bir şey kurtarabilirdi. Ona yardım et, Daciano!

içten içe ağladı. Tanrım, Cas'ı kurtarmak için her şeyi yapar, her türlü iyiliği kabul ederdi.

Daciano onu duymuş gibi kaşlarını çatarak başını kaldırdı, sonra Cas'a baktı ve geri döndü. Beş parmağını kaldırdı.

Anında başını salladı, bunun gelecekte ne anlama geleceğini düşünmek için duraklamadı bile.

Daciano bir anda Caspion'un önüne geçti ve kılıcını nefes kesici bir hızla savurdu. Tek bir hamleyle Ajatarların bellerini ve Cas'ı tutan kırbacı ikiye ayırdı. Bir savuruş daha ve Daciano'nun kanlı kılıcı çiftin dört kafasını da aldı.

Cas şaşkınlıkla geriye sendeledi, şüphesiz Daciano'nun neden onu da öldürmediğini merak ediyordu. Raum ancak o zaman çatışmayı sona erdirmek için işaret verdi.

Büyük boru çalmaya başladığında Daciano ortadan kayboldu ve Horde vampirinin önünde bir kez daha belirdi.

Slash.

Kırmızı gözlü vampirin başı, borunun sesi azalırken devrildi. . . .

En az üç düzine kişi daha ölmüştü; ancak arbede on dakika bile sürmemişti. Kana susamış kalabalık bile sessizleşmiş, katliam karşısında ağzı açık kalmıştı.

Geri kalan yarışmacılar yavaş yavaş silahlarını bırakarak birbirlerinden uzaklaştılar. Çoğu kutsal alanın girişine doğru topallayarak yürümeye başladı. Gözleri az önce yaşadıkları cehennemden kaynaklanan duygularla -öfke, korku, hatta heyecanla- yanıyordu.

Ama Daciano öyle değildi. Gözleri sabit, zorlayıcı bir yeşildi ve ona kilitlenmişti.

Raum ölenleri saydıktan sonra anons etti: "İlk gece sona erdi! Hayatta kalan yüz doksan iki kişiyi tebrik ediyoruz. Yarın teke tek, rastgele çekilen müsabakalar başlayacak. Her yarışmacı ringe bir soğuk silah getirebilir; kılıç, mızrak, sopa, topuz ve benzeri. Müsabakalar gün batımında başlayacak. İyi akşamlar!"

Bir grup sevinçli genç Abaddonae çoktan Cas'ın etrafını sarmıştı ama Daciano cesetlerin arasında kalmıştı, giysilerine kan sıçramıştı ve ona bakarken acımasız yüzünden kan damlaları akıyordu.

Öylesine acımasızca, ama öylesine ... sakince öldürmüştü ki. Bettina onun gibisini hiç görmemişti.

Ve o tehlikeli erkeğe iyilik borcu vardı.

Sırf onun için beş rakibini saf dışı bırakmış ve Cas'ı kurtarmıştı. Ama uzun sürmeyecekti. Cas, Daciano'yla karşılaşursa ölmüş sayılır. Dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı.

Daciano, sanki dünyada görmeye değer başka bir şey yokmuş gibi, sadece ona baktı.

Trehan ayak bileklerine kadar kana, iç organlara ve kıvranan cesetlere bulanmıştı.

Her türden yeni öldürülmüş bedenler sık sık seğirirdi ama ölümsüz cesetler ve vücut parçaları yaşama inatla tutunurdu. Kesik eller hâlâ sıkılıp çözülüyordu. Ağızlar sessiz çığlıklarla açıldı. Kesik kafalardaki yüzler donup acıdan yüz buruşturmadan önce ifade değiştiriyordu.

Bettina'nın onu bu şekilde görmesinin uygun olacağını düşündü, onu gizleyecek gölgeler olmadan, gerçek doğası ortaya çıktı. Sana getirdiğim şey bu.

Eğer bir koruyucuya ihtiyacınız varsa, size bunu öneriyorum.

Dudakları aralanmış, gözleri maskenin ardında kocaman açılmıştı. Başını ona doğru eğdi ve kimin için savaştığını kabul etti.

Bu gece Bettina Abaddon'un şampiyonu olmuştu. Ve zeii mea, onun için öldürmek iyi hissettirmişti!

Raum ona doğru yürümeye başladığında nefesi kesildi ve şimdi her biri şampiyonunun kan sözleşmesinden serbest bırakılmasını talep eden öfkeli delegeler tarafından yolu kesilmiş olan Raum'a döndü.

- "Goürlav'ın listelerde olacağını bilseydim oğlumu asla listeye almazdım."-

- "Kalan vampirden bahsetmiyorum bile! O da kim? Onun çizgisi nedir?"-

- "Yarışma kelimesi bir mücadele şansını ifade eder, iblis!"-

Anlaşılan o aptallar Raum'a emir verilemeyeceğini fark etmemişlerdi. Büyük Dük'ün göğsü daha da eğilmiş, boynuzları düşmanlıkla dikleşmişti.

Bettina akıllıca davranarak tek kelime etmeden o gruptan uzaklaştı. Caspion'a baktı, etrafı hayranlık dolu bir iblis kalabalığıyla çevriliydi ve bu durum onu açıkça rahatsız ediyordu.

O serseri, Bettina gibi bir kadının onu istemesini sağladı. Ama önünde ne olduğunu göremeyecek kadar aptaldı.

Onun kaybı. Eğer bu yaptığım son şeyse, bundan emin olacağım.

Vampir onun için geliyordu. Doğal olarak Bettina kaçmayı seçmişti.

Tabii ki Morgana'nın hayatındaki müdahaleciliğini umduğu tek anda -eğer pazarlıktan kaçmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa o da kurnaz büyücü olurdu- koruyucusu gitmişti. Raum meşguldü, Salem ise ortalıkta yoktu.

Cas meşguldü.

Bettina omzunun üzerinden baktı. Vampir hâlâ yaklaşıyordu. Konuşacak birini bulmak için etrafına bakındı ama Daciano'nun yine de durdurulamayacağından şüphelendi.

Adam önünden geçerken, kadın kısa bir süre geri çekildi. Kapana kısıldı.

"Aramızda on iyilik var," diye homurdandı, hâlâ elinde tuttuğunu unuttuğu paltosunu geri alırken. "Borcunu ödemeye hazır mısın?"

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama ona bakarken sustu. "Gözlerin başından beri yeşildi."

"Bu neden kayda değer?"

"Tüm o ölümler ve kan, tüm o çılgınlıklar ve alevler ve sen etkilenmiyorsun." Bir bakıma ona altını hatırlatıyordu -diğer elementlerin çoğuna tepki vermeyen asil bir metal.

"Ölüme ve onun tüm yüzlerine alışkınım. Ama dün geceyi düşündüğümde, tamamen etkileniyorum." Bir anda gözleri karardı.

O da nefessiz kaldı, kızardı, farkındalığı katlanarak arttı. Dün geceyi düşünmemeye çalıştıkça, zihninde daha fazla görüntü canlanıyordu... bacaklarının arasındaki büyük eli, meme uçlarındaki sıcak ağzı.

Sesi boğuklaştı, mırıldandı, "Gözbebeklerin hafifliyor, dişi. Aramızda olanlardan hoşlanan tek kişi ben değilim."

Yutkundu. "Çünkü senin başka biri olduğunu düşünmüştüm." Cas'a doğru baktı. Bir sürü kadın onun hafif yaralarına bakıyor, kaslarını okşamak için yarışıyordu. Bettina onun düşüncelerinde herhangi bir yeri olup olmadığını merak etti.

Daciano onun üst kolunu kavrayarak dikkatini geri çekti. "Sana tekrar soruyorum, borcunu ödeyecek misin?"

Çenesini kaldırdı. "Bir noktaya kadar."

"Bir noktaya kadar mı? Anlaşmanın şartlarından biri bu değildi." "Ben hâlâ bir leydiyim, bir prenses! Bana prenses gibi davranılmasını

Böyle. Ve hala bu turnuvaya karışmış durumdayım. Bu saçmalık başlar başlamaz, belirli standartlara tabi tutulacağımı biliyordum." Eski yasalara göre, Bettina sözleşme şartlarını ihlal ettiği için taşlanarak öldürülebilirdi. "Seninle yatarak hayatımı tehlikeye atmayacağım."

"Gece yarısı çadırımda buluşalım ve sana söz veriyorum," dedi, sesi daha da alçalarak, "sana bir hanımefendi gibi davranacağım." Ne kadar zararsız kelimeler, ama onları söyleme şekli

"Ya bu gece gizlice kaçamazsam? Yalnız olmayacağım."

Salem bunu öğrenirse kesinlikle Raum'a söyleyecekti. Ve
vaftiz babası da ikinci vitese geçip beynine baltayı
indirecektir.

Bu da muhtemelen Raum'un tehditkâr vampir tarafından öldürülmesine neden olacaktı.

"O zaman ben sana gelirim."

"Bu mümkün değil," diye tersledi. "Bir yolunu bulacağım." Kapısının önündeki muhafızların gece izin almasını sağlayabileceğini düşündü ama Salem buna karşı çıkar mıydı? "Bu beş nimet olarak sayılacak."

"Bir."

"Üç," diye karşılık verdi. Adam başını eğerek onaylayınca, "Hangi çadır senin?" diye sordu.

"Öldürülen vampirin odası. Standardımı arayın."

Sonra ortadan kayboldu.

Odalarının mahremiyetini özleyerek sarktı. Artık kraliyet sorumlulukları sona erdiğine göre, hiçbir şey onu geri dönmekten alıkoyamazdı. Kendisi dışında hiçbir şey.

Şatoya giden dolambaçlı, sisli yol varlıklarla dolu kısa bir yürüyüştü, ama ona göre bu yol ... ve ... ve ... devam ediyordu. . . .

Kendisine eşlik etmeleri için muhafızlar çağırabilirdi ama krallığı güvenli bir yerdi. Bu yanlış bir mesaj olurdu. Ayrıca, başkalarının korkusunu bilmesini de istemiyordu. Lore'da korku zayıflık demekti. Zayıflık da eninde sonunda ölüm demekti, bir ölümsüz için bile.

Etrafta kalabalık var, dedi kendi kendine, hiçbir şey beni yakalayamaz. Ama sonra, dört kişi ona saldırdığında kalabalığa kulak misafiri olmuştu.

Bettina o gece dışarı çıkmadan önce arkadaşlarıyla giyindiğini hatırlıyordu. "Gelincik tarlasında bir eğlence - ne yanlış gidebilir ki?" diye düşünmüştü. ?

Kemikleri sorunsuz bir şekilde iyileşmiş olsa da, böyle zamanlarda kırıkların hâlâ sızladığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Kollarını ovuşturarak birkaç deneme adımı attı, nefesleri daraldı, endişe göğsünü daralttı. Kaygı ve öfke... Onu çarpıtan Vrekener'lere karşı. Eski Bettina'nın bir kabuğuna dönüştüğü için kendisine.

Bir zamanlar cesur, çabuk gülen ve genellikle mutlu biriydi. Sonunun böyle olacağını hiç düşünmemişti - çekingen, aciz bir karmaşa.

Saf irade ona birkaç adım daha attırdı. Ama iyi aydınlatılmış bir vitrine ulaştığında dondu kaldı, sanki oraya lehimlenmiş gibi güvenli bir yere yapıştı.

Yakında onunla birlikte yürüyecek biri çıkacaktı. Kesinlikle. Şimdilik başka şeyler düşünün.

İndirimde olan heykelciklerin bulunduğu rafa ilgi gösteriyormuş gibi yaparken, düşünceleri Daciano'ya döndü. Onun eli için girmişti - bir zafer avcısı olduğu ya da kendi uçağında mahkûm edildiği için değil.

Hayır, görünüşe göre evini sonsuza dek teslim etmiş.

Ve turnuva başladığında, onu kabul eden, onun için savaştığını kabul eden tek kişi o vampir olmuştu. Başka kimse ona bakmamıştı bile. Caspion bile.

Cas etrafını saran savaş hayranlarına, özellikle de şehvetli iblislere karşılık vermemek için kendini zor tutuyordu. Kalçalarım asla o kadar yuvarlak, göğüslerim o kadar dolgun olmayacak. Ölümsüzlüğe donmanın tek kötü yanı neydi? Eğer görünüşünüzden memnun değilseniz, ebediyen mahvolmuşunuz.

Yine de zayıf iblisler bile Cas'ın bayıltıcı bir sırtışına neden oluyordu. Aslında, karşılık vermediği tek bir dişi varmış gibi görünüyordu.

Ben.

Beş dakika geçti. On dakika. Dükkânın içinde dolanmaya başlamıştı, oradan bir heykelcik, buradan bir vazo alıyordu. Ama çok geçmeden dükkân sahibi, Bettina'nın hepsini hediye olarak alması için ısrar etmeye başladı ve ödeme tekliflerini reddetti.

"Hayır, lütfen. Sadece güzel mağazanızda biraz dinleniyorum. Daha fazlasını kabul edemem." Ve bir vazo daha çantaya girdi.

Bettina oradan ayrılamıyordu ve aynı şekilde nazik dükkân sahibine hakaret etmeden malı geri çeviremiyordu.

Ben bibloları bile sevmem! Morgana'nın böyle bir sorunu olmazdı. Bettina'nın ölümcül patroniçesi de yaşamazdı. O iki Sorceri dişisi her zaman istediklerini alırlardı.

Ben neden yapamıyorum?

Dükkân sahibi daha büyük bir çanta aramaya başladığında, Bettina içten içe inledi.

Nihayetinde tüm teklifleri zoraki bir gülümsemeyle kabul etti ve ardından çıkışa doğru dönmek için kendini zorladı.

Dışarıda binalar daha da yükseliyor, dar ve karanlık sokaklar kıvrılıyordu. Dikkatle yukarı doğru bakarken, göğsünde o tanıdık endişe tohumu kaynaşmaya başladı - ter içinde kalana, korkudan titreyene ve nefes nefese kalana kadar büyümesi durmayacaktı.

Kapana kısılmıştı, eşikte bir aptal gibi duruyor, çuvalını cankurtaran simidi gibi tutuyordu.

Bundan nefret ediyorum! Ne zaman kendi gölgesinden korkan o kıza dönüştüm?

Korkusunun mantıksız olduğunu biliyordu. Abaddon'da hiç Vrekener olmamıştı. Eğer biri bu düzleme girmeyi başarır, etrafta dolaşan Abaddonae'ler prenseslerine zarar vermesine asla izin vermezlerdi.

İblisler havayı takip edip saldıracak ve soruları daha sonra soracaklardı. O bunu biliyordu.

Peki neden vücudu aklını dinlemiyor?

"Bettina!" Caspion mu? Hayranlarını onun için mi terk etmişti? "Ben de seni arıyordum!" Koşarak ona yaklaştı, dövüşten kalan kurumuş kan hâlâ üzerine sıçramıştı. Sesini alçaltarak etrafına bakındı. "Burada yalnız mısınız? Korkmuyor musunuz?"

Salem ve Cas onun fobisini bilen tek kişilerdi. "Bu gece o kadar kötü değil." Yalan değil - henüz tam anlamıyla bir atak geçirmemişti.

Ona inanmış gibi görünmüyordu. "Seni geri götüreyim." Kaşlarını çatarak çantasını aldı -kızın ıvır zıvır seven biri olmadığını biliyordu- ve ona kolunu uzattı. Kaleye doğru yürümeye başladıklarında içini bir rahatlama kapladı. Binaların şekilleri normale dönmüş, sokaklar ölümlü otoyolları gibi açılmıştı.

"Bu gece gerçekten iyi dövüştün, Cas. Çok gurur duydum."

"Daciano'nun ne yaptığını gördün mü?" Kız cevap vermeden önce, "Piç kurusu sırf beni öldürmek için çatışmama karıştı! Onun müdahalesi olmasa bile o kırbaçtan kurtulmak üzereydim."

Doğru değildi ve Bettina neredeyse doğru olmadığına sevinliyordu.

Yoksa boşuna beş boon yatırırım.

"Vampir senin için döndü."

Hafifçe başını salladı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Dacia'da sadece kısa bir süre bulundum. Ama duyduğuma göre Trehan, Bay Dacia gibiymiş. Krallığını hepsinden daha çok seviyor. İkiniz bir gece geçirmiş olmalısınız." Trehan ona yeni bir gözle bakıyor gibiydi, bu da onu telaşlandırmıştı.

"Burada ne yapıyorsun, Cas? Yanına başka bir dişi alırsın sanmıştım" -ya da iki, ya da üç- "eve. Erkekler genellikle bir savaştan sonra hevesli olmazlar mı?"

Omuzları geriye düştü. Kararlı bir ses tonuyla, "Benim için başkası yok Tina," dedi.

Titrek bir gülümsemeye, "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"İnsanlar konuşur. Seni asla bu şekilde aşağılamam."

Gülümsemesi soldu. "Düşünceniz için minnettarım." İnsanlar zaten konuşuyordu. Kendisi acıma konuşuydu, iri yarı bir iblise umutsuzca aşık olan garip buçukluk.

"Artık içeri girdiğime göre her şey değişti." "Nasıl yani?"

"Daciano'yu yenmenin bir yolunu bulacağım. Bir şekilde. Ve seni kazanacağım. Birlikte yöneteceğiz ve bunda iyi olacağız. Sana karşı her zaman dürüst olmaya çalışacağım. Bizi nişanlı olarak görüyorum; girmek için imzayı attığımdan beri nişanlıyım."

"Çaba mı?" dedi usulca. "Çok mu zor olacak?"

"Bu benim doğamda yok. Ve sen de benim eşim değilsin." Sarı saçlarını alnına doğru taradı. "Seni uyarmıştım Tina. Bana karşı sabırlı olmalısın."

İç çekti. Deniyordu. "Biliyorum. Ve yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Ama vampiri yeneceğinden neden bu kadar eminsin? Daciano ringde müthiş"-durdurulamaz-"görünüyordu."

"Onu inceleyeceğim, zayıflıklarını keşfedeceğim."

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Peki ya Goürlav?"

"Her şeyi halledeceğim. Benim için üzülme."

Elbette onun için endişelenecekti. Neredeyse on yıldır bunu yapıyordu.

Cas ona gizli kale girişine kadar eşlik etti, ama onu içeri kadar takip etmedi.

"Yukarı gelmiyor musun?" diye sordu, yine de çalışmak istiyordu.

"Artık bunu yapamayız. Senin kulene gidersem insanlar konuşur."

Kaşlarını kaldırdı. "Savaşçıların çoğu bu gece genelevde olacak, ama benim yalnız yatağıma gitmem mi bekleniyor?"

"Korkarım bu dünyanın düzeni böyle." Yüz ifadesi karardı. "Dacian'ın dairenize dönmesi konusunda endişeliyim. Sana erişemez, Bettina."

"Bir vampirin gelinine asla zarar veremeyeceğini sanırdım."

"Sana zarar vermesinden endişelenmiyorum. İddiasını bastırması, seni tamamen yatağa atmaya çalışması konusunda endişeliyim."

"Salem istenmeyen ziyaretçileri kovacaktır."

Bir süre sonra Cas başını salladı. "Yarın gün batımında sana buradan kadar eşlik edeceğim ve dövüşümden sonra seni geri getireceğim. Bunu bir randevu olarak düşün," dedi sevecen bir gülümsemeyle.

Bu bakışın onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını elbette biliyordu. "Bir randevu." "Bana arkadaş demekten gurur duyuyorsun Tina. Ben de seni bana koca demekten gurur duyacaksın. Buna yemin ederim."

Ve işte kalbi gitti.

"Bu kuleden ayrılmak istiyorsanız, önce benimle irtibata geçmelisiniz."

"Tek başıma dolaşmaktan çok korktuğumu biliyorsun." Bu gece olacak mıyım?

"Doğru." Alnına kısa bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı.

Asansörle yukarı çıkarken Cas'ın vampirin zayıflıklarını keşfetmekle ilgili söylediklerini düşündü. Anlamalı bir şey öğrenmek için Daciano'ya yeterince yaklaşamamıştı.

Ama yapabilirim.

Süitinin içinde pelerinini ve maskesini çıkardı ve "Geri döndüm" diye seslendi.

Salem dikkati dağılmış bir ses tonuyla, "Demek öylesin. Büyük gece, o zaman? Bir sürü gelişme var."

Ona yaklaşarak, "Sana vampirin geri döneceğini söylemiştim. Sahnede seninle ne hakkında konuşuyordu?"

"Önemli bir şey değil."

"Onunla küçük çene çalmanız çok tartışıldı. Sanki onu uzun zamandır tanıyormuşsunuz gibi size karşı çok özeldi."

"Dün gecedен önce onu hiç görmedim. Bunu biliyorsun."

Salem, "O dövüşürken eşyalarını onun için sen tuttun," diye belirtti.

"Çünkü paltosunu benim üzerime geçirdi!"

"Algı gerçekliktir, ahbap. Kurnaz sülük, başkalarının senin onun olduğunu düşünmesini istiyor."

Chit? O bir prenesti! Neden herkes bunu unuttu?

Çünkü onlara izin verdin. . . . Morgana'nın bir keresinde ona "Davranışlarıyla başkalarına sana nasıl davranacaklarını öğretirsin" dediğini hatırladı.

"Vampir hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. "Yapacak işlerim var." Atölyesine doğru döndü ve çizim masasına yerleşti.

Tekrar tekrar yeni bir parça çizmeye çalıştı ama bir türlü başaramadı. Benzersiz bir tasarıma, Patroness'in hiç görmediği bir şeye ihtiyacı vardı.

Kalemını alt dudağına vurdu, düşünceleri bu geceye döndü. Gitmeye karar verse bile, bir olay olmadan A noktasından B noktasına tek başına nasıl gidecekti?

Fark edilmeden gitmek için en ıssız rotayı seçmesi gerekecekti. Felaket için bir reçete.

Hangisi daha güçlü olurdu? Panik atak mı yoksa vampire istediğini vereceğine dair ettiği yemin mi?

Bettina ayağa kalktı, omuzlarındaki gerginliği hafifletmek için nafile bir çabayla gerindi, sonra hala ne yapacağını düşünerek amaçsızca dolaşmaya başladı.

Salem'i oturma odasında, alışılmadık bir sessizlik içinde, telekinezi kullanarak ünlü dergilerini karıştırırken buldu

-Ölümlüler diyarından ithal edilen lüksler.

Kadın bir ileri bir geri volta attı; adam bir sayfa çevirdi. Tekrar et.

Büyükbabasının saati ilerlerken bu şekilde devam ettiler. .

. .

Gece yarısına doğru, ondan bir an önce kurtulması gerektiğini biliyordu. Ama nasıl?

"Prenses." Salem aniden kapıyı işgal etti. "Bir yere gitmek için dışarı çıkıyorum."

"Pardon?" Evet, ondan kurtulmak istiyordu ama ya gerçekten korunmak isteseydi? "Beni terk mi ediyorsun? Ya vampirin geri dönmesinden korkuyorsam?"

"Bu gece bir görevdeyim."

"Ne tür bir görev?"

"Sizi asla incitmeyecek bir vampirden korumaktan daha öncelikli olan türden."

"Bana neden bahsettiğini söyle."

"Goürlav'ı gözetleyeceğim, onu öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım - krallığı mahvetmeden. Aksi takdirde bu gece onunla nişanlanmış olursun."

Bu düşünce onu ürpertti. Daha fazlasını sormadan, "Görüşürüz," dedi.

Tek başına. Gece yarısı buluşmasını engelleyecek bir engel daha azalmıştı. Bettina titreyen elleriyle bir kadeh şarap doldurdu. Çadırların bulunduğu alana doğru yapacağı kısa yürüyüşten duyduğu korku, farklı türden bir endişeyle karışmıştı. Daciano ondan ne gibi iyilikler isteyecekti? Ne talep edebilirdi? Belki de bir

Dün gece olanların tekrarı.

Daha fazla öpüşme, daha fazla dokunma.

Onu, onun kendisine verdiği tepkileri çok merak ediyordu.

-Genel olarak erkekler hakkında.

Keşke ilk cinsel deneyimini daha net hatırlayabilseydi. Çoğu şey sisli olsa da üç şey aklına kazınmıştı: Ağzının göğüslerine verdiği haz, aletinin yeni ve harika hissi ve tohumunun kavurucu sıcaklığı.

Yüzü kızarıırken derin derin içti. O da en az yirmili yaşlarındaki bir buçukluk kadar seksi düşünüyordu ve Daciano Bettina'ya gerçek tutkunun ilk tadını vermişti.

Buna karşılık kadın da onu kana bulamış, kalbi durduğundan beri ilk kez serbest kalmasını sağlamıştı; umduğu gibi olmuş muydu?

Nasıl olabilirdi ki? Pek deneyimli bir seks düşkünü sayılmazdı. Eksiklikler listesine "cinsel eğitimsiz" i de ekleyin.

Lanet olsun, bu konuda nasıl güvensiz olabilirdi - onun yatağına girmesini o istememişti!

Tamam, gidiyorum diyelim. Evet, ona nimetler vereceğine söz vermişti. Ama bunları körü körüne yapacağına yemin etmemiştir. Bu gece parametreleri belirlemesi gerekiyordu. Sonra Cas'a yardım etmek için onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye devam edecekti.

Salem, Goürlav'ı çözecek; ben vampiri halledeceğim.

Bu endişe boşuna olabilirdi. Büyük ihtimalle kalenin girişinde donup kalacak, dışarı çıkmaya cesaret edemeyecekti. Yoksa yemini onu karanlık yollarda -yalnız, güçsüz- tam da düşmanların saklanmaya alışkın olduğu türden bir yerde gizlenmeye mi zorlayacaktı?

Derin bir nefes aldı, zihnini o anılardan uzak tutmaya çabaladı. Ama nafile.

Seni izliyorduk, Prenses. O şeytanlar hâlâ yaşıyordu ve şu anda onu izliyor olabilirlerdi.

Bir fare bir şahinden kaçabilir, ama asla uzun süre kaçamaz.

Korkusundan nefret ederek elindeki bardağı duvara fırlattı. Kendinden nefret ediyor.

Trehan sık sık hedeflerini beklerdi. Geceleri çatıların üzerine çömelir, bacalara yaslanırdı. Üzerlerinde sis kadar hafif bir şekilde gezinirdi. Her zaman, saldırmadan önce onları incelerdi.

Şimdi Rune Kalesi'nin dışındaki bir çatıda, sisli çiseleyen yağmurun altında durmuş, Bettina'yı bekliyordu; ona göz kulak olmak için. O sarhoş girişçilerin onun hakkında söylediklerinden sonra, kampta tek başına yürümesine asla izin vermeyecekti.

Daha önce, köprünün altından giysi ve silah çantasını toplamış -sanırım bir yanı turnuvaya katılacağını hep biliyordu- sonra da ölen vampirin çadırının yolunu tutmuştu.

İçeride süslü bir masa ve sandalye, bir divan, altın kadehler, kan sürahileri ve vampir usulü olduğu üzere yerde kürklerden bir yatak bulmuştu. Almak için imkânlar ve lüks. Horde her zaman zengin olmuştu.

Böylece az sayıdaki eşyasını yerleştirdi. Acelesi yüzünden pek çok şeyi geride bırakmak zorunda kalmıştı. Ama gerçekten değer verdiği iki eşyası vardı: babasının kılıcı ve scry kristali. İlki duygusaldı; ikincisine ise paha biçilemezdi.

Çadırın dışına sancağını astıktan sonra kendini evinde hissetti - çünkü şu anda sahip olduğu en yakın şey buydu.

Ölen yarışmacının vampir yaveriyle yaptığı kısa bir konuşma Trehan'a yeni bir hizmetkâr da kazandırmıştı.

Şimdi onun altındaki sokaklarda, delegelerin ve yarışmacıların birbirlerini gözetleme telaşı başlamıştı. Yakında kendi bilgi toplama görevini üstlenmek zorunda kalacaktı. Ama şimdilik Bettina'ya odaklanmıştı.

Sisin içinden, kalenin dibindeki hareketi gördü. Gizli bir kapı açılıyor ve eşikteki kadın ortaya çıkıyordu. Saçlarını ve vücudunun büyük bir kısmını örten bir pelerin ve bir maske takmıştı. Ama yine de kadının nefes nefese kaldığını, eldivenli parmaklarının kapı pervazına gömüldüğünü görebiliyordu.

Sanki bir güneş saatiyle zamanı kontrol etmek üzere olan bir vampir gibi görünüyordu.

Gözlerini maskesinin arkasına dikerek önce bir, sonra bir adım daha attı. En yakın binaya ulaştığında, durmak zorunda kaldı ve neredeyse hiperventilasyon geçirirken denge için ince gövdesini bir duvara yasladı.

Benimle buluşmaktan bu kadar mı korkuyor?

Neden yapmasın ki? Adam aşırı korumacı, bakir -ve çok genç- bir kadını bir randevu için gizlice çadırına gelmeye zorlamıştı. Ona göre adam neredeyse bir yabancıydı ve ne talep edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hiç şüphesiz en kötüsünü hayal etmişti ve şimdi sinirleri yıpranmıştı. Suçluluk duygusu ona gol attı.

Ama sonra leş yiyen bir kobold, bir tür sürüngen gnome, yanındaki sepeti devirip kaçmaya başladı. Bir çığlık atarak takırtıdan uzaklaştı ve kendini duvara yasladı. Nefes alıp verirken bir şeyler söylüyor, sallanırken bir elini alnına bastırıyordu.

Şüphesiz bu sinirden, bakir endişelerden daha fazlasıydı. Tamamen dehşete düşmüştü.

Kadının titremesi aklına dün gece onu ısırılmamak için mücadele ettiği anları getirdi. Kanamanın etkisiyle neredeyse aklını yitirmiş olsa da, şimdi kadının fısıldadığı iki kelimeyi hatırlıyordu: "Bir daha olmaz."

Onun kendisine zarar vermek üzere olduğunu düşünmüştü; belli ki biri çoktan vermişti. Başka bir vampir mi? Trehan öyle düşünmüyordu.

Turnuvadaki Horde vampirine diğer yarışmacılardan daha fazla tepki göstermedi. O zaman kime?

Şimdiye kadar karşılaştığı en sürükleyici kitap gibiydi. Sayfayı nasıl çevirecekti?

Birdenbire aylar öncesinin o garip ve açıklanamaz hayal kırıklığı, onu uyandıran korku geri döndü. Göğsünü ovuşturdu. O zaman onu bu kadar keskin bir şekilde çağıran neydi? Onunla ilgili olmalıydı.

Koruyun.

Trehan arkasından iz sürerek onu gizlice sisin içine sardı. Onun kanından bir dişi olarak, henüz kabul etmemiş olsa da onun türünden biriydi ve sis hepsinin bir parçasıydı.

Çok geçmeden sakinleşti, tamamen değil ama nefeslerini düzene sokup çadıra doğru ilerlemeye yetecek kadar.

Küçük Gelin'inin korktuğu şeyi ortaya çıkarmak zorundaydı. Böylece onu yok edebilirdi.

Elbette, sırrını vereceği son kişi oydu. Ama onun hakkında bilgi edinmenin başka yolları da vardı. Bakışları boynuna, çılgınca atan nabzına kaydı.

Lothaire'in taktiklerinden birini kullanarak bu buluşmayı gerçekleştirmişti. Belki de Bettina'yla yaptığı pazarlık başarılı olursa, Trehan Eski Düşman'ın başka bir numarasını kullanacaktı. . . .

Başardım! Bettina bir şekilde -gece vakti- tek başına vampirin çadırına kadar yürümüştü.

Boş alana göz gezdirdi. Peki adam neredeydi? "Bettina," diye mırıldandı arkasından.

Bir çığlık atarak etrafında döndü. "Beni korkuttun."

Vampir meraklı bir bakışla onu inceliyordu. Şu anda gözleri sabit, koyu yeşil renkteydi. Yakışıklıydılar.

Yakışıklı mıydı?

Siyah deri pantolon giymişti, kesimi biraz eski modaydı ama kaslı bacaklarına çok yakışıyordu. Özel dikim beyaz gömleği hafif bir malzemeden yapılmıştı ve göğsünün gizli gücünü, o kordonlu pazularını ve geniş omuzlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Bu manzara kaşlarını çatmasına neden oldu. Dün gece onun vücuduna bakmıştı ama merakını giderme şansını boşa harcamıştı. Harika. Bakışlarını onunkilere doğru sürükledi.

Kaşlarını çatmadığı zamanlarda yüzü hoş görünüyordu. Kavgadan sonra kesinlikle iyi temizlenmişti.

Onun yanında kendini sokaktakinden daha güvende hissediyor, hatta omuzlarındaki, şakaklarındaki ve çenesindeki gerginliğin gittiğini fark ediyordu. Onun yerine, o ateşli farkındalık geri döndü ve beraberinde kızgınlığı da getirdi. Bu vampirden gerçekten etkilenmiş miydi?

Ona her yaklaştığında, o erimiş duygular geri dönüyordu; içi öfkeyle değil ama bir şeyle kaynıyordu.

"Lütfen oturun," dedi ve onu bir divana götürdü. "Pelerininizi alayım mı?"

Parametreler, Bettina. "Bak Daciano, buraya nimetlerin karşılığını ödemeye geldim ama ucu açık iyilikleri kabul etmedim. Bu toplantı için bir zaman sınırı belirlemek istiyorum. Yirmi dakika öneriyorum-"

"Şafağa kadar kalacaksın." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Pelerinin mi?" diye tekrar sordu, sanki o hiç konuşmamış gibi.

Plan suya düştü. Kederli bir tavırla çantayı çıkarıp ona uzattı. Ya da vermeye çalıştı.

Uzun bir süre öylece durup kadının bedenine baktı, gözleri için için yanıyordu.

Bilerek daha mütevazı, vaftiz annesinin "rüküş" bulacağı bir kıyafet giymişti. Bettina'nın örgülü altın tellerden oluşan üst kısmı göğüslerine zar zor oturuyordu; yeşim taşından yapılmış ipek şalvarı ise sadece bir kalçasından yukarıya doğru yırtılmıştı. Aksesuarlar: simsiyah bir maske, küçük bir diadem ve siyah tam boy parmaksız eldivenler. Cilveli jartiyerler ya da kalçalar yoktu.

Sonuç olarak, Sorceri standartlarına göre oldukça

mütevazıydı. Morgana'nın bir devlet yemeğine sadece bir gecelikle katıldığını görmüştü.

mikromini ve yüceltilmiş pastalar.

Kadın nazikçe boēazını temizledi; adam bir nefes verdi, sonunda bakışlarıyla buluştu ve pelerinini almak için uzandı.

"Tutuklayıcı, Bettina," dedi sert bir sesle. "Tam anlamıyla."

Bettina bir tasarım ineēiydi, en yakın olduēu erkeēi baştan çıkarmayı başaramamış bir bakireydi. şimdi bu vampir ona sanki bir femme fatale'miş gibi bakıyordu. Ve çılgınca bir an için ona kendini oyle hissettirmişti.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Sanırım." Umutsuzca. "Varsa tatlı şarap." "İblis ikisi yok mu?"

"Bir daha asla. Bunu bir kez denediēimde, yataēımda bir vampir belirdi."

Kaşlarını kaldırarak ona bir bardak doldurmak için iz sürdü. Başka bir nefes verme sesi duyduēunu sandı. Asırlık vampiri kızdırmış mıydı?

Bir yere oturarak, kendisine tahsis edilen çadırı inceledi. Bakır bir çukurda ateş yanıyor, dumanı brandadaki korunaklı bir açıklıktan dışarı çıkıyordu. Dışarıda hafif bir yaēmur başlamış olsa da içerisi rahat ve sıcaktı.

Zemin, lüks halılarla kaplı ahşap bir platformdu. Çadırın bir tarafında bir masa ve sandalye, onun yanında da yerde duran kütük benzeri bir kurallar parşömeni bulunuyordu.

Bir köşede derin bir küvet dururken, bir diēerinde platformun hemen üstünde kürklerden oluşan bir palet uzanıyordu. Onun için yükseltilmiş bir yatak yoktu çünkü vampirler mümkün olduēunca yere yakın uyurlardı.

Isıtılmış bir srahide kendine bir kadeh kan doldururken, "Bu adırı neden istediēini anlayabiliyorum. Vampir diye baēırıyor."

Hafif bir kaç atma. "Sen ve ben o kadar da farklı deēiliz, Bettina." "ılgınca farklıyız."

"Ortak bir zemin bulamayacak kadar deēil."

"Öyle mi? Bunun için mi buradayım?" diye sordu ve kuru bir sesle ekledi: "'Ortak bir zemin' aramak için mi?"

Basitçe "Evet" dedi. Ona şarabı uzatarak, "Buraya gelirken birinin sizi görmesinden mi korktunuz?" diye sordu.

O da kabul etti. "Bundan kaçınmak istedim, evet." "Burada tek başına yürürken gergin görünüyordun." "Beni mi gözetliyordun?"

"Sana göz kulak oldum," diye düzeltti, onun yanına oturarak. "Gecenin bu saatinde yalnız yürümene asla izin vermezdim."

Bettina bunun onu sinirlendirmesi gerektiğini, bir sapık olduğu için ona kızması ve ondan daha da nefret etmesi gerektiğini düşündü.

Bunun yerine, yol boyunca kendisini ölümcül bir muhafızın izlediğini fark etmesi güven vericiydi. "Bu senin sisin. Beni çevreledin." Sis in serin ve rahatlatıcı kucaklamasını algılamıştı ama ne olduğunu bilmiyordu. Panik atağını köreltmmişti.

Tek başıma değilim o zaman. "Yani gerçekten buhara dönüşebiliyor musun?"

Başını öne eğdi. "Tüm Dacialılar yapabilir. Dağ diyarımıza gelmeden önce, ışığın çok büyük ve gölgelerin çok az olduğu bir zamandan doğan bir yetenek."

Kız bu konuda daha fazla soru soramadan, "Benimle buluşacağın için o kadar gergin miydin? Yoksa daha fazlası mı vardı?"

Daha fazla, çok daha fazla! "Ne talep edeceğin hakkında hiçbir fikrim yok." Yine de onun yapabileceklerinden korkmuyordu. Yine, onun söz konusu olduğu yerde hiçbir korku hissetmiyordu.

Bakışlarını başka yöne çevirdi, sıkıntılı görünüyordu. "Sana asla zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Eğer izin verilirse, seni korumaktan başka bir şey yapmayacağım."

Onun dışarıdaki tepkisini görmüştü; bunun sorumlusunun kendisi olduğunu düşünmesini istemiyordu. Onun için endişelendiğinden değil. Sadece vampirin onun gözünü korkuttuğunu düşünmesini istemiyordu. "Bakın, geceleri yalnız yürümekten hoşlanmıyorum. Konuşmak istemediğim sorunlarım olabilir."

Doğal olarak Trehan bu konularda tam olarak bilgi sahibi olana kadar rahat etmeyecekti. "Krallığınız güvende. Çoğu varlık senin muhafızların karşısında siner. Bir büyücü olduğunuzdan bahsetmiyorum bile. Ne gibi sorunlarınız olabilir ki?"

Gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Biz arkadaş değiliz, Daciano. Sırdaş değiliz. Neden sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim ki? Sen benim için bir tehditsin. Bugün bana şantaj yaptın."

"Talihsiz ama gerekli." Divanın kenarında öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Şimdi konumuza dönelim. Dün gece sana zarar vereceğimi düşündüğünde 'Yine mi' diye fısıldadın."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, belli ki ne dediğini hatırlamaya çalışıyordu.

"Başka bir vampir sana dokundu mu?" "Hayır!"

"Bir büyücü o zaman?" diye sordu hızla, kadehini kaldırarak. "Sorceri'lerin güçleri için sürekli savaştıklarını okumuştum. Seninki senden çalındı mı?"

"Konuşmak istemediğim bir konu daha!"

Trehan onun gerçeğe yakın olduğunu hissetti ve acımasızca devam etti. "Ayrıca sizin türünüzün ruha benzer bir kök yeteneği olduğunu da okumuştum?"

Fincanına sertçe baktı. Elinde titriyordu. Yüzünde üzüntü, hayal kırıklığı ve utanç karışımı bir ifade vardı.

Bu kırılğan yaratık böyle bir tecavüze mi uğramıştı? Birisi onun gücünü çalmaya cüret etmişti.

Saf bir öfkeyle dolup taşıyordu; bu onun için alışılmadık bir duyguydu. Bana isim ver, en ufak bir yön göster! Yine de "Kök gücün neydi?" diye sorarken ses tonunu dengeledi.

Fısıltının biraz üstünde bir sesle, "Ben bir ... kraliçeydim. Kupa Kraliçesi."

"Ne yapabilirsin ki?"

"Bir varlığın kalbini durdurabilirim. Tüm zamanlar için. Bir düşmanın göğsünü patlatabilirim."

"Kendini savunmak için mi kullandın?"

Trehan'ın arkasından bakarak, "Zamanım yoktu," diye mırıldandı.

...dan düştüler. Onları hiç görmedim."

"Onlar mı?" Birden fazla mı? Öfkesini zorlukla dizginlemeyi başararak, "Beni bu hırsızlara yönlendirin, onları katledeyim," diye bağırdı.

Başını kaldırıp ona baktı, ses tonundan ürktüğü belliydi. "Kimse bizden çalamaz, dragă mea."

Bettina kendini çiğ hissediyordu. Trehan Daciano artık sadece birkaç kişinin paylaştığı bir sırrı biliyordu. Nasıl olmuştu da onu bu kadar etkilemişti? Ve neden onun intikamını alma konusunda bu kadar kararlıydı? "Biz diye bir şey yok, vampir. Tekrar söylüyorum, buraya baskı altında geldim."

"Seni kimin incittiğini söyle."

"Beni yirmi dört saattir tanıyorsun. Yine de benden intikam almak için hayatını tehlikeye atmaya hazır mısın?"

"Evet."

"Ben vampir değilim. Bu spontane korumacılığı aklım almıyor."

"O kısım bir iblisin eşinden pek farklı değil."

Görünüşe göre, bunu da anlamıyorum.

"Yirmi iki yıl önce Gelinim doğdu. Yirmi yıldır benim korumamdan yoksun. Anlayabildiğim kadarıyla, bu yıllar onun için haince geçti. Basitçe söylemek gerekirse: Biri onu incitti - o varlığın tarif edilemez şekillerde acı çekmesini sağlamalıyım."

Daciano'nun gücü ve iradesi neredeyse hissediliyordu, baş döndürücü bir kombinasyondur. Sonunda bazı kadınların neden tehlikeli erkeklerden umutsuzca etkilendiğini anlamıştı. Kendisi öyle değildi. Ama bunu görebiliyordu.

"Gücün sana geri verilebilir mi?" diye sordu.

"Morgana ben evlenmeden önce bunu yapacağına söz verdi."

"Bu turnuvanın bir koşulu mu? Ama kazananın kim olabileceği konusunda endişeli değil mi?"

"Korkunç olanları korkunç olarak görmüyor. Sadece bu turnuvanın onun için çok önemli olduğunu biliyorum." Bettina tüm bu olayda anlayabileceğinden daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Bu bir Lore güç oyunu muydu, büyük katılımın bir cilvesi mi?

Hepsi bir çarkın dişlileri miydi? Ve eğer öyleyse, çarkı kim döndürüyordu?

"Vaftiz annen artık senin gücüne sahip mi?"

Onu bulacağına olan inancımı kaybediyorum. Bettina omuz silkti.

"Yani yok. Peki ya sana geri versem?" diye sordu, gözleri bir kez daha yeşilden oniks rengine dönerken. Görünüşe göre bu fikre sıcak bakıyordu. "Ve sonra sana zarar verecek kadar aptal olanları cezalandırabilirim. Bana yön verirlerse kanlar içinde ölürler."

Kanlı bir şekilde öl. Ne kadar cazip. O dört Vrekener'in her birinin kendi kanları içinde yerde kıvrandığını, çığlıklardan seslerinin kısıldığını hayal etti. Acaba onlar da kendisi gibi merhamet dilenirler miydi?

Ama Daciano'ya verebileceği ne bir isim ne de bir yön vardı. Ayrıca, başına gelenleri vampire asla anlatmayacaktı. Bu onun işi değildi ve aşağılayıcıydı. "Konuşamam. Bu konuda konuşmayacağım."

"Söyle bana, sana saldıran bir büyücü müydü?"

"Morgana'nın koruması altındayım; hiçbir Sorceri buna cüret edemez.

Ve eğer bir büyücü gücümü çalmış olsaydı, o zaman bir Inferi, bir köle olurdum." Bettina'nın buçukluk soyu nedeniyle, hem bir iblis kraliyet üyesi hem de bir Sorceri kölesi olması mümkündü.

"Vrekener'ler sizin türünüzü avlar."

"Öyle. Sonsuza dek ..." diye mırıldandı, düşünceleri o geceye geri döndü.

Saldırının başlarında, lider kara alevlerden oluşan tırpanı onun gücünü emmek için kullanmıştı. "En azından beni öldürmeyi planlamıyorlar, bu kadar zahmete girmezler" diye düşündüğünü hatırlıyor.

Sonra hatırladı: Bettina'nın ölümü üzerine yeni doğmuş bir Sorceri'de yeniden canlanmasını önlemek için büyüsünü çalacaklardı.

Lider onun gücünü elinden almayı bitirdiğinde, "Senin türün babamı öldürdü, kardeşimi sonsuza dek sakat bıraktı!" diye kükremiş ve çizmesini onun suratına fırlatmıştı.

Şimdi titriyordu ve Daciano bunu fark etti.

"Bana da söyleyebilirsin, Bettina. Eninde sonunda öğreneceğim."

Geçmişinin daha fazla ortaya dökülmesini reddederek sakinleşmek için nefes aldı ve ardından konuşmayı turnuvaya geri döndürmeye çalıştı. "O kadar uzun süre hayatta kalacağını mı sanıyorsun? Yarın Goürlav ile buluşabilirsin. Onun kanının canavarları doğurduğunu duydum."

Vampir ona hoşgörölü bir bakış attı. "Zamanı geldiğinde Goürlav'la ben ilgilenirim."

"Nasıl bu kadar kendinden emin olabiliyorsun? Yenilmez değilsin," dedi, sesinin doğal çıkmasını umarak. Daciano'nun sorgulamasına katlanmak zorundaysa, Cas'a yardım edebilirdi. "Zayıflıkların yok değil."

"Hayır, konuşmayacağım. Doğrudan Caspion'a iletebilmeniz için sizinle konuşmaya da niyetim yok."

Suçluluk duygusuyla kızardı.

"Bettina, detayları açıklamak zorunda değilsin, sadece bana nerede avlanacağımı söyle."

Cennette saklı bir yer, hiçbir iblis ya da vampir -şimdiye kadar ulaştı! Tüm büyülerden korunan bir yer! Bettina ayağa kalktı. Bu kadar yeter. Bardağını masaya koydu, sonra kapıya doğru yöneldi.

"Bekle, kadın." Kadının önünden geçerek çıkışı kapattı.

"Şimdiden burada olmak istemiyorum. Seninle olmak istemiyorum. Ve sen kazmaya devam ediyorsun."

"En azından hâlâ tehlikede olup olmadığını söyle." "Bu daha çok kazma!"

Derin bir nefes aldı. "Kendimi daha önce hiç bulunmadığım bir konumda buluyorum. İçgüdüler tarafından kuşatılmış durumdayım. Ve sen bunun odak noktasısın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu öldürmem gerektiği anlamına geliyor. Sonsuz yıllar boyunca ölümden başka bir şey değildim, yargılamadan, sadece görev yaparak. Ama şimdi . . ."

"Ama şimdi geçmişim hakkında konuşmamız bitti, yoksa gidiyorum."

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı, sonra düşündü ve "Pekâlâ" dedi. Onu divana geri götürdü, içkisini ona uzattı ve kendi içkisini geri aldı. "Ne hakkında konuşmak istersiniz? Sizi ağırlayacağım."

"Hakkımda tahmin ettiğimden daha çok şey biliyorsun. Sen ve senin türün hakkında çok az şey biliyorum."

Yine hafifçe kaşlarını çatı. "Ne olduğumu açıklamaya alışık değilim. Öldürmek üzere olduğum birine olmadığım sürece. Ve dokuz yüz yılı aşkın süredir olduğum şey son yirmi dört saat içinde büyük ölçüde değişti."

Cas, Daciano'nun en az sekiz yüzyıl yaşında olduğunu söylemişti. Ama bunu vampirin kendi ağzından duymak ... "Benim yaşımın kırk katından fazla mısın?"

Elmacık kemiklerinin rengi kızarmış mıydı? "Aşağı yukarı."

"Ben doğduğumda sen aşağı yukarı sekiz yüz seksen yaşındaydın!"

Sesini alçaltarak, "Artık senin bu dünyaya gelmeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyorsun," dedi.

Şimdi yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Prens olduğunu söylemiştin. Baban Daçyalıların kralı mı?"

"Babam öleli çok oldu. Taht için yarışan birkaç kişiden biriyim." Kadehine baktı. "Ya da öyleydim."

"Gerçekten geri
dönemez misin?"

"Hayır."

Neredeyse onun kaybından dolayı suçluluk duyacaktı. Sonra ondan krallığından vazgeçmesini hiç istemediğini hatırladı. "Ama şimdi Abaddonae'nin kralı olmaya niyetlisin?"

"Kesinlikle böyle bir niyetim yok. Yine de, hayatımı sizinle birlikte yaşamak istiyorsam, bu uçağı birlikte yönetmemin benden beklendiğini anlıyorum."

Vampir, her talibin göz diktiğı tacın, onunla birlikte olmak için katlanılması gereken bir kötölük olduğunu söylüyordu. Cas bile az da olsa tahtı arzuluyor olmalı.

Telaşla maskesiyle oynadı, gerginliğini belli ediyordu. Adamın bakışları kızın eline sabitlendi. "Bu gece hangi silahlara sahipsin?" diye sordu, sağ elindeki dört halkayı işaret ederek. "Bunlarda görüldüğünden daha fazlası olmalı."

Mücevher tasarımlarının bu kadar ... karanlık olması şaşırtıcı mıydı? Bazen bu yaratıcı çıkış noktası olmadan delirebileceğini düşünüyordu.

Ve nedense bu vampirin ilgisini çekmişti.

Gardiyanları onun zanaatını aşağılayıcı buluyordu. Caspion başını kaşdı, onun yaratma dürtüsünü anlayamıyordu.

Raum ve Morgana ile eğitimini konuşmak için toplantı yaptığı günü hatırladı. "Tasarım hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Ve ölümlüler bu konuda şaşırtıcı derecede iyiler. Benim burada ancak hayal edebileceğim bilgisayarları ve aletleri kullanıyorlar."

"Bu bilgiyle ne yapardınız?" Raum sormuştu. "Hobine devam mı edeceksin?"

"Bu bir hobi değil. Eserlerimi orada burada tanıdıklarına sipariş ediyordum. Ama artık daha büyük düşünüyorum. Onları satmak istiyorum. Onları açık pazarda satmak istiyorum!"

Ona sanki iki kafası birden çıkmış gibi bakıyorlardı. "Tüccar olmak mı?" Morgana tıslamıştı.

Bettina onu düzelitti: "Bir tüccar"

Vampir şimdi ikna edici bir ses tonuyla, "Gel Bett, eğer seni memnun etmezsem bu gece hangi silahla karşılaşacağımı göster bana," dedi. Acımasız dudaklarında bir gülümseme belirtisi var mıydı?

"Güzel." Halkaların muştaları oluşturmak için nasıl birbirine geçtiğini gösterdi.

Parmak uçlarını nazikçe kavradı ve yüzükleri iyice incelemek için elini tuttu. Temas anında, içinden bir tür elektrik yükü geçti, sanki bir beklentisi gibi.

O da bir şeyler hissetmiş olmalıydı. "Bunu kendin mi tasarladın?" diye sorduğunda sesi daha boğuktu.

"Evet." Elini çekerek sertleşti. "Tek başıma." Neden diğerleri buna hep bu kadar şaşıırıyordu?

"Zekice."

Çenesini kaldırarak, "Bir sorunu görebiliyorum ve bir çözümü gözümde canlandırabiliyorum" dedi.

"Şu anda hangi tasarım üzerinde çalışıyorsun?" "Sipariş edilen bir parça."

"Çalışmalarını satıyor musun?"

Kadın sinirlendi. "Ne olmuş yani?"

"Silahlara takıntılı bir yeğenim var. Böyle bir şeye sahip olmayı çok isterdi."

"Bir parça sipariş etmek ister misin?"

"Kesinlikle. Sonra da seni çalışırken izlemek için ısrar ederdim." Bettina ona gözlerini kırptırdı. "Gerçekten ilgileniyor musun?"

"Ben bir silah ustasıyım. Silahlar yaratıyorsun. Bence bu büyüleyici."

"Gelininizin ticaret yapmasıyla ilgili bir sorunuz yok mu? Bu pek de şık değil. Senin gibi eski kafalı bir vampirin işi bırakmamı isteyeceğini düşünmüştüm."

"Seni herhangi bir nedenle yatağımızdan çıkarmak istemesem de, zevk aldığın bir şeyi asla kısıtlamaya çalışmam."

Maskesini bir kez daha ayarladı. Beni yataktan çıkarır mısın?

"Ticaret damgasına gelince, hayatımı kurallara uyararak, kuralları uygulayarak geçirdim. Seninle birlikte olmak için bu katı varoluşu bir kenara bıraktım. Belki de kraliçe olmanın güzelliği, istediğin her şeyi yapabilmendir."

"Ben saf değilim." Saf olabilirim. "Dünyanın böyle işlemediğini biliyorum."

"O zaman dünyayı değiştir."

Dünya mı? Konuyu zar zor değiştirebildi.

"Şimdilik bu komisyonu tartışalım," dedi.

"Hediyeyi yeğeninize nasıl ulaştıracaksınız?"

"Kolay değil. Krallığı asla terk etmez, bu yüzden ailemden başka biri aracılığıyla göndermem gerekir. Hepsi tarafından dışlanmadım. Tam olarak değil. Sadece Daciano'ların sonuncusunu görmediğimden şüpheleniyorum diyelim." Bu ifadede bir duygu zenginliği var gibi görünüyordu ama o bunu çözemedi. Rahatlama mı? Keder mi? "Şu anda üzerinde çalıştığın parçayı ne zaman bitireceksin?"

Mırıldandı, "Muhtemelen gerçekten başladıktan bir süre sonra.

Bu da ne yaratacağıma karar verdikten sonra gerçekleşecek." Dudaklarında bir kez daha bir sırıtış belirdi.

"Patroniçem çok titizdir ve ona silah üstüne silah gönderdim. Yeni bir şeyler istiyor."

"Şu anda taktığın parça bir bagh nakh olmaktan sadece birkaç değişiklikte kurtuldu." Pençeleri dışarı fırlamış pirinç muştalar.

Şimdi sırtlamak zorundaydı. Etrafta bu terimi kullanan pek kimse yoktu. "Ona zaten bir tane yaptım."

"Sivri uçları avuç içi boyunca içe doğru kıvrılan mı yoksa parmak eklemlerinin üzerinden dışarı doğru çıkan mı?"

"Dışarı." Sonra itiraf etti, "Hiç kıvrılma görmedim." Bu harika bir dönüş olurdu. Bir hanımefendinin öfkeli tokadı asla eskisi gibi olmazdı.

"Hiç bichawa bagh nakh diye bir şey duydun mu?" Kadın başını sallayınca, "Keşke sana gösterebilseydim. Öyle bir koleksiyonum var ki inanamazsın." Kara kaşları çatıldı. Vazgeçtiği şeyleri hatırlatan bu şeyler keskin olmalıydı.

Bakışları onu rahatsız ediyordu ve nedenini anlayamıyordu. Yatağını yaptın, vampir.

Ve yine de kendini "Belki bir tane çizebilirsin?" derken buldu. Masaya geçti, kâğıt ve kalem bulana kadar çekmeceleri karıştırdı.

Başını sallayarak koltuğa doğru ilerledi ve kâğıdı topladı. Temel silahın taban plakasını ve kavisli pençelerini çizmeye başladı, taslağı şaşırtıcı derecede yeterliydi. Yapamayacağı bir şey var mıydı?

Dışarıda fırtına hızlanmıştı ama tembel ateş yeterince ısı veriyordu. Çizimin şekillenmesini izlerken kendini rahatlamış, şarabını yudumlarırken buldu.

Yine de onun tarafından dikkati dağıtılmaya devam etti. Gözleri adamın saçlarında gezindi. Kalın ve düzdü, ateş ışığını yansıtıyordu. Dün gece parmaklarını saçlarında gezdirmiş miydi?

Adamın özel dikim gömleğinin altındaki omuzlarının genişliğine ve boyunun uzunluğuna dikkat etti - otururken neredeyse ayakta durduğu kadar uzundu. Sonra bakışları adamın yüzüne takıldı. Erkeksi yüz hatları düşünceli bir konsantrasyon ifadesi oluştuyordu.

Gözleri gerçekten de büyüleyici bir yeşil tonundaydı. Bu rengi daha önce de görmüştü. Abaddon'un en derin ormanlarında.

Belki de Morgana değerlendirmesinde haklıydı.

Daciano'nun dudaklarına bakınca aklına dün geceki ateşli öpücükleri geldi. Ne zaman Cas'ı öptüğünü hayal etse, ona eşlik eden iç çekişler, el ele tutuşmalar ve kahkahalar hayal ederdi.

Ama şimdi, bu vampirle birlikte, düşünceleri o kadar da masum değildi. Şüphesiz bunun nedeni Daciano'yu gerçekten öpmüş olmasıydı. Tabii ki hayalleri farklı olacaktı; gerçeklik araya giriyordu!

Bakışlarını kırarak, "Temel model bir insana karşı kullanmak için iyi olurdu. Ama bir ölümsüz için daha fazla doku bozulmasına ihtiyacınız var."

Doku bozulması. Tanrım, silahla konuşuyordu.

Gerçekten de eğleniyordu. Masanın üzerine çıktı ve başını eğerek onun çalışmasını izledi.

Durakladı, bakışları kadının eteğinin yırtmacına kaydı. Kadın bacak bacak üstüne attı; adam kalemi şaklattı.

Ne kadar heyecan verici. Daha önce erkekler üzerinde hiç böyle bir etkisi olmamıştı. Bir vampir savaşçıyı büyüleyerek kendini yeniden bir büyücü gibi hissediyordu.

Bu, ateşle oynaması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ona başka bir kalem uzattı. "Çizim, Daciano."

Geniş enesi sıkılaştı, hafifçe başını salladı, sonra devam etti. Parmakları hunerliydi. Onu emerken gslerini nasıl sahiplenici bir şekilde kavradığını daha canlı hatırlıyordu. O zeki parmakların bacaklarının arasını okşamadan önce gövdesinden aşağı nasıl indiğini hatırladı.

Yavaşça, şefkatle, sıcak bir şekilde.

O zamanlar kendine has bir sanatı olduğu kesindi.

şu anda bunu düşünmesine gerek yoktu! Eğer tahrik olursa, adam bunu anlayacaktı, muhtemelen şu anda kalbinin hızlandığını duyabilirdi-

O anda, kalem vuruşlarından biri dzensizleşti. Durakladı, kalem bir kez daha hareket etmeden önce nefesini tutmuş gibi görünüyordu.

Bir sonraki bakışında, adam taban levhasının bir ucundan çıkan bir bıçak çizmişti. "Bu statik bir bıçak mı?" diye sordu. "Her zaman açık mı?"

Boğuk bir sesle, "Evet, ama eğer bir zırhtan sivri uçların nasıl çıkarılacağını bulabilirseniz, taban plakasından çıkarılacak bir sustalı bıçağı da yaratabilirsiniz," dedi.

"Yani yumruğumun altından ateş ediyormuş gibi mi görünecek?"

"Kesinlikle."

Yani değişiklik buydu. Patroniçe buna bayılırdı. Belki de Bettina ve Daciano'nun bazı ortak noktaları vardı.

Gözleri onun dışında her yerde olan vampir sayfayı kaydırırdı.

Trehan'ın dişisi şu anda onun düşüncelerinin yarısını bile tahmin edebilseydi, çığlık atarak çadırdan kaçardı.

Masanın üzerinde bu kadar erişilebilir durumdayken, onu sandalyesinin önüne çekebilir ve dizlerini kavrayarak kalçalarını açabilirdi.

Daha önce Bettina'yı bir kitaba benzetmişti; şimdi ise onu genişçe açıp yutmayı, bütün gün hayalini kurduğu gibi tadına bakmayı hayal ediyordu. Fantezi zihninde canlanırken şaftı acıyla kabardı.

Onun için yarım düzine kez boşalana kadar gitmesine izin vermeyecekti. Diline karşı, sırlıklam olmuş seksi titrerdi, şaftının onu doldurmasına aç-

Kendine hakim ol, Trehan!

Söylemesi kolaydı. Masanın üzerinde zıpladığında, çıplak kalçası elinin sadece birkaç santim uzağındaydı, onun bir alaycı olup olmadığını ya da onu ne kadar etkilediğinin gerçekten farkında olup olmadığını merak etmişti.

İkincisinden şüpheleniyordu. Ayrıca kızın yeni keşfettiği kadınsı cazibesinin farkına vardığından ve bundan zevk aldığından da şüpheleniyordu.

Tanrılar bana yardım etsin.

Daha şimdiden tavırları onu büyülemişti: kırmızı dudaklarındaki şarabı dalgınca yalayışı. Rahatsız olduğunda maskesini düzeltme şekli. Kalın kirpiklerinin altından ona bakışı, o enfes gözleriyle onun ölçüsünü alışı.

Çizimini incelemek için başını eğdiğinde, gür saçları çıplak omzuna dökülmüş ve onu kokusuyla çalkalamıştı.

Ve, zeli, gülümsemesi. Daha önce, eğlendiğini fark ettiğinde dudakları kıvrılmış, gülümsemesi kolayca gelmişti. Akli hemen ondan bir gülümseme daha koparmanın yollarını aramaya başlamıştı.

Onunla ilgili her şey, adamın ya onu kucaklayarak ezmek ya da bacaklarının arasına vururken kalçalarını sıkıştırmak istemesine neden oluyordu.

Daha mı kötüydü? Onun da tahrik olmaya başladığından emindi.

Ama dürtülerini kontrol altına almıştı. Bu aranın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bu onların başlangıcıydı. Onunla yürüttüğü kampanya başarılı olursa, önlerinde sonsuza dek sürecek bir zevk yatıyordu.

Güven inşa ediyor, ortak yönlerini gösteriyordu. Eylemleri bir formülü takip ediyordu, ancak yöntem

alışıyor olmak.

Ardından, planının ikinci aşamasını devreye sokacak ve kadının arzularını kendi lehine kullanacaktı. Ayağı kalktı ve onun önünde hareket etti, bunu dört gözle bekliyordu.

Büyüleyici gözleriyle ona bakıyordu. Başarı onu kollarında, iniltileri kulağında bulacaktı.

Başarısızlık mı? Onu elleri ıslak bir şekilde bulabilirdi.

Sanki onu öpmek üzereymiş gibi görünen vampir, kız onun vücudundan yayılan sıcaklığı algılayana kadar yaklaştı.

Dudakları aralandı, kaşları çekildi, yüzünü hafifçe okşamak için uzandı ve onu kendine doğru çekti-

Adamın göğsünü itti. "Dur! Bunun için burada değilim."

Sonunda onu serbest bıraktı, bakışları daralmıştı.

Beni analiz ediyor. Vampirlerin doğuştan mantıklı bir tür olduğunu biliyordu ama bu özelliği sergileyen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Zihinleri kana susamışlıkla lekelenmişti, gözleri

-Hatta gözlerinin akı bile bu yüzden kızardı.

Daha önce hiç açık gözlü bir vampirle karşılaşmamıştı ve şimdi bu vampirin çalışma konusuydu.

"O zaman bir öpücük için bir nimet."

Ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "İyiliklerimin cinsel olmasını mı istiyorsun? Bu yüzden mi beni bu pazarlığın içine soktun? Hiç de adil oynamıyorsun."

Parmağını çenesinin altında kıvrarak, "Ödül bu kadar değerliken gerçekten adil oynayacağımı düşünüyor musun?" dedi. Diğer eliyle maskesine uzandı ve ipeği çıkarmak için nazikçe çözdü. Kızın yüzünden büyülenmiş gibi görünerek, "Zei me, güzelim, bana adil oynamaktan mı bahsediyorsun? Tek bir hamleyle beni alt ettin."

Yanakları öfkeyle kızardı. Neden onun her iltifatında böyle bir heyecan hissediyordu? Çünkü başkalarının iltifatları

bu kadar nadir miydi?

Kendine onun soğukkanlı bir katil ve açıkça bir manipölatör olduğunu hatırlattı. Adam çok daha yaşlıydı ve kendisinden çok daha tecrübeliydi. "Benim için geri dönmeyeceğini söylemiştin. Beni bir daha asla görmeme fikrini kabullenmiş görünüyordun. Şimdi bu mu? Neyin değiştiğini bilmek istiyorum."

"Ben. Yüzyıllar boyunca hizmet dolu bir hayat yaşadım, kendim için hiçbir şey istemedim. Ve şimdi arzuluyorum." Ona daha da yaklaştı. "Bettina, mantığın ötesinde arzularım var."

Adamın kokusu ve sıcaklığı kadının duyularına nüfuz etti. Bütün vampirler böyle ağız sulandırıcı mı kokardı? Belki de onun gibi avları cezbetmek için yırtıcı bir araç olarak? İşe yarıyordu.

Yine kendini halsiz ve nefessiz hissetti, anlık ateşi geri döndü. Sanki vücudu dengesini yeniden kazanmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, düşünce süreçleri zarar gördü. "Çok değer verdiğin evini terk ettiğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Kulağına, "Sana değer vermek için." diye mırıldandı.

Yumuşak biri olabilirdi, bunu ona verebilirdi. Ama sonra onun Caspion'u öldürmeyi planladığını hatırladı.

Başını geriye çekti. "Neden? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Kan bağı seni bana çekici kılıyor. Arzun aslında sadece kaderin bir cilvesi."

"Kanama beni etkiliyor mu? Evet, etkiliyor. Seni korumam, sana sahip çıkmam,"-kendini durdurdu-"sana her şekilde sahip çıkmam gerekiyor."

Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Ne söylemek üzereydi?

"Ama aynı zamanda beni büyülüyorsunuz. Yarattıkların ilgimi çekiyor." "Sen bir dalkavuksun."

"Asla. Gerçeklerin anlatıcısı."

"Bana istediğin tüm gerçekleri söyleyebilirsin vampir, ama y i n e d e seni öpmeyeceğim. Bu gece olmaz. Hiçbir zaman."

"Anlıyorum. Pekala, Bettina."

Komikti. Onun daha fazla mücadele edeceğini

düşünmüştü-

Birden adamın kolu onu sardı, sis görüşünü doldurdu. Parmaklarından biri dudaklarının üzerine bastırdı.

Bir saniye sonra çadıra başka bir vampir girdi; gergin, seğirten ve Daciano'dan korkan genç bir yaver.

Ah, tanrılar, görülmüş!

Ama yaver ona aldırış etmeden hemen işine koyuldu.

Sanki bu onu onun bakışlarından saklayacakmış gibi gözlerini sıkıca kapattı.

Birkaç dakika sonra, "Başka bir şey var mı lordum?" diye sordu. Sesi cümlelerin ortasında kesildi.

Gözlerini araladı. Genç vampir ona bakmamıştı bile. Daciano'nun sisinin içinde mi saklanıyordu? Bu mümkün müydü?

"Hepsi bu kadar," dedi Daciano. "Yarın gün ağarana kadar dönmeyin."

Bey ortadan kaybolduğunda Bettina, "Beni göremedi mi?" diye sordu.

"Sen benim gelinimsin. Seni saklayabilirim."

"Bu çok yakındı!" Daciano'nun göğsünü itti ama Daciano onu bırakmadı. "Bu çok kötü bir fikir- bir saniye bekle. O yaver neden banyonu hazırladı?"

"Bu akşam bana bir hanımefendi gibi muamele görmeyi beklediğini söylemiştin."

"Evet, yani?"

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Bir hanımefendi lordunun banyosuyla ilgilenir." "Sen neden bahsediyorsun..." Kadın sözünü kesti. "Sen benim lordum değilsin!" Adamın farkına bile varmadığı bir itiş daha yaptı.

Kayıt.

"Bir nimet bu gece olduğumu söylüyor."

"Bu dikkatlice düzenlenmiş bir tuzaktı! Tüm bunları beni manipüle ederek planladın!"

"Evet."

Böyle şeyleri basitçe itiraf ettiğinde, bu onun öfkesini ciddi şekilde baltalıyordu. "Sen delisin."

"Belki de tüm bu karşılıksız iyilikler aklımı başımdan aldı."

"Banyo yapmaya bile ihtiyacın yok."

"Bir banyonun başka amaçları da olabilir. İşte seçenekleriniz: Ya siz benim banyomla ilgilenirsiniz ya da ben sizinkiyle."

Adamın gözlerindeki ifadeden ikincisine meyilli olduğu anlaşıyordu.

İçin var Bu erkek çalışan sabun hepsi üzerinde onu çıplak vücut . . . ? Bu nasıl bir şey olurdu?

Bakışları boynuna inerek, "Bundan çok daha kötüsünü talep edebilirdim," dedi.

İçki gibi mi? "Seni her yönden ele geçireceğim" derken bunu mu kastetmişti?

"Bettina, pazarlığımızı kabul etmek zorunda değildin."

"Elbette yaptım. Caspion'u kurtarmak için her şeyi yapardım."

Yüzünde karanlık, ilkel bir duygu parladı ve kolları kızın etrafında sıkılaştı. "Dikkatli ol, büyücü. Tehlikeli bir zemine basıyorsun."

Korkuyla yutkundu. Garip bir şekilde, kendisi için değil, sadece Caspion için. "Hâlâ onun ölmesini istiyorsun. Öyleyse neden onu daha önce kurtardın? Bu sadece onu öldürmek zorunda kalma ihtimalini artırıyor."

"Eğer karşı karşıya gelirsek, onu yenmekten başka seçeneğim olmayacak, böylece beni affetme olasılığın artacak. Eğer bugün onu kurtarmamış olsaydım, bu senin affetmeyeceğin bir seçim olurdu. Ayrıca bu iyilikler, rakibim artık var olmadığı için değil, kendi rızamla sizin sevginizi kazanmama yardımcı olacak."

"Yani seni motive eden bu mu? Cas ile rekabet mi?"

Mizahsız bir kahkaha attı. "Yakında o iblisle rekabet edemeyeceğini anlayacaksın. Beni motive eden şey, sahip olacağım güzel ödül." Gömleğinin düğmelerini açmaya başlamak için onu uzaklaştırdı. "Ve artık oyalanmayacaksın." Adam gömleğini çıkarmaya başlarken bakışları kadının vücudunu taradı. Kadın yine kendini yelpazeleme ihtiyacıyla savaştı.

Daciano gömleğini çıkardığında kadın arkasını döndü ama ateş ışığında adamın kaslı göğsüne bakmadan önce değil.

Cildi pürüzsüzdü ve arbedede hiç iz kalmamıştı. Ringdeyken kana doymuştu. Ama sadece başkalarından mı?

Ayrıca boynundaki kristale de göz attı. Giyim tarzı sade ve gösterişsizdi; o kurşunu neden taktığını merak etti.

Botlarını mı çıkarıyor?

Vampir soyunurken ona sırtını dönmemek tahmin ettiğinden daha zordu. Hangi kadın vampirin vücudunu görmeyi arzulamazdı ki, özellikle de bir gece önce karanlıkta ona dokunduktan sonra?

Ama Bettina için durum daha da kötüydü. Bir sanatçı gözüne sahipti ve şu anda bu duyarlılık bu erkeği çıplak görmek için haykırıyordu. Bir konu olarak. Daha fazlası değil.

Pantolonu sağındaki bir sandalyenin üzerine düştü. Yutkundu.

Bu çadırda benimle birlikte çıplak.

Adam suya indiğinde, "Bunu yapmayacağım," diye tersledi, "Bakmalıydım," diye düşünürken bile.

"O zaman daha kötüsüne hazırlanın."

Düşünceleri isyan ediyordu. Sırtını keselemek, talep edebileceği binlerce başka şeye tercih edilirdi. "Ama daha önce hiç kimseyi yıkamadım."

"Bunun üstesinden tökezleyerek geleceğinize eminim."

Kaşlarını çatarak tavana baktı. Bir banyo ne kadar kötü olabilirdi ki? Onun belden aşağısını yıkamayı reddedecekti. Dün gece yaptığım gibi yakalanmayacağım.

Çünkü bu sefer onun Cas olmadığını bilecekti.

"Bu beş nimet sayılır," dedi. Bundan sonra elinde sadece iki tane kalacaktı ve açgözlü bakışları bir nebze olsun yatıştırılabilirdi. Sırtı başlangıç için yeterliydi.

"Üç," diye karşılık verdi. "Dört."

"Katılıyorum," dedi.

Tamam, sadece üç tane kaldı. Omuzlarını dikleştirerek küvete doğru döndü. Bunu yapabilirim. Yaklaştığında suyun köpüklü ve buharlı olduğunu, vücudunu o gelişmiş göğüs kaslarının hemen altından aşağıya kadar gizlediğini fark etti.

Ki bu iyi bir şeydi. Öyleydi.

Onun arkasında diz çöktü ve bir eldivenini çıkarmaya başladı.

Sanki bu küçük açılımı bile kaçırmak istemiyormuş gibi keskin bir şekilde dönerek onu izledi.

Yine telaşlandı. Eldiveni kolundan aşağı yuvarlamaya başladığında, onun için soyunuyormuş gibi hissetti. İkinci eldivende gözleri titremeye başlamıştı.

Kollarını açtığında, ona bir bez ve sabun uzattı ve parmakları birbirine değdi. Aralarında başka bir akım sıçramış gibiydi. Sanki onun da hissedip hissetmediğini ölçmek istercesine hızla başını kaldırıp baktı.

Gördüğü her şey onu tatmin etmiş görünüyordu. Sonunda ona sırtını verdi.

Buharın içinde, saçlarından birkaç tutam ensesine doğru savruldu. Siyah, siyah saçları jet gibi parlıyordu. Deri kravatı dikkatini çekti. "Kristalini çıkarmak istemiyor musun?"

Tek söylediği "Asla," oldu.

Nereden aldığını merak etti. Eski bir sevgilisi mi vermişti? "Peki." Bu olasılığın kendisini ne kadar heyecanlandırıldığını ve dehşete düşürdüğünü bilmesini istemediği için iş gibi bir tavır takındı. Bezi sabunlayarak adamın bir omzundan diğerine kadar pürüzsüz, gergin cildine sürdü.

Tekrar ediyorum. Metodik olabilen tek kişi o değildi. Bir omuzdan diğerine. Tekrarlayın.

Bu hareket biraz daha yavaş olsaydı? Belki; kasları tepki olarak esnedi.

O kaslarla öldürmüştü. Onun için öldürmüştü.

İçeride doğru salla. Bezin bir kez daha süpürülmesi. "Seni hep isteksiz kadınlara mı yıkatırsın?"

"Sen birçok açıdan bir ilksin." Hiçbir uyarıda bulunmadan bezi ondan kaptı. "Onsuz devam et."

"Neden?" Sesi bu kadar soluksuz mu çıkıyordu?

"Dün gece bana dokunmak hoşuna gitti." Uzun kollarını küvetin kenarlarına doğru uzattı. "Umarım yine hoşlanırsın."

"Planın bu muydu? Beni böyle baştan çıkarmayı mı düşünüyordun?" "Evet."

Bir kelime nasıl bu kadar güven uyandırabilirdi? Yutkundu ama avuçlarını adamın omuzlarında ve boynunda gezdirmeye devam etti.

Evet, her zaman bir sanatçı gözüne sahipti. Her şeye kabartma ve gölge, renk ve kontrast açısından bakardı. İşinin doğası gereği biçim ve işleve dikkat ederdi.

Ve şimdi sadece hissettiği şekilleri görebiliyordu. Onun vücudunun mutlak gücünü kaydetmek için acele etmiyordu.

Omuzlarının etrafındaki kabarık kaslar. Şişkin pazularının her birinin üzerindeki girinti. Güçlü parmakları şimdi küvetin kenarını kavıyor.

Daciano'nun en çok hangi duyusuna hitap ettiğine karar veremiyordu. Dokunsal mı, görsel mi? Vampir kokusundan bahsetmiyorum bile. Kaygan avuçlarının Daciano'nun sırtından aşağıya doğru kaydığını ve onu keşfettiğini görünce şaşırmadı bile.

Dışarıda yağmur yağmaya, rüzgâr uğuldamaya başladı. İçeride ise boğucu bir sıcaklık ve parlayan ateş ışığı vardı. Göz kapakları yarıya kadar sarktı, sonra kendini duyulara kaptırarak kapandı - hassas parmak uçlarının altındaki teninin dokusu, yontulmuş sırtının boyun eğmeyen formu, sudan, onun vücudundan yükselen ısı.

Çalışması için, yaratımını kusursuz bulana kadar yinelemeden sonra yinelemeyi bilebilir ve ince ayar yaptı.

Vücudunun bir santimini bile değıştirmezdin. Tek bir santimini bile. Bu keşfe bağımlı olup olamayacağını merak ederken, boynunu yoğurdu. Rahatlamış bir nefes verdi nefes aldı, ellerine gömüldü.

Daha ileriye uzanmak ve muhtemelen bir göz atmak için dizlerinin üzerine kalktı. Ama su hâlâ onu gizliyordu. Tek seçebildiği kasıklarındaki gölgeli şekildi, okşadığı o baştan çıkarıcı büyüklükteki şekil. Suyun içinde titreşiyor muydu?

Ne kadar iç gıcıklayıcı. Bunu görmek için karat verirdi.

Çok geç fark etti ki, avuçlarını adamın omuzlarından geçirip köprücük kemiğinden aşağı indirmişti. Resmen onun "ön tarafıyla" ilgileniyordu.

Daha fazla rahatlamadı, dizlerinin bağı çözülürken bile yaylı bir tuzak gibi gerildi.

İçinden alarm yerine heyecan geçti. Elleri aşağı kaydı.

Küvetin kenarını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Metal basınç altında bükülmeye başladı. . . .

Onu suya sürüklemeyin. Ellerini zorla aşağı indirmeyin.

Dün gece Trehan kendini zorlukla dizginlemişti ve bu akşam onun arzusuyla ödüllendirilmişti. Bu gece de aynısını yapmalıydı.

Bettina ona karşı bağışık değildi ve onu baştan çıkarmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Bu da içgüdülerini bir kez daha inkâr etmesi ve onu kazanmak için aklını kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Planı hatırla!

Yine, söylemesi kolay.

Şimdi bile narin elleri köprücük kemiğinin üzerinde kayıyor, zarif kolları hafifçe omuzlarına dökülüyordu.

Şimdi bile nefesleri nemli kulağının üzerinde dalgalanıyordu. Her nefes verişinde siki suyun altında açlıkla sarsılıyordu.

Gelini bu akşam ona kendisi hakkında çok şey öğretiyor, onu daha da uyandırıyor. Kulaklarının ne kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordu. Ya da omuzlarının. Ya da boynunun arkasının. . .

Kaslarını yoğurmaya başladığında, planının çok iyi işlediğini fark etti. Duygularını kaybetmişti.

Şehvetli küçük bir büyücü. Gelini o comoara'ydı. Bir hazine.

Comoara mea. Benim hazinem.

Şaftına bakmak için mi öne eğilmişti? Hissetmişti; şimdi de görmek istiyor olmalıydı. Sık sık inceleme konusu olmasa da, olmak üzereydi.

Zeii, bunu ona göstermek istiyorum. Bu fikir onu dayanılmaz bir şekilde tahrik etti; kalçaları sallanmaya başladı. Onunki, kızın sert gördüğü ilk penis mi olacaktı? Kesinlikle sonuncusu.

Kendini ele alıp sunmalı mı ... ? Avuçlarını öncekinden daha aşağıya doğru ovuşturduğunda bu düşünce kayboldu.

Bu onun planıydı. Baştan çıkarması. Şimdi zar zor düşünebiliyordu. Göğsüm her zaman bu kadar hassas mıydı-

Meme uçlarını sıyırdı; adam tısladı, daha fazlası için sırtını eğdi, yumruklarını küvetin kenarlarında sıkı.

Adamın parmakları inleyen demirin üzerinde oluklar açtığına, kadın hareketsiz kaldı.

Onu korkutmuş, bunu mahvetmişti-
Onları tekrar sıyırdı.

"Bettina!" diye kükreyerek kalçalarını kontrolsüzce savurdu. Kısa bir an için serin hava kalkmış sikiyle buluştu.

Kulağına doğru soludu ve onu titretti. Bir anlığına görmüştü. Nasıl tepki verecekti? Bundan sonra ne yapacaktı?

Yüzünün bir tarafı onunkine değene kadar yaklaştı. Maskesiz güzel yüzü. Ten tene. Nefes nefese, daha da ileri gitti. Dudaklarının köşeleri aynı hizaya geldiğinde, adam şaşkınlıkla ayrıldı.

İşkence olmasına rağmen hareketsiz kaldı. Şimdi ne yapacak?

Nefesini tuttu. Aleti ona daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyordu.

Vücudu titremeye başladı-

Sonra küçük dilini sinsice ağzının kenarına, ayırık dudaklarının hemen içine soktu.

Düşünce kaçtı.

Bir kükremeye, ödülünü ele geçirmek için ayağa fırladı.

Vampirin elleri ona doğru uzandı.

"Bekle!" Bettina dizlerinden tek kalçasına doğru yuvarlanırken bağırdı.

Dondu kaldı. Yavaş yavaş doğruldu. Kesik kesik nefesler arasında, "Sana asla zarar vermem, Bett. Asla."

Kaşlarını çatarak ona baktı. Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti. Eğer ondan korksaydı, dikkatini dağıtmak için onu kızdırmaya çalışmazdı - böylece kalçalarını iter ve ona ereksiyonunu tekrar gösterirdi.

Suyun yüzeyini yarıp geçerken kısa bir anlık bakışı onu merakla kuşattı. Arzuyla.

İtmek yerine, onun önünde çırılçıplak durması da işe yaradı.

Oh, altınım, bu nasıl çalışıyor.

Kızın kendisinden korkmadığını anlamış olmalı ki omuzlarını geriye attı, kızın bu manzarayı arzuladığını anlamış olmalı ki çenesini kaldırdı.

"Erkeğini mi görmek istiyorsun?" diye homurdandı, erkeklik gururu sesini bastırıyordu.

"Erkeğim mi?" Bir erkek. Bu erkek. . .

Çıplak, tamamen uyarılmış bir vampire bakıyorum. Kanlı ve en iyi döneminde.

Başı dönüyordu, ilk karşılaşmalarında olduğu kadar sarhoştı. Onu bu şekilde görmek onu sadece tahrik etmekle kalmıyor, aynı zamanda keyiflendiriyordu.

Ateş sağ tarafındaydı, parlayan tenini aydınlatıyordu, gölgeler ve ışık bir aradaydı. Bakışlarının altında her bir kas kasılıyor, dalgalanıyordu. Su akıntıları her güçlü yükselişin, her sert düşüşün üzerinde yaladı.

Damlalar göğsünden göbeğine doğru süzüldü ve aşağıya, aşağıya inen o esmer saç izinde buluştu.

Bakışları onu takip ettiğinde, çakıllı bir sesle, "İşte bana yaptığın bu, Bett," dedi. Adamın aksanı hiç duymadığı kadar kalındı.

Adamın ereksiyonu karşısında donup kalmıştı, yine başı dönüyordu. Onun bakışı buzdağının sadece görünen kısmıydı. Tabiri caizse. Bu düşünceyle bir kahkaha attı.

Bu da kaşlarını çatmasına ve kollarını kavuşturmasına neden oldu.

Gerçekten de kendisini, onu bir çalışma konusu olarak göreceğine ikna etmeye çalışmış mıydı?

Uh-huh. Sanatım için.

Yüzü kızarmadan bunu düşünemezdi bile.

"Tuhaf küçük büyücü," diye mırıldandı birden merak dolu bir ses tonuyla. "Sen ... mutlusun."

Kadın başıyla onayladı ve adamın erkekliğinin her ayrıntısını sevgiyle incelemeye başladı.

Gevrek siyah saçlar tabanı çevreliyordu. Hemen altında, ağır kesesi gözlerinin önünde gerilmişti. Şaft damarlıydı, derisi çok gergindi. Şişkin baş, sanki ayrılmış dudaklarına doğru uzanıyormuş gibi ona doğru gerildi.

O sert tacı ağzında hissetmek nasıl bir şey olurdu, güneşte ısınmış bir erik gibi? Bunu hayal ederken parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dilini oraya bastırırsa vampir titrer ve inler miydi?

"Ah, Bettina, gözlerin ışıltıyor," diye homurdandı. "Karnını doyurdun mu?" Bacakları titriyor muydu?

Benim dolumum mu? Hayır. Hiç de değil.

Düzlemler, dokular, renkler? Orantı! Vücudu bir bütün olarak ele alındığında bir mükemmellik tablosuydu; daha fazla takdir etmesi gereken bir başyapıt.

Bu onu hayatı boyunca hiç olmadığı kadar ıslatıyordu.

Derin bir nefes aldı ve vücudu gerginlikle daha da gerildi. Onu nasıl etkilediğini söyleyebilir miydi? Elbette kokusunu alacaktı.

Bundan sonra ne yapacaktı? Bu konularda daha deneyimli olmayı diliyordu.

"Bana bakış şeklin, kadın. Senin ışıltılı bakışlarının altına girebilirim. Bahse girerim benim neşeli büyücüm bunu görmek isterdi."

Daha önce sadece elinde hissetmişti. Biçim ve işlev. Yarattıklarının çalışmasını, amaçlandığı gibi performans göstermesini izlemekten heyecan duyuyordu. Onun bu parçasının serbest kalmasını görmek istiyordu. "Madem bahsettin-"

Onu kucağına aldı. Bir anda ağırlıksız kaldı ve yatağına doğru sürüklendi.

"Oh! Ne yapacaksın?"

Sözleri hırıltı gibiydi, "Seni memnun etmek." diye cevap verdi. İri ve ıslak bedeniyle onu sardı, dudakları onun dudaklarına inerken kaslı kollarıyla onu sardı.

Ve harika hissettirdi.

Bu sefer kaçmadı, onu reddetmedi. Adam dilini dudaklarının kenarına dokundurduğunda, kadın dudaklarını ayırdı ve adamın kendisini tatmasına izin verdi.

Yatakta çıplak bir vampiri öpmemesi için bir neden olduğunu biliyordu ama onu görünce düşünceleri hâlâ karmakarışık.

Dudaklarına karşı, "Zei, bütün bu uzun gün boyunca öpücüğünü arzuladım. Senin yatağında bulduklarımın daha fazlasını arzuladım."

"Dün gece gerçekten ilk kez mi ?"

"Gelmek mi?" diye inledi. "Yüzyıllardır ilk kez." "İyi hissettirdi mi?" Çok mu beceriksizdim? Çok mu Tecrübesiz mi?

"Ah, tanrılar, kadın, çok iyi hissettirdi." Adam kadının dudaklarını yaladı. "Yumuşak küçük avuçların beni kuruttu. Sertleşmeden ellerine bakamıyorum bile." Bununla birlikte, ağzını tamamen aldı, o sert dudaklar onunkini sahiplendi. Dilinin duyulara hitap eden fiskeleri kızın dudaklarını kendisiyle buluşmaya ikna etti.

Kadın hevesle öptü ama adam öpüşmelerini yavaş, şiddetli ve yıkıcı bir şekilde sürdürdü. Bu kadar uzun süre onsuz kaldıktan sonra nasıl bu kadar iyi olabiliyordu?

Hinzır dilinin her darbesi, kızın şevkini ön plana çıkarıyor, onun için çıldırmasına neden oluyordu. Vücudunu onunkine, onun sıcaklığına ve hissedilir gücüne yaklaştırdı.

Elleri kızın belinde miydi? Ah, şalvarı. Oh, gitmiş!

Öpücükleri, kadının yapabileceği gönülsüz protestoları bastırdı. Kalçalarını onun kalçalarının arasına mı sıkıştırmıştı?

Evet! Evet! O görkemli şaft külotunun üzerine bastırdı, uzunluğu göbeğinden sonra monsundan bir marka gibi.

Daha fazla öpücük, daha fazla hareket. Kolları başının üzerindeydi. Bilekleri kısa süreliğine onun yumruğunda mıydı? Göğüslerinde bir his fısıltısı?

Üstünü mü çıkarmıştı? Evet, serin hava göğüs uçlarını gıdıkladı - ta ki göğsünün sıcak, kaygan teni çıplak göğüslerine değene kadar. Öpücüğün içinde inledi.

Adam bir parmağını tangasının kenarına doladığında, aralarında kalan tek engelin bu olduğunu anladı. Başını geriye doğru salladı. Boğuk bir sesle, "Vampir, külotum!" dedi.

"Off! Evet,
sürükleyin ..."
"Hayır, kalsınlar!"

Hayal kırıklığının gürleyen sesiyle kalçalarını esnetti. Ereksiyonu ipeğin üzerinde, kadının mons'unun üzerinde gezindi ve ardında mutlak bir zevk bıraktı.

"Fark etmez. Yine de seni boşaltacağım, dişi." Tam klitorisinin üzerine sürtünen bir hamle daha yaptı. Kadın haykırırken, "Ve yaptığında, adımlı inlemeni istiyorum" dedi.

Derin tondaki sesi ve emredici sözleri kadının her tarafına bir darbe gibi iniyordu. Şaftının sıcak baskısı klitorisine ağır geliyordu. Daha fazla ısı, daha fazla sürtünme için ona karşı sallandı.

Daha fazla şey. Umutsuzca kalçalarını oynattı - tam da adam sırtını çekerken. Penisini aşağıya kayarak kadının girişine doğru ilerledi ve sadece ipek tarafından tutuldu.

Başını kaldırdı ve bakışları kızın irileşmiş gözleriyle buluştu. "Bekle!" Adamın penisinin başı yarığının içine girmeyene kadar yana doğru kıvrıldı. "Çok hızlı! Biliyorsun ben

seks yapamam!"

Alnını onunkine dayayarak, "Senin içinde olmak istiyorum, Bett. Varlığım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok." Belini kavrayarak onu tekrar altına çekti. "Ama beklememiz gerektiğini biliyorum."

"Sana güveniyorum ve güvenimi kolay kolay vermem."

"Bu turnuvarın sonunda, ipeğini koparacağım ve uzunluğumu içine gömeceğim. Şimdilik seks yok. Sadece zevk. Sıra kadınımda. "

Kıçını yayvan parmaklarıyla kavradı, kalçalarını açarak ereksiyonunun tabanını doğrudan klitorisine yerleştirdi. Sonra kollarını onun etrafında sıktı, her santimi birbirine değecekmiş gibi görünene kadar onu sıktı.

Üstündeki adamın ağırlığı mest ediciydi, adamın sıcaklığı kadının içine sızıyordu. Parmakları kıçının kıvrımlarını ısıyor, onu hareketsiz tutuyor, sertliğini tam da arzuladığı yerde tutuyordu. Ona karşı sallanamıyordu, sallanmasına gerek yoktu.

Ona o kadar sıkı bastırılmıştı ki, aletinin zonkladığını, kalbinin karıncalanan göğüslerinde gümbürdediğini hissedebiliyordu.

Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, o hareket ettiğinde ikisi birden hareket ediyordu.

Dudaklarını bir kez daha onunkilerin üzerine indirdi. Bu kez öpücük daha güçlü, daha derindi, sanki dudaklarıyla onu işaretlemek istiyordu.

Kız onun ağzının içinde inlerken, dilleri dans ediyor ve nefesleri birbirine karışıyordu. Neredeyse birbirlerine yapışmışlardı ve kadın onun bedeninin daha da yakın olmasını istiyordu. Neden daha yakın değildi?

Daha fazla inleme, onun boğuk inlemeleri. Penisi daha da şişmiş gibi hissediyordu. Çok yaklaşıma kadar sürtünme arttı. Başka biriyle ilk orgazmı.

Öpüşmelerini kesti. "Tanrım, kadın! Zaten sınırdayım. Dişlerim keskinleşiyor."

"Um, tamam." Elbette bunu bitirmeleri gerektiğini ima etmiyordu. Çok yaklaşmıştık.

Düzensiz bir sesle, "Bunun ne anlama gelebileceğini biliyorsun, Bett," dedi.

O kadar tahrik olmuş ki kontrolünü kaybediyor. Onun gibi. "Seks yapmadığımız sürece sorun yok."

"Ah, dragă ..." Dudaklarını bir kez daha sertçe bastırarak, dilinin daha cesur darbeleriyle onun ağzını aldı. Kız buluştu

her biri.

Titriyordu, vücudu gerilmişti, orgazm o l m a y a
hazırlanıyordu. Islak mutluluğun eşiğinde-

Sonra kan kokusu geldi.

Şoklar Trehan'ın vücudunda başından ayak parmaklarına kadar aşağı yukarı sarsıldı ve sonra şaftında toplandı.

Dilini koparmış. Zeii mea, doğrudan etten gelen kanı. Öpücüğü akla bal likörünü getirdiyse, kanı da cennetin bir anlık görüntüsüydü.

Mükemmel bir zevk enjeksiyonu damarlarını yaktı.

Ürperdi, dudaklarına karşı hırladı. Aç dilinin ucu daha fazlası için onunkini yaladı, o küçük çentiği aradı.

Daha fazlasını ararken bile bunun ne kadar tabu olduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. Bir sapkınlık mı?

Hayır, bağlantı! Onun özünü paylaşmak saf hissettiriyordu. "Dulcea!" diye inledi öpücükler arasında. "Çok tatlı." Bu nasıl yanlışı olabilirdi ki? Birleşme duygusu neredeyse cinsel birleşme gibiydi.

Ama o ayrıldı. "Kanımın tadına baktın mı?"

Bir damla kıpkırmızı alt dudağını boyayarak onunla alay etti.

Gözleri ona kilitlendi, siki daha da sertleşti. "Bana bak, Daciano! Kanımı mı aldın?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. Onun gözlerine bakarken, gözlerinin susuzluktan simsiyah olmuş olması gerektiğini biliyordu. "Evet."

Paniklemiş bir ses tonuyla, "Bir insanın anılarını göremiyor musunuz?" dedi.

Endişesi ona batıyor, canını acıtıyor gibiydi. "Daha önce hiç başkasının kanını almadım."

"Soruya cevap ver!"

"Bu yeteneğe sahip olduğuma inanıyorum."

"Bırakın beni!" Adam onu serbest bırakana kadar ona karşı çırpındı.

Tekrar, ödülümü teslim ediyorum.

Oturur pozisyona geçerek bir kolunu göğüslerinin üzerine sardı ve boştaki eliyle saç örgülerini yüzünden uzaklaştırdı. "Benimkini göreceksin!" Ona tiksintiyle bakıyordu.

Hak edilmiş iğrenme. Tanıdığı herhangi biri de aynısını yapardı. Trehan onun aşağılık bir Horde vampirinden pek de farklı olmadığını düşündü. Ya da Lothaire'den, Dacialıların en düşkününden.

Yine de Trehan onu tekrar tatmadan rahat etmeyeceğini biliyordu.

Bu geceden itibaren, ben gerçek bir vampirim.

Bettina'nın içinde o çiğ, tanıdık ihlal hissi yükseldi. Avuçları, gücünü onun üzerinde serbest bırakmak için kaşınıyordu; onsuz kendini bütün hissetmiyordu.

O geceye tanıklık edebilirdi! Bu düşünceyle neredeyse sallanıyordu. Bir başkasının onu Rune Kalesi'nin sarayının zemininde kırık dökük ve çırılçıplak görmesinin utancı. Kan ve likörle kaplanmış. Kahkahaları hâlâ kanayan kulaklarında çınlıyordu.

Peştemaline uzandı ve aceleyle onu yerine bağladı. Vampirin bakışları onun her hareketini takip etti, üstünü başına geçirirken ona kilitlendi. Ama kadın pelerininini almak için koşuştururken, vampir kıyafetlerine yöneldi ve bacaklarını pantolonunun içine soktu.

"Bu eninde sonunda olacaktı, Bettina. Dişlerimi kontrol edemiyorum, tıpkı sana her yaklaştığımda kendimi sertleşmekten alıkoyamadığım gibi."

Kuru bir ses tonuyla, "Çünkü ben çok baştan çıkarıcı bir sirenim," diye alay etti.

Kaşlarını çattı, "Evet," diye mırıldandı.

Cidden argümanımı baltalıyorsun! "Sana neden güvendim ki? Gözümün önünden kaybolmanı istiyorum!"

"Gidemezsin."

"İzle beni!" Pelerinini sürükleyerek çıkışa doğru yürüdü. Ama çadırın hemen dışında ayakları dondu. Yağmur biraz hafiflemişti ama şimdi sis çorba gibi yoğundu ve görüş mesafesi sıfırdı. En azından onun için.

Eve ulaşmak için o karanlık geçide göğüs germesi gerekecekti. Gözlerinin önünde, gölgeli binalar kımıldadı ve sokakları daralttı. Sokak daha da karanlıklaştı, hava önseziyle yoğunlaştı.

O endişe tohumu yandı. Baş dönmesi tehdit ediyordu. Kalbi kulaklarında çarpmaya, gözleri sulanmaya başladı. Korku, göğsünü havasız bırakan büyük bir çelik yumruk gibiydi.

Kemikleri ağrıyordu, kaburgalarının etini parçaladığı yerde gerçek bir acı ortaya çıkmıştı.

Gövdesinin derisinin, yerinden oynamış kaburgalarının üzerinde, kör bir iğnenin üzerindeki kumaş gibi nasıl gerildiğini çok net hatırlıyordu. Sadece an meselesiydi. Yan tarafına yediği bir tekme iğneyi yukarıya, derisine doğru göndermişti. . .

Elinin tersi dudaklarını buldu. O dördünün ölmesini istiyorum! Neden ölmüyorlar? ?

"Bettina?" Vampir hemen yanındaydı, şimdi sabit ve yeşil olan gözleriyle onu inceliyordu.

Adam ona ihanet etmişti ve kadın onun yanından ayrılmayı bile başaramadı, hışımla giderken çadırın kapağını adamın suratına çarpamadı.

Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum!

"Ne oldu, küçük gelin?"

Safrasını geri yutarak, "Ben Yağmurda yürümekten hoşlanmıyorum."

"Elbette," dedi, yüz ifadesi okunamıyordu.

O biliyor, o biliyor! Tam titremeye başlamıştı ki, kendini şatosunun gizli kapısının dışında buldu. "Beni takip mi ettin?"

"Bett, bir daha asla yalnız yürümek zorunda kalmayacaksın."

Ve sadece bu sözlerle endişesi azaldı. Bu da onu çileden çıkarmıştı! Onu nasıl bu kadar kolay etkileyebiliyordu?

Onun kanını nasıl almış olabilir?

Daciano artık onun hayatından sahnelere tanık olabilir, en kötü anlarını görebilirdi. Onun korkakça ve mantıksız korkularını öğrenecekti.

Sonra kendini azarladı. Onun ne gördüğünü neden umursasındı ki? Tüm mahkeme onu bir kurban, bir acıma nesnesi olarak görmüştü.

Bettina kibrinin öfkesiyle bir ilgisi olduğundan korkuyordu. Bu yakışıklı, sinsi vampirin -ki zaten ona takıntılı görünüyordu- onun düşüşünü görmesini istemiyordu. Çünkü ondan hoşlanıyor, ona ilgi duyuyor, yaptığı her şeyden büyülenmiş gibi görünüyordu.

Cas'ın ona karşı hiçbir çekim hissetmediğini, turnuvaya zaten ölümle damgalandığı için katıldığını itiraf etmesinden sonra ona verdiği yanıt çok iyi gelmişti.

Daciano gibi bir savaşçı onun gerçekte nasıl biri olduğunu gördüğünde -ağlayarak merhamet dilenirken- onu da küçümseyecekti. Onun eksik gelini.

Ve sonra onu bir daha asla böyle deneyimleyemeyeceğim. Bu düşünce nereden gelmişti?

"Dragă," diye homurdandı, "seni kimin incittiğini söyle bana."

Adam parmaklarını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdiğinde, kadın yüzünü çevirdi.

"Pekala. Ama senden bir nimet daha alacağım. "

Trehan çadırına dönmeden önce onun yatak odasından bir ışık yanana kadar bekledi. Yalnız biri için ondan ayrılmak şaşırtıcı derecede acı vericiydi.

İçeride, aceleyle bıraktığı ipek eldivenlerinden birini aldı. Çok ince, çok küçük. Birden fazla şeytan tarafından saldırıya uğramış kırılğan dişisi. Hâlâ acı çekiyordu.

Dışarıda donmuştu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağını düşünmüştü.

Dacia'da o alışılmadık huzursuzlukla, o korkuyla uyandığı günü tekrar tekrar düşünmüştü. Krallığının derinliklerine gömüldüğünde bile onun acısını ve dehşetini bir şekilde hissettiğinden şüphelenmişti.

Artık bundan emindi.

Onu kurtarmak yerine, bir dağın tabutuna kapatılmış, o şehirde, o lanet olası kütüphanede donmuş, onu hiç görmemiş, onu hiç aramamıştı.

Onu kaderine terk ettim. Affedilemez. Kızın kırık yalvarışı zihninde yankılandı. Bir daha olmasın. . . .

Bu gece gelini hakkında çok şey öğrenmişti, onun korkusu hakkında.

-Ve onun arzusu.

Arzusu ona bedeninin -ve sevgisinin- kazanılabileceğini öğretti. Korkusu ona iyileşmek için yardıma ihtiyacı olduğunu öğretti.

Trehan'ın planı artık değişmiş ve genişlemişti. Turnuvayı kazanmak, düşmanlarını bulup katletmek, tutkusundan yararlanmak.

Düşmanlarının yerini tespit etmenin ilk adımı olarak onun kanını almıştı. Hiç anı toplamamış olsa da, kendisinden önceki diğer Dacialılar gibi kendisinin de bir kozaş olduğunu varsayıyordu. Uyuduğunda, onun geçmişinden sahneleri rüyasında görür ve bunları onun bakış açısından yeniden yaşardı.

Tam olarak hangi anısına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Bir kez daha dışarı çıktı ve kızın odasına baktı. Işığı hâlâ bir fener gibi onu çağırıyordu.

Trehan ona kimin saldırdığını bildiğinden şüpheleniyordu; eğer anılarını rüyasında görebiliyorsa, kristali onları bulmak için kullanması da mümkündü. Hiçbir uçak Trehan için güvenli değildi, hiçbir saklanma yeri çok uzak değildi.

Bir suikastçının kadınına yanlış yaparsan, sana bunu ödetir.

"Abaddonlu Bettina"-yukarıya, kulesinden bile daha yükseğe baktı-"düşmanlarının günleri sayılı."

"Vay, vay, vay. Prenses dışarıda geziniyormuş," dedi Salem, prensesin sütlerine dönmesinden birkaç dakika sonra.

Kahretsin. Geceki olayların etkisinden henüz kurtulamamıştı. Dudakları muhtemelen hâlâ öpücükle şişmiş, saçları her zamankinden daha da dağınıktı.

"Dikkatli ol, yoksa ünlenirsin." Kıkırdadı. "Yakında sen de benim kadar kötü şöhretli olacaksın."

"Peki tam olarak ne ile ün salmıştınız?"

Bir kahkaha daha attı. "Ne kadar iyi görüldüğüm için. Ve ne kadar iyi olduğum için-"

"Tamam o zaman! Her şey yolunda," dedi Bettina aceleyle. Banyo zamanı daha da tuhaflaştı.

"Sana mesafeli ama gizemli bir omuz silkme hareketi yapıyorum, sevgilim."

Gözlerini devirdi. "Bütün gece dışarıda casusluk yapacağını sanıyordum."

"Oh, öyleydin. Örneğin, seni vampirin çadırında gördüm, kızışmış bir yılan balığı gibi onun çıplak vücuduna karşı kıvranıyordun."

"Bir yılan balığı mı?" Ne kadar çekici bir görsel. Evet, cinsel açıdan eğitimsiz. Ama vampir hiç şikâyet etmemişti. Hayır, övgülerle doluydu. "Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun?"

"Ben haber yapmam, sadece rapor ederim." "Şüphesiz Raum'a bildirmişsinizdir?"

"Henüz yapmadım. Yapmamak için bir neden var mı?"

Adım atmaya başladı. "Müttefik olduğumuzu sanıyordum." Maskesini ve eldivenlerini vampirin çadırında mı bırakmıştı? Kahretsin! "Ve bu Daciano için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Hayır mı? Bunu saçındaki lanet düğümlere söyle."

"Salem! Vampirle, Caspion'un canını bağışlarsa onu görmeye gideceğime dair bir anlaşma yaptım."

"Zavallı Cas'i kurtarmak için bir vampirle mi uğraşıyorsun? Vay canına, çok asilsin. O anlaşılmaya biraz daha yaklaşırsaydın, çaresi kalmayacak şekilde sıçmış olacaktın. Bakire olman gerektiğini hatırlıyor musun? Ve gördüğüm kadarıyla, Daciano kayma yolundaydı."

Ne kadar yaklaşmıştı. . . . "Bilmek zorundayım, Raum'a söyleyecek misin?"

"Zarar yok, faul yok. Şimdilik. Eğer sülûkle tekrar karşılaşmazsanız, görünmez ağzımı kapalı tutacağım."

"Sorun değil." Daciano'nun onun kanını aldığına hâlâ inanamıyordu.

Daha mı kötü? Onunla ilgili asıl sorununun muhtemelen kibir olduğuna inanamıyordu.

Belki de o geceyle ilgili anılarını görmeyecekti. Belki de hiçbir şey görmeyecekti - çünkü yarın ringde ölecekti. "Bekle. Onu görüp görmemem neden umurunda?"

"Telekinetik yumruklarımı çekecek biri değilim Prenses, bu yüzden size doğrudan söyleyeceğim. Casusluk gecemden sonra, Goürlav'ın yeni centilmeniniz olacağına ikna oldum. Bu da kirazınızın koparılması anlamına geliyor."

Primordial ile evlenme düşüncesi tüylerini diken diken etti. Kara Dadı Bettina seçeneği pencereden uçup gidecekti. Gücü geri gelse bile Goürlav'ı alt etmeye yetmeyecekti. Hele de yeni restore edilmiş ve deneyimsizken. "Onu kimse yenemez mi?"

"Sıfır zayıflık buldum. Sıfır, hiçbir şey. Şebekedeki bağlantılarımdan hiçbiri de bir şey bilmiyor" dedi. "Bu gece yuvarlanan kafaları gördünüz. Birinin onu almak için ne kadar kan dökmesi gerektiğini bir düşünün. Fıçılar dolusu. Bir Çocuk Terörleri lejyonu ortaya çıkarırdı."

"Morgana'yı ikna edeceğim. Kullanabileceğimiz bir çeşit büyü olmalı."

"Bunu sen yap. Bu arada ... o sülûkle gerçekten ilgileniyordun."

İçine mi? Onun ısrarcı şaftına karşı orgazm olmaktan bir saniye uzakta olduğu zamanki gibi mi?

Öpüşürken kendi kanının tadına baktığı ve bir an için bunu yapmayı düşündüğü zamanki gibi mi? "Ben sadece Caspion için oradaydım."

"Evet, Cas'la ilgili düşüncelere dalmış gibi görünüyordun. Bu arada, şu iblisin benim gözümde bir kademe yükseldi."

"Oh, kazık çakması dün gecedен daha mı şiddetliydi?"

"Hayır. Eve gitti. Tek başına."

İkinci gece. Gece yarısını çoktan geçmişti. Yine sarhoştum.

Bettina ziyafet masasının üzerine eğilmiş, başını ellerinin arasına almış, diğer elinde de bir kadeh şarap tutuyordu. Onlarca saat boyunca dövüş izlemekten gözleri buğulanmıştı.

Şimdiden öl, diye içten içe yüzüncü kez ağladı.

Etrafına baktı ve sarhoş olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti; Rune'un tamamı nadir görülen bir formdaydı.

Gün batımından beri içki içiyorlardı ve şeytani içki onları etkilemeye başlamış, bir sarhoş kıyameti gibi kalabalığın üzerine çökmüştü.

Başlangıçta, ring birkaç farklı kafese bölünmüştü, böylece daha az tanınan yarışmacılar arasındaki maçlar aynı anda yapılabilecekti. Yine de tamamlanması asırlar sürmüştü. Gece yarısı, muhafızlar Goürlav, Daciano ve Caspion gibi ağır sıklet yarışmacıları hazırlamak için iç kafesleri kaldırmıştı.

Krallığın hemen hemen tüm kadınları "Abaddon'un sarı saçlı oğlu" etrafında toplanmıştı. Hatta erkekler bile.

En son Cerunno ile dövülecekti ve bütün gece diken üstündeydi. Sırada Goürlav'ın maçı vardı, Daciano'nun dev trolle karşılaşması da onu takip edecekti.

Tüm yarışmacılar gibi onların da saatlerce kutsal alanda beklemeleri gerekiyordu.

Morgana çoktan kendi zel Sorceri düzleminde bulunan kalesine dönmüştü. Başlarda iki maça katlanmış, korkunç sonlarda bile genişçe esnemişti. Bettina'nın Sorceri ismine layık olacak kadar açık saçık giyindiğinden emin olduktan sonra Inferi'leriyle birlikte portaldan uzaklaşmıştı.

Ring değişimi sırasında Bettina, Raum'un iki güzel periye sahne arkasında eşlik ettiğini görmüştü.

Bu da onu masada yapayalnız bıraktı. Galipier maçlarından sonra gelip onu ziyaret edebilirlerdi, ama hep gittiler ve ziyafette ona asla katılmadılar. Her biri birkaç gün içinde onunla evlenmeyi planlıyordu; hiçbiri onu daha yakından tanımak için çaba göstermedi.

Biri hariç. Hayal edebileceği en görkemli vücuda sahip bir vampir, ona şimdiye kadar tanık olduğu en erotik görüntüyü sunmuştu.

Cas bugün gün batımında ortaya çıktığında, onun gözlerinin içine zar zor bakabilmişti.

Bir gece önce eve yalnız gitmiş, Daciano'nun ağzının içinde inlerken aralarındaki ilişkiyi yürütmeye çalışmıştı.

Ama tekrar baştan ıkarılmayacaktı. Bu gece, o ve Cas yeniden başlamışlardı. . . .

Yeniden doldurulması için el salladı ve omzunun üzerinden diğer ziyafetilere baktı. Tribün yine zırhlı iblisler ve altın giysili Sorceri'ler arasında bölünmüştü.

İblis tarafında, masa domuz, kuzu, yaban domuzu ve geyik eti tabaklarıyla doluydu. İblis birası fıçıları doluydu.

Ancak Sorceri'lerin çoğu katı vejetaryenlerdi. Onların yanında meyve ve sebzeler özenle hazırlanmış tabaklarda ve kulelerde yer alır, kristal srahilerden tatlı şaraplar akardı.

Bettina kesinlikle onların masasını tercih ediyordu. Gençken bir iblis gibi yemeye çalışmış, tebaasıyla ortak bir yönü olmasını istemişti. Bunda da başarılı olmuştu.

tıpkı boynuzlarını büyütürken, güçlenirken ya da iz sürmeyi öğrenirken olduğu gibi.

Hey, en azından ben çağrılabilirim!

İki grup ne kadar farklı olsa da, her iki taraf da soslanmıştı. İblisler hizmet eden kızları açıkça mıncıklıyordu. Sorceri'ler ise binlerce şey söyleyebilecek nazlı bakışlarıyla flört ediyorlardı.

Sonuncuların çoğu şarabın tadını çıkarmak ve aynı zamanda yeni favorileri olan Gölge Prensi'ni izlemek için kalmıştı.

Bettina'nın yorgunluğunun büyük bir kısmından, gün boyunca aralıksız uyumasından o sorumluydu. Uykuya ilk daldığında, her zamanki kâbusunu görmüştü; ancak daha sonra rüyalarının konusu ve doğası değişmişti.

Hayallere dalmışken, zihni onunla geçirdiği geceyi tekrar tekrar canlandırdı. Sonsuz öpücükleri ve kaygan sıcak teni yeniden yaşadı. Karşısında sadece ateş ışığında duran o adamın görüntüsünü hevesle tekrar ziyaret etti.

Defalarca orgazmın eşiğinde uyandı.

Şehvetli bir işkence günü. Yine de Daciano'nun ondan istediği son şok edici iyilik yüzünden bu konuda hiçbir şey yapamamıştı.

Kendine dokunma.

Şaşkına dönmüştü. "Pardon?"

"Gün boyunca, eğer ihtiyaç hissedersen, harekete geçme. Senden istediğim iyilik bu. O zaman bana sadece iki iyilik borçlu olacaksın."

"Bunu neden istiyorsun?"

"Böylece benim seni arzuladığım gibi sen de beni arzulayacaksın." "Daha fazla komplo, daha fazla plan?"

"Ödül bu kadar değerliyen . . ."

Şehvetli. İşkence.

Onu öpmüş, tahrik ederek boşalmanın eşiğine getirmiş, sonra da rahatlamasını yasaklamıştı. Bu gece onunla nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu.

Belki de trolün tarafını tutmalıyım.

Trehan maçına başlamak istiyordu, böylece bitirebilecekti. Sonunda Goürlav'inkinden sonra o da yaklaştı.

Gelinini bir kez daha görmek, dn geceki son pazarlıklarında üzerine düşeni yapıp yapmadığını anlamak istiyordu.

Turnuva başladığında onu sadece bir anlığına grebilmişti. Gözlerini ona dikmiş, özellikle sinirli görünüyordu - cinsel açıdan tatmin olmuş bir kadının tavrı değildi bu.

Yine de Trehan onunla konuşamamıştı, sözleşmesi gereği bu nemli yeraltı mezarlarında diğer yarışmacılara katılmak zorundaydı.

Smks taşlardan su sızıyordu. Koboldlar tısıyor ve uzaklarda koşuşturuyordu. Duvarlara derme çatma banklar oyulmuştu. Erkek sesleri bu labirentte yankılanıyordu, korku ya da kabadayılıkla karışık sesler.

Trehan rakiplerine hiçbir şey söylemedi, onun yerine geçirdiği günü yeniden yaşadı - ihtiyaç ve inkrla dolu bir gün.

Henüz onun anılarına erişememişti, çünkü uyumamıştı. Ondan uzakta huzursuz bir şekilde, sadece gün batımına kadar onu uyurken görebilmek için odasına dönmüştü. Onu huzursuz bir uykuda bulmuştu, bir kabus ona eziyet ederken kaşları çatılmıştı.

Onu sisle sararak, perdeli yatağının karanlığında gizlice yanına uzanmıştı. İpek saçları ipek çarşafların üzerine dökülmüş, dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde ayrılmıştı.

Onun yüzüne bakarken, sanki yüzyılların özlemi tek bir anda ortaya çıkmış gibi bir duyguya kapılmıştı:

Onu sisler içinde, korumam altında istiyorum. Onu yatağımda istiyorum, içine girdiğimde o ışıltılı gözlerle bana bakmasını istiyorum. Kulağımda onun zevk çığlıklarını ve dilimde onun kanını istiyorum. . . .

Ama sonra rüyaları şehvetli bir hal aldı. İnce kollarını başının üzerine kaldırdı, bacaklarını açtı, kaaları sallandı, sallandı ... ta ki karanlıkta bir sesle uyanana kadar

Nefes nefese, bir adımdan daha az mesafede olduğunu bilmeden.

Dişlerini de şaftı kadar sert ve kontrolsüzce fırlatmıştı. İkisinin de kızın içine gömülmesini istemişti.

Geçmişte, Horde vampirlerinin dengesiz saldırılarla kan aldıklarını gözlemlemişti. Söylemeye gerek yok, kurbanlar bundan hiç hoşlanmamıştı. Peki ya Trehan Bettina'nın kanını yavaşça, özenle alırsa?

Bir erkeğin ısırtısından zevk aldığı söylenen dişiler vardı. "Benim dişi olabilir mi?" diye merak etmişti. Mükemmel bir takas olurdu. O bana kan verecek, ben de onu boşaltacaktım. . . .

Bu düşünce karşısında ona uzanmamak için kendini zor tuttu. Ama ona zaten kızgındı. Onu yatağında bulmak öfkesini daha da arttıracaktı. Bu yüzden yumruklarını sıkıp onunla birlikte acı çekmiş, kendi kendine bu akşam ona çok ihtiyacı olacağını ve bunu kendi yararına kullanabileceğini söylemişti.

Tekrar uykuya daldığında, aynı şey tekrar tekrar olmuştu.

Rüya ekemezdi -rüya iblisi değildi- ama görünüşe göre sis onu aklına getirmişti.

Trehan umuyordu. Eğer o küçük aç iniltilerin Caspion için olduğunu düşünseydi bile ...

İyice uyandığında, titreyen bedenini okşamaktan kendini alıkoyup alıkoyamayacağını merak ederek kendini gitmeye zorlamıştı. Banyo sırasında seksine mastürbasyon yapmaktan.

Narin soluk parmaklar pembe ete karşı.

Sertleşmeye başladığında -bu iğrenç yerde bile- başını salladı. Odaklan, Trehan! Elindeki göreve konsantre ol. Rakiplerini incele.

Pis koridora baktı, bakışları trolün üzerindeydi. Devasa bir sopayla silahlanmış olan yaratık iriydi ama hantaldı, vücudunda bir metre uzunluğunda kıllar vardı. Pek de tehditkâr sayılmazdı. Yine de Trehan arbede sırasında fark etmişti

silahlar o kıllara çarpıp parçalanmıştı. Titanyum kadar güçlü olmalıydılar ve düzinelercesi boğazından filizlenmişti.

Trehan aralarında bir parça boşluk gördüğünü düşündü. Aslında kılıcını mükemmel bir şekilde kesmesi gerekiyordu; yassı bıçağının genişliğindeki bir açıklıktan.

Eğer ıskalar ve kılıcı kırılırsa, trolün bedenini kafasından nasıl kurtarabileceğini bilmiyordu.

Tek atış.

Zihinsel bir omuz silkmeye Trehan dikkatini Goürlav'a çevirdi, bir zayıflık sezmeyi umuyordu. Ancak iblis sadece bir duvara yaslanmış, gözleri kapalı, derin ve eşit nefes alıyordu.

Trehan, iblisin bedeninin savaş için yaratılmış olduğu gerçeğinden başka pek bir şey anlayamadı. Dalgalı bir kemik tabakası kalbini kaplıyordu; çenesinden aşağı sarkan dişleri boynunu bir kalkan gibi koruyordu. Üç çift boynuz sadece daha fazla koruma sağlıyordu. Yeşil göz kapakları bile kalındı ve birçok pullu kıvrımla iki katına çıkmıştı. Tüm zayıf noktaları korunuyordu.

Tek bir damla kan dökmeden ölümsüz bir ölüm darbesi nasıl indirilir?

Bir çözümü olmalıydı. Her muammanın bir çözümü vardır. Bunu kütüphanemde araştırmak için neler vermezdim. Avucunu ensesinde ovuşturdu, bir başkasının bakışlarını hissetti.

Caspion beni inceliyor. İnanılmaz derecede genç olmasına rağmen -Bettina'dan çok da büyük değildi- iblis yeteneksiz değildi. Trehan onun turnuvada çok ilerleyeceğinden şüpheleniyordu.

Zayıf yönlerimi ortaya çıkarmaya mı çalışıyorsun, whelp?

Geçmişte Trehan'ın çok az şeyi vardı. Güneş tenini yakmakla tehdit ettiğinde, her zaman sise dönüşebiliyordu. Şimdi ise bu yeteneğini gizli tutmak zorundaydı. Neyse ki yarı iz sürme yeteneğine de sahipti: Görünür olmaya yetecek ve saldırmaya hazır olacak kadar kendini gösteriyor ama yine de güneş ışınlarının içinden geçmesine izin vermiyordu.

Hayır, Trehan'ın en büyük zayıflığı onun için yepyeni bir şeydi: Geline yönelik herhangi bir tehdit.

Caspion o anı seçerek onun önüne geçti. "Sık sık masum genç kadınlardan faydalanır mısın, yaşlı adam? Yatak odalarına mı giriyorsun?"

"Sonsuzlukta bir tane bile değil." Trehan ona sinir bozucu bir böceğe bakar gibi baktı. "Bana karşı yersiz bir öfke hissediyorsun. Sana hiçbir şey yapmadım. Henüz."

"En iyi arkadaşımın ve müstakbel eşimin odasına gizlice girip onu tehlikeye attın."

"Müstakbel eş mi?" Öfkeni kontrol et Trehan, yoksa o seni kontrol eder. "Kaderindeki iblis eşin senin başka biriyle evlenmen hakkında ne düşünüür?"

"Sen bir pisliksin, Daciano. Bettina'nın senden nefret etmesine şaşmamalı."

Benden nefret mi ediyor? "Yani onun senin olmadığını biliyorsun. Bana girmeyi planlamadığınızı söylemişti; birkaç günlüğüne kılıcımdan kaçmak için mi fikrinizi değiştirdiniz?"

"Onun için girdim. Ve onunla ilk kez yatana kadar benim olup olmadığını bilemeyeceğiz."

Birlikte olmaları fikri Trehan'ı öfkelenlendirdi. Onun bu sözleri Caspion'a söylediğini hayal ederken dişleri keskinleşti: Bana her şeyi yapabilirsin.

Sakin ol! Kontrol! "İkimiz de bu turnuvadan canlı çıkamayacağını biliyoruz evlat. İlk turda senin lanet olası hayatını kurtarmak zorunda kaldım. O zaman seni öldürebilirdim."

"Bunu kontrol altına almıştım!" Boynuzları saldırganlıkla dikleşti. "Ve bana yardım etmenizin tek nedeni beni kendiniz öldürmek istemeniz."

Trehan sadece Bettina'ya avantaj sağlamak için yardım etmişti. Dün geceyi düşününce, bunu yine yapardım. "Şu anda seni kendim öldürmeyi çok istiyorum."

"Bunu yaparsan Bettina'yı mahvedersin."

"Bu üzücü bir durum. Neyse ki sizin de belirttiğiniz gibi genç. İyileştikten emin olacağım." Neden ona yem atıyorum?

"O beni seviyor. Her zaman da sevecek. Senin gelinin olabilir ama asla karın olmayacak."

Trehan kılıcının kabzasını kavradı, içinde öfke yanıyordu.

Öfkenizi kontrol edin. İçgüdülerinizi kontrol edin.

Mantıklı aklı, Caspion'un Bettina üzerinde kadersel bir hak iddia etmediğini biliyordu. Bu konuşmadan sonra Trehan, iblisin ona karşı aşk hissetmediğini de biliyordu -en azından romantik bir aşk.

Ama öfkeli içgüdüleri hâlâ tatmin olmak, ceza olarak hızlı bir ölüm talep ediyordu. Bettina'yla karşılaştığından beri Trehan'ın içinde daha önce hiç bilmediği bir vahşet vardı.

Kontrol. Kontrol. Nefes al. Nefes verin.

O sırada korna çaldı. Caspion'u görmezden gelen Trehan dikkatini bu turda genç animus iblisiyle dövülecek olan Goürlav'a çevirdi.

Goürlav iri bedenini ayağa kaldırdı. Başlangıçta yavaş mı hareket etmişti? İlkel eklemleri gıcırdamış mıydı?

Yoksa zayıflık numarası mı yapıyordu?

Goürlav iz sürmek yerine kutsal alandan ringe doğru tepindi, boynuzları on iki ayak yüksekliğindeki giriş kapısının üstünü kazıyarak kayayı oydu. Boynuzlarında iz yoktu.

Animus iblisi kurşuni ayaklarıyla onu takip etti. Erkeğin solgun yüzünü ter kaplamıştı. Demir kapı arkalarından kapandığında, mesanesinin kontrolünü kaybetti.

Trehan maçı izlemek için kapıya doğru ilerledi. Caspion sinirli bir ses çıkardı ve onu takip etti.

Ringin hemen dışında, Rune'un askerlerinden oluşan bir grup toplanmış, Goürlav'ın kanından Çocuk Dehşetleriyle savaşmaya hazırlanıyordu. Zahmet etmelerine gerek yoktu.

Maç nasıl başladıysa, öyle de bitecekti.

Goürlav tek bir darbeye rakibini taşaklarından kafa derisine kadar doğradı. Bir başka kılıç darbesi kurbanının kafasını ikiye ayırdı.

Goürlav gökyüzüne korkunç bir kükreme gönderdikten sonra ortadan kayboldu, muhtemelen yönettiği cehennem boyutuna geri döndü.

Trehan Caspion'a baktı ve genç adamın gözlerinin kısılmış, yüz ifadesinin kararlı olduğunu gördü. Trehan onları hayal etti

İkisi de tek bir düşünceyi paylaşıyor: O yaratığı Bettina'dan uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Sırada vampirlerin maçı vardı.

Rune'un muhafızları Goürlav'ın olgun bir meyve gibi ikiye bölünmüş rakibinden geriye kalanları temizledikten sonra Daciano ve trol ringe girdi.

Vampir tamamen siyah giyinmişti, yine pahalı olduğu belli olan özel dikim parçalar giymişti. Bu giysilerin altında ne sakladığını sadece Bettina biliyordu.

Eşsiz kılıcı yanındaydı. Tek soğuk silahı.

Trolün boyu en az bir düzine metreydi ve üzerinde Bettina'nın o güne kadar gördüğü en büyük ve en iğrençoga benzeyen bir şey vardı. Çivili kuyruğunu saldırgan bir şekilde yere vurdu ama Daciano rakibini görmezden geldi, onun yerine masasında yalnız olan Bettina'ya baktı.

Dudakları niyetle incelmmişti; artık ne kadar şehvetli olabileceklerini biliyordu.

Bettina, o elektriksel heyecan vücudunda dolaştığında bile şaşırmadı. Bu yüzden onu görmezden geldi ve yüzünü büyük boy kadehinin kenarının arkasına sakladı.

Kapı kapanır kapanmaz trol sopasını vampire doğru kaldırdı ve ağzından şu sözler döküldü "Seni deşeceğim ve bağırsaklarınla besleneceğim! Kafanı alacağım ve bir şeker gibi emeceğim!"

Boru sesi duyuldu. Trol hemen savruldu; Daciano sola doğru çalım atıp darbeden kurtuldu.

"Sonra da gırtlığından höpürdeteceğim!"

Daciano sağı doğru hareket etti ve o kadar hızlı vurdu ki kılıcının parıltısını göremedi.

Kan, trolün kıllı boynunun etrafından kıpkırmızı bir eşarp gibi sızmaya başladı. Vücudu ve kafası yıkılmış bir binanın zarafetiyle yere çakılırken yaratığın yüzünde şok ifadesi vardı.

Kalabalık sessizliğe gömüldü. Etrafındakilerin sanki dövüşü doğru görmemişler gibi gözlerini kırptıklarını gördü. Daciano rakibini tek bir darbeyeyle yere sermişti ve tertemiz giysilerinde bir damla bile kan yoktu.

Sersemlemiş bir anın ardından Sorceri alkışladı.

Vampir yine Bettina'ya resmi bir selam vererek ödülü kabul etti.

Kaşlarını çattı. Onun üzerindeki etkisinden hoşlanmıyordu, o tamamen kendine hakim görünürken vücudunun kontrolden çıkmış gibi hissetmesinden hoşlanmıyordu.

Kılıcını trolün togasına sildi, kınına soktu ve Bettina'ya doğru ilerledi. Onun yanındaki koltuğa oturduğunda, tribündeki Sorceri'ler yine tezahürat yaptı. Tezahüratların kendisi için olduğunu anlaması bir anını almış gibiydi.

Boynundaki kaslar gerildi, tedirginliği fark ediliyordu.

Ölümden başka bir şey olmayan gizli suikastçı hızla ünlü biri haline geliyordu. Bu onun için ne kadar tuhaf olmalıydı. Bettina omzunun üzerinden diğer Sorceri kadınlarının bariz bir çekicilikle ona baktığını gördü.

Bu da onu kızdırdı. Sebepsiz yere!

Elini tuttu, avucuna nazik bir öpücük kondurdu ve kızın nefesini kesti. Kulağına mırıldandı, "Gün boyunca bir nimetten yararlandın. Aferin kızıma."

Bu kadar açık mıydı? Yanaklarının kızardığını hissetti. Boğazını nazikçe temizleyerek sordu: "Bir vampir ziyafete mi katılıyor? Tam olarak ne yemeyi düşünüyorsun?"

Adamın için için yanan bakışları kızın boynuna indi. Az önce dilini bir dişinin üzerinde mi gezdirmişti?

Neredeyse titriyordu. "Bir daha kanımı almayı aklından bile geçirme. Sana hâlâ kızgıyım."

Doğrusu, bunun için fazla öfke toplayamadı. Onu uyarmaya çalışmıştı ve bu boynunu delmek gibi bir şey değildi.

Dün geceden beri, onu kaçırdığı için duyduğu öfke yerini ... meraka mı bırakmıştı? Hatta belki de gıdıklanmaya? Ne zaman onun tadına verdiği tepkiyi hatırlasa, yasak bir heyecan duyuyordu. "Dulcea!" diye inlemişti. Tatlı.

Eğer anılarını topladıysa, zarar çoktan verilmişti. Kendine bir kez daha "Dökülen kan için ağlama" dedi.

Belki de sadece sarhoştı.

"Özür dilerim, Bettina. Senin üzerinde çok az kontrolüm var."

Ben, Ucube Bettina, asırlık bir vampirin kontrolünü kaybetmesine neden oluyorum. İç çekti. Lezzetli.

"Bu ziyafete gelince, yiyebilirim," dedi. "Ve şarap içebilirim." Kadehini aldı ve geri vermeden önce bir yudum içti. Tescilli. Algı gerçekliktir. "Seni daha rahat hissettirecekse ikisini de yaparım."

Daciano bu akşam yine yakışıklı ve asil görünüyordu. Bağışıklığı vardı. Öyleydi. Kahretsin, Cas'la yeni bir başlangıç yapacaktı. Şu andan itibaren.

Bu vampirin daha fazla şüphe uyandırmasına izin vermeyecekti. Çünkü bugün Caspion'u banyodan çıkar çıkmaz hayal etmeye çalıştığında koyu yeşil gözler, siyah saçlar ve vampir şehvetiyle kıvranan yontulmuş bir vücuttan başka bir şey görmemişti.

Daciano ona izin verirse, kendi kalbinden şüphe etmesine neden olabilirdi! "Rahat mısın, vampir? Aramızdaki farklılıkları kapatmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

Telaşla o geceki programa göz attı. Bir sonraki dövüş iki ateş iblisi arasındaydı. Bu karşılaşmayı kimin kazanacağı umurunda bile değildi. Aslında umurunda olan tek rauntlar Cas'ın, vampirin, Goürlav'ın ve garip bir şekilde Lykae'ninkilerdi.

Kurdun içindeki canavarı neden dizginleyemediğini anlamıyordu. Daha önce tanıştığı tüm Lykae erkekleri

şehvetli bir çekicilik, hınzırca sırıtan ateşli İskoçlar ve zekice imalardan oluşan bir repertuarla dolup taşıyordu.

Ama bu yaratık acı ve kafa karışıklığıyla dolup taşıyordu. Daha önce bir öfke iblisiyle yaptığı maçı kazandığında, iblisin cesediyle beslenmeye başlamıştı. Pelerinli büyücüler Lykae'yi uyuşturup götürmüşlerdi. İşleyicileri. İğrençler.

Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gücsüz kraliçe. Birden fazla açıdan.

Yeniden doldurmak için el salladığında Daciano kaşlarını çattı. "Her zaman bu kadar çok mu içersin?"

"Hayır, ama sizi rahatsız ediyorsa, daha sık içeceğim." Görevliye teşekkür etti.

"Bunu kendi avantajıma kullanabilirim."

Kadehinin kenarında, "Oh, peki bu nasıl?" dedi. "Yakında göreceksin. Şimdi, söyle bana, hangi yaratılışa sahipsin Bu akşam?" diye sordu, elini kaldırıp işaret parmağındaki büyükçe yüzüğü inceleyerek.

Normalde insanlar gözlerini kaçırsa bile her fırsatta ölümcül lüksünden bahsederdi ama "Standart toksin dağıtımı" diye açıklarken sesi soluğu kesilmişti. Bandın alt kısmında açılır kapanır bir hazne oluşturmuştu.

Çoğu Sorceri en az bir zehir yüzüğüne sahipti. Onun türü yetenekli toksinleyicilerdi ve zanaatlarını icra etmekten çekinmezlerdi. Daciano için işlevini gösterdi, avucunu yukarı çevirdi ve dolu toz kuyusunun kapağını çevirdi.

"Yani bunu birinin içkisine mi atacaksın?"

"Evet, ya da bir öpücük üfler gibi zehri birinin gözlerine üfleyebilirim." İşte tam da bu yüzden üflenmiş bir öpücüğü taklit etmek Sorceri için iğrenç bir hakaretti.

"İşçilik kusursuz." Gururlu görünüyordu. Ancak daha sonra yüz ifadesi şehvet dolu bir hal aldı, sanki gururu sadece arzusunu kamçılıyordu. "Birini zehirlemeyi mi planlıyorsun?"

"Bir sülük kısa listeye giriyor."

"Benim zeki büyücümün dili bu akşam biraz ekşi." Daha da yaklaşarak kulağını tırmaladı, "Oysa dün gece o kadar tatlıydı ki."

Kendimi hayran bırakmayacağım. Şarap! Yut.

"Çadırıma geri dön." "Bunu neden yapayım ki?"

"Bir süreliğine orada eğlenmişsiniz."

Hoşuna gitti mi? Az bile söyledim. Bir süre için şehvetten çılgına dönmüştü. Adamın sert ve nemli göğsünün göğüslerine değdiğini hatırlamak bile göğüs uçlarının bandanalı bluzunun altında gerilmesine neden oluyordu.

Görünüşe göre fark etmişti, çünkü "Ve hala senin sıran, Bett" demeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Dönmek mi? Ne yaptı- Ah! Kızardı, keşke dar bir haydut tarzı maske yerine yüzünü tamamen örtseydim diye düşündü. Pembe yanakları herkesin görebileceği şekilde sergileniyordu. "Beni utandırmayı seviyorsun."

"Ben bir vampirim, doğal olarak kanın yanaklarını ısıtmasına bayılacağım." Kız daha geri çekilmeden, adam parmaklarının ucuyla maskesinin altını sıyırdı. "Bu çok güzel. Sen çok güzelsin."

Yalan söyleyemez. Bekle, maskeden bahsetmişken. "Çadırında bir şeyler bıraktım. Onları geri almam gerek."

"İmkansız."

"Yaveriniz onları bulabilir!"

"Elimde güvende kalacaklar." Onlardan ne isteyebilir ki-

"Uyurken rüyanda beni mi gördün?" diye sordu.

Kadın irkilerek ona baktı. "Ne? Hayır!" Dudakları kıvrıldı. "Yalancı."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Anılarımı rüyanda mı gördün?"

"Uyumadım. Seninle tanıştığımdan beri uyumadım." "Bu turnuvarınız için iyi değil."

"Beni dövüşürken gördün. Herhangi bir kötü etki gördün mü?" "Sen kibirlisin."

"Ben Dacian'ım. Biri olmadan diğeri olmaz."

Bugün uyumak yerine ne yaptığını merak etti. Kendisini ereksiyondan kurtaracak başka birini mi bulmuştu? Caspion'un geçmişteki örneğine bakılırsa, erkeklerin her gece mutlaka seks yaptığını varsayıyordu. "Peki gündüz saatlerinde kendini nasıl meşgul ettin?" Ses tonu sert miydi? Kadehini kaldırdı.

"Günü gelinimle geçirdim."

Neredeyse şarabı boğazında düğümleniyordu. "Ben uyurken odama gelmeye cesaret edemezsin!"

Sadece kaşlarını kaldırdı.

"Bariyer büyüm hiçbir işe yaramıyor mu?" Vrekener'lerin hüküm sürdüğü gökyüzünde korumasız yaşamak harika!

"Kusurlu. Ancak başkaları için yeterli olacaktır."

"Peki bugün benimle tam olarak ne yaptın?" Sadece hayal edebiliyordu. Rüyalarının onu nasıl etkilediğini görmüş müydü?

"Yanına uzandım ve acını paylaştım. Arzuluyorsun, dragă," diye homurdandı, aksanlı sözleri onu eritti. "Benimle gel ve çığlık atana kadar seni tatmin edeyim."

Zihni yeniden bulanıklaşmaya başladığında, başını sertçe salladı. "Caspion bir sonraki kızışmada dövüşmek üzere. Onu asla desteksiz bırakmam."

Acı bir k a h k a h a . "Onun kadın hayranları kalabalığı onu desteklemek mi?"

"Daha sonra bana eve kadar eşlik edecek. Bir randevumuz var."

"Randevu mu?" Daciano ısırdı. "Onunla aranızda hiçbir bağ yok. Bunu anlamakta güçlük çeksem de, o seni benim istediğim gibi istemiyor."

Yine, bu kadar açık mıydı? "Bunu neden söyledin?" Herkes görebiliyor muydu?

"İki gece önce bir genelevdeydi. Dacia'da her gece yeni bir hizmetçisi vardı."

"Caspion ve ben yeniden başlıyoruz. Bugün bunu konuştuk. Şu andan itibaren bizi nişanlı olarak görüyor. Bu nedenle onu burada bekliyor olacağım."

"Ve benim körüklediğim bir tutkunun tadını çıkarmadan önce lanetleneyeğim."

"Bu masadan kalkmayacağım, vampir." Ne kadar baştan çıkarıcı olursan ol. "Eğer beni çadırına kadar takip etmeye çalışırsan, sana göstermediğim silahlarla tanıştıırırım." Birincisi bileğine bağlı bir hançer.

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Bu da ne demek-" Vampirin nasırlı avucunu dizinde hissettiğinde irkilerek doğruldu. Onu uzaklaştırmaya çalıştı ama vampir çok güçlüydü. Bacaklarını birbirine kenetlemekle yetinmek zorunda kaldı.

"Görünüşe göre seni burada memnun etmek zorundayım."

"Kes şunu!" diye tısladı adam kalçasının üzerinde tembel daireler çizmeye başladığında.

"Çok yumuşak bir cildin var büyücü. Türünüzün tüm dişileri bu kadar yumuşak mı?"

"Git öğren. Senin . . . Gelinin sana izin veriyor. Beni yalnız bırak."

Onun dokunuşunu istemiyordu; anlaşılan vücudu aynı fikirde değildi. Meme uçları daha da sertleşti, nefesleri daraldı. Oturduğu yerde kıpırdandı, külotunun nemlendiğini görünce dehşete kapıldı. Kenetlenmiş bacakları zayıflamış, kasları gevşemiş gibiydi.

Onu nasıl bu kadar çabuk etkileyebilmişti? Evet, onu rüyasında görmüştü ve evet, iki gece üst üste onu uçurumun kenarına getirmişti ama etrafları insanlarla çevriliydi! "Ben sınırı çiziyorum, vampir." Kızgın bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Ona o hoşgörölü bakışını attı. "Bir vampir ile gelini arasında hiçbir çizgi olmadığını öğreneceksin." Eli yukarı doğru ilerlerken mırıldandı, "Titrediğini hissedebiliyorum. Seni uçurumun kenarına getirmek için fazla bir şey gerekmeyecek. Bu acıyı dindireceğim ve seni kollarımda rahatlatıp doyuracağım."

Onu buraya mı getirmek istiyordu? "Sen delisin." Sonra dudağını ısırıldı. Dürüst olmak gerekirse, ağrım var.

Hayır! "Biri görecek."

"Masanın altında meşgul olan tek el benimki değil, söz veriyorum." Etraflarında çiftler kaçamak dokunuşlar yapıyordu. "Kimse bize dikkat etmiyor."

"Benim itibarım senin umurunda değil!" diye bağırdı. "Bu hiç adil değil."

"Daha önce de söylediğim gibi, ödül benim için adil dövüşemeyeceğim kadar değerli. İyi hissettirmiyor mu, dulcea mea?"

Benim tatlım. Beyninin puslu bir köşesinde, onun kendisine bu şekilde hitap etmesinin bir sevgi gösterisi mi olduğunu yoksa yine zevkinden mi bahsettiğini merak etti. "İyi hissettirdiğini biliyorsun ama biri fark edecek."

"Yani sorun benim sana dokunmam değil. Sadece başkalarının görmesini istemiyorsun."

"Beni çarpıtıyorsun, öyle bir şey demedim." Nefes nefese kalmıştı, göğüsleri şişiyordu. Tepeleri üstünün altından fütursuzca çıkıyordu. Masa örtüsünü yumruklarıyla kavradı.

Elini bacaklarının arasında gezdirdi ama zorla açmadı. "Uyluklarını aç ve sana zevk vermeme izin ver," diye homurdandı. "Gel, Bett, sen kıvrana kadar durmayacağım."

"Daciano, lütfen, bunu burada yapamazsın."

"Şşş, şşş." Onun yatıştırıcı mırıltıları kadının tahrikini daha da artırdı. "Seni tatminsiz bıraktım ve bir daha asla bırakmayacağıma dair sana söz veriyorum."

Gözlerini sıkıca kapattı. Bu erkek ona sıcak, ıslak, mutluluk vermek istiyordu ve tanrılar ona yardım etsin, bunu arzuluyordu.

"Gözlerini aç, Dragă. Artık kimse bizi göremez."

Sis tribünleri doldurmuştu. Ondaki başka kimseyi göremiyordu. Yalnız da olabilirlerdi, etraflarını saran şehvetli sıcaklığın içinde kozalaşmışlardı. Teninde sabah çiyları gibi parıldayan noktalar vardı.

"Sen de bunun bir parçasısın, Bettina." Sesi yine gururluydu.

Bir şey onu etkiliyordu. Bir an kendini havada süzölüyormuş gibi hissederken, bir an sonra yanındaki erkeğe sıkıca bağlanmış gibi hissediyordu.

Onu bacaklarının arasından sürükleyerek kucağına yanlamasına yerleştirdi. Kolları onu sardığında, sanki ona daha da yakın olmak için can atıyormuş gibi bir rahatlama hissetti.

Evet, bu vampire daha da sıkı bağlandım. . . .

"Benim için aç." Bacakları biraz daha gevşedi; adam onaylayarak alçak sesle homurdandı.

Sonra eli yukarı doğru kayarak eteğini yana doğru sıyırdı. Parmakları külotunun içine girmeye başladığında nefesini tuttu. Garip, onun da nefesini tuttuğunu düşündü.

Parmakları onun seksine kaydığında, kulağına doğru inledi, "Islak, çok ıslak."

Sızlanmamak için çabalayarak tekrar dudağını ısırdı.

"Kadın, beni çıldırtıyorsun" -kızın külotunu sert bir yankıyla yırttı- "her fırsatta."

"Vampir! Yapma ..." Sözüünü yarıda kesti çünkü adam onu okşamaya başlamıştı.

Sonsuz bir şefkatle başparmağını klitorisinde aşağı yukarı gezdirdi, parmaklarının geri kalanı da onun açıklığıyla alay etti. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Nasıl daha fazlasını alabilirim?

"Bu kadar şehvetli olmana bayılıyorum, Gelin. Şu anda bile sanki seni binlerce kez böyle okşamışım gibi parmaklarımla sallanıyorsun."

Öyle miyim? Aşağı baktı, utanmadan onun çıplak seksini okşamasını izledi. Başparmağı kaygan daireler çizerken, işaret parmağını kıvırdı ve sadece boğumuyla onu deldi. Ve o-

Rapture.

"Ah, tanrılar," diye fısıldadı. Yeterince emin, dokunuşuna yavaşça dalgalanıyordu, daha derin, daha fazla baskı istiyordu.

"Bunu altıma girdiğinde de yapacaksın," diye söz verdi ona. "Bak, küçük meme uçların üstünü ne kadar zorluyor." Parmak uçlarının üzerlerinde gezindiğini hissetti ve ürperdi. "Onları emmem hoşuna gitti mi?"

Sözleri ve günahkâr sesi birlikte çalışarak kadının arzusunu bir demirci ocağı gibi körükledi. "Vampir, beni gerçekten buraya istiyor musun?"

"Evet. Sana her şeyi yapmama izin vereceğini söyle."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu söyleyemeyeceğimi, buna izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"Bir gün olacak."

Bu sözler onun için neden bu kadar önemliydi?

"Şimdilik benim için boşalacaksın." Ona yaptığı şeytani şeyler... tam göbeğine baskı, sonra gıdıklanma hissi, sonra daha fazla baskı.

Başını salladığında, boştaki eliyle başının arkasını kavradı. Onu nazikçe tutarak alnını onunkine yaklaştırdı, bakışlarını kendi bakışlarıyla sabitledi - sanki başka tarafa bakmasına izin vermeyecekmiş gibi.

Gözlerinin yoğunluğu, içindeki ihtiyaç... kendini parmaklarını onun kalın saçlarına geçirmiş, onu kendine yakın tutarken buldu.

"Erkeğin için aç, Bett," dedi sesi kısık bir şekilde. Aşağıda parmakları oynamaya devam ediyordu.

Tamamen teslim oldu, vampir için akılsızca kalçalarını açtı.

Zevk o kadar büyüktü ki sonundan korkuyordu. Yalvaran gözlerle, "Durmayacak mısın?" diye fısıldadı.

"Asla, dragă."

"Ama ya haykırırsam?"

"Serbest kalmanızı daha yumuşak, daha az yoğun hale getirebilirim. Bunu ister misin?"

Mutsuz bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Gergin bir kıkırdama çıkardı. "Ben öyle düşünmemiştim."

Nefes nefese kalmıştı; yarı paniklemiş, yarı şehvetten aklını kaçırmıştı. "Daciano, bu çok güçlü. . . Tanrım, çılgık atacağım. Kendimi durduramayacağım."

"Ağzını boynuma bastır."

Ellerini onun göğsüne koydu ve yüzünü yaklaştırdı. . . . Dudaklarına değdiğinde, dudaklarının pürüzsüzlüğünü algıladı.

tenini. Vampir kokusu dn geceki kadar uyuşturucuydu ve onu inletiyordu.

Yüzünü boynunun omzuyla birleştiği yere gömüp derin derin içine çektiğinde, göğsünün derinliklerinden bir ses gmbrdedi. Avuçlarının altında hissetti.

Her vuruşunda, boynuna karşı daha sert ve daha sert inledi. Dudaklarını ayırdı, onun lezzetli tenini yaladı.

Adamın tadı onu uçuruma sürükledi, havada asılı kaldı. . . .

Trehan büyük bir mutluluk içindeydi. Gelinini hayatlarında ilk kez boşaltmak üzereydi. Aleti patlayacakmış gibi hissediyordu. Ve kız daha yeni onun tenini yalamaya başlamıştı.

Parmakları onu okşarken başı geriye düştü. Avucunun topuğu onun küçük saç tutamının üzerinde duruyordu, kıvrımları dolgun ve kaygandı. Tanrım, dili bana sürtünüyor.

Dişlerini sıkarak yukarı doğru baktı, zihninde fanteziler birbirine karışıyordu. Onun sıcak küçük dilini hayal etti, onu ağrıyan bir dişinin ucunda gezdirdiğini hayal etti. Ya da yumuşak eliyle onu mastürbasyon yaparken kesesine doğru soktuğunu. Ya da gözleri yukarıya bakarken ve onunkini tutarken shaftının uzunluğu boyunca sürüklediğini.

"Vampir," diye fısıldadı ıslak bir kıvrımla, adamın kalçalarını oynatarak, yemyeşil poposuna sürtünmesini sağladı. "Çıglık atmaya ihtiyacım var"

"Seninle ilgileneceğim, Bett. Sadece gelmesine izin ver." Ağlamasından hemen önce, boştaki elinin parmaklarını yüzünün bir tarafına geçirdi, başını daha yakından kavradı ve sesi boğmak için ağzını ona doğru daha sert bastırdı.

Vücudu sertleşti. Kıvrak kasları çok güzel bir şekilde gerildi. Tırnakları adamın göğsünü ısırdı. Sonra . . .

Serbest bırak.

Adamın boynuna doğru çıglık atarak parmaklarına sarıldı.

Kızın kılıfının girişinin parmak boğumunun etrafında kenetlendiğini hissettiğinde, siki pantolonunun içinde kabarmış, çaresizce

O bakir bedeni.

Kız kıvrılırken, adamın dişleri bıçak gibi keskinleşti. Onları omzunun soluk kıvrımına, tatlı göğsünün kabarıklığına sürtmeyen ne zararı olabilirdi ki? ?

Küçük bir tümseği delme fikriyle neredeyse dölünü kaybediyordu ama birlikte geçirdikleri ilk gecedeki utancını tekrarlamayı reddetti.

Daha fazla boşalamadığında, adamın elini itti. Son birkaç kısa vuruştan sonra, sonunda rahatladı ve sırlıklam olmuş seksinden çıkardı.

Parmaklarını tekrar yalamak için duyduğu dürtü inkâr edilemezdi.

Onun tadı! "Mieroase rai," diye inledi parmak uçlarına karşı. Ballı cennet.

Nefes al. Nefes verin. Kontrol. Bu onun içindi. Sadece onun için.

Kontrol.

İkisi de oturup soluklanırken, kadın başını adama yasladı ve onun kendisine sarılmasına izin verdi. Adam talihini düşünmedi, sadece yanağını onun alına yasladı. Şaftı onun hemen altında zonkladığında ne kadar tatmin olmuş hissettiğine şaşırdı.

Evet, memnunum. Ve gururluyum. Bunu yapmak için ömür boyu bekledim. Kadının ürpertici artçı sarsıntılarının her birinde omuzları daha da geriye gitti.

"Kimse görmedi mi?"

Saçlarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Hiç kimse, aşkım. Bir sis bulutunun çöktüğüne inanacaklar. Birazdan sisi yok edeceğim."

"Ama ben ... sesler vardı-"

"Bu farklı bir şekilde taşındı. Sizi temin ederim ki yakınlardaki herkes sis örtüsünden faydalanmakla meşguldü."

"Tamam." Şaşkınlık içinde ona daha da sokuldu. Tıpkı söz verdiği gibi, onun kollarında rahatlamış ve doyuma ulaşmıştı.

Birazdan kızacak, büyü bozulacaktı. Şimdilik, her saniyenin tadını çıkararak onun bedenini sıkıca kavradı.

Kendini "Neden burası değil?" diye düşünürken buldu.

Neden ben olmayayım? Onun kraliçesi olabilirdi ve bunu paylaşabilirlerdi.

Alem. Ölümsüzlerin tacını pek dikkate almamıştı ama şimdi merak etmesi gerekiyordu.

Belki hâlâ bir krallığın, başka bir krallığın kılıcı olabilirim. Tüm bunlar onların olabilir. O kadar da kötü bir kader değil. Artık sürekli arkasını kollamak yok, yaklaşan savaşlar yok.

Bettina sonunda geri çekildi, ağır ağır kapanan gözleri parlıyor ve kırmızı dudakları kıvrılıyordu, sanki nerede olduğunu unutmuş gibiydi

-Ve kiminle birlikte olduğunu.

Sevimli bir şekilde uykulu ve çakırkeyif görünüyordu, maskesi düşmüştü; kalbi yüksekte düşen bir kitap yığını gibi gümlediğinde bile şaşırmadı.

"Bak ne kadar kendini beğenmişsin, vampir."

"Öyle miyim? Ben hâlâ bu acı verici ereksiyondan dolayı topallarken, gecenin geri kalanında kendini beğenmiş olabileceğini bil." Ona doğru salladı.

"Oh!" Yüzü alev alev yanıyordu. "Hak ettiğinden daha azı değil. Umarım bu şekilde kalır." Kaşlarını çattı. "Ya da başka bir şey, daha kötüsü-"

Büyük boru sesi, ateş iblislerinin maçının sona erdiğini işaret ediyordu.

"Cas!" Bir anda Trehan'ı iterek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Aşağılık bir Daçya lanetiyle ona izin verdi ve elini sallayarak havayı yavaş yavaş temizlemeden önce giysilerini düzeltmesi için birkaç saniye verdi.

Büyü bozuldu. Şimdi planının başka bir yönüne konsantre olması gerekiyordu. Hazırlanmak için yeterince uzun süre ondan uzak kalabilecek miyim? ?

Askerler kaybedenin yanmış, başsız cesedini kaldırdıktan sonra Caspion ringe yürüdü. Kalabalık dün geceden bile daha yüksek sesle tezahürat yaptı.

Trehan, iblisin standardının -bir çeşit asmaya sarılmış kıvrık bir boynuz- artık pek çok dükkânın vitrinini süslediğini fark etmişti.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan Raum, etli elindeki tankardla tribüne döndü, giysileri darmadağınktı. Birlikte oturan Bettina ve Trehan'a kaşlarını çatarak baktı. Kadın çaresizce omuz silkti.

Raum, Trehan'a sert bir bakış attıktan sonra içkisini yudumladı ve "Ve sırada bizim İz Sürücü Caspion'umuz var, Abaddon'un sevgili oğlu!" diye anons etti.

Bunun üzerine o kadar çok şeytani kadın jartiyerlerini ringe fırlattı ki, kısa süre içinde ringin tavanı dantellerle kaplandı. Bettina kıskançlığını zar zor kontrol edebiliyor gibi görünüyordu.

Başka bir ortak noktamız daha var.

Caspion, kılıcını kaldırarak seyircileri coşturdu. Çılgına döndüler.

Peki onu öldüren kişi Trehan olsaydı bu kalabalığın sesi nasıl çıkardı? Bu kadar güçlü duygular ancak Trehan'dan çok daha karizmatik bir lider tarafından tersine çevrilebilirdi.

Peki ya onun duygularını iblisten uzaklaştıramazsam? Caspion'a göre birçok avantajı vardı: yaş, güç, bilgelik. Bettina bunların hiçbirine değer vermiyordu.

Caspion'un sözleri aklından çıkmıyordu. O senin gelinin olabilir ama asla karın olmayacak. Ve belki de Trehan'ın küçük bir parçası derinlerde bir yerde iblisin haklı olabileceğinden korkuyordu.

Yine de onun için yapabileceğim bir şey var. Onu kazanmak için bir şey. . .

Caspion'un rakibi, geriye kalan Cerunno, ringe süzöldüğünde Bettina'nın gerginliği iki katına çıktı.

Trehan kalbinin o iblis için attığını duyabiliyordu. Ve her atışında ona imreniyorum.

Raum Cas'ın rakibini anons ederken Bettina kadehini kaldırdı. Şimdi sarhoştı ve kendinden iğreniyordu.

Burada Cas'a destek olması gerekiyordu. Bunun yerine, bir vampirin ona zihnini karıştıran bir orgazm yaşatmasına izin veriyordu.

Ve en az bu deneyim kadar unutulmaz olan? Daciano'nun daha sonra nasıl görüldüğü. Omuzları geriye düşmüş, dudakları kıvrılmıştı. Karmakarışık siyah saçları alnına dökülmüştü.

Akik gözleri şeytani bir hal almıştı.

Eğer onun küvetten çıkarkenki görüntüsünün seksi olduğunu düşünseydi, o bakış ... o gözler ...

Bu gece nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? Evlenmeyi umduğu erkek ve ona orgazm yaşatan ilk erkek birbirine çok yakındı. Keşke ikisi de bir ve aynı olsaydı!

Bir tane daha doldurmak için işaret etti.

"Suçluluk mu hissediyorsun?" diye sordu vampir nefesinin altında. "Elbette Caspion'a karşı sadakatsizlik hissediyorum."

Bu cevap hiç hoşuna gitmemişti. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Unutma ki onun bencilliği ve basiretsizliği olmasaydı, sen bu durumda olmazdın. Beni krallığına o getirdi." Sonra öfkesini dizginler gibi görünerek ekledi, "Bunu izlemek zorunda değilsin. Benimle gel."

"Gitmemi bekleyemezsin değil mi?"

"Evet. Yapabilirim. Sen benimsin, Bettina. Kaderimizde var. Aramızda kan paylaştık, aramızda zevk paylaştık. Sen benim avuçlarıma geldin, ben de seninkilere."

Bir kez daha telaşlandı. Adamın sözlerinin doğruluğunu inkâr edemezdi ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Şu anda buradan başka bir yerde olabileceğimi düşünüyorsan, o zaman beni hiç tanıımıyorsun demektir."

Raum masaya doğru döndü, sonra da işaret verdi.

Korna çaldı. Caspion ve Cerunno karşı karşıya geldi.

Caspion'un boynuzları düşmanlıkla dikleşmişti, iç çekmeye değer çehresi artık hiddetliydi.

Ama Cerunno çok güçlüydü, kasları pullarının altında dalgalanıyordu.

"Boşuna endişeleniyorsun," dedi Daciano ona. "Ne yazık ki bu maçı senin iblisin kazanacak. Daha da talihsiz olanı, bu turnuvada çok ilerleyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yaşına göre güçlü ve her vuruşta daha da güçlenecek. Teknik beceriden yoksun değil."

Gözlerini yüzükten ayırmadan, "Ama seninkiyle aynı seviyede değil," dedi.

"Hayır. Benimkiyle olmaz."

"Ve tüm bu yeteneklerini onu öldürmek için kullanacaksın." "Eğer onunla karşı karşıya gelirim."

Cas, Cerunno'nun ilk kılıç darbesinden kıl payı kurtulduğunda nefesi kesildi. Vampirin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama bu Cas'dı! Elbette tepki verecekti.

Yılan ikinci kez vurdu. Bir ıska daha. Cas'ın iz sürmesi yardımcı oldu ama Cerunno yıldırım hızındaydı.

Bettina ellerini kucağında sıkmaya başladı. Daciano'ya hızlı bir bakış attı, yüzünü birden anlaşılmaz buldu ama gözleri gece kadar siyahtı.

"Endişelerime tanık olmak istemiyorsan git," diye mırıldandı, dikkati tekrar kavgaya yönelmişti.

Cevap vermedi.

Cas neden Cerunno'yu vurmaya çalışmıyordu? Onun bundan daha iyi olduğunu biliyordu! Raum'a döndü ve yüz ifadesini değerlendirdi. Çatık kaşları çatılmıştı. Bu hiç iyi değildi.

Cerunno tekrar saldırdı; sonunda Cas savundu. Kılıçları gecenin içinde bir kez daha şingırdadı. Metal metali öptüğünde kıvılcımlar sıçradı. İki erkek birbirinin etrafında dönerken, büyük meşaleler Cas'ın terleyen yüzünü ve Cerunno'nun parıldayan pullarını aydınlattı. İkisi de üstünlük sağlayamadı.

Sonra yılanın kuyruğunun uzadığını ve Cas kılıç darbelerini savuşturmaya odaklanmışken arkasından yaklaştığını fark etti.

Tam "Dikkat et!" diye başıracakken diğerk seyirciler ondan önce davrandı. Cas çok geç iz sürmeye çalıştı. Yılanın kuyruğu çoktan bacaklarına ve kalçalarına dolanmış, onu olduğu yerde tutuyordu. Kurtulmak için çabaladı ama yılanın kılıcı her darbeyi savuşturdu.

Bu sırada kuyruğu Cas'ın gövdesinin etrafında gittikçe daha fazla kıvrılıyor, onu daraltıyor ve zayıflatıyordu.

Bettina, Cerunno'nun kendi kollarını Cas'ın kollarına dolamasını ve Cas'ın güzel yüzü kanla kızarana, şakaklarındaki damarlar şişene kadar vücudunu ezmesini şaşkınlıkla izledi.

"Ah, tanrılar, hayır. Raum, bir şeyler yap!"

Cas yere yığıldı, kolları gevşedi. Kılıcı yere çarptı.

"Hayır. Hayır. Hayır! Raum!"

"ok üzgünüm Tina." Elini Bettina'nın elinin üzerine koydu. "Başka tarafa bak, kızım."

Güçsüz bir halde, Caspion'un o iğrenç yaratığın pençesinde ezilmesini izlemekten başka bir şey yapamadı. "Hayır. Bu olamaz!" Gücüm için neler vermezdim!

Daciano, Raum'a, "Ona çok az kredi veriyorsun, iblis," diye homurdandı.

Bettina vampirin sözlerine sarıldı. Uzman olan oydu, Cas'ın ölüme mahkûm olup olmadığını o bilirdi-

Cas bir kurşun gibi başını çevirdi ve keskin boynuzlarından birini Cerunno'nun boğazına geçirdi. Kesilen şahdamarından kan fışkırdı.

Akıntıyı durdurmak zorunda kalan Cerunno, Cas'ın kılıcını takip edebilmesi için tutuşunu yeterince gevşetti. Bir kükremeyle Cas kılıcını savurdu.

Cerunno'nun kafası ringin diğerk tarafına savruldu. şok geçiren kalabalık tezahüratlara boğuldu.

Bettina sarktı, gözleri yaşardı.

Raum bir rahatlama çığlığı attı ve tarafsız görünmeye bile çalışmadan tezahüratlara katıldı.

Cas nefesini tuttuğunda sırtımayı başardı ve sonunda benekli kollarını başının üzerine kaldırıp seyircileri selamlayacak kadar kendine geldi. Bu ilgi o kadar hoşuna gidiyordu ki, dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

Onun görkemli Cas'ı. Onun zaferiyle gurur duyuyor, mutlu olduğu için mutlu oluyordu.

Daciano büyüü bozdu. "Bettina, bunun bir sınırı var."

Ona bakmadan, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Elini tuttu, külotunu usulca geri verdi. "Bir gün beni onu her zaman isteyeceğine ikna edeceksin." Uzaklaşmadan hemen önce kulağına mırıldandı, "Dikkatli ol, sadece seni arzulayacak bir erkeği kaybetme ve sadece başkalarını arzulayacak bir erkeği kazanma."

Bettina hakkında daha fazla şey öğrenmek çok önemliydi çünkü Trehan onun ilgisini o lanet olası iblisten uzaklaştırmayı başaramıyordu.

Çadırına geri döndü, zihni önündeki göreve odaklanmıştı: onun anılarına erişmek.

Bu da uyku demektir. Yapması gereken her şeyi tamamlamak için zamanı tükeniyordu. Eğer krallığına sırtını dönerse Gelinini de kaybedecekti. ? Hayatında ikisinin de olmaması mı?

Kimliği olmayacaktı. Geleceği olmayacaktı. Eskiden olduğum kişi olmayacağım.

Ne de olmak istediğim kişi.

Uyumalı. Kılıcını çıkararak yatağına uzandı ve düşüncelerinin yönünü belirlemek için mücadele etti. Eline geldiğinde nasıl görüldüğünü tekrar etme Trehan. Tanrı aşkına, az önce zevkini çıkardığın o kaygan sıcaklığı tekrar hatırlama.

Ama kokusu kürklere sinmiş, onu kışkırtıyordu. Dün gece, adam aletini onun seksine doğru salladığında saçları yatağın üzerine yayılmıştı.

Yalnızca külotunun sıcak, sırlı ipeği onun kalbine girmesine engel olduğunda ...

Çok fazla! İnledi, şaftı pantolonunun sınırlarını zorluyordu. Pantolonun düğmelerini açtığında ve boyu serbest kaldığında rahatlayarak homurdandı.

Bettina'nın eldivenlerinden birini aldı ve serin ipeği ağrıyan boyunun etrafına sardı, sanki avucuymuş gibi davrandı

Onu kavrıyordu. Külotunu saklamalıydı.

Okşamaya başladığında, kızın ona şöyle dediğini hayal etti: "Bana her şeyi yapabileceğini biliyorsun Trehan. Ben seninim, hep öyle kalacağım."

Sadece ona bu sözleri verebilirdi. . . .

Di leri keskinle ti, ağzında onun için damlıyordu. Dilini onların üzerinde gezdirdi, kanını emdi ve onun kanıymı  gibi davrandı.

Gerçek bir vampir gibi.

Trehan gen li inden daha çok şey hatırlamaya ba lamı tı; delikanlıyken, titreyen bir kadının içine bo alırken dişlerini ona geçirme fantezileriyle kendini okşamı tı. Bu fantezinin onu beli b k lene kadar bo altabildi ini hatırlıyordu.

Şimdi Bettina'nın ince boynunu delmeyi hayal ediyordu. O orgazmdan kıvranırken kavurucu özünü içime çekmeyi. Onun seksi a   zl  çekiçlerle sikimi sıkacaktı. Kanını verirken, vücudu tohumumu talep edecekti-

Harcamaya başladığında onun adını haykırdı; sırtı şiddetle e ildi.

Kendini temizleyip yeniden giyindi inde, ondan ayrıldığı için kederlenerek ürperdi.

Uykuya daldı ında, rüyasında onu göreceğini biliyordu.

Benim anılarım mı? Yoksa onunkiler mi?

Bir saat bile geçmeden, hayal aleminden uyandı. Aradı ı anıyı ya amamı  olsa da, tarif etmekte zorlanaca ı bir şey görmüştü.

Bettina'nın gözünden dünya.

Onun anıları . . . y ceydi. Bir  r mcek a ından yıpranmış bir sepete kadar her şeyde güzelliği arayarak onun ka ırabilece i ayrıntıları not etti. Onun görme biçimini kendi görme biçimiyle kar ıla tırdı ında, gözlerinin üzerinde bir film tabakası varmış gibi hissediyordu.

Uyanıyordu. Uzun süre durağan, sıkıcı Trehan olarak yaşadıktan sonra daha fazlasını arzuluyordu.

Ayrıca onun kişiliği hakkında da çok şey öğrenmiş ve zaten hayran olduğu tüm yönlerini doğrulamıştı. Gerçekten de son derece zekiydi, hassastı ve zeii, şehvetliydi.

O gece çadırında onu bir sanatçı gözüyle izlemişti. Ve gördükleri hoşuna gitmişti. Tıpkı onun gözlemlediği gibi, mutlu olmuştu.

Onun ereksiyonuna hayretle bakmış, dudaklarını onun için ayırmanın ve diliyle ucuna dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşünmüştü. Adamın titreyip titremeyeceğini ve inleyip inlemeyeceğini merak etmişti.

Evet, Bettina. Evet, isterim.

Şimdi sadece bunu düşünerek inliyordu.

Onunla geçirdiği o gün boyunca, uyurken rüyasında Trehan'ı görmüştü. Trehan ilgisini çekmiş, ona karşı isteksiz bir çekim duymuştu. Dalgınca gözlerini düşünmüştü, bu yeşil rengi daha önce görmüştüm. Abaddon'un en derin ormanlarında.

Keşke Caspion aralarında durmasaydı.

Trehan'ın da o iblisle ilgili bazı anıları vardı. Caspion onu yalnız ve arkadaşsız bir çocukluktan kurtarmış, krallığındaki diğerlerinin kabul etmediği gibi onu kabul etmişti. Bettina'yla birlikte ölümlüler diyarının dört bir yanını gezip keşfetmişlerdi.

Kıskançlık Trehan'ı pençesine aldı. Ona dünyayı gösterecek kişi ben olmalıydım.

Rüyalarını gözden geçirirken başka anılar da ortaya çıktı. Hayalet bir savaşçıyla birlikte yaşadığını öğrenmişti. Banyo yaparken onu gözetleyen biri mi? Bu lanet şey devam edecekti!

Trehan da onun vaftiz anne ve babasıyla olan ilişkisinin dinamiklerini görmüştü. Bir keresinde şöyle düşünmüştü: "Neden onlar her ittiğinde ben devriliyorum? Ayaklarım yere hiç basmadığı için mi?"

Hatta onun gücünü kullandığını bile tecrübe etmişti. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, iki ghoul Rune'da serbest kalmış ve

Bir ara sokakta. Korkmak yerine onları gücüyle patlatmış ve kalplerini durdurmuştu. Kansız kalan organları iflas etmişti. Yaratıklar yerde çırpınıyor, acı içinde uluyorlardı.

Anı o kadar yoğundu ki Trehan şimdi parmaklarını açmış, avuçlarının sanki onun gücünü kendisi kullanmış gibi karıncalandığını hissediyordu.

Bu doğuştan gelen büyücülük onun ruhu gibiydi. O kadar içseldi ki, ne zaman güçlü duygular yaşasa vücudundan büyü yayılırdı. Isınan ışık girdapları onun mutluluğunu, heyecanını işaret ediyordu.

Şimdi hiçbir şey yok.

Trehan bunu onun için geri almak zorundaydı. Ya da, diye düşündü karanlık bir şekilde, başka bir Sorceri'ninkini çalmasına yardım etmeliydi. Trehan onun için ne yapmazdı ki?

Şakağına ateşli bir ok mu? Bir daha iyileşme olmadı.

O.

Ama hâlâ onun saldırısını hatırlamıyordu. Görmeliyim Gelinime ne olduğunu.

Düşmanlarını bulup onlara ödetmek için-

Çadırın içinde bir başkasının varlığını hissetti. Gözleri parlayarak açıldı, eli silahına gitti ve ayağa kalktı. "Beni gafil avlayamazsın Viktor. Denemeyi bırak."

Kuzeni onun önünde cisimleşti. "Niyetim bu değil. Unutma, şu anda seni öldürmek için acelem yok."

Trehan, Viktor'un bunu başarmasının imkânsızlığını tartışmadı bile. "Aramızda hâlâ bir kan davası var." Miras kalan bir kan davası ama yine de aynı.

"Kan davalarının olayı budur. Kelimenin tam anlamıyla son kullanma tarihi yoktur." Trehan'ın görünüşüne dudak büktü. "Cehennem gibi görünüyorsun ihtiyar."

Anlaşılabilir. Az uyumuş ve az kan almıştı. Daha önce bir şeyler içmeye çalıştığında, kadehinin içindekileri tükürmüştü. Bettina'nın kanından sonra bütün kanların tatsız olacağından korkuyordu. "Buraya gelmenin bir sebebi var mı?"

"Arife için ateşkes. Buradayım çünkü yardımınıza ihtiyacım var."

Trehan ona şaşkınlıkla baktı. Viktor yardım istememişti. Bu iyi olmalı.

Başka bir erkek sesi duyuldu: "Hepimizin yardımınıza ihtiyacı var." Mirceo mu? Az önce Stelian'la birlikte çadırın içinde belirmişti.

Tüm kraliyet erkek kuzenleri bir yerde. En azından akli başında olanlar.

"Ateşkes mi?" Trehan kılıcını kaldırdı. "Dördümüzün bir çadırda olduğuna ve hepimizin buradan sağ çıkacağına inanmam mı gerekiyor?" Her biri siyah saçlı ve uzun boyluydu, her birinin yüzünde Daciano damgası vardı. Yine de aileden değillerdi. "Şakalarınıza hiç tahammülüm yok. Silahlarınızı çekin."

Viktor omuz silkti. "Size karşı hiçbir kötü niyet beslemediğimize dair Efsane'ye yemin ederim."

"En azından bu gece," diye ekledi Stelian.

Efsane'ye verilen yemin bozulamazdı. "Neden geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Artık kendi endişelerim var. Kendime ait bir hayatım var."

Viktor, "Görünüşe göre kıyafetiniz iyi gidiyor," dedi.

"Bu konuda ne biliyorsun?" Trehan sordu ama bildiğinden korkuyordu. Dacianlar gözlemciydi. . . .

Viktor genişçe gülümsedi. "Gelininiz sisler içinde çok güzel."

"Bizi izledin mi?" Bu onu şaşırtmamalıydı ama Tanrım, bu onu öfkeliendirdi.

"Ben esas olarak dövüşleri izliyordum. Ve Mirceo'nun kafasını başka yöne çevirdik," dedi Viktor. "Sonunda."

Trehan önce kime saldıracağını bilmiyordu. Bakışları gelininin titreyen bedenindeydi; onun teninin Trehan'ın buğusuyla öpüştüğünü görmüşlerdi. Dişleri keskinleşti.

"Ne saldırganlık ama," dedi Stelian onaylamayarak. "Viktor'un genelde olduğu kadar kötüsün. Kanın seni vahşileştirmiş."

"Boğazını ısırp çıkarmak için daha iyi, Stelian."

"Kılıcım kınında dururken mi saldıracaksın?" Lanet olsun onlara! Hiçbiri çekmemiştir.

"Bak at şunlar Dişler, Trey!" Viktor haykırdı.

"Hala Gelinini ısırmadığını mı iddia ediyorsun?"

Onu hiç ısırmadı. Ama onun kanını almıştı. Ve bunu tekrar yapacağım.

Stelian matarasını kaldırdı. "Dişlerini kontrol etmeyi öğrenebilirsin, kuzen."

Yapabilir miyim? Trehan başını sertçe salladı. "Ya benimle dövüş ya da git! Senden ayrılışım temizdi."

Mirceo, "Ve üçümüz arasında bir diyalog başlatan da senin ayrılışın oldu," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Mirceo normalde pek ciddiye almayan bir erkek olmasına rağmen -kötü şöhretli bir hedonist- gri gözleri ciddiydi. "Hepimizin kazanmak istemediğimiz bir şey için savaştığımızı fark ettik. Taht hakkınızdan vazgeçtiniz. Ama şöyle bir şey var amca. Hiçbirimiz de bunu istemiyoruz."

"Anlamıyorum."

"Yakında ölümsüzlüğe ulaşacağım, bir yılım bile kalmayabilir." Mirceo sonsuza dek donacağı, nefes almayı bırakacağı ve kalbinin atmayı keseceği zamana yaklaşıyordu. Artık seks yapamayacağı zamana. "İstediğim son şey bu kan davasına saplanıp kalmak."

Trehan'ın cinsel ilişkinin keyifli bir eğlence olduğuna dair belli belirsiz anıları olsa da Mirceo'nun tüm hayatı yatmak üzerine kuruluydu -kadınlar, erkekler, ona sahip olan herkes.

"Kendimi bile yönetemezken neden başkalarını yöneteyim?"

İyi bir noktaya değindin.

Stelian kan ve bal likörü şişesinden bir yudum aldı. "Ve ben kapı bekçisiyim-"

"Zaten içkinizi kesen bir görev mi?" Trehan araya girdi. Bir zamanlar Viktor'la arkadaş ve Mirceo'yla "amca" olmuş olsa da, Stelian'a hiçbir zaman iyi davranmamıştı.

Stelian'ın anne ve babası içlerinde en sinsi olanıydı. Sadece yirmi yıl önce, dul babası Mirceo ve Kosmina'nın ailesini öldürmüş, sonra da ortadan kaybolmuştu. Trehan onun peşine düşmüş ve öldürmüştü. Bugüne kadar hepsi benden şüphelenmiş olmalı. . . .

Stelian Trehan'ın sözlerine kaşlarını çatı ama içkiye olan sevgisini inkâr etmedi. "Hepimiz biliyoruz ki gizli bir diyarda, bir kapı bekçisi bir kraldan çok daha fazla güce sahiptir. Biri ya da diğeri olabilirim ama ikisi birden olamam. Ben şu anki konumumu seçiyorum." Krallığın koruyucusu olarak.

Trehan duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. İkisi de neredeyse Trehan ve Viktor kadar ölümüne savaşmışlardı. "Peki senin gerekçen Viktor?"

Omuz silkti. "Ben Savaş Hanedanı'nın son üyesiyim ve açıkçası tek yapmak istediğim de bu. Bunun bir kralın sahip olması gereken kötü bir özellik olduğunu düşünüyorum."

Bundan daha fazlası olmalıydı ama Trehan diğerlerinin önünde ayrıntıları zorlamayacaktı. "Peki siz üçünüz ne planlıyorsunuz?"

"Kuzen Lothaire'i hükümdar olarak atayacağız," dedi Mirceo. "Ve sonra anlaşmazlık sona erecek. Tıpkı tahmin edildiği gibi."

Tahtın yasal varisi olan Lothaire'in annesi Ivana'nın ölüm saatinde Daçya'yı amansız çekişmelerle lanetlediği söylenir.

Lothaire kral olana kadar.

Acaba Eski Düşman Lothaire takip eden isminin ne kadar doğru olduğunu biliyor mu? . .

Mirceo kısa ömründe lanete inanacak kadar çok çekişme görmüştü. Ancak Trehan, kurnaz Ivana'nın halihazırda oynanmakta olan el altından manevraların daha fazlasını öngörmüş olabileceğini bilecek kadar uzun süredir hayattaydı. Dacia'nın sınırlı miktardaki siyasi gücü ve toprakları, çatışmalarla dolu bir durum yaratıyordu.

"Lothaire ne kadar zarar verebilir?" Viktor söyledi. "Diğer krallıklara saldırmıyoruz, biz soyluların yaptıkları dışında sivil huzursuzluğumuz yok ve

Gizli! Göstermelik biri olacak. Ve haklara göre, taht onun."

Trehan başını salladı. "Onu son gördüğümde aklını kaçırmış, kışın ortasında çırılçıplak Dacia'yı arıyordu." Vampirin beyaz-sarı saçları kana bulanmış, solgun teni kanla kaplanmış, gözleri kömür gibi kırmızı parlıyordu. "Oh, bir de Rusça böğürerek birilerinin onunla 'dövüşmesini' istiyordu."

Diğerleri gibi Lothaire de kan davası güdüyordu ve Daçyalıların tacına göz dikmişti. Kendi krallığını bulamaması çok kötüydü. "Spor olsun diye öldürüyor, sınırsızca besleniyor ve kontrolsüzce uyuyor." Uykuda yürümek gibi. Sadece farklı bir dünyada uyanabilir. "Eski Düşman bir deli."

Mirceo, "Onu izliyorduk amca. Bu fikir düşündüğün kadar mantıksız değil. Gelinini buldu."

Bu yeni bir gelişmeydi.

Viktor ekledi, "Tereddütünü anlıyorum Trey. Ama onu dışisiyle birlikte gördüm. Kan şehvetinin pençesindeyken bile dişinin ırzına geçmiyor. Ve sanki bir tür göreve gidiyormuş gibi bilerek yola çıkıyor. Bu da en azından bir dereceye kadar akli başında olduğunu gösteriyor."

Trehan bakışlarını daralttı. "Ve sen de bu görevin ne olduğunu öğrenmek istiyorsun."

"Aynen öyle. İhini York adında ölümlü bir şehirde bulduk. _"

Stelian sanki bunu daha önce açıklamış gibi gözlerini devirerek, "Burası New York," dedi. Sonra Trehan'a ekledi, "Daha uzaklara, tahmin edemeyeceğimiz yerlere gidiyor. Senin kristalin olmadan onun hareketlerini takip edemeyiz."

Trehan bir kahkaha attı. "Gözümün önünden hiç gitmeyecek." "Biz de öyle düşünmüştük," dedi Viktor.

"Sen liderlik etmelisin o zaman!"

Trehan'ın tek yapması gereken Lothaire'in yüzünü hayal etmektir ve bu onu Eski Düşman'a yönlendirecekti. O zaman kuzenlerinin izini sürerek vampirin yerini bulabilirdi.

Trehan Stelian'a döndü. "Buna gerçekten katılıyor musun?" İri yarı kuzeni Dacia'ya saygı duyar ve değişimden nefret ederdi.

"Lothaire'in gerçekten iyileşip iyileşmediğini belirlemek için bu olasılığı araştırmak mantıklı." Stelian bir içki daha aldı. "Çok az zamanınıza ihtiyacımız var. Günleriniz boş."

Hayır, gerçekten değillerdi. Lanet olsun. Ve hala Dacia'ya olan görevim beni çağırıyor.

Trehan'ın Lothaire'le ilgili anıları onu duraksatsa da, haklı bir kralı tahtına geri döndürme fikri düzen duygusuna hitap ediyordu. Trehan şu anda başka kuralları çiğniyor olabilirdi ama Dacian tacının veraset kuralları dokunulmaz olmalıydı.

Evet, bu fikre ısınıyordu.

Viktor, "Ancak bilmelisiniz ki Gelin'le ilgili bir sorun olabilir," dedi.

"Her zaman olmaz mı?" dedi Trehan. "Duymak için sabırsızlanıyorum ama önce benim bir avım var. "

Son birkaç gündür, Bettina özellikle
Çalışmak için motivasyonu olmayan.

Daciano'yla tribündeki yakın karşılaşmasından sonraki ilk birkaç gece, akşamki savaşlardan sonra odasında amaçsızca volta atmış, iştahu kaçmıştı. Sonsuz saatler boyunca, halkadaki Cas'ı düşünüp durmuş ve Daciano'yla yaptığı üç görüşmeyi tekrarlamıştı.

Ama sonra, Patroness'in hoşnutsuzluğundan korkarak, son tarih yaklaşırken, güçlendi ve şimdi çabaları için gösterecek çok şeyi vardı.

Her hareketli parçanın şemasını çizmiş ve her bir kalıbı tek tek keserek imalat aşamasına yaklaşmıştı. Peki hangi malzemeleri kullanacağım?

Ateşli kızıl saçlarıyla büyük ve güçlü Patroniçesini düşündü. Pembe altın. Tabii ya.

Elmas bir eğe alarak son kalıbın kenarlarını düzeltmeye başladı. Böylesine karmaşık ve girift bir projede, parçaların makine hassasiyeti ile tam olması gerekiyordu.

Bu sürenin uzatılmasını talep edebilirdi ama turnuva uzadıkça zihnini meşgul etmesine yardımcı oldu.

Her gece, Cas'ın aldığı her darbeye irkilmiş ve kazandığı her maçla birlikte sarkmıştı; Goürlav tek bir yara bile almadan kolayca ilerlerken endişelenmişti.

Her gece, vampirin kendisini tatmin ettiğinden beri neden onunla konuşmak için hiçbir hareket yapmadığını merak etmişti.

Sis.

Ortaya çıkmış, sessizce ve etkili bir şekilde öldürmüş, sonra da ortadan kaybolmuştu.

Kalan Ajatar'a karşı verdiği mücadelede, alevlerin arasından yürümüş, dış hatları aydınlanmıştı; panik yoktu, sadece saf bir iradeyle öldürmüş, önce bir kafayı, sonra diğerini toplamıştı.

Volar iblisiyle karşılaştığında da aynı derecede az duygu göstermişti. Daciano ifadesiz yüzü ve yeşil gözleriyle yarattığı kanatlandırmış, sonra da zahmetsizce kafasını koparmıştı.

Abaddonae'nin çoğu onun dönüştürülmüş bir insan, bir Forbearer olduğunu düşünüyordu. Bazıları, gücünü ve iz sürme konusundaki kontrolünü göz önünde bulundurarak, onun şimdiye kadar dönüştürülmüş en yaşlı Forbearer olması gerektiğine inanıyordu.

Çoğu kişi onu ürpertici derecede soğuk bulmuştu.

Cas'ın "Piçin damarlarında buz var" diye mırıldandığı her sefer için bir altını olsaydı...

Ama Bettina onu dövüşürken izlemekten heyecan duyuyordu. Mekanik hassasiyetle ilgilenen biri olarak, onun cüretkâr ama metodik tarzını takdir edebiliyordu.

Bir ölüm makinesi.

Yine de onu başka hiç kimsenin görmediği gibi görmüştü; asık suratı gururla parlıyor, gözleri dans ediyordu. . . .

Onu özlediğini inkâr etse bile, bedeninin ona verdiklerinden daha fazlasını arzuladığını inkâr edemezdi.

Onunla tek alışverişi? Her maçından sonra onu selamlıyor, sonra da o delici bakışlarını ona yöneltiyordu.

Onu gördüğünde gözbebeklerinin nasıl değiştiğini hatırlamak -orman yeşilinin siyaha bürünmesi- şimdi bile içini ürpertiyordu.

Onun bakışının şöyle dediğini hayal edebiliyordu: Senin için savaşıyorum. Yakında benim olacaksın.

Bu ona kendini dünyanın en arzulanan kadını gibi hissettirdi.

Diğerleri ona bakma şeklinden bahsetmeye başlamış, ona Takıntılar Prensi lakabını takmışlardı. Bettina Abaddon bir saplantı nesnesi miydi?

O da pek inanmadı.

Ayrıca, madem bu kadar takıntılıydı, neden onunla iletişime geçmek için hiçbir hamle yapmamıştı? Salem onun gündüzleri çadırında hiç bulunmadığını söylemişti. Dacia'ya girmesi yasaklanan vampir nereye gidebilirdi ki?

Adamın kıyafetlerinin genellikle dağınık olduğunu fark etmişti, sanki başka bir dövüştten doğrudan ringe çıkmış gibiydi. Pantolonuna çamur sıçramış ya da gömleğinin kuyruğu yırtılmış olurdu. Bir keresinde çizmelerinde kar, kolunda da kıpkırmızı bir leke vardı.

Ne? Yarı zamanlı bir işi falan mı vardı?

Belki de sadece kovalamacadan yorulmuştu. Onun veda sözlerini sürekli tekrarladı. Sadece seni arzulayacak bir erkeği kaybetmemek için. . .

Onu kaybetme fikri bir hüzün dalgası yarattı. Bu hiç mantıklı değildi; eğer bir erkeği seviyorsa, bir başkası için nasıl bir şeyler hissedebilirdi?

Kabul etmek gerekir ki Cas'la araları gergindi. En iyi erkek arkadaşı gibi davranmaya çalıştıkça, aralarındaki mesafe daha da açılıyordu.

Ne zaman gürültülü arkadaşlarıyla kaçmak yerine onunla birlikte sonu gelmeyen bir ziyafette kalsa, dikkatin resmi olabilirdi. Ta ki kaçınılmaz olarak çıkışta özlem dolu bir bakışla kaybolarak ya da dolgun bir hizmetçi kız dikkatini dağıtana kadar.

O zaman suçlu görünüyordu, sanki içten içe kendini azarlıyordu. Bu da onu bu işe bulaştırdığı için kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Sonsuza dek diğer dişilere bakıp, acaba o dişi doğru kişi olabilir mi diye düşünecek miydi? Kaderindeki eşi bulmak için sonsuza dek diğer iblisleri denemeyi mi hayal edecekti?

Daciano'yla yaptığı onca şeyden sonra eskisi gibi kıskançlıktan çatlamıyordu. Hayır, o daha çok

Cas'ın başka bir kadının onun olacağı konusundaki ısrarı hakkında düşüncelere daldı. Ya haklı olsaydı?

Ya yanıldıysam? Belki de mesele farklı konumları ya da doğumuyla ilgili güvensizliği değildi. Belki de ektiği yulaflarla ilgili bir mesele değildi.

O ve Cas daha önce birbirlerine karşı hiç bu kadar rahat olmamışlardı. Bazen ilişkilerini asla uymayacak bir kalıba sokmaya çalıştıklarından korkuyordu.

Lafı açılmışken... Dosyalamakta olduğu kalıba baktı ve talaş yığınının aval aval baktı. Mahvolmuş. Onu çöp sepetine attı, sonra hayal kırıklığıyla alnını sıktı.

Her şey değişiyordu, hayatı bu turnuva tarafından öngörülemeyen şekillerde değiştirildi. Ve muhtemelen bir hiç uğruna.

Raum bugün bazı şaşırtıcı haberlerle gelmişti- "Tatlım, ben geldim!" Salem seslendi. günlük görevler: casusluk. Çalışma odasına girdiğinde, arka tahtadaki bir zincir uzunluğunu işgal etti. "Kahretsin, belki talaşları da törpülemek istersin?"

Ters ters baktı. "Meşgulüm, tamam mı?"

"Teslim olmak için avuçlarımı yukarı kaldırıyorum ama bu sahte. Çünkü ben asla teslim olmam. Peki bitirmene daha ne kadar var?"

"Bu akşamki turdan önce imalatı tamamlayacağım, avuç içi kabzasını dört üst halkaya takacağım. Temel olarak yay mekanizması ve sinsi bıçak hariç her şey. Geri döndüğümde bunu yapacağım ve ardından halkaları aşındıracağım. Yarın teslim alacağına dair haber gönderebilirsiniz."

Bu önemli bir adımdı. Bettina kollarını düzeltti ve tezgâhın kenarına tutundu. Çünkü Goürlav kazanırsa, Patroness'in krallığına sığınmak isteyeceğim.

Elbette, madalyonu olmadan Bettina yeni kocasının pençelerinden tam olarak kaçamazdı.

Primordial'ı nasıl yenecekleri konusunda hâlâ hiçbir fikirleri yoktu ve bu geceki bayanlar raundu da dahil olmak üzere sadece üç raunt kalmıştı.

seçim turu. Gizliden gizliye bu raundun ona ilkel yaratığı kendi başına alt etme fırsatı vereceğini umuyordu.

"Rune'da neler oluyor?" diye sordu Salem'e. "Ticaret," dedi Salem etkilenmiş bir ses tonuyla. "Bir sürü ve Bir sürü ticaret. Durgun su krallığınız artık sıcak bir turizm merkezi."

Son savaşlar yaklaştıkça, her türden -bazen kelimenin tam anlamıyla- hayran uçağa binmiş, hanları ve lokantaları doldurmuştu. Genç Loreanlar Demir Halka çevresinde kamp kurmuş, müzik çalıyor ve şenlik ateşleri yakıyorlardı.

"Ve Morgana'nın ringde yaptığı her neyse, insanları sürüler halinde kendine çekiyor."

Büyücü kadın tüm gün ve gece boyunca arenaya el koymuş, bu geceki turdan önce açılış gösterilerine ev sahipliği yapmıştı. "Yarışmacılar hakkında bilgi var mı?" Sayıları sadece altıya indirilmişti. Çoğu iz sürme yeteneğine sahipti. İlkel de dahil olmak üzere dördü iblisti. "Belki Goürlav hakkında bir şeyler biliyordur?" diye umutla ekledi.

"Gün içinde gittikçe daha az geliyor," diye yanıtladı Salem. "Elimde hiçbir şey yok. Diğer casusları gözetleyen benim casuslarım bile hiçbir şey bulamadı."

Salem entrikaların, hilelerin ve dolandırıcılığın yaygın olduğunu rapor etmişti.

"Bu akşamki turun ne getireceği hakkında bir fikrin var mı?" Bettina'nın tek bildiği, kalan altı kişinin üçe düşeceğiydi.

"Sadece başımı salladım. Morgana varken, beklenmeyeni bekle, tamam mı?"

"Belki de hangi yarışmacıların birbirleriyle dövüşeceğine benim karar vermem gerekiyordur."

"Ya da belki sadece parmaklarını şıklatır ve üç tanesini çıkarırsın." Salem bir çıt sesi çıkardı. "Goürlav da dahil."

"Ben de aynı şeyi umuyordum. Peki ya diğer yarışmacılar?"

"Sabahı büyücülerin çadırında tavan olarak geçirdim. Unutulmuşların hobileri arasında sahilde uzun yürüyüşler yapmak ve su perilerini sunaklarda kurban etmek olduğunu öğrendim. Yani, kim bir su perisine zarar vermek ister ki? Bu bir gökkuşağının taşaklarını tekmelemek gibi bir şey. Ve o kurda bir şeyler yapıyorlar ... şey, sadece insancıl olmaktan utandıklarını söyleyelim."

Salem ona bu işleyicilerin zavallı yarattığı turlarından önce nasıl yemlediklerini ve vahşiliğini nasıl ön plana çıkardıklarını anlatmıştı.

"Neden canavarını dizginleyemiyor?" Onun türünün yıllarını içindeki kurdu kontrol etmeyi öğrenerek geçirdiğini, her zaman onun kontrolü ele geçirmesinden korktuğunu biliyordu.

"Pek de eğlenceli bir hikâye değil." Kadın ona el salladığında Salem şöyle dedi: "Erkek olan ... insandı. Büyücüler onu kendilerine hizmet etmesi için dönüştürmüşler. Görünüşe göre, bu tür şeyleri çok yapıyorlar."

Dönüşmüş bir Lykae'nin içindeki yeni canavara hükmetme şansı yıllarca olmazdı, olsa bile. O zamana kadar, elinizde acımasız bir katil olurdu, bu yüzden çok azı dönüştürülürdü. "Yani büyücüler onu sadece kurup gitmesine izin mi veriyor?"

Salem'in başını salladığını hayal edebiliyordu.

Ek bir bonus mu? Lykae'ler en güçlü Lore türü olmalarının yanı sıra, şaşmaz dövüş içgüdülerine de sahipti. "Kurdun ona ne olduğu hakkında bir fikri var mı?"

"Bilmiyorum. Ne kadar zaman önce dönüştüğüne bağlı. Akli başına gelebilir. Goürlav'ın karşısına çıkarsa o anlardan birinin gelmesini umsak iyi olur. O Lykae pençeleri ciddi bir Çocuk Dehşeti yaratabilir. Hayal edebiliyor musun-"

"Hayal etmek istemiyorum! Bunlar benim gözetimim altında oluyor. Dışarıdakilerin çoğu benim yönettiğime inanıyor. Ama o kurdun köleleştirilmesine asla göz yummam. Rune'a Çocuk Terörü getirebilecek hiçbir şeye asla göz yummam!" Çabuk hareketlerle kıymıkları temizlemeye başladı.

Salem teselli edici bir ses tonuyla, "Burada tartışma yok," dedi. "Bu arada, yine sülüğün evine uğradım. Aslında onu içeride buldum."

Kısa süreliğine sustu. "Ve?" diye sordu sanki daha az umursamıyormuş gibi.

"İlgileniyor gibi görünmüyorsun. Önemli bir şey değil. Seni rahatsız etmemeliydim-"

"İyi! Sadece bana ondan bahset."

"Onu karanlık çadırında oturmuş, masasının üzerindeki kristale bakarken kılıcını akılsızca bileylerken buldum. Dışleri keskin, gözleri zift gibi siyahtı. Paletin üzerindeki kürkler parçalanmıştı. Soğukkanlı ve mantıklı bir türün davranışları değildi bunlar. Dışarı çıkıp her şeyi mahvetmek üzereymiş gibi görünüyordu -nasıl desem? Sözüme güvenin, bu adamlar durulmuyor. Ve soğuk olanlar gittiğinde, büyük giderler."

Daciano ona karşı kontrolünün sınırlarına yaklaşmıştı ama hep geri çekilmişti. Peki onu bu kadar etkileyen neydi?

Salem, "O sülüğü desteklemeye başlayan Abaddonae olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Kendilerinden biri üzerinde mi? Ya da başka bir iblis türüne?" "Kahretsin, bunu neredeyse ben de görebiliyorum. Neredeyse. O onun içinde tuttu

Böylece taşlanmaktan kurtulmuş olursun. Bu konuda vampire şapka çıkarıyorum, çünkü kadın bahçenizin kapılarına barikat kurmadığınız kesin." Kızın öfkeli sesleri üzerine devam etti: "Başka hiç kimseye benzemeyen bir dövüşçüsü var ve sen ondan hoşlandın."

"Ben yapmadım!"

"Lanet düğümler yalan söylemez, ahbap." "Ama ben Cas'ı seviyorum."

"Şu anda gözlerimi devirdiğimi bil." Kızın ters ters bakması üzerine, "Tabii ki onu seviyorsun! Belli bir şekilde. Birbirine vurulan ve bağlanan iki yetimdiniz. Tüm krallıktaki tek arkadaşın oydu. Bu alışılmadık bağı, onun alışılmadık yakışıklılığıyla birleştirirsen, her kadının yargısı

bulanıklaşır. Bu konuda bana güvenin; eskiden ne zaman önünden geçsem, çitleri darmadağınık bırakırdım."

"Alışılmadık derecede yakışıklı mıydınız?" "Daha iyi bir vücudu olan Beckham'dan daha seksi." Bu onun kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Her halükarda gençsin, aşkın ne olduğunu bilmek için çok gençsin."

Tam da Daciano'nun söylediği gibi. "Kaç yaşındasın o zaman?"

Dramatik bir iç çekiş yaptı. "Hava kadar yaşlı. Ve muhtemelen hala aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar genç. Yine de bir tane vardı. Neredeyse onun benim akrabam olduğunu düşünecektim."

Bir hayaletin arkadaşı.

"Yine de kötü bitti-"

Kulesinin dış çıkışı vınlayarak açıldı. Bettina kaşlarını Salem'e doğru çattı ve ikisinin sorgulayıcı bir bakış paylaştıklarını hayal etti.

Morgana seslendi, "Ucube!"

Bettina ve Salem aceleyle oturma odasına gittiler. "Ne oldu?"

"Raum hakkında hemen konuşmamız gerekiyor."

Bu garipti. Daha önce Raum ziyaret etmişti, Morgana hakkında konuşmak için.

Salem, Morgana'ya, "Merhaba, sıcaktan bunalmış," dedi. Alçak, sıcaktan bunalmış.

Büyücünün bakışları Salem'in çevresini buldu. "Phantom, sen misin?" Saçlarını kabartırken otoriter duruşu yumuşadı. Bettina vaftiz annesini hiç böyle görmemişti.

"Burada ete kemiğe büründü. Tabiri caizse," diye ekledi. "Ne yapıyorsun, Trix?"

"Oh, benimle mi?" Kostüm pençelerini inceledi. "Bugünkü Morganapalooza'yı denetliyordum. Ringde bazı açılış gösterileri düzenledim. Oldukça popülerler." Tavrı böhürlenmeydi, sözlerinde bir tür büyük iş yapıyorum havası vardı.

"Açılış gösterileri mi? Ne gibi?"

"Kobold fırlatma, gulyabani kafes dövüşleri. Ve hepsinin Morganza'sı: perilerin yer gösterisi."

Kat gösterisi nedir?

Salem biliyor gibiydi; etrafındaki hava bulanıklaşarak onun hevesini işaret ediyordu. Aceleyle, "Gidip bir devriye gezmeliyim, bilirsiniz, ring-al bölgesinin etrafında. Güvenlik amacıyla. Krallığın iyiliği için. İkinizin konuşmasına izin vereceğim." Ve sonra gitti.

Morgana onun ardından baktı ve iç çekti. Sonra sert bir bakışla Bettina'ya döndü. "Şarabı doldur."

Bardaklarını balkona çıkardılar. Büyücünün yanında kendini güvende hisseden Bettina sadece bir kez yukarı baktı. "Pekâlâ, anlat bakalım. Kat gösterisi nedir?"

"Rocky Horror Picture Show'u hiç izlemedin mi?"

Bettina'nın boş bakışları karşısında Morgana'nın dudakları aralandı. "R.H.P.S.? Sana karşı ihmalkâr davrandım. Bunu şimdi görebiliyorum." Gökyüzüne doğru mırıldandı, "Eleara, beni affet." Bettina'ya, "Floor show: isim, şarkı ve dans içeren gece kulübü gösterileri. Benim amacıma göre, bunlar seksi gösteriler. Ya da seks gösterileri. Hangi paketi sipariş ettiğimi hatırlayamıyorum."

"Anlıyorum." Salem'in alev almasına şaşmamalı.

"Şimdi, hakemlik görevim için üzerimi değiştirmek üzere yola çıkmam gerekiyor ama bu bekleyemezdi. Lafı uzatmak istemiyorum" -sanki hiç uzatmamış gibi- "ama vaftiz babanızın size saldıran şeytanların yerini tespit ettiğine inanmıyorum. Turnuvarın sonu yaklaşırken, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirebileceğini sanmıyorum."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Bu Vrekener'ler muhtemelen hava bölgelerinin derinliklerinde. Ölüm iblisleri Skye Hall gibi bir yerin izini tam olarak nasıl sürecektir? Hareket ediyor. Ve sadece daha önce bulundukları yerlere ışınlanabilirler. Diyelim ki gerçekten bir Vrekener'i yakaladılar ve rehinelerini onları Salon'a götürmeye zorladılar - Abaddon savaş açacak mı? Çünkü Raum'un mahkemeleri böyle."

Bettina kadehini sıktı, kadehin elinde büküldüğünü görünce şaşırdı. "Bu diyarın gelecekteki kraliçesi olan beni neredeyse öldürdüklerinde bize savaş ilan ettiler! Peki ya Eleara? Onunla başardılar. Onları Sorceri'yi tamamen yok etmekten alıkoyacak ne var?" Beni yok etmekten mi? "Neden hiçbir şey yapamıyoruz?"

"Türümüz için savaş yürütmek zor olsa da - düşmanlarımızı bulamadığımızda ve kaleleri büyüye karşı dayanıklı olmadığında- zaferlerimiz yok değil. Sadece altı yüz yıl önce Sabine Vrekener liderinin başını kesmiş, kız kardeşi Melanthe ise oğlunu sakat bırakmıştı! Hepsi bir gecede! Oğlunun bugüne kadar acı çekmeden uçamadığı söylenir. Uçmaktan nefret eden bir Vrekener mi? Bu da bir şeydir herhalde."

Sabine ve Melanthe yaptıklarıyla efsaneleşmişlerdi. İllüzyonlar Kraliçesi olarak Sabine kurbanlarının en kötü kâbuslarını görmelerini sağlayabiliyordu. Bu gücü liderin kendi mistik tırpanını ele geçirmek ve onunla kafasını kesmek için kullanmıştı.

"Her halükarda, kendi krallığımda Vrekener olmayan endişelerim olduğunu düşünmüyor musunuz?" Morgana devam etti. "Alametler kötüye işaret ediyor; bir düşman yükseliyor."

"La Dorada." Morgana bunu inkâr etmeyince Bettina, "Yaşıyor mu?" diye sordu. La Dorada Kötülük Kraliçesiydi, bu da kötü varlıkları kontrol edebildiği anlamına geliyordu.

Morgana da dahil. Morgana'ya hükmedebilen bir büyücü...

Morgana'nın ona hükmedebildiği kadar kolay. Hangisi diğerine ulaşacaktı?

Önce mi?

"Yaşayıp yaşamadığını henüz bilmiyorum," dedi Morgana. "Onun gelişinin kıyameti haber verebileceğini düşünerek, bunu biraz öncelikli hale getirdim. Ayrıca, Raum Vrekener'i yok etmekle görevlendirildi. Yine de ona ne zaman ilerleme hakkında soru sorsam kaçamak cevaplar veriyor."

"Gücümle ilgili olarak senin için de aynı şeyi söyledi."

"Ne?" Ve Morgana'nın saç örgüleri gitti. "Ne cüretle iftira atar!"

"Benim yeteneğime sahip misin, değil misin?"

"Ve Şimdi benden Ő p he ediyorsun. Ben yaralıyım. Korkunç bir Şekilde. Eğer yüzümde kayıtsızlı ın cazibesi olmasaydı, gözlerimin zarıf e parladı ını görürdün."

"Sadece cevap ver."

" yle mi? Değil miyim? Vaftiz annenizin en sevdiği vaftiz kızına verdiği sözü tutup tutmadı ını bekleyip görmeniz gerekecek."

Bettina ne d Ő nece ini bilmiyordu. Hayal kırıklı ı içinde kabardı. "AnlaŐ manın bana d Ő en kısmını yerine getiriyorum ve eğer siz ikiniz-"

Morgana pençesini Őaraba batırdı, sonra da Bettina'ya doğru salladı.

Morgana ters ters baktı ve yana ındaki Şarabı omzunun bir hareketiyle sildi. Bettina Şarabı geri savurdu unda, Morgana elini sallayarak karŐ ılık verdi; aniden Bettina'nın üzerine bir kar yığını yuvarlandı.

Bettina diŐ lerini sıkarak omuzlarını fırçaladı. "Yeti dilinde 'Konu kapanmıŐ tır' böyle denir." İfadesi kararan Morgana, "Abaddon ilk kar fırtınasını yaŐ asın mı?" diye ekledi.

Ve böylece konu kapanmıŐ  oldu. Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Morgana'nın öfkesi geldiği gibi hızla kayboldu. "Ő u kalabalığa bak. Vergi kasanızın her geçen saniye daha da ŐiŐ ti ini duyabiliyorum. Raum en azından bu konuda kurnaz."

"Neden onu bu kadar onaylamıyorsunuz?"

"Onu onaylamıyorum. Ondan nefret ediyorum. Şeytani ve kaba biri. Hanımefendinin Őe ti i tur için benimle diŐ e diŐ  mücadele etti. Bu gece onu dahil etmekte ne kadar haklı olduğumu görecek."

"Hâlâ bana bu konuda bir Şey söylemek istemiyor musun? Mesela Goürlav'ı dıŐ arı  ıkarma Şansım olacak mı?"

"Bir Şans mı? Hmm. Bir Şans var. Ve tüm yapacağım bu-"

Bettina onun yerine, "Konuyla ilgili söyle," diye bitirdi. Elindeki ezik bardağı bir kenara bırakıp dirseklerini korkuluklara dayadı ve aŐ a ıya baktı. Bettina'nın gözüne bir Şey takıldı. Bir kuzgun-

Saçlı kadın kalabalığın arasında geziniyordu - diğerleri ondan uzak dursa da.

Her gece ortaya çıkan tuhaf seyirci olmalıydı. Sivri kulakları vardı ve üzerinde PRINCE OF SHADOW #1 yazan tişörtler giyiyordu! Tuhaf fey yarattığı, hiç yemediği tiyatro patlamış mısır kovalarını getirdi. Daciano'ya tezahürat yaparak dalgalar ve sloganlar başlatmaya çalıştı.

"Morgana, her gece dövüşe gelen, değersiz tişörtler giyen o tuhaf kadın hakkında bir şey biliyor musun?" Eski sevgilisi miydi?

Bettina kendi kendine kokladı. Eğer öyleyse, o kaltak ooooooollld.

"Hmm? Onun için endişelenme."

"Soruma cevap vermediniz. Gölgeler Prensi'yle nasıl bir bağlantısı var? Söyle bana." Kadın bir Valkyrie'ye benziyordu. İrfan'da "iyi adamlar" olarak kabul edilen Valkyrie'ler Vertas'ın önemli oyuncularıydı.

Onun gibilere burada pek rastlamıyoruz. Geçmişte Ölümsüzler, Lore'un daha hain gruplarının yanında yer almıştı. Bu Katılım için Raum, Horde ve Pravus'la aynı hizada olan diğer iblis hükümdarlıklarıyla ittifak kurmak için çoktan jestler yapmıştı.

"Gözlerin parlıyor, ucube. Bir dişi mi kiskanıyorsun? Ne de olsa sen Gölge Prens'in Gelinisin."

"Tabii ki kiskanmıyorum." Kiskanabilirim.

"Sana sanki bakire bir damarmışsın gibi bakıyor. Saplantılı açlık için söylenecek çok şey var." Morgana bilerek onun elini okşadı. "Sağlam ortaklıklar daha azı üzerine kurulmuştur. Geçen gece maçını beklerken onunla konuştuğumu söylemiş miydin?"

"Ne yaptınız?" Kuzgun saçlı seyirci hakkındaki sorular kayboldu.

"Ona 'Sen bir Forbearer olmalısın' dedim. O sadece 'Öyle mi?' dedi ve arkasını döndü. O damlayan küçümseme-çok seksi!"

Morgana'nın o vampirin ne kadar seksi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim var. Çünkü o üç kısa karşılaşma için benimdi.

"Dilini üzerimde istediğime karar verdim; hala ağzına bağlı olmasını isteyip istemediğime karar veremedim. Bu yüzden erteledim. Şimdi iyi ki de öyle yapmışım, çünkü onu bu kadar sahipleniyorsun."

"Ben sahiplenici değilim." Morgana, Daciano ile birlikte mi? Bu fikir onda çılgılık atma isteği uyandırdı.

"Ve işte bir kez daha gözleriniz. Raum her fırsatta bir iblis kralını kayırdığını gösterdi. Eğer bir vampirle evlenirsen bu onun işine gelir." Kıkırdayarak gitmek için döndü.

Ama kapının eşiğinde, yüzünde düşünceli bir ifadeyle geriye baktı ve Bettina'ya şifreli bir bilgelik sundu: "Unutma ucube, güce sahip olmanın en güzel yanı sadece güce sahip olmaktır. İkincisini iyi kullanırsan, birincisini asla kullanmak zorunda kalmazsın."

Daha birkaç saat önce Trehan çadırındaydı, pırıl pırıl kılıcını keskinleştiriyor, içini kavuracak kadar güçlü bir öfkeyle boğuşuyordu.

Şimdi masasında oturmuş, iyice kanlanmış kılıcını temizliyor, yüzü kan revan içindeydi ve hâlâ karşı konulmaz öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

Geri adım atıyorum.

Ama gerileme terimi bu öfke seviyesine daha önce de ulaştığını göstermiyor muydu? O günkü gibi olduğunu hiç bilmiyordu.

Bettina'nın anılarını karıştırdıktan sonra, sonunda görmezden gelemeyeceği şeyler görmüştü. Asla geri alamayacağım şeyler yaptım.

Ayaklarının dibindeki çuvala ve onun yanındaki sade siyah asaya baktı. Başka bir şey düşün, dedi kendi kendine. Turnuva birkaç dakika içinde başlayacaktı. Düşüncelerinin yönünü değiştir.

Bettina'dan başka düşünecek ne vardı? Başka ne? ?

Ah, Dacia. Eski evim.

Kan ve Sis Diyarı yakında yeni bir krala sahip olacak mıydı?

Günlerce Lothaire'i dünyanın dört bir yanında takip ettikten ve vampirin York'taki lüks çatı katında casusluk yaptıktan sonra kuzenler potansiyel hükümdarları ve onun Gelini hakkında çok şey öğrenmişlerdi.

Aslında, bir bit yeniği var. Lothaire'in dişisi Elizabeth Peirce, bir insan "dağ kızı" köylüydü. O güzeldi

Uzun siyah saçları ve zeki bakışları olan bir ölümlü.

Ama insanlar çok kolay yok oldular.

Ne yazık ki onu bir vampire dönüştürmek neredeyse imkânsızdı. Dişiler bu geçişten nadiren kurtulurdu ve asla Horde kanıyla, kirli ve karanlık kanla hayatta kalamazlardı.

Lothaire gerçekten de bir tür görevdeydi; Trehan, Kadim Düşman'ın Gelin'ini ölümsüz kılmanın bir yolunu aradığına dair ruhu üzerine bahse girerdi.

Lothaire'in görevi deliliğiyle birleşince ortaya tehlikeli olaylar çıkmıştı. Kuzenler, onun ve Elizabeth'in güvenliğini sağlamak için, gizliliğin artık mümkün olmadığı zamana kadar gizlice araya girmek zorunda kalmışlardı.

Eski Düşman artık onu takip ettiklerini biliyordu. . .

Ama her geçen gün vampir, dışisinin etkisi altında iyileşiyordu. Zaman zaman, herhangi bir Dacian kadar hesapçı olduğunu kanıtlıyordu.

Artıları: Lothaire diğer tüm vampirlerden daha güçlüydü ve güçlü bir naip olabilirdi. Eksileri: Her anlamda kana susamıştı.

Yine de Mirceo çoktan Lothaire'in atanması yönünde oy kullanmıştı. "Cezasızlıkla başkalarını ısırarak kırmızı gözlü bir kral mı? Benim oyum: evet," demişti Mirceo göz kırparak ve üç büyük kuzeni şok etmişti.

Trehan ona kaşlarını çatmıştı. "Isırmak ... değildir. Dacialılar başkalarını ısırmasın," demişti, sesi kendisine bile yaşlı ve tutucu geliyordu. "Kanımızı lekesiz tutmak bizi Horde'dan ayıran şeydir."

"Gerçekten mi amca? Çiftleşen Dacialıların birbirlerinin kanını tatması gerektiğini biliyorsun. Kimse bundan bahsetmese bile. Belki de Lothaire gibi bir kralla kan almak artık tabu olmaktan çıkar?"

Stelian, "Kan alışverişi kazara olabilir," demişti, "ama ısırtık bilinçli yapılır. Biz bu tür ihtiyaçların üzerindeyiz."

Görünüşe göre ben değilim. Belki Trehan'ın atalarında Horde kanı vardı. ?

Viktor Lothaire'i yerleştirme konusunda kararsızdı, "Düşündüğümden çok daha kötü biri. Kabul etmemin tek yolu dişisiyle nasıl bağ kuracağını ve onu nasıl ölümsüz yapacağını bulması. Bir de ondan mümkün olduğunca çok bilgi saklarsak." Neden? "Böylece bizi hayatta tutmak için bir sebebi olur."

Stelian, Lothaire'e karşı ölümüne kararlıydı.

Ya Trehan? Ben hazırım. Yeni hükümdar olsun olmasın, krallık artık Trehan'ın metresi değildi. Artık tamamen başka birine hizmet etmekte özgürdü, sahip olmak için adam öldürebileceğı iri gözlü bir buçukluğa.

Korumak için. Zeii mea, onu sonsuza dek korumak istiyorum.

Bugün, nihayet, başlamıştı.

"Morgana gösterisine hepiniz hoş geldiniz!" diye anons etti vaftiz annesi kalabalığa.

Bettina iç çekti. Bu uzun bir gece olacak. Tribünün etrafına baktı, Morgana'nın kölelerinin gün boyunca yaptığı tüm değişiklikleri not etti.

Kıpkırmızı ve mor Sorceri sancakları, gri bir Abaddon tuvali üzerindeki boya çizgileri gibi alanı kaplamıştı. Kristal kubbeler büyük meşalelerin üzerinde yükseliyor, camlar her şeyin üzerinde parlak prizmalar oluşturunuyordu.

Sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa Sorceri ziyafet sofrası uzarken iblis sofrası kısalmış mıydı? Ve iblislerin ziyafetinde et yoktu, Bettina bunun gereksiz yere zalimce olduğunu düşünüyordu.

Raum kürsüde Bettina'nın yanında oturuyordu ve kadehi neredeyse yüzüne yapışmıştı. Morgana'ya kara bakışlar fırlatarak savaş baltası moduna doğru ilerliyordu.

Bu ikisi arasında bir hikâye olmalıydı, Bettina'nın bildiğinden daha fazla bir şey.

Morgana bu gece en etkileyici parçalarını giymiş, nadir görülen bir formdaydı. Altın büstiyeri

Elmaslar -bu parçaya "Valkyrie avcısı" adını vermişti- ve tam boy eteği daha fazla elmasla, yüzlercesiyle payetlenmişti.

Yüzünün her tarafına maske şeklinde safirler yapıştırılmıştı. Gözleri eğlencesiyle parlıyor, mücevherleri aydınlatıyordu. Ama başındaki başlık görölmesi gereken en korkunç manzaraydı; uyumsuz mücevherlerle süslenmiş altından bir yelpaze; uzun yaşamı boyunca öldürdüğü tüm Lorean'ların seçkin yadigârlarıydı.

Bettina parçayı tek başına kaldıramadı. Üç Inferi'nin Morgana'nın omuzlarına yüklemesi gerekti. Yine de büyücü onu ustalıkla taşıdı.

Morgana şimdi elini kulağına götürdü. "Dedim ki, "Morgana gösterisine hoş geldiniz! "

Sorceri sanki hayatları buna bağlıymış gibi çılgınca neşelendi. Akıllıca.

Alkışların seviyesinden memnun kalmamış olacak ki, "Yer gösterisi de dahil olmak üzere önceki gösterilere sponsor olan benim-" diye açıkladı.

Kalabalık tezahüratlara ve ayak vuruşlarına boğuldu.

Sanırım benim deneklerim yer gösterilerinde çok iyiler. Bildiğim iyi oldu.

"Sessizlik!" Morgana emretti. Bir anda herkes sessizleşti. "Bu geceki raunt hanımefendinin seçimi. Diğer sıradan rauntlardan çok daha fazla gerilim ve duygusal dokunaklılık içerecek." Raum'a sinsice baktı. "Bu bir zekâ yarışması - kullanılan tek kas beyin olacak."

Sonunda Bettina tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenecekti.

Morgana kutsal alanın kapısındaki muhafızlara el salladı. "Yarışmacıları getirin." Geriye kalan altı erkek sıraya girerek grandstand'ın altında durdu: Goürlav, Lykae, kalan ateş iblisi, son taş iblisi, Caspion ve Daciano.

Vampire bakmak bile içimde bir sızı uyandırdı. Bu da demek oluyor ki . . .

Bu gece endişelenmem gereken Cas'dan fazlası var.

Daciano bir kez olsun ona bakmıyor, puslu geceye bakıyordu, belli ki kafası meşguldü. Bugün ona ne olmuştu? Salem hangi kargaşaya tanık olmuştu?

"İçinizden altı kişi girecek. Üçünüz öleceksiniz," dedi Morgana onlara. "Şimdi, bu turun kuralları basit. Prenses Bettina'ya bir adakla buraya dönmek için on dakikanız var. Prenses hediyeleri en çok sevdiğinden en az sevdiğine doğru sıralayacak. Hediyeleri en düşük olan üçlü kellelerini kaybedecek."

Bettina'nın çenesi gevşedi. Erkeklerin ölümüne dövuştüğünü görmek bir şeydi, kimin öleceğine tam olarak karar vermek ise bambaşka bir şeydi. Raum'a, "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu.

Onun elini okşadı, yüzü dışında her yere baktı. "Sen farkına varmadan bitecek, kızım."

Bu gece Morgana onu yargıç ve jüri yapmıştı. Çünkü üç varlık. Bettina onları bizzat infaz edecekti.

Bettina, Raum'un yanında sinirlenirken Morgana devam etti: "Bu gece kim kazanırsa doğrudan final turuna çıkacak ve yarın geceki yarı final maçının galibini bekleyecek."

Cas, Bettina'yla göz göze geldi ve "Finale kaldım" diye mırıldandı. Tabii ki neşeliydi; güvende olduğunu biliyordu. Ona pislik getirebilirdi ve o da buna bayılırdı.

"İkinciye," dedi Morgana, "bu gece Prenses Bettina'nın rehberliğinde bir Rune turu verilecek."

Tur mu? Tur!!!

Morgana, "Adaklarınızı kutsal alana getirecek, sonra da buraya döneceksiniz," dedi.

Daciano'nun yüzü her zamanki gibi donuktu ama gözleri kararmıştı. Bettina bu meydan okumanın onu hazırlıksız yakaladığını hissetti.

"Şimdi başlıyor." Büyük boru Morgana'nın sözlerini noktaladı.

Yarışmacılar acele ettiklerinde, izlerini sürdüklerinde ya da uzaklaştırıldıklarında Morgana Bettina'ya döndü. "Bakalım 'taliplerin' seni ne kadar iyi tanıyor. Birinin seni tanması için

büyücü mutlu. Tek ihtiyacımız olan altın, şarap, altın, cesur renkler, neşe, altın, güç-"

"Son olarak Goürlav'inkini seçeceğim," dedi Bettina vaftiz annesine, "ve onunla işim bitecek."

"Ne yazık ki, dürüstçe cevap vermelisin." Morgana kadehinden bir yudum aldı. "Tıpkı sözleşmenin şartlarının girenleri geri dönmeye zorlayacağı gibi -beklentilerine rağmen- sen de doğruyu söylemeye zorlanacaksın."

Beklentileri mi? Yarı yarıya ölüm ihtimaline geri dönüyorlardı. Dehşet onu boğuyordu.

Cas tamamen güvende olsa da, ya Daciano ona nefret ettiği bir şey teklif ederse?

"Ayrıca," dedi Morgana, "hangi yarışmacının hangi hediye teklif ettiğini bilmeyeceksiniz."

"Ne?"

Trehan'ın seçenekleri azdı.

Bettina'ya vereceği "hediye" çoktan tedarik etmişti ama bu, açıklama ve nezaketle verilmesi gereken türdendi. Aksi takdirde, buna kötü tepki verebilirdi.

Çıgıllıklar, bayılma, öğürme, hepsi mümkün.

Gelininin zaman zaman ürkek olabildiğini biliyordu. Ancak onun teklifi hayalini kurduğu bir şeydi ve koruyucuları bundan memnun olacaktı.

İrfan'daki tüm varlıkların dikkati çekilecekti.

Trehan, Raum ve Morgana'ya, onların himayesine girmesi gereken bir erkek olduğunun sinyalini vermek istiyorsa, bu sağlam bir hamleydi.

Ama kızın korkularını düşünmek onu şüpheyeye düşürdü. Her zaman soğuk, her zaman mantıklı olan Trehan bir türlü karar veremiyordu.

Bu mantıklı bir oyun mu?

Yoksa sadece ona ne verebileceğimi mi göstermek istiyorum? Tüm aleme göstermek mi?

Ego muydu yoksa cesaret mi?

İki dakika kaldı. Onu hazırlama fırsatı olabilirdi; bunu şansa bırakmak zorundaydı.

Nefes nefese kutsal alana geri döndü, çuvalı omzuna asmıştı. Diğerlerinin hediyelerinin ne olduğunu göremeyince, isteksizce çantasını görevlilere verdi ve ardından ringe geri döndü.

Her yarışmacı hediyesinden memnun görünüyordu, toprak kaplı Lykae hariç; o sadece kudurmuş ve yarı kudurmuş görünüyordu.

Uyuşturulmuş.

Morgana ellerini altı kişinin üzerine kaldırarak "Diz çökün" diye emretti.

Hiçbiri yapmadı. Trehan, Goürlav ile bakıştı bile: Ne oluyor? Trehan Daciano kimsenin önünde diz çökmedi-

Birden sanki iki omzunun üzerine örs darbeleri inmiş gibi akıl almaz bir basınçla sarsıldı. Dizleri yere çarptı, bacakları bu güç altında neredeyse bükölüyordu. Tüm yarışmacılar aşağı itilmişti, ateş iblisi omzunun çıkmasından muzdaripti. Goürlav dizlerinin üzerine çöktüğünde yer sarsıldı.

Morgana'nın bedenini süsleyen altın titreşti, ısınan hava etrafına yayıldı. Trehan onları çevreleyen gücünü algıladı. Hızlı, vahşi... karanlık. "Belki bir dahaki sefere bir Kraliçe sana emrettiğinde hemen itaat edersin. İtaat isteğe bağı değildir."

Yarışmacıların her birinin kolları arkadan çekilmiş, bilekleri kadının büyüyle bağlanmıştı. Bir anda altı kılıç belirdi ve havada süzölerek altı erkeğin önünde konumlandı.

Bir kılıç doğrudan her rakibin boğazına dayanır.

Trehan yutkunacak olsa kendini keserdi. Göz ucuyla, Goürlav'ın kanı dökölürse Çocuk Terörler'le savaşmak için hazır bekleyen bir grup savaşçı gördü.

Her şey netleşti.

Bettina'nın kararı üzerine anında üç kafa devrilecekti.

Altı kişi geri döndüğünde Bettina neredeyse nefes nefese kalmıştı. Daciano'nun bu raunt için endişeli görünmesi, kaşlarını çatması da yardımcı olmamıştı.

Geçmişte kendinden çok emindi. şimdi ise ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Goürlav öfkeliydi, sarı gözleri yarılmıştı, çürümüş bir dişinden fosilleşmiş sakalına doğru tükürükler akıyordu. Caspion ukala görünüyordu. Zavallı Lykae, Morgana'nın tutuşuna karşı kıvranıyor, şaşkınlıktan kıkır kıkır gülüyordu.

Büyücü işleyicileri iyi bir seçim mi yapmıştı, yoksa eski insan onların hatası yüzünden ölecek miydi?

Ateş ve taş iblisleri soğukkanlı görünüyordu ama boynuzları panikle bükülüyordu.

Tüm bu durum onu öldürüyordu. Altı boğazda altı kılıç mı? Karmaşa yok, yaygara yok, karara itiraz yok.

O farkına varmadan her şey bitmiş olacaktı.

Cas ona göz kırptı. Ona her ne verdiyse muhtemelen onun ikramı olduğu anlaşılabilecekti.

Bunun için tanrıya şükürler olsun.

Ama ya Daciano seçiminde tökezleseydi? Ya onun seçimi kılıcın boynuna saplanmasına neden olduysa, yani Daciano onu tatmin ederken yaladığı ve yüzüne sokulduğu boynuna?

Bir daha asla onun şeytani gözlerinin duygularla karardığını görmeyeceğim. ?

Kendi gözleri maskesinin arkasından sulanmaya başladı. Bu karar neden ona düşmüştü?

Morgana seslendi, "Ve şimdi, hediyeler!"

Başka muhafızlar da tören alayını tribüne doğru taşıdı. Birinin elinde tek bir zarf, diğerinin elinde kadifemsi pürüzsüz bir mücevher kutusu, bir başkasının elinde ise nadir bulunan gümüş renginde, zarif bir şekilde eşleşmiş iki aygır vardı. Ardından altın dolu şişkin bir araba geldi. O kadar çoktu ki, o bile kaşlarını kaldırdı. Onun arkasında nadir bulunan bir anka kuşu vardı, tüyleri o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini korumak zorunda kalacaktı.

Son olarak: Hantal bir çuval mı?

Mırıltılar duyuldu, iblisler çantayı daha iyi görebilmek için başlarını eğdiler.

Bettina hediyelerden biri hakkında çoktan bir karar vermişti, ölümcül bir karar. Yüce Tanrım, ya vampirin hediyesiye? Trehan Daciano ölmek üzere olabilirdi.

Ve aralarında zorlayıcı bir şey olduğunu kabul etmesi için bu farkına varması gerekti. Belki kaderdi, belki kan bağı ya da sadece benzersiz bir kimyaydı. Her neyse, bunu keşfetmek istiyordu.

Hiç şansları olmayacak mıydı?

Morgana zarfı açtı ve çınlayan bir sesle, "Seyirciler için, zarfın içinde deadmau5'a iki bilet var. Dead mau five mı?"

"Deadmouse," diye düzeltti Bettina fısıltıyla. Ölümlüler âleminde görmek istediği bir tekno gösterisi. Belli ki Cas'ın yeteneğiydi. Bu gece ona hiçbir zarar gelmeyecekti.

Yine de Cas için duyduğu rahatlama hissi, Daciano için duyduğu endişenin önüne geçemedi.

Ardından Morgana mücevher kutusunu açtı ve "Uzun zaman önce yıkılan Barış Demonarşisi'nin kraliyet mücevherleri" diye duyurdu. Mücevherleri Bettina'nın incelemesi için kürsüdeki masanın üzerine koyarken, "Şu güzelliklere bak, Bettina!" dedi. Sanki bu hediyeler kendisine sunuluyormuş gibi neşeliydi. "En iyisi bu değil mi? Mücevherlere bayılırsın."

Doğru, ama Bettina kendisine verilmesinden hoşlanmazdı. Kalitesi her zaman onun yaratabileceğinden daha düşüktü. Bettina bu hediyeği eritip bitirirdi.

Omuz silktili; Morgana gözlerini devirdi, sonra "Sıradaki!" diye seslendi. Bir asker atların başına geçti. "İşte fey kralının efsanevi Draiksulia diyarından çalınan değerli ağırları." Omzunun üzerinden, "Midillilere bakın!" dedi.

Ne yazık ki Bettina atlardan hoşlanmıyordu ve onların da kendisinden nefret ettiğinden oldukça emindi. Küçükken attan düşmüş ve bir daha asla eyere tırmanamamıştı.

"Bettina için zıplayan, hoplayan midilliler mi?" Morgana sorguladı. "Hayır mı? Ciddi misin?"

Bettina hafif bir omuz silkme hareketi daha yapınca Morgana'nın yüz ifadesi kederli bir hal aldı. "Ama nasıl da zıplıyorlar."

Bettina büyük büyücünün yepyeni yönlerini görüyordu. Daha önce Morgana sadece onun orta derecede kötü

Vaftiz annesi. Artık Bettina, kıyamet gibi kendi kaygıları, zıplayan midilliler ve Vrekener neslinin tükenmesi gibi kendi istek ve arzuları olan bir kadın olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Sıradaki! Ah, burada da bir anka kuşumuz var, son sürü olduğu düşünülen sürünün tek erkeği."

Bettina ne yapmalıydı, kuşu damızlık olarak mı kullanmalıydı? İnternette ilan mı verecekti? Anka kuşunun canlı renklerine bayılmasına rağmen, onu sürüsünden ayırmanın zalimlik olduğunu düşünüyordu.

Morgana için öyle değil. "O tüylerden yapabileceğimiz maskeleri bir düşünün! Yapamaz mıyız? Oh, hadi ama! Gerçekten mi?" Hayal kırıklığıyla gökyüzüne baktı.

Altın arabası, tekerlekleri tüm bu zenginliklerin ağırlığı altında inleyerek yola çıktığında Morgana şöyle seslendi: "Bunun tarife ihtiyacı yok! İşte bir büyücünün altın serveti!"

Bettina'ya göz kırptı. "Görünüşe göre biri yaşamak istiyor. Bu koku da ne? Ah, evet, çaresizlik."

Sonra son hediye geldi. O ve Morgana bakışlarını paylaştılar. "O çantada ne olabilir, Bettina?"

Kadın avuçlarını havaya kaldırdığında, büyücü kadın elini çuvala doğru salladı ve gücünü kullanarak bağlantıları açtı.

Bir telaşla içindikiler döküldü ve sahneye sıçradı.

Trehan'ın ikramı önüne serilince Bettina kaşlarını çattı, sanki ne gördüğünü anlamamış gibiydi.

Ve Trehan bu akşam hata yaptığını fark etti.

Yüzyıllar boyunca yaptığı tüm akıllıca seçimlere, başkalarına yardımcı olan tüm bilge tavsiyelerine rağmen... gerçekten önemli olduğunda, mantığı onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Çok büyük bir hata yapmıştı.

Hayatına ve daha da kötüsü Bettina'ya mal olabilecek bir şey.

Ölümden korkmuyordu; yeterince uzun yaşamıştı. Hayır, Trehan onu bir daha görememekten korkuyordu. Önümüzdeki günlerde ona ne olacağından korkuyordu. İblis ilerlese ve kuzenlerim onu korumayı başaramazsa, muhtemelen Goürlav'la evlenecek.

"Üçüne de, "Bettina'yı her zaman koruyacağınıza söz vererseniz, Lothaire konusunda size yardımcı olurum," demişti. "

Şimdi pişmanlık Trehan'ın içini kemiriyordu. Çantayı ona bizzat sunarak tepkisini yumuşatabileceğini düşünmüştü; Vrekener kafaları gözlerinin önünde zıplarken kılıç ucunda olmayı beklemiyordu.

Hiçbir uyarı olmadan.

Farkındalık Bettina'nın solgun yüzünde belirmeye başlamıştı ve çaresizce izlemek zorunda kalan Trehan'ın bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Başlar, Bettina!" Morgana ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini kırıpıştırtarak bağırdı. "Onlarla dolu bir çanta! Tam da her zaman istediğin gibi!" Trehan büyücünün sesini duyabiliyordu.

"Çok orijinal bir hediye değil, doğru. Ama bunlar yeni gibi görünüyor."

Bettina kusacakmış gibi görünüyordu. Hay sikeyim.

Zeii mea, başarısız oldum. Yaşadığı o önemli günden sonra mı?

Şafak sökmeden önce, gördüğü rüyanın etkisiyle uyandı. Bettina'nın kan damlalarından aradığı anıya günlerce ulaşamamıştı.

Sonunda başarmıştı; onun saldırısını yeniden yaşamıştı.

Onun dövülmesi. Trehan her şeyi hissetmişti, hassas bir genç kızın "iyilik" adına kanatlı şeytanlar tarafından vahşice katledildiği dehşetin her saniyesini.

Gelinim vahşice öldürüldü. Kolları ve bacakları kırılmış, kafatası ve leğen kemiği çatlamıştı. İki kaburgası derisini parçaladı. Kan vücudunu boyadı.

Ölümü kabul ettikten çok sonra, çığlık atmaya bıraktığında ve yalvarışları sustuğunda, ona hala acımasızca davranıyorlardı.

Sadece Raum'un çağırması onu yavaş yavaş yanarak ölmekten kurtarmıştı.

Trehan kendi öfke çığlıklarıyla uyanmış, parçalanmış kürklerle kaplanmıştı. Dişleri jilet gibi keskindi.

Cezalandırma arzusuyla, dişlerinin altında parçalanan etleri, pençeleriyle koparılan atardamarları hayal etmişti. Yüce tanrılar, evet, cezalandırmak için.

Nefes nefese kalmış, kılıcını toplamış ve tılsımını kavramıştı. Trehan, saldırganlara dair hafızası sayesinde kimliklerini ve kristali kullanarak doğrudan onlara ulaşabileceğini ummuştu. Elindeki kılıçla ilk saldırganın yüzünü hayal etti ve işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri olmadan iz sürmeye başladı. . . .

Hava bölgelerinde gece olmuştu, gölgeler boldu. Tüyler ürpertici bir manzara olduğunu bilerek dişlerini göstererek gülümsemişti.

Teker teker Gelin'inin cezasını verdi; teker teker kellelerini topladı.

Trehan ve Bettina gerçekten de bağlantılıydı. Onun saldırısı, o uğursuz hissi duyduğu gün gerçekleşmişti. Gelini eter aracılığıyla erkeğini mi çağırıyordu?

Bugün cevap verdim.

Rune'a döndüğünde hâlâ öfke doluydu ama bu gece bu raundu kazanması gerektiğini biliyordu.

Evet, ölmek için olaylı bir gün. Önemli.

Felaket.

Garip, daha önce hiç gerçekten başarısız olmamıştı. İlk seferinin ölümüyle sonuçlanacağını düşünmüştü.

Titrememi durduramıyorum. Bettina dengesiz adımlarla koltuğuna çöktü.

O çantanın içindekiler onu şoke etmiş, sonra da umutsuzca gömmeye çalıştığı korkularını ortaya çıkarmıştı.

Bunun Daciano'nun ona bir teklifi olduğunu biliyordu. Bunu başarabilecek tek kişi oydu.

Tıpkı Bettina'nın korktuğu gibi, onun anılarını okumuştü. Zihnindeki bir röntgenci gibi onun en özel anlarını görmüştü.

Morgana yüzüne yayılan yavaş bir sırıtışla ona döndü. "Onlar düşündüğüm kişiler mi?"

Bettina konuşmaya başladı, sesini çıkaramadan öksürmek zorunda kaldı: "Vrekeners."

Vampir bir şekilde hava bölgelerine gitmiş ve intikamını almıştı.

Meşale ışığındaki acı dolu yüz ifadeleri, soluk sarı bir ayın aydınlattığı öfke maskelerini çok andırıyordu. Ezilmiş gelinciklerin kokusu ...

Kusmaktan korkarak elinin tersiyle ağzına bastırdı. Çirkinleştirici izlere bakılırsa

kanlar içinde ölmüşlerdi. Tıpkı Daciano'nun söz verdiği gibi.

Ona doğru baktı. Adam her zamanki gibi soğukkanlıydı ama içten içe bir hata yaptığından korkuyordu.

Morgana büyük bir sevinçle herkese duyurdu: "Ve son olarak, Abaddon'un en çok aranan düşmanlarını idam ettik ve teslim ettik."

Bu kupaların anlamını çok az kişi anladığından, tribünlerde şaşkın mırıltılar duyuldu.

Raum, sevincini gizleme zahmetine katlanmadan kadehini başının üzerine kaldırdı. Ona saldıranları bulma baskısı az önce ortadan kalkmıştı.

Bettina Cas'a baktı. Daciano'nun kendisinin yapamadığını yapmasından dolayı çileden çıkmış görünüyordu.

Vampire geri döndü. Sonunda onun yüzünde bir duygu belirtisi fark etti, gözleri titriyordu.

Onun üzgün olduğunu düşündü - bu raundun nihai sonucu için değil, ama onu üzdüğü için. Neden onları böyle sunuyorsun vampir? Evet, ölmelerini istemişti. Ama neden böyle?

"Sonuç zamanı!" Morgana söyledi.

Bettina itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve kendini sabitlemek için ellerini masaya dayadı.

"En az hangi üç hediye seviyorsunuz? Prenses?" Morgana daha güçlü bir şekilde sordu.

Donuk bir ses tonuyla, "Atlar," diye cevap verdi.

Daciano'nun hemen yanındaki ateş iblisi, "Bekle-" diye bağırdı.

Ancak Morgana mistik kılıcı kullanmak için elini çoktan sallamıştı. Adamın kafası yere düştü. "Sırada ne var?" diye sordu neşeli bir ses tonuyla.

Bettina'nın midesi daha da bulandı.

Lykae ilk kafanın devrildiğini gördüğünde, buz mavisi gözlerini kocaman açarak vücudundaki tüm acımasız güçle Morgana'nın tutuşuna karşı koymaya başladı. Göğsünden iniltieler yükseliyordu.

"Prenses mi?"

Lykae hepsinin yargısız infaz edildiğine inanıyor muydu? Olanlardan bir şey anlıyor muydu?

Sıradakinin kendisi olduğuna mı inanıyor?

"Prenses! Hangi hediye?" Morgana'nın ifadesi uğursuzlaştı. Nefesinin altından, "Oyalandığın her saniye, kurdun tanrısal olmayan gücü güçlerimi test ediyor. Dikkat et de yanlışlıkla Caspion'un kafasını uçurmayayım."

Bettina temkinli bir şekilde başını salladı. Tam "Mücevherler," diye mırıldanırken Lykae'nin gözlerinde bir parıltı gördü. Bakışları etrafını kavrayışla tararken buz mavisi rengi soldu.

Eski insan kurdun pençesinden kurtulmuş ve kendini demir bir kafesin içinde, etrafı kana susamış iblislerle çevrili olarak bulmuştu. Göğsünden çılgınca bir feryat yükseldi.

Az önce onu öldürdüm mü? Mücevherler Warlock'lardan mıydı?

Bettina büyücüye doğru döndü. "Lütfen, Morgana-"

Morgana çoktan elini sallamıştı; Lykae tek bir kelime bağırdı: "Kardeşim!"

Başı gevşek bedeninin yanında dinlendikten sonra bile çağrısı hâlâ yankılanıyordu.

Bettina sallandı, çenesi gevşedi. Ama Morgana onun üzerine geçici bir sihir atarak her türlü ifadeyi sildi.

İçten içe hastaydı; bu turnuvadan, varoluşundan, kendi dünyasından. Daha ne kadar böyle güçsüz kalabilirim?

Morgana'nın umduğu kadar sert ya da Raum'un beklediği kadar zayıf olması ne kadar sürecekti?

Trehan yutkundu, boğazında soğuk çeliği hissediyordu ama kendini geri çekemiyor, savaşıyordu.

Ne kumar ama. Ne aptallık. Ona kelle mi verdin Trehan?

"Son olarak, Prenses?"

Kalabalık bir mezar gibi sessizdi.

Bettina son sözünü söylemek için güç toplamak istercesine Trehan'a baktı.

Yüzünü hafızasına alarak ona baktı- "Anka kuşu."

Taş iblis kükredi, "Hayır, yapamazsın!"

Morgana omuz silkerek elini bir kez daha salladı. Kasları şişti, taş gibi sertleşti ama büyücünün gücü çok büyüktü. Bir iblis daha öldü.

Trehan rahatlayarak kılıca yaslanmamak için kendini zor tuttu. O, Caspion ve Goürlav bu geceyi atlatacaktı.

"Ve şimdi kazanan! En çok hangi hediye beğendiniz?"

Altın arabası mı, konser biletleri mi yoksa imkansız görünen bir intikam mı?

O ve Caspion bir kez daha rekabet içinde olacaklardı. Trehan'ın başı kesilmediğine göre, teklifine olan güveni artmıştı. Benimkini seçecektir. Herkes ona bilet ya da zenginlik verebilirdi. Ama intikam değil.

"En çok biletleri seviyorum."

"İz Sürücü Caspion final turuna yükseldi!" Morgana tantanayla seslendi ama gerçek bir heyecan yoktu.

İyi oynadın, iblis. Kalabalık kükredi, ayaklarını tribünlere vurdu. Raum ıslık çaldı ve kocaman ellerini alkışlamak için çırpı.

Trehan gerçekten de Bettina'nın herhangi bir hediye Caspion'unkine tercih edeceğini mi düşünmüştü? Bir tür ölümlü eğlencesine iki lanet giriş kartı.

Ve şimdi yarın Goürlav'la karşılaşacağım.

"Hangi hediye sizin ikinciniz Prenses?" Morgana sordu.

Bettina'nın sesi hasta gibiydi: "Kafalar."

Face Goürlav, Bettina beni bir tura çıkarsın mı?

Haftanın herhangi bir gecesi.

Trehan ringde ölebilirdi. Gelini onu yüzünde bir gülümsemeyle uğurlamazsa lanetlenirdi.

Bettina'nın bakışları sürekli Vrekener kafalarına takılıyordu. Onlara bakmak bile içinde pek çok duyguya neden oluyordu; korku, tiksinti, ama aynı zamanda rahatlama da vardı.

O kelleler için Goürlav'ın bir vagon altını ödeyeceğini düşünmüştü. Bu da Daciano'nun ikinciliği kazanması gerektiği anlamına geliyor.

Yine de sunum için puan düşüldü. Cam gibi gözleri suçlayıcı bir şekilde ona bakıyor gibiydi.

Ürperdi, midesi daha da kötü çalkalanıyordu. Bu sahneden inmesi gerekiyordu. Kendini herkesin önünde küçük düşürmeden önce. . . .

"Mükemmel!" Morgana seslendi. "Dehşetin Babası Goürlav yarı finalde Gölgele Prensi'yle karşılaşacak. Kazanan, dolunay gecesinde Abaddon'un İzci Caspion'la karşılaşacak. Bu akşamki şenlikler sona ermiştir. Gidebilirsiniz. Şimdi."

Bunun üzerine seyirciler kaçışmaya başladı.

Morgana'nın yüzen kılıçları kaybolduğunda, hayatta kalan üç yarışmacı ayağa kalktı.

Cas ona doğru ilerledi ve elini omzuna koydu. Kız onun tutuşu altında titredi.

İşlenecek çok şey vardı. Vrekener'lerin ölümüyle ilgili şok edici gelişme bir yana, Bettina bu turun sonucuyla sarsılmıştı. Onun seçimleri yüzünden üç katılımcı ölmüş, diğer üçünün kaderi de geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti.

İçindeki bir parça, hanımefendinin seçimiyle Goürlav'ı alt edebileceğini düşünmüş olmalı. O kaldı ve görünüşe göre ringde yenilmezdi. Bu da demek oluyor ki . . .

Vampir yarın ölecek. Cas ertesi gece ölecek.

Bir canavarla evleneceğim.

Çok fazla-

"Nedir bu ikincilik turu Morgana?" Raum savaş baltası moduna geçerek sordu.

Onun ses tonuna uyarak, "Bu tamamlanmış bir şey, iblis. Bana meydan okuma."

"Kızımı o garip sülûkle gönderiyorsun. Buna izin vermeyeceğim!"

Daciano o anda tribüne doğru ilerledi. Vampir sessizce durmuş, gözlerinde bir soru, endişeyle Bettina'ya bakıyordu.

Morgana tüm sevimliliği ve ışığıyla, "Ah, centilmen vampir geliyor. Neden onunla bir saat kadar sonra buluşmuyorsunuz Prens? Ona rahatlaması için zaman verin. Bu arada," diye kayıtsızca devam etti, "gidip küçük bir aile kavgasını çözmeliyiz. Asla korkmayın, en azından ikimizin hayatta kalacağına dair umudum var."

Şimdi gitmesine izin vermek mi? Trehan ona uzanmamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra Gelin'ine bu kadar yakın durmak cezalandırıcıydı.

Ona sarılmak, düşüncelerini öğrenmek istiyordu.

Morgana sanki onun duygularını okuyabiliyormuş gibi, ona önsezili bir bakış attı. "Bir saat, Prens."

Trehan, Morgana'nın uyarısına kulak vermeye karar verdi ama bunun tek nedeni arada yapacak işleri olmasıydı. Bu gece Bettina'ya kan bağıının diğer faydalarını, yani ihtiyacı olan ya da istediği her şeyi ona sormasına bile gerek kalmadan sağlayabileceğini göstermeye niyetliydi.

Trehan'ın planı yine değişmişti. Tutkusundan yararlanmak; korkusunu ortadan kaldırmak.

"Odama dönüyorum Caspion" -Raum önce Bettina'ya, sonra da öfkeli Morgana'ya uzandı- "gidiyoruz."

"Çek pençelerini üzerimden, seni sersem-"

Büyücünün sözleri, Raum onları takip ederken havada asılı kaldı. Caspion Trehan'a kaşlarını çattı, sonra onları takip etti. Ailenin bir parçası olarak mı görülüyordu?

O benim gelinim. Kader tarafından belirlenmiş! Ben onun ailesiyim, bu üçünden daha büyük bir bağla. Bu sonsuzluğun en yavaş altmış dakikası olacak.

Bettina'ya ne söylediklerini merak etmekle geçen bir saat. Muhtemelen rüyalarında gördüğü gibi kaşlarını çatıyordu. Hediyesi hakkında ne hissettiğini merak etmekle geçen bir saat.

En çok onun teklifini beğenmemiştir. Ama en az da beğenmemiştir. Ne bir başarı, ne de bir başarısızlık. Tanrılar, bu kadın onun kafasını karıştırdı!

Karışıklık mı? Alışık olmadığı bir başka duygu.

Bununla birlikte, onun saldırısına dair gördüğü rüya yüzünden hâlâ öfkeyle savaşıyordu. Geri adım atıyor.

Odaklan, Trehan. Çok az zamanın var.

Yarın gece kendi kaderini neredeyse hiç düşünmemiştir. Şimdiye kadar karşılaştıklarından daha güçlü ve hızlı bir düşmanla dövülecekti. Yaralamaya cesaret edemediği biriyle.

Ve eğer kaybederse, Bettina'yı ilkelden uzaklaştırmak için kuzenlerine güvenmek zorunda kalacaktı.

En iyisi kaybetmemek.

Trehan çadırına doğru ilerledi ve bugün Skye Hall'dan aldığı bir başka eşyayı, sade siyah asayı aldı. Bu konuda yardıma ihtiyacı vardı. Neyse ki Trehan büyük güçlere sahip kör bir mistik tanıyordu.

Hiç gecikmeden Abaddon'dan rüzgarlı, şimşeklerle aydınlanan bir diyara doğru yola çıktı ve mistiğin mütevazı dükkanında belirdi.

Bu parçayı bir başkasına emanet etmek riskli olurdu.

Başka çaresi kalmayan Trehan, mistik adamın hissetmesi için asayı uzattı.

Erkek parmak uçlarını ahşabın üzerinde gezdirdi ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

Trehan ona, "Bunun yapması gereken şeyi yapmasına ihtiyacım var, Honorius," dedi. "Binle çarpılmış olarak. Ve yarın gün batımından önce buna ihtiyacım var."

Arayan beyefendi?" Raum, üçü kabul odasına iner inmez Morgana'ya seslendi. Geçmişte Bettina burayı sadece en ciddi konuları görüşmek için ziyaret etmişti.

-Bettina, baban ... savaş alanında öldü.

-Bu senin çağırma madalyonun, Tina. Sadece biraz kanına ihtiyacımız var.

-Evlenmelisin, kızım. Bir koruyucun olmadan, başka bir saldırı riskine girersin. Ya bu katılımda bana bir şey olursa? Seni kim koruyacak?

"Lanet olsun sana, Raum!" Morgana onun kolunu çekti. "Beni bir daha asla izleme, yoksa boynuzların yeni ölümlü arabamın ızgarasını süsleyecek!" Rustik divanlardan birine doğru fırladı ve kendini büyük bir gösterişle divanın üzerine bıraktı.

Bettina, Morgana'nın karşısındaki divana tünemiş, etrafına dikkatle bakıyordu. Raum'un kulesi onun bir uzantısı gibiydi; şiddet ve beklenmedik bir düşüncenin karışımı.

Kaba yontulmuş bir ocağın üzerinde çapraz savaş baltaları asılıydı. Duvarlarda asırlık zırhlar sıralanmıştı. Onların üzerinde avladığı canavarların monte edilmiş kafaları vardı: vahşi Gotohlar, hortlaklar ve Wendigolar.

Ama aynı zamanda sayısız basilisk yuvasından elde edilen nadir pullardan oluşan bir koleksiyona da sahipti. İblisler bu ejderhaları kutsal sayıyordu. Odanın ateş ışığında pullar büyüleyici bir parıltı yayıyordu; yanardöner inci, yeşim ve kızıl dalgaları.

Caspion odaya girip doğruca büfeye yöneldi.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye tersledi Raum. "O vampirin Bettina'ya bakışı hoşuma gitmiyor, sanki onunla çoktan evlenmiş ve yatmış gibi. Sanki onu tanıyormuş gibi."

Bettina ısırılmış tırnaklarına baktı ve yeniden uzamaya başlamalarını izledi.

"Vrekener'lere ne kadar sevinmiş olsam da, onları nasıl bulduğunu bilmek istiyorum!" Raum'un gözleri büyüdü ve bir pençesini Morgana'ya doğrulttu. "Sülük'e yardım etmiş olmalısın! Skye Hall'un nerede olacağını tahmin ettin!" Raum büfede Cas'a katıldı. "Bize yardım etmeyeceğin zaman mı?" Bir sürahideki iblis demini bir bardağa boşalttı, sonra daha iyi düşündü ve sürahiyi büyük eliyle avuçladı.

"Nasıl? Akıl sağlığımın da kanıtladığı gibi kahin değilim ben." Morgana kollarını kayıtsız bir zarafetle divanın arkasına doğru açtı. "Bettina'nın zihnini okumaya çalıştığımı biliyorsun, sana dörtlünün tarifini vermek için. Ama onları hayal etmeye bile cesaret edemedi."

Daciano muhtemelen onun bilinçaltının derinliklerini Bettina'nın görebileceğinden daha iyi görebiliyordu.

"Bu işte senin parmağın var, büyücü kadın!" Raum ısrar etti ve sürahiyle birlikte büyük masasına doğru ilerledi.

"Bir kez daha söylüyorum Raum, Salon Sorceri'lerden etkilenmez.

Onu bulamayız, ona ulaşamayız, ona saldıramayız-"

"Ve bu konuda senin sözüne mi inanacağım?" Raum neredeyse bağıracaktı, "Sana hiç güvenmiyorum!"

Morgana tersledi, "Hislerimiz karşılıklı, sizi temin ederim!"

Cas, Bettina'ya şöyle bir bakış attı: "Bu çok berbat bir durum." O da karşılık verdi: "Biliyorum, doğru!"

Sanki baba ve oğullarının kavgasını izleyen iki kardeş gibi hissetti.

Bekle. Kardeşler mi? Duyguları kardeşliğe mi dönüşüyordu?

Ona doğru mu?

Morgana, "Ah, Raum, sen sadece vampir sözde imkansız bir şey yaptığı için kızgınsın! Sen ne zaman

yapamadılar." Morgana, Caspion'a sert bir bakış atarak ekledi: "O çok övünülen 'iz sürücü' bile onları takip edemezken."

Cas ters ters baktı. "Çünkü Raum bana onların izini kaybettirdi! Eninde sonunda onları bir şekilde bulacaktım!" Raum'a, "Daha önce hep aradım. Ama sen bana aramayı bırakmamı emrettin. Bu intikamı vampire teslim etmiş gibi oldun!"

Raum yumruğunu masaya vurarak yazı gereçlerini ve kafatası kağıt ağırlıklarını salladı. "O emri verdim çünkü çok yorgundun. Ölümsüzlüğe geçişi zar zor tamamlamıştın, henüz bir ölüm bile hasat etmemiştin! Ve Mathar'ın yaptığını tekrarlamamı istemedim!"

Herkes sessizliğe gömüldü. "Ne? Babam ne yaptı?" Bettina sonunda sordu.

Raum kaşlarını çattı, çok fazla şey söylediğini biliyordu. "Raum?"

Sonunda mırıldandı: "Annenin katillerini neredeyse onu delirtecek hale gelene kadar avladı. Skye Hall'un hareketlerini yıllarca izledi, bir model bulmaya, bir sonraki adımda nerede ortaya çıkacağını tahmin etmeye çalıştı. Faydası olmadı." Raum elini sararmış yüzünde gezdirdi. "Mathar bir hayalet gibi var olabildiği kadar var oldu ve seni bekledi. Sonra bulabildiği en kanlı savaşın ön cephesini aradı, bunun onun sonunu getireceğini biliyordu."

Ölmek mi istemişti? Bettina yumuşak bir sesle, "Onsuz yaşayamaz mıydı?" dedi.

Raum üzüntüyle başını salladı. "Bu olasılıkla hiç ilgilenmedim."

Mathar'ın Eleara'ya olan aşkı Bettina'yı hayrete düşürdü. Onun aşkı

Ben. Benim için sefalet içinde var olmuştu.

Uzak görünmesine şaşmamalı. İşkence görmüştü. "Çok sadık," diye mırıldandı kendi kendine.

Morgana burnunu çekti. "Eleara da öyleydi. Gerçi ben asla göremezdi."

Bettina'nın bakışları Cas'a takıldı. Bir erkekten böyle bir bağlılık görebilir miydi? Ve buna aynı şiddetle karşılık verebilir miydi?

Vampirle birlikte. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı ve onu ürküttü çünkü gerçekmiş gibi hissettiriyordu.

Cas o zaman onun gözleriyle karşılaştı, ama yine görmüyor gibiydi.

Onu. Ya bizim hakkımızda korkunç bir şekilde yanıldıysam?

Raum, "Hava bölgelerini bulmak mümkün değil," diye devam etti. "Caspion'u başarısızlığa mahkûm etmek istemedim. Vampirin onları nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum."

Cas kaşlarını çatarak Bettina'ya baktı. "Vampire Vrekener'lerden bahsettin mi?"

"Hayır!"

"Bu odanın dışında kimse o dördünden haberdar değildi. Yani hiçbir yolu yok, eğer ..." Cas sözünü kesti.

Bütün gözler boynuna çevrildi.

Raum kekeleydi. "Yapmadın ... yapmazsın!"

Morgana sıırttı. "Vampire kendi kanını mı hediye ettin?"

Bettina kelimeleri ağzından kaçırdı: "Bu bir kazaydı! Beni asla ısırmadı. Öpüştük ve dişleri sivrildi."

Cas, Morgana ve Raum inançsızlık içinde inlediler.

"Tanrı aşkına, gerçekten bu kadar saf mısın, ucube? Önce R.H.P.S., şimdi de bu. Açıkçası, görevlerimi ihmal ediyorum."

"İşte bu yüzden onun madalyonu hâlâ bende!" Raum haklı bir ses tonuyla işaret etti. "O çok saf."

Cas, "Onun gibi vampirlerin 'kazaları' olmaz." dedi.

"Beni uyarmaya çalıştı!"

"Ama umursamanın ötesinde miydin?" Morgana öyle dedi. "Buna baştan çıkarma deniyor. Ve bu bize prensinizin gerçekten de çok kurnaz bir oyuncu olduğunu gösteriyor." Sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Garip ama, ölümsüz bir erkek dişisi için savaşıırken genellikle düşüncesiz, ilkel bir hayvana dönüşür."

Daciano kaba biri mi? Bettina bunu göremedi. "Morgana, sadece küçük bir damlaydı."

"O zaman belki de sadece en son anılarını toplamıştır." Vaftiz annesi bir örgünün ucunu inceledi, Sorceri'nin göbek deliğine bakmaya eşdeğer bir hareketti bu. "Ben hiç değişmedim mi?"

Son birkaç ay içinde önünüzde?" Omuz silkerek, "Eğer bu anıyı görürse, doğrudan kendisinden bir telefon beklerim" dedi.

Raum'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman krallığımızın savunmasını biliyor."

Cas'ın hayal kırıklığına uğramış bakışları Tina'yı kesip geçti. "Sana emanet ettiğim sırlar, Tina."

"Ve şimdi Morgana onların bu tur için birlikte olmalarını mı ayarladı?" Raum kabardı. "Ya vampir Bettina'yı ısırırsa? Bunun onun için yıkıcı olabileceğini biliyorsun."

Daciano'nun öpücükleri ve okşamaları bunu kanıtlamıştı - Bettina başka bir şey düşünemiyordu- öyleyse neden kimse ona bunlara karşı dikkatli olmasını söylememişti? Sonra kaşlarını çatı. "Bir ısırık neden mahvedici olsun ki?"

"Çünkü dayanılmazlar," dedi Raum. "Değil mi Morgana?"

Dayanılmaz mı?

Büyücü kadın isteksiz bir ses tonuyla, "Isırık oyunu kötü sonuçlanabilir. Eğer vampir aşırı derecede susamış ya da deneyimsizse. Ve prens acıkmış görünüyordu. Hmm, ne diyorsun Caspion?"

Cas'ın yanakları kızarmış mıydı? "Daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemiyor." Sanki ilk elden biliyormuş gibi konuşuyordu. Bir ısırığı değiştirici olarak tarif etmemiş miydi? Dacianlı bir kadın onun kanını mı almıştı?

Acıdı mı?

Daciano deneyimsizdi, daha önce hiç kimseyi ısırmamıştı. Derisini yırtacak mıydı?

Raum onun önünde iz sürdü. "Kanını ondan uzak tutacağına söz ver."

Başını yukarı kaldırdı. "Söz veriyorum! İnan bana." Bettina sonsuz bir ömre yetecek kadar dayanılmaz acılar çekmişti.

Morgana'ya, "Onu yanında refakatçi olmadan, geceyi baştan çıkarma konusunda deneyimli 'çok kurnaz bir oyuncuyla' geçirmeye mi göndereceksin?" dedi.

"Az önce bana şaperon kelimesini söylemedin."

"Buna izin vermeyeceğim, büyücü kadın. Yumruk yumruğa geleceğiz!"

"Oh, hadi!" Morgana ayağa fırladı, gözleri bir engerek yılanının çingırağı gibi uyarıcı bir şekilde parlamaya başladı.

"Lanet olsun sana, ya vampir onu kirletirse?"

Bu büyücüye söylenecek kesinlikle yanlış bir şeydi. Morgana, Bettina'nın onu hiç görmediği kadar öfkeli görünüyordu, saç örgüleri uçuşuyordu. "Ya onu kirletirse? Neden hep dişi olan kirleniyor? Arkaik iblis! İlkel gibi düşünüyorsun!"

Raum Şeytani küfürlerin en iğrencini bağırarak Morgana'ya boynuzlarını çiğ olana kadar emmesini söyledi. Bettina'nın nefesi kesildi. Morgana da ona bir öpücük göndererek ilk fırsatta onu zehirleyeceğini söyledi.

"Seni Sorceri
fahişesi!" "Seni
şeytani fosil!"

Cas da katıldı ve üçü bir kez daha yola koyuldu.

Bettina ellerini kulaklarının üzerine koyarak dengesiz bir şekilde durdu. Hiçbiri onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu anlamıyor muydu? İç dünyası bir anda kabarmış ve uyuşmuş, birbirini takip eden dürtüler arasında sıkışıp kalmıştı.

Ağla.
Çığlık
at.

İkincisi kazandı. "Kesin sesinizi, hepiniz!"

Şok geçirip sessizliğe gömüldüler. Hiçbirine sesini yükseltmemişti.

Bettina, Raum'a dönerek, "Mathar Vrekener'leri bulamadıysa ve Cas gibi bir iz sürücünün asla bulamayacağını biliyorsan, o zaman anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmeyi hiç beklemiyordun!" dedi.

Raum göğüs zırhının yakasını çekiştirerek, "Çok güvenilir bir kaynaktan içeriden bilgi aldım," dedi.

Morgana alay etti, "Nasıl. Uygun."

"Peki ya sen?" Bettina vaftiz annesine döndü. "Lore'a yemin et ki benim gücüme sahipsin! Şimdi, Morgana."

"Ucube, emirleri gönderiyorum." Çingırak çingırak

çingirak. "Onları almıyorum."

Bettina bir kez daha divanın üzerine çöktü. "Demek istemiyorsun.

İkiniz de beni kandırdınız."

"Ben de içeriden bilgi sahibiyim," dedi Morgana yumuşak bir sesle.

"Bullshite, fahişe!"

Gücümü asla geri alamayacağım. Ama yine de iki gece içinde kraliçe olacaktı.

Raum'u, Morgana'yı ve hatta Cas'ı bu halde görmek onlara çok fazla güvendiğini fark etmesine neden olmuştu. Onlar da tıpkı kendisi gibi yanılabilirlerdi.

Gücü olmasa bile Bettina bir kraliçe gibi düşünmeye başlasa iyi ederdi. Onlar tekrar başlamadan önce, "Şimdi ne olacak? Vrekener'ler misilleme yapacak mı?"

Raum, "Bunun için üzerimize çullanmazlarsa şanslı sayılırız," dedi. "İblislerime bunu sessizce yapmalarını emretmiştim. Eğer Skye Hall'a ulaşırlarsa, dördünün ortadan kaybolmasını sağlamaları gerekiyordu - Vrekener'in kafalarını Lore'daki herkesin ve her şeyin önünde dökmeleri değil!"

Morgana bir kez daha oturarak, "Vampir tek başına hareket etti," dedi. "Kimse aksini kanıtlayamaz."

"Bırakın üzerimize gelsinler!" Cas tersledi. "O zaman belki de onlardan biriyle kılıcımı gerçekten kana bulama şansım olur. Biz Ölümlüleriz ve savaşız çok uzun zaman geçirdik. Vahşiyiz ve iz sürebiliriz. Bizden korkmalılar."

Raum bakışlarını başka yöne çevirdi. "Çekirge gibiler Caspion, göklerden gelen bir bela. Eğer bu haber onlara ulaşırsa Tek söylediğim kötü yapılmış olduğu."

"Mükemmel yapılmış," dedi Morgana. "Vrekener'lere inlerine nasıl ulaşacağımızı bildiğimizi daha iyi nasıl gösterebiliriz? Onlar zarar görmez değiller. Belki şimdi bir Abaddonae kralına saldırırken iki kere düşünürler! Ya da tebaamı köpek gibi avlamayı!" Burnundan nefes alarak, "Bu konuşma bitmiştir, Raum. Senin 'kızın' kraliçe olmak üzere. Şaperon olmayacak. Başka bir şey söylemeye gerek yok. Şimdi git hazırlan, ucube."

Raum Bettina'ya döndü, yüz ifadesi Bettina'nın hiç görmediği kadar ağırdı. "Anla beni Tina, turnuvanın kan sözleşmesi beni seni ve madalyonunu kazanana vermeye zorlayacak. Eğer vampir seni baştan çıkarırsa, Goürlav seni öldürecek ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak."

"Turnuvayı kazanamayacağımdan bu kadar emin misin Raum?" Cas tiksintiyle başını salladı. "Bu konuda ne düşündüğümü hepiniz biliyorsunuz. Şimdi gidiyorum."

"Cas, bekle!" Bettina onu iz sürmeden yakaladı. "Beni kuleme geri götürür müsün?"

Morgana divandan seslendi, "Bu gece iyi eğlenceler, ucube. Vampiri çok fazla lekelememeye çalış."

Bettina ve Cas yalnız kaldıklarında, "Daciano'nun onları bulduğuna hâlâ inanamıyorum! Altmış lanet geceyi uçak uçak tarayarak geçirdim."

Adamın asık suratlı ses tonuna kaşlarını çattı. Ve sen çok gençsin. Tıpkı benim gibi. Cas'ı böyle görünce kendi gençliğinin de farkına vardı.

Belki de kalbinde birine sahip olmakla kalbini bir başkasına vermeyi birbirine karıştırmıştı. "Öldükleri için mutlu değil misin? En azından bu dördünden korkmak zorunda kalmayacağım için?"

Caspion onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sadece yapma."

Kapısına yaklaştıklarında, "Lütfen bana kızmayın" dedi.

Durdu ve kaşlarını çatarak ona döndü. "Daciano o ilk gece senin kanını aldı mı? Yoksa yine onunla mıydın? Benim olmadığımı bildiğin zaman mı?"

"Yine onunla birlikteydim" diye fısıldadı.

"Sadık kalacağıma söz verdim!" Adam ona vahşi bir bakış fırlattı. "Ama bu sözünü tutmadın, değil mi? Bir erkek iblis için seks yapmadan durmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Rune'da neden on bir restoran ve yirmi üç genelev olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Özür dilerim! Onunla hiçbir şey yapmak niyetinde değildim. Kendimi kaptırdım ve bir de baktım ki öpüşüyoruz."

"Tıpkı Morgana'nın dediği gibi, buna baştan çıkarma deniyor. Bu konuda çok bilgiliyim." Yumruklarını sıktı, ön kolları şişti. "Yine odanıza mı geldi?"

"Onun çadırına gittim."

"Bunu neden yaptın ki?" "Cas, lütfen

...

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Anlat bana!" Boynuzları uğursuz bir şekilde dikleşmişti.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. Bir yalana sarıldı ama ona karşı hep dürüst olmak istemişti. "Vampir bana ... arbedede seni bağışlayacağını söyledi."

"Bu yüzden mi bana yardım etti? Tanrım, Bettina, hayatımı tehdit ederek seni bir şeyler yapmaya mı zorladı? Benim güvenliğim için kendini mi fuhuşa sürükledin?"

"Hayır! Evet mi? Böyle söyleyince kulağa olduğundan çok daha kötü geliyor."

Cas dinlemiyordu. "Yavaş bir ölümü hak etti." Omzunun üzerinden vampirin çadırına doğru baktı ve onu sıkıca kavradı. "Bunu günlerce sürdüreceğim."

Şu anda gidip Daciano'ya saldıracak mıydı? İkisi de ringin dışında birbirini öldüremezdi.

"Cas, tam olarak öyle değildi."

Geri döndü. "O zaman hangi yoldu?"

Daciano'nun ateş ışığındaki nemli tenini, o çadırın boğucu sıcaklığını hatırladı. Onun oniks gibi gözlerini. Nefes aldı ve itiraf etti: "O anda yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmadım."

Cas onu hemen serbest bıraktı ve ellerini önünde birleştirerek geri çekildi. "Onu şimdi mi istiyorsun? Bu kadar mı? Bu turnuvayı durduramam, Bettina. Bundan geri dönemem."

"Bilmiyorum. Her şey kafamı karıştırıyor-" "Şu haline bak!" Cas haykırdı. "O vampiri arzuluyorsun Şimdi bile!"

"Yapmıyorum!" Öyle mi? Şimdi tüm varlığı bir kez daha altüst olmuşken, vampirin sisiyle sarmalanmanın nasıl bir his olduğunu tekrar tekrar hatırlamaktan kendini alamıyordu. Ona bağlanmıştı.

Bağlandı.

Gücünü kaybettikten sonra içinde bir boşluk hissi oluşmuştu. Ama Daciano ile paylaştığı bağ, bu acının biraz da olsa dinmesini sağlamıştı.

Sanki onunla büyüyen bağı boşluğa yer bırakmıyormuş gibi.

"O zaman, elbette, turunuzda iyi eğlenceler." Cas parmağıyla onun yüzünü işaret etti. "Eğer vampir bu gece seni yatağa atarsa, Goürlav'ı yenebilmem için dua etsen iyi olur."

"Lütfen bana kızma!" Omzuna dokunmak için uzandı ama adam geri adım atarak uzaklaştı.

Uzun süre onun ardından baktı. Daha önce hiç kavga etmemişlerdi, her zaman çok kolay anlaşmışlardı. Ama şimdi sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi görünüyordu.

Odasına doğru dönerken, kapısında nöbet tutan muhafızların yanından geçti ve yaşaran gözlerini görmemeleri için başını eğdi.

Onların miyavlayan, buçukluk yakında kraliçe olacak.

Kimin yoktu

ne yaptığını bilmiyordu.

Ağlama, ağlama. . .

Kapı arkasından kapanır kapanmaz maskesini çıkardı ve ön kolunu yüzünde gezdirdi. Nasıl olur da ağlamazdı?

Tüm sevdikleriyle savaşmıştı ve suçluluk duygusu çok ağırdı. Dünyada sahip olduğu tek şey onlardı. Vampiri saymazsa tabii. Sen benimsin. Kaderimizde var.

Bu geceki gelişmelerin üstüne, hâlâ bu sürecin içinde sıkışıp kalmıştı; Daciano ve Cas'ın muhtemelen ölüme gidişini izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Gözyaşlarının hiçbir faydası yok. Ne yapmalı? Dışarı çıkıp gecenin tadını çıkaracaktı. Ama ayakları onu dışarı çıkarmaya yetmedi.

Balkonda tek başına, çok yüksekte, karanlıkta? "Kusurlu" bir bariyer büyüyle mi?

O Vrekener'lerin ölmüş olmasının bir önemi var mıydı? Daha fazlası gelecek miydi? Her zaman sakat kalacağından şüpheleniyordu.

korku tarafından. Onu öylece kapatamazdı. . .

Ne yapmalı? Çalışmak! Evet, yaratıcılığında kendini kaybederdi.

Aceyle çalışma odasına girdi ve içeri girerken derin bir nefes aldı. Tanıdık kokular onu merkeze yerleştirmeye yardımcı oldu. Tüm dünya etrafında parçalanıyor gibi görüldüğünde, yaratım onun tek değişmeziydi.

Önümüzdeki yarım saat içinde Patroness için parçayı imal etmeyi bitirebilirdi. Tek yapması gereken silahın iki hareketli parçasını, yani çok önemli yay mekanizmasını ve bıçağı takmaktı. Sonra aşındırma, sonra da tamamlama. Çok yaklaşıyordu.

Peki ya işi bittikten sonra? Daciano ile bu arifeyi nasıl idare edecekti?

Gerekli aletleri toplarken, ona ne söyleyeceğini hayal etti. Önce kanını aldığı için onu azarlayacaktı.

Daha önce, adamın anılarını toplayıp toplamadığını kesin olarak bilmiyordu. Artık biliyordu. Herkesin onu ezip geçmesinden bıkmıştı.

Sövüp saydıktan sonra, cevaplar isterdi! Anılarımı bilerek mi aldınız? Neden bana o kafaları böyle bir şekilde hediye ettiniz?

Sen . . . yarın ölmekten korkuyor musun?

Salem parıldayarak odaya girdi. "Neyin var senin, ahbap? Ağlamak üzereymişsin gibi görünüyorsun. Hem de çalışma odanda? Burası senin için nirvananın koltuğu."

"Neden soruyorsun ki? Cas'la konuşmamı duyduğunu biliyorum."

"Bu adil."

"Ona verdiğim sözü tutmadım. İçgüdülerini inkar ediyor, benimle birlikte olmak için fedakarlıklar yapıyor. Ama ben ona ihanet ettim."

"Bir fahişeyle yatmadığı için övgü mü istiyor?" Salem küpesiyle meşguldü. "Ölümsüz hayatının birkaç günü boyunca Rune'daki tüm fahişelere dalmamış olması onun için bir şans. Gerçekten mi? Pantolonunda tuttuğu için bisküvi mi istiyor? On sekiz yıl boyunca seks yapmamayı dene!"

Salem'in Cockney aksanı bu gece o kadar yoğundu ki, her an, "Lütfen efendim, biraz daha istiyorum," demesini bekliyordu.

Başını iki yana salladı. "Bunu geri çeviremeyeceksin Sylph. | hatalıyım."

Boynunun etrafından dolanarak diğer küpesine ulaştı. "Cas sana iltifat ediyor mu? Elini tutuyor mu? İlgili alanlarını soruyor mu? Geleceğinizin nasıl olacağına dair çene çaldınız mı?"

Kız evet demek için ağzını açtığı anda Salem ekledi: "Ayrıntılı olarak mı?"

Ağzını kapattı.

"Her maçıktan sonra, kendisine tapan fahişelere hava atıyor ve azgın hallerini özlüyor. Sana aşık olmaya çalışmıyor."

Bettina ters ters baktı. "Cas en başından beri bunların hiçbirini istemedi! Beni hiç istemedi. Onu bu işe ben sürükledim."

"Ve şimdiye kadar, onun hayatını kurtardın! Yine de Goürlav'ın onu yere süpüreceğini düşünüyorum."

Vurulmuş gibi irkildi. Ama işaret ettiğinde sesi tınısızdı: "Goürlav sadece kazanırsa Cas'la yüzleşecek. Daciano'nun kaybedeceğini mi varsayıyorsun?"

Sessizlik. Kendisine aptal gözüyle bakıldığını biliyordu. "Ve bu utanç verici," dedi Salem, "çünkü vampir seninle kazanmak için bu işin içinde."

"Kazanmak için mi?"

"Evinden vazgeçmenin yanı sıra, sizin çıkarlarınızla da ilgileniyor ve uzlaşmaya hazır. Onu senin için şarap içerken gördüm. Senin o itin delisi olduğunu düşünüyor. Daha kötüsünü de yapabilirdin."

"Onu çok kısa bir süredir tanıyorum. Cas'a olan hislerimi bir musluk gibi kapatamam. Cas'a olan mutlak sevgimden Daciano'ya olan mutlak sevgime geçtiysem, bu benim hakkımda ne söyler? En iyi ihtimalle, kararsız olduğumu. En kötü ihtimalle de herkesin inandığı kadar genç ve aptal olduğumu."

"Kimse sizden duygularınızı kapatmanızı beklemiyor - onlar her zaman orada olacaklar - sadece onları gerçekte

oldukları gibi görmeye başlayın

vardır."

Başlamış mıydı? Ne zaman evliliği hayal etse, sadece ... düşünmeye başlamıştı. Daciano'yu. Ne zaman Cas'ı düşünse, arkadaşlıklarının dönüm noktalarını tekrar tekrar hatırlıyordu.

"İblis senin en iyi eşin, yani arkadaşın. Dışarıdaki başka bir dişi ise onun diğer eşi. O sen değilsin."

Bettina buna inanmaya başlamıştı. Eğer Cas ile kaderlerinde varsa, o zaman neden aralarında bu kadar gerginlik vardı -özellikle de bir çift gibi davranmaya çalıştıklarında?

Nasıl hissettiğinin ne önemi vardı ki? Goürlav yaşadığı sürece, Bettina'nın iki erkek seçeneği ... hiçbirisi haline gelmek üzereydi.

Lehim meşalesini kaptı ve alevi ayarladı. Çalış! Ateş, sulanan gözlerinin önünde parladı.

"Eskiden katıldığın partileri hatırlıyor musun?" Salem temkinli bir tonda konuştu. "Kötü bir yolculuk geçiriyor gibi görünüyorsun. Sadece yavaşla, ahbap."

"Ben iyiyim." Alev metale. Yay mekanizması. Sorunsuz yapışma.

"Arkana bak, Prenses! Mankenler dans ediyor." Hareket ettiklerini duydu ama başını kaldırıp bakmadı.

"Oi! Bu aptallar çıldırıyor."

Alevi bir kenara bıraktı ve avucunu çalışma masasına vurdu. "Lütfen, Salem!"

Mankenler hakarete uğramış gibi sustular. "İyi o zaman. Gidip casusluk yapayım mı?"

"Evet. Kesinlikle. Git."

"Belki benim kaynaklarımdan bazıları Goürlav hakkında bilgi verir - artık delegeleri de öldüğüne göre."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi dalgınca, meşaleyi bir kez daha kaldırarak. Kısa süre içinde kendini sürece kaptırmış, çılgınca çalışıyordu.

"Ben gidiyorum, Prenses."

Hâlâ burada mı? Metalin ısıtılmış son bölümüne üfleyerek birleştirilmiş parçayı inceledi. Gururu göğsünde kabarırken

meşalesini söndürdü. Tıpkı Daciano'nun çizimi gibiydi.
Yine de Salem sonunda gittiğinde, bir varlık kaldı.

Erkencisin," diye mırıldandı Bettina Trehan'a.

Burada olduğumu mu hissetti? Tamamen ortaya çıktı. "Ve sen de olağanüstüsün," diye ısırdı, ona hayretle bakarak.

Bir lehim alevi kullanıyordu, hareketleri kusursuzdu ve o kadar hızlıydı ki bir ölümlü ellerini fark edemezdi.

Çevik parmakları böylesine müthiş bir silahı işlerken bakışları tamamen odaklanmıştı. Gözleri hâlâ parlıyordu, irisleri ıslı ıslıdı.

İzlemesi çok güzel bir şey.

İlk geldiğinde, onun saldırısına duyduğu öfke ve belirgin kafa karışıklığı, içinde çarpışan iki hayvan gibi hissettirmişti. Onu izledikçe bu kargaşa azalmıştı.

Artık burada, sağlıklı ve güvende, onun yanındaydı. Vrekener'ler ölmüştü. Ve o çok güzeldi.

Azalan öfkesi yerini şehvete bırakmıştı. İzledikçe daha da tahrik oluyor, o narin parmakların vücudunda nasıl hevesle gezindiğini hatırlıyordu.

Hiç bu kadar sert olmuş muydu?

Yeni silahı özel beşiğine yerleştirdikten sonra ona döndü. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Tamamlamana engel olmama izin verme" demeden önce boğazını temizledi.

Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Burada sylph'ten başka kimseyle çalışmadım."

"Az önce giden Őu kűstah varlık mı?"

Ona hiąbir fikrin olmadıąını sűyleyen bir bakıŐ attı.

Onu yıkanırken izleyen o Sylph miydi? Bunu daha sonra tartıŐırız Trehan. "Gel Bett, neredeyse bitirmiŐ gibi gűrűnűyorsun." Kızın yanından geąerek parąayı inceledi. "Tek bir perąin bile yok mu?"

Maądur bir edayla, "Ben ayakkabıcı deąilim, Daciano," dedi.

"Hayır, deąilsin." Dudakları kıvrıldı. "Hiąbir vampirin benden daha yetenekli bir Gelini yoktur."

Maskesini dűzeltmek iąin uzandı ama maske takmadıąını fark etti. "Turunuz ne olacak?"

"Bu atűlye, Rune'da gűrmeyi arzuladıąım tek yer. ąok etkileyici. Bana neye baktıąımı sűyle."

İsteksiz bir ses tonuyla, "Őu tezgah imalat iąin, bu tezgah montaj iąin. Őurada"-űstűnde ahŐap bir antika cep ąekmecesi seti bulunan űąűncű bir tezgahı iŐaret etti-"Detay iŐleri yapıyorum: gravűr, daąlama, zehir yűkleme."

ąekmecelerden birine uzandı. "Zehir koleksiyonun mu?"

Omuz silkti. "Eldivensiz ona dokunmazdım."

"Ah," dedi elini bırakarak. "Detay aŐamasında olmalısınız."

"Patroniąem űzenli sűslemelerden hoŐlanır. Siz gittikten sonra, űst halkalar boyunca desenler kazıyacaąım."

"Parąayı űimdi bitirmek istediąini biliyorum."

Alt dudaąını diŐledi. "Bir saat iąinde geri gelebilirsin."

Kollarını gűŐsűnűn űzerinde kavuŐturdu. "Hią űansın yok."

BakıŐlarını ondan projesine ąevirdi. "Aramızda sűylenmemiŐ pek ąok űey var. Sorularım var."

"Bana sorduąunuz her űeye cevap veririm. Ama beni bu konuda hoŐgűrűn."

Silaha bir kez daha yan gűzle baktı.

"Tamamlanmasına çok az kaldı," dedi ikna edici bir ses tonuyla. "Bu gece düşündüğün tek şey bu olacak. Bahse girerim bu son aşındırma, sürecin en sevdiğin kısmıdır."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Peki. Sıkılmak istiyorsan devam edeyim."

Onun yeni bir yönünü görmesine izin vermek mi? Bu tavizin bir anlamı olmalıydı. Belki de onu daha fazla kabul ediyordu.

Silahı üçüncü sıraya taşıyıp minderli bir mengeneye sabitledikten sonra küçük bir sandığı açtı.

"Bunlar mı?"

"Hassas el aletleri." Eğeler ve keskiler başlı başına birer sanat eseriymiş, her birinin cilalı fildişi sapı vardı. Kendinden emin bir şekilde, ucu bir kalem ucundan çok da büyük olmayan en küçük keskiyi aldı.

"Ne kazıyacağınızı biliyor musunuz?"

"Kendi diyarından sahneler," diye dalgınca cevap verdi, açıkça görevine başlamaya hazırdı. "Um, ışığımı engelliyorsun."

"Aynen öyle." En yakın duvara yaslanarak geri döndü.

Bir eliyle keskiyi kullanmaya başladı, parlayan altın üzerinde emin kesikler attı. Diğer eliyle de başparmağını her bir oluğun üzerinde gezdirerek şeritleri düzeltti.

Tamamen işine odaklanmıştı; artık onun varlığını fark ettiğinden şüpheliydi. Parlak saçlarını omzunun üzerinden çekip ışıltılı bakışlarını daralttığında, kalbinin çılgınca atmasına şaşırmadı bile.

Hareketleri gittikçe hızlandı. Gözlerinin önünde, halkaların üzerinde desenler belirmeye başladı, kabartma sahneler. Bir tanesine bir ejderha kazımişti; bir diğerine kuyuya benzeyen bir şey. Üçüncüsünde bir kale tasvir etti. Sonuncusuna başlamadan önce gözlerini kapadı ve parmak uçlarını her bir görüntünün üzerinde gezdirdi.

Tam da onun şaftını keşfetmeyi hayal ettiği gibi. Sertçe yutkundu ve şimdi sinsice ayarladı.

Dördüncü halka boyunca vahşi, spreyleyle yıkanmış bir deniz kıyısı kazıymıştı. Dudaklarını büzerek izleri yok etmeye çalıştığında, adam sadece bir iniltiyi bastırdı.

Yakında bir gün onu bu bankta, gözleri ıslı ıslı yanarken yakalayacaktı. Yarın hayatta kalmak için bir neden daha.

Başını eğdi, yaptığı işi inceledi; şurada bir düzeltme, şurada derinleştirilmiş bir oyuk vardı. "İşim bitti," dedi ve keskiyi kutusuna geri koydu.

Kadın başını omuzlarının üzerinde döndürerek nefes verirken, adam gözlerini eserden kadına ve tekrar esere dikti. Ne kadar yetenekli! Bir şeye hayranlıkla bakmayalı ne kadar olmuştu?

Bin yılın daha iyi bir kısmı. "Dene bakalım," dedi, sesi boğuklaşmıştı.

Omuz silkerek taktı. Elinin her hareketinde kabartmalar canlanıyor gibiydi. Başparmağını bir kez bastırdı ve alttan kötü görünümlü sinsi bir bıçak fırladı. Bir kez daha bastırdı ve bıçak tekrar içeri kaydı.

Parçayı çıkarıp beşiğine yerleştirdiğinde, gözlerinden daha fazla gurur parladı. Ona döndü. "Yani, konuşacak çok şeyimiz var-"

Çoktan ona doğru ilerlemiş, yüzünü avuçlamıştı. "Seni şimdi öpmezsem öleceğim."

Adamın ağzı onunkıyla buluştuğunda Bettina'nın nefesi kesildi, elleri onu uzaklaştırmak için göğsüne gitti. Ama adamın dudakları çok lezzetliydi ve anında çıkardığı inilti Bettina'nın ürpermesine neden oldu.

Heyecanla mı?

Hâlâ içinde bir şeyler hissederken nasıl heyecanlanabilirdi ki? O öpücüğünü derinleştirdikçe bu boş his neden azalıyordu? Tadını çıkarın Bu, onu Zihin Fısıldadı. Bu gecenin senin son şansın. Evet, o için için yanan bakışların, o güçlü

Kollarını ona doladı, onu kendine sımsıkı bağladı. Bu bağlantı

...

Adam onu bankın üzerine kaldırıp kalçalarını bacaklarının arasına sıkıştırdığında, kadın adamın omuzlarını kavradı ve avuçlarının altında esnemelerinden zevk aldı.

Elleri kadının beline kapandı, başparmakları göğüslerinin hemen altını okşadı. Düşünceleri dağılıyor, sadece hislerini kaydetmek için yer bırakıyor gibiydi.

Duygu, zevk. Evet, seni tekrar baştan çıkarmasına izin ver.

Baştan çıkarmak. Bu konuda uyarılmıştı. Diğer herkes gibi, o da ondan faydalanıyordu. Tekrar.

Çok safım. Onu öperken bile gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Taştıklarında dondu kaldı, sonra başını geriye çekti. Sesi sertleşti. "Bu da ne, Dragă?" Bakışları onun yüz ifadesini araştırırken, parmak eklemlerini gözyaşlarının bir çizgisinde gezdirdi.

"Beni baştan çıkarmaya çalışacağını söylediler."

Doğruldu. "Seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "İstemiyor musun ... sen ... değilsin ... oh, boş ver."

"İster misin?" Yüzünü nazikçe okşadı, başparmaklarını yanaklarında, gözyaşlarının üzerinde gezdirdi. "Seni sürekli yatağa atmayı düşünüyorum, Bett. Ama Goürlav'ı yenene kadar seni asla tamamen sahiplenmeyeceğim. İlkel'e karşı savunmasız olman gibi en ufak bir ihtimali bile göze alamam. Bu akşam seni terk ettiğimde hâlâ bakire olacaksın." İki damla gözyaşı daha kızgın yanaklarından aşağı süzöldüğünde, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Neden olmasın?" Elinin tersini gözlerinin üzerine götürdü. "Hayatımdaki her şey yanlış. Gardiyanlarımla kavga ettim. Caspion'la ilk kez kavga ettim-"

"Hep o iblis!" Elleri iki yanına düştü.

"Ve görünüşe göre, şimdi seninle tartışıyorum! Sana bağılıyor olmalıydım, seni öpüyor değil. Anılarımı aldın, kafamın içini gördün. Ve ne olacağını biliyordun.

O gece öpüşürsek ne olacağını biliyordum. Beni öyle bir noktaya getirdin ki, dişlerinin keskin olup olmamasını umursamadım. Bu senin açısından hesaplanmış bir hareketti."

"Evet," diye itiraf etti.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum!"

"Kanını istiyordum, böylece düşmanlarını bulabilecektim. Ama dişlerim üzerinde çok az kontrolüm olduğu da doğrudur. O gecedan beri kontrolüm üzerinde çalışıyorum."

"Peki ya turnuvarın bu turundaki eylemlerin ne olacak? Vrekener'ler bu hareketinizi savaş sebebi sayabilir. Üzerimize çullanıp halkımı birbirine düşürmeden önce bir gün bile kraliçe olamayacağım."

Vampirin gözleri çakmak çakmak oldu. "Tahtının tek varisine saldırdıklarında senin krallığına savaş ilan ettiler!"

Dudakları aralandı. Bugün erken saatlerde Morgana'ya söylediği şeyin aynısı.

"Büyük bir büyücünün kök gücünü çaldılar." Daha yumuşak bir tonda, "Bett, anneni idam ettiler" dedi.

Ve dolaylı olarak babamı da öldürdü. Alnını çimdikledi. "Onları neden öldürdüğünü anlıyorum. Bunun için sana teşekkür ederim! Ama onları herkesin önünde ifşa etmemeliydin."

"Elbette yapmalıydım. Bu Vrekener'lere ulaşamayacağımız bir yerde olmadıklarını gösterir. Bulunabilirler ve eylemlerinin hızlı sonuçları olacaktır."

"Morgana gibi konuşuyorsun." Davranışlarınızla başkalarını size nasıl davranmaları gerektiği konusunda eğitirsiniz.

"Bu konuda haklı. Ben kapalı bir diyardan geliyorum, Skye Hall gibi gizli bir diyardan. Eğer biri Dacia'da bize ulaşmanın yolunu bulacak olursa, krallık sarsılır. Vrekener'ler de öyle. Misilleme yapmamak onlara size ve türünüze istedikleri her şeyi yapabileceklerini söyleyecektir. Eninde sonunda size tekrar saldıracaklardır. Durmayacaklardır."

Bunu biliyordu. Şahin kaçan fareyi bulacaktı. "Salonu nasıl buldun?"

"Ben yapmadım, tam olarak değil." Her zaman taktığı deri kurşunu çıkardı ve ona bağlı kristali gösterdi. "Bu bir

scry tılsımı."

"Gerçek bir scry kristalin mi var?" Sürprizleri hiç bitmez mi?

"Nesiller boyu atalarımdan bana aktarıldı. Tek yapmam gereken bir varlığın yüzünü hayal etmek ve bu beni ona götürecektir."

"Bana düşmanlarımla kanlı bir şekilde öleceğini söylemişsiniz."

Dişleri keskinleştirdi ama sonra onları kontrol etmek için çaba sarf ediyor gibiydi. "Hayal edilemeyecek kadar."

"Onlara işkence etmiş gibi mi görünüyordun?" Onlara da ona çektirdikleri kadar acı çektirmiş miydi?

Genel olarak merhametli bir insandı. Ancak çoğu Lorean gibi o da düşmanlarının acı çekmesinden zevk alırdı.

"Ben yaptım."

"Sanırım bu konuda daha fazla bilgi edinmek isterim" - yutkundu-.

Onun yüzünü inceledi. "Gücünüzün nerede tutulduğunu ortaya çıkarmak istedim. Başta direndiler ama sonunda bir kasa olduğunu öğrendim."

Başını salladı. "Güçlerimizi depoladıkları yer orası."

"Nerede olduğunu sadece lider biliyor ve o da bölge dışındaydı. Kristalimle ona ulaşamadım, çünkü onu hiç görmedim. Ama beni anla Bettina, gücünü geri alacağız. Bunu yapana kadar dinlenmeyeceğim. Açıkçası kimse Gelinimden ve hayatımdan çalamaz. Bu çabaya daha yeni başladım."

Nedense ona inanmaya başladı.

Sonra yarınki maçı hatırladı. "Onları incitmekten . onları incitmekten zevk aldın mı?"

"Her saniyesinde," diye tısladı. "Her birinin kafasını koparmadan önce, senin adını söylemeye zorladım."

"Bunu neden yaptın?" Dudaklarında onun adıyla mı **ölmüşlerdi?**

"Her birinin ölümün kendisi için neden geldiğini, kime nihai borcunu ödediğini kabul etmesini istedim."

"Ve onlar da buna uydular mı? Senin onları her halükarda öldüreceğini bildikleri halde mi?"

"O noktaya kadar, emrettiğim gibi yaptılar - böylece onları öldür."

Bir zamanlar bu kadar büyük bir acı yaşamıştım. . .

"Seni korumak benim hayattaki amacım, Bettina. Ben seni korumak için doğdum. Senin kalkanın olmak için." Daha da yaklaşarak ona baktı. "Tek bir rüyadan sonra, ben de senin kılıcın oldum, senin intikamın."

Gözlerini kaçırdı. "O rüyada benim korkaklığımı mı gördün?"

Kadının çenesini hafifçe sıkarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Onlardan dört tane vardı. En iyi dönemlerindeki erkekler-"

"Yalvardım." Utanç onu haşladı.

"Acınızı yaşadım. Şimdiye kadar hissettiklerimin en kötüsüydü. Ve ben çok uzun yaşadım, Bettina."

"Hayatımda başka ne gördün?" Onun zayıflığına, koruyucularına olan bağımlılığına ve Caspion'un peşinden işe yaramaz bir şekilde nefes nefese koşmasına dikkat çekeceğini biliyordu.

"Dünyayı benden farklı görüyorsun."

"Tabii ki anlıyorum. Sen cesur bir savaşçısın. Ben ... değilim." "Sen bir sanatçısın. Çok şeyde güzellik görüyorsun."

Asla göremeyeceğim detaylar. Daha önce sadece hayal edebildiğim bir duyarlılığa sahipsiniz." Dudaklarını araladı, sonra bir an durakladı, sanki bir sonraki kelimelerini tam olarak doğru seçmek ister gibiydi. "Tüm hayatımı öldürerek geçirdim. Ben yok ediyorum. Sen yaratıyorsun. Gözlerimi yeni bir dünyaya açtın. Daha fazlasını arzuluyorum. Senden daha fazlasını."

Onun anılarını yaşadıktan sonra, onu istedi.

Daha fazla mı? Bunun olacağını tahmin etmemiştii.

Ama sonra sözleri kafasına dank etti. Kadın ona vermeye karar verse bile daha fazlasını alamayacaktı.

"Gelecek şeylerden mi bahsediyorsun?" Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde öleceksin! "Senin geleceğin muhtemelen yarın gece sona erecek. Ya benimki? Savaş yaklaşırken Goürlav'a teslim edileceğim. O yaratık benim çağırma madalyonuma sahip olacak ve onu kontrol eden

beni de kontrol edecek. Bu koparamayacağım,
kaçamayacağım bir bağ. Asla özgür olamayacağım."

"Madalyonun Raum'un elinden Goürlav'ın eline asla ulaşamayacak."

"Bunu nasıl söylersin?" diye bağırdı.

"Düşersen seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaları için kuzenlerime talimat verdim. Üç Dacialı seni sonsuza dek korumaya yemin etti. Ve Gelin, üç Dacialı gerçekten bir amaç için birleşirse yapamayacakları çok az şey vardır."

Aldığı önlemler onu şaşkına çevirdi ama içindeki umut ışığı çabucak söndü. Turnuvanın kan sözleşmesini nasıl atlabileceklerini anlamıyordu. "Raum madalyonumu teslim etmek zorunda kalacak."

"Ve öyle de olacak, her şeyin kaybolabileceği bir sis yığnında. Eğer akrabalarım senin özgürlüğünü ele geçirmeyi başaramazlarsa, Goürlav'ın izini bir cehennem düzlemine kadar sürecektir ve onu katledecekler. Eğer korunmasaydı bunu şimdi yaparlardı."

Bir canavarla evlenmemek için mi? Dağlar kadar endişeyi gerçekten ortadan kaldırabilir miydi?

Harika. Şimdi tek yapması gereken çocukluk aşkını ve düşüncelerini, hayatını istila eden bu vampiri kurtarmanın bir yolunu bulmaktı.

Ona bu hediye kim vermişti.

Kadın afallamış olmalı, çünkü adam homurdandı: "Seni koruyacağımı söylediğimde ciddiydim, kadın. Gerekirse bunu lanet olası mezardan bile yaparım."

Böyle bir bağlılık. Yine de bu kadar kısa bir süre içinde ona karşı nasıl bu kadar güçlü hissedebildiğini anlayamıyordu. "Beni sadece bir haftadır tanıyorsun."

"Birbirimize bağlı olduğumuzu bilecek kadar zaman." "Çünkü ben senin kaderindeki mistik gelininim."

"Evet, beni hayata döndürdün," dedi alaycı bir ifadeyle, "bu kadar kolay göz ardı edilmemesi gereken bir olay. Ama biz bundan daha fazlasıyla birbirimize bağlıyız. Seni ilk gördüğümünden çok önce hissettim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Siz saldırıya uğradığınız sırada ben uykudan uyanmıştım. Göğsüm koruma ihtiyacıyla ağrıyordu."

bir şey." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Biçimsiz, kaotik bir dürtüydü ama tanrım, çok güçlüydü. Bu yüzden delireceğimi sandım. Dışarıda olsaydım seni daha iyi hissedebilir, daha erken bulabilirdim. O dördüne karşı savunmasız olman benim hatamdı. Bu yüzden onların kim olduğunu keşfetmeye bu kadar kararlıyım; sana yaptığım yanlışları düzeltmek için."

"Bu senin hatan değildi, tamamen benim hatamdı," diye ısrar etti. "Ölümlü düzleme muhafızlarım olmadan gittim. Kendime büyü kullanmazsam onların türünden saklanacağımı söyledim. Ama onu bilinçsizce kullandım. Bu sayede beni izlediler."

"Arkanı kollamak için orada olmalıydım!" diye ısrar etti. "Dacia'da seni bekleyen bin yıldan sonra, Gelinimin dünyanın dışına çıkacağını bilmeliydim. Zeii mea, o gün bir şeyler hissettim."

"Daçyalıların böyle bir hisleri var mı?"

"Çoğu kişi tarafından bilinmeyen yeteneklerimiz var. Ama inanıyorum ki erkeğinizi, koruyucunuzu çağırdınız. O gece beni çağırdın."

Benim erkeğim. Bu ona neden bu kadar doğru gelmişti? Bir şekilde bu vampire ulaşmış mıydı? Eğer Daciano gerçekten onunsa. . . .

Sonra şimdiki durumlarını hatırladı. "Aramızda bir bağ olsa bile, bunun bir önemi olmayacak!" Vampir kazanmak için bu işin içinde. Ama mesele de buydu: kazanamazdı. Ne olursa olsun, asla birlikte olamayacaklardı. "Yarın muhtemelen öleceksin."

"Bu sana nasıl hissettirir, Bettina?" Yüzünden bir damla gözyaşı daha süzüldü.

Onu kollarına çekti. "Benim için yas tutar mısınız?"

"Evet!" dedi kızgınlıkla. "Ama senin ölmeni istememem, her konuda kafamın karışık olmadığı anlamına gelmiyor. Bu gece bir şoktu ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum."

"Anlıyorum. Tüm bunlara bir ara vermen gerekiyor, şarj olmak için bir gece." Keşke! "Al bakalım. Sana bir sürprizim var."

"Sürprizlerden hoşlanmam." Çenesini kaldırdı. "Kellelerin önümde yuvarlanması gibi."

Sert bir ses tonuyla, "Seni manzaraya hazırlamak için zamanım olacağını düşünmüştüm. Seni korkutmak istemedim."

"Ben çok kolay korkarım."

"Bağışlayın beni. Şimdilik size verebileceğim çok az şey var."

Yumuşak bir sesle, "Çünkü benim için krallığını terk ettin," dedi.

"Değerli bir fedakârlık. Şimdi, bunun hoş bir sürpriz olacağı konusunda bana güvenebilir misiniz?"

"Ben ... oh, çok iyi."

"Gözlerini kapat." Kadın isteksizce kapattığında, adam onun izini sürdü.

Tüm Abaddon'da en sevdiği yere, büyük yağmur ormanındaki köşküne.

Bunu nereden bildiğini soracaktı ama muhtemelen artık onun hakkında her şeyi bildiğini hatırladı.

Ve hala beni istiyor.

İç çekerek etrafına bakındı. Bataklığın kenarına yakın bir yerde bulunan yapı, her biri farklı bir basilisk türüne benzeyecek şekilde oyulmuş on sütunlu mermer bir tabandan oluşuyordu. Yukarıda, altın filamentten bir ağın üzerinde, yeşilin sıkıca örülmüş bir isyanı içinde büyüyen bir sarmaşık kubbesi vardı. Sütunların arasında daha fazla sarmaşık uzanarak duvarları oluşturuyordu. Büyük boy çiçekler yayıldı

aralıklı olarak, canlı sarı kalın daireler.

Benim aptallığım. Rune'a kıyasla yağmur ormanı renk cümbüşü içindeydi. Burayı nasıl da özlemişti!

Vampir onun düşmanlarını öldürmüş, onu Goürlav'dan korumak için elinden geleni yapmış ve şimdi de ona bunu vermişti.

Sonra adamın çoktan buraya geldiğini, çadırından kürkler, kendisi için de şarap ve yiyecek getirdiğini fark etti.

"Piknik mi?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Beni baştan çıkarmayı planlamadığına inanmamı mı bekliyorsun? Beni Goürlav'dan korumak için onca önlem aldın ve yine de

benimle seks yapacak kadar kendine güvenmiyor musun?"

Boğuk bir sesle, "Bu gece bunu yapmamı istiyor musun?" dedi.

"Hayır!" Eğer koşullar farklı olsaydı . . . belki? "Benimle seks yapmaya niyetin olmadığını söyleyip duruyorsun."

"İsteyerek değil, durmadan bunun hayalini kuruyorum!" Eğilip kulağını törpüledi, "Küçük tatlı bedenini beni almaya nasıl hazırlayacağımı, seni sevişmeye nasıl alıştıracağımı, böylece benim seni arzuladığım kadar senin de beni arzulayacağını." Kız onun sözlerinden ürperince, adam dudaklarını seksi bir şekilde kıvrarak geri çekildi. "Her halükarda, seni tamamen baştan çıkarmayacağımı söyledim. Yine de bir noktaya kadar hala oyunda."

Telaşla, orada olmayan bir maskeye uzandı, sonra çevreyi dolaşmak için ondan uzaklaştı. Her bir çiçek bir turta kadar büyük, kokusu da bir o kadar tatlı olduğu için bu adı alan turta çiçeklerini inceledi. Parmak uçlarını nemli mermerde gezdirip bu hissi kaydederken vampir hiçbir şey söylemedi. Ama bakışları onun her hareketini takip etti.

Senden hoşlanan bir adam seni sürekli izlemek ister. Daciano ona baktı -sanki seyredilecek başka bir şey yokmuş gibi.

"Eğer bu turnuvayı kazanırsan, vampir, bu düzlemin kralı olacaksın," dedi. "Hiçbirini görmek istemiyor musun? Burası muhtemelen Abaddon'daki en güzel yer." Ve böyle gecelerde gerçekleşen bir doğa olayı vardı. Yağmurdan önce açıklık gelir. Kısa süre sonra sis tabakasında bir yarık açılır ve yukarıda nefes kesici bir manzara ortaya çıkardı.

Ona katıldı. "Bana göstermeni istiyorum."

Elini salladı. "Bak."

"Bir bataklık görüyorum. Bitki örtüsü görsel olarak çekici, hava bunaltıcı, ağaçlar devasa. Ama artık çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Ben de sizin gibi görmek istiyorum."

Alt dudağını dişledi. "İşlevi görüyorum. Hiçbir şey durağan değildir. Bir asma sırasındaki büyüme modellerini görüyorum: her yağmur mevsiminde patlamalar. Yere doğru uzanan geniş yapraklar, süzülen güneş ışığı kırıntılarını yakalamak için çok daha dolgun." Adam o kadar ilgili görünüyordu ki, kadın kendini şöyle derken buldu,

"Birkaç dakika içinde, tam şuradaki kayalığa gidip yukarı bakarsanız, eşsiz bir manzara göreceksiniz. Çok güzeldir."

"Bana göstereceksin."

Onu mu? O açıklıkta yürürken? Tüm o yüksek moonraker ağaçlarının ortasında? Neredeyse homurdanacaktı. Böyle bir şey olmayacak vampir. Daciano buradayken bile bu riski göze alamazdı.

Ama bu çılgınlığın etrafı da şu ağaçlarla çevrili değil miydi? Vrekener'lerin tünemeye alışkın oldukları yer.

En yakınındaki ağaca baktı, yanında devasa bir ahşap kule yükseliyordu. Onun yanında kendini bir karınca kadar küçük hissediyordu. Bir karınca kadar güçsüz.

Bakışları gövdeyi yukarı ve yukarı takip ederken nefesleri sığlaşmaya başladı - ta ki yukarıdaki hayalet sisin içinde kaybolana kadar. O çok tanıdık endişe tohumu büyüdü.

Orada bir Vrekener kolonisi olabilirdi ve onları asla göremezdi.

Ama onu görebiliyorlardı. . .

Trehan paniğın içinde hızlandığı anı tam olarak gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladığında bile vücudu hareketsiz kaldı.

"Sakin ol, aşkım." Bir anda onun yanındaydı, elleri omuzlarını örtüyordu.

Gözleri genişlemiş ve yakındaki bir ağaca kilitlenmişti, nefesleri kesiliyordu.

"Bana bak, Bett. Bana bak!" Kadının solgun yanaklarını avuçlayarak yüzünü ona dönmesini sağladı. "Nefes al. Nefes al, nefes ver."

Gözlerini sıkıca kapadı, adamın omuzlarını kavradı ve tırnaklarını kaslarına geçirdi. "Yüzyıllardır ciğerlerini kullanmayan birinden nefes alma tavsiyesi mi almam gerekiyor?"

"Benimleyken hiçbir şey sana dokunamaz," dedi rahatlatıcı bir tonda, avuçlarını sırtına yerleştirerek. Nefes nefese kaldığında çok zayıf görünüyordu, kürek kemikleri onun nasırlı avuçlarının altında çok kırılıyordu. Benim narin küçük gelinim. Elleri ona çok büyük ve sert geliyordu ama sırtını ovduğunda bu onu rahatlatıyor gibiydi.

"Spire'ıma dönmek istiyorum." Sonunda gözlerini açtı.

Ona baktı ve yüz ifadesini inceledi. Kontrolü ele almaya çalışıyor. Onu sisle sarabilirdi ama buna ihtiyacı olduğuna inanmıyordu. Paniğinin en kötüsünü bastırıyor gibi görünüyordu. "Yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Nefesleri düzene girerken bile sesi tizdi.

"Bunu tekrar dizginliyorsun. Onu yeniyorsun."

"Onu yenebilirim, odalarımı geri dönebilirim!"

"O Vrekener'ler senin yeteneğinden fazlasını çaldılar, bu yerden aldığın keyfi çaldılar. Onu bu gece geri alabilirsin."

Kalbi yeniden hızlandı. "Bu bir çeşit test mi? Bir çeşit katarsis mi? Korkumu yenmeme yardım mı edeceksin? Hayır, teşekkürler! Bunu şimdi yapmak zorunda değilim. Bir gün gücümü geri alacağım ve o zaman iyileşeceğim."

"Sen güçten daha fazlasısın."

"Bu kadar çok şeye sahip olan erkek öyle diyor!" Alt dudağını titretti. "Bak, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Ben böyle olmak istemiyorum - korkaklar korkak olmak istemez. Ama güçlü olmak için bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kadın olmayı da hiç istemedim."

"Uygun. Çünkü ben hiçbir zaman Gelininden başka bir şey düşünmeyen bir vampir olmak istemedim. Her halükârda, güçlü olmak için bana ihtiyacın yok. Sadece bu ilk adım için bana ihtiyacın var, o da şu tarafta." Köşkten çıkıp açıklığa çıkan üç merdiveni işaret etti.

"Bunu yapabileceğimi düşündüren ne olabilir?
Bana neden bu kadar güveniyorsun?"

"Sana neden bu kadar az şeye sahip olduğunu sorardım," dedi. "Bett, bana dünyayı nasıl göreceğimi öğretiyorsun; en azından kendini görmene yardımcı olabilirim. Zihnini çok derinlemesine inceledim. Derinlerde bir yerde son derece zeki olduğunu biliyorsun; yeteneklerinin eşsiz olduğunu düşünüyorsun; seni şimdiye kadar yaratılmış en mükemmel yaratık olarak gördüğümden şüpheleniyorsun. Sen öylesin; onlar öyle; ben de öyle."

O cevap vermeden önce Trehan basitçe şöyle dedi: "Büyüklik senin içinde saklı. Güç olsun ya da olmasın, güçlenebilirsin."

Vampirin sözleri beyinde çınlayan bir çan gibiydi ve ona Morgana'nın şifreli yorumunu hatırlattı: "Güce sahip olmanın en güzel yanı, sadece güce sahip olmaktır. İkincisini iyi kullanırsan, birincisini asla kullanmak zorunda kalmazsın."

Bettina, vaftiz annesinin "Başarana kadar numara yap" diye öğüt verdiğini düşünmüştü. Ya da "Algı gerçektir."

Bir anda gerçek anlam ortaya çıktı. Güç, onu nerede bulduğunuz, nerede ele geçirdiğiniz ve nasıl kullandığınızdır.

Bettina sonunda anlamıştı. Daciano'nun da belirttiği gibi, Vrekener'ler onun bu çılgınlığını elinden almışlardı; bunu onlardan geri alabilirdi.

Yeteneğini geri kazanamayabilir ama yine de güçlenebilir.

Onu yakaladığınız yer!

Bu harika bir keşifti. . . . Ama yine de o koruya gitmeyeceğim.

Daciano'dan, onun büyük ve sıcak ellerinden uzaklaştı. "Büyüklük mü? Şaka mı yapıyorsun? Ben bunu yapamam. Vrekener'ler ağaçların arasında dolanıyor olabilir ve ben onları asla göremem." Ta ki çok geç olana kadar.

"Pekâlâ olabilirler."

"Neydi o?" Tüyleri diken diken olmuştu.

Kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Yirmi ya da otuz kişi olabilirler. Belki de daha fazla."

"Ne?"

"Bunu tartıştığımızdan beri bir düzine daha inmiş olması mümkün."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye bağırdı.

"Çünkü sen hâlâ orada yürüyeceksin."

"Cehenneme gideceğim!"

"Burada kimsenin olmadığını söylesem bana inanır mıydınız?"

Bu nasıl açıklanır? "Sana inanırdım. Ama zihnim bunu kaydetmezdi."

"O halde burada olduklarını kabul edin. Şimdi, düşmanlarımız pusuya yatarsa ne olacağını düşünüyorsun?"

"Saldıracaklar!"

"Ve sonra?" Sesi alçaldı, tehditle ipeksi bir hal aldı. "Gel, Bettina, sonra ne olacağını biliyorsun."

"Onlarla savaşır mıydın?"

"Dördüne yaptığımı onlara da yapardım." Omzunu oyulmuş bir basilisk sütununa yasladı; o anda herhangi bir ejderhadan çok daha korkunç görünüyordu. "Etrafında bir çember dolusu ceset olacak, bir çuvala sığdıramayacağın kadar çok kelle. İşkence için hangi Vrekener'i ayıracağınızı seçmenize izin vereceğim."

Kulağa bu kadar çekici gelmemeli. "En iyi pozisyondasın, dragă."

"Ben ... ben miyim?"

"Eğer Vrekener yoksa, o zaman oraya gidecek ve burayı düşmanlarından geri alacaksın. Eğer buradalarsa - ki bunu umuyorum - dişime zarar vermeyi düşünenlere ne olduğuna ilk elden şahit olacaksınız. Kazan-kazan; her iki durumda da unutulmaz bir piknik olur," dedi kuru bir sesle, dudakları kıvrıldı.

Karşılığında neredeyse gülümseyecekken kendini şaşırttı. Belki de Daciano ile arasında büyümeye devam eden bağ, boşluğa ya da korkuya yer bırakmıyordu.

Gözlerini bulanık koruluğa dikti ve geri döndü. Yağmurdan önce berraklık gelir. "Vampir, birlikte gidebiliriz."

Başını sertçe salladı. "Sen yalnız git."

Saç örgüsünü yüzünden itti. "Oh, hadi ama!" Bu fare, gizleyici bir sisin altında, ağaçlarla çevrili bir açıklığa doğru koşmaya hazır değildi.

Peki ya sis dağıldığında? Gökyüzüne baktığında onu nasıl bir manzara karşılayacaktı? Aklına düşen bir Vrekener'in korkunç görüntüsü geldi. Kızgın kanatlardan çıkan hava akımını hayal etti.

Kazan-kazan mı? Kafasını kaldırıp baktığında ya dehşetle karşılaşırdı

-Ya da güzellik.

Vampir burada olsa bile, bu bir ateşle imtihan olacaktı.

Daciano ona yaklaştı ve yine ağız sulandıran kokusuyla zihnini bulandırdı. Kulağına mırıldandı, "Bett, Lore'un her yerindeki ormanlarda ölüm dağıttım. Ne zaman saldıracak olsam, hayvanlar ve hatta böcekler bile sessizleşir. Dinle."

Tanıdık seslerden oluşan bir kakofoni duydu. Rahatsız olmayan baykuşlar, mutlu bir şekilde gıcırdayan yarasalar, böceklerin sürekli vızıltısı.

"Çok şey görüyorsunuz," dedi. "Şimdi bu yaratıkları dinleyin ve emin olun: sizi hiçbir yırtıcı beklemiyor."

Buradaki her şey her zamanki gibi işine devam ediyordu. Aptal Bettina hariç her şey... Donmuş bir halde duran Bettina, kayıtsız dünya ilerlerken yirmi beş adım yürümeye korkuyordu.

Siktir et.

Daciano sanki onun teslimiyetini hissetmiş gibi elini onunkine doladı ve ona merdivenlere kadar eşlik etti. "Seninle orada buluşuruz."

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Ayıkken mi?

Öyle düşünüyor gibiydi. Görünüşe göre, onun zorlukla tanıdığı bir parçası da öyle düşünüyordu.

Daciano'nun elini tutmasıyla ilk merdivenden indi.

Ve ikincisi.

Derin bir nefes aldıktan sonra sonuncusunu da başardı ama son ana kadar onunkini tutmak için parmaklarını kıvırdı.

...

Botu süngerimsi zeminle buluştuğı anda vampirle olan temasını kaybetti ve omzunun üzerinden geriye bakarak duraksadı.

Ama gurur Daciano'nun erkeksi yüzünü aydınlatıyordu, yeşil gözleri gururla parlıyordu, göğsü eğikti.

Harika. Şimdi bu şeyi yapmak zorundayım, sadece o bağımlılık yapıcı görünümünden daha fazlası için bile olsa.

Koru ileride uzanıyordu. Yutkundü. Ağaçların gövdelerinin ve köklerinin bu kadar korkunç, sisin bu kadar ürkütücü olduğunu nasıl fark etmemişti?

Ama sesler hâlâ gürültülüydü. Yakalayın!

Yirmi beş metre hayatının en uzun mesafesiydi. Düşünceleri, çılgın kalp atışlarına ayak uydurarak hızla ilerliyordu: Yağmurdan önce açıklık gelir. Korku mu güzellik mi? Daciano yakınlarda. Tüm Vrekener'leri yok edecek. Güzel piknik, güzel piknik. Vrekener işkencesi.

Ve sonra ... açıklıktaydı, omuzları kamburdu - ama hala oradaydı.

"Ben-ben başardım," diye seslendi, yarı inanmaz bir halde. "Ortaya doğru."

"Ve sen de öyle yaptın, aşkım," diye karşılık verdi. O yapamadı muhtemelen daha gururlu görünüyordu.

Saniyeler içinde, tam da bildiği gibi sis kümesinde bir yarık açıldı. Ilık bir hava akımı, sanki bir kasırganın gözündeymiş gibi sisi dağıttı. Berrak bir tünelin ortasındaydı.

Yutkundu. Dehşet mi, güzellik mi? Toplayabildiği tüm cesaretle yüzünü kaldırdı.

Bettina saldırganları bulamadı; rüyalarından bir sahne gördü.

"Vampir, görmek isteyeceksin-" Adam çoktan onun yanına gelmişti.

Üstlerinde, neredeyse dolunay olan ay gümüşü bir paraydı. Bettina'nın eli büyüklüğündeki ateşböcekleri gökyüzünde geziniyor, altın renginde parlıyor ve ışık izleri bırakıyordu. Floresan kıpkırmızı yapraklar, kırmızı ışıklar saçarak nazik bir girdabın içinde dönüyordu. Parlak yapraklar yavaşça aşağıya doğru dönüyor, ay ışığı yüzeylerine vuruyordu. . . .

Buraya kadar geldim ve ödüllendirildim. Başka hangi ödülleri kaçırmıştı?

Göğsünün içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Şehirde tek başına dolaşmaya hazır mıydı? Pek değil. Korkusundan kurtulmuş muydu? Hayır. Ama şu anda hiç hissetmiyordu.

Ve iyileşme yolunda köşeyi döndüğünü biliyordu.

Daciano uzun süre hiçbir şey söylemedi, sadece tepelerindeki manzaraya hayret ediyor gibiydi. Aşağıya hiç bakmadan tekrar kızın eline uzandı ve onu kendi eliyle kavradı.

"Gözlerimden bir filmi kaldırırıyorsun, Bett. Bir daha asla eski halime dönmek istemiyorum."

Gökyüzüne bakmayı bıraktı ve dikkatini en az onun kadar dikkat çekici bir şeye, vampirin aya dönük yüzüne verdi.

O kadar yakışıklıydı ki neredeyse nefesi kesilecekti.

Manzarayı hayranlıkla seyrederken gözleri dalgındı, sanki mutluluk yaşıyordu.

Sevgili tanrılar, bana böyle bakıyor.

Kızın bakışlarını üzerinde hissedenden adam dönüp kıza baktı -Ve eminim ki yüz ifadesi değişmedi.

Dalit. Yine o kelime bilincine girdi. Şimşek. Eski Demonca'da, aşık olmadan önce hissedilen arzu şimşegi anlamına da geliyordu.

Caspion'a olan hislerini geride bırakıp bu muhteşem, sabırlı ve cesur vampire karşı yeni hisler besleyebilir miydi?

Kelimeler dudaklarından döküldü: "Ben ölseydim ne yapardın? Öldürülseydim?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Her soruya cevap vereceğinizi söylemişsiniz."

Eli onun elini sıktı. "İntikamını alacağım." Bakışlarını onunkilere sabitledi. "Seni takip edeceğim."

Dudakları hayretle aralanırken boğucu bir yağmur yağmaya başladı.

Trehan onun ani sorusunu anlamamıştı, sadece verdiği cevabın onu şaşırttığını biliyordu.

Kız çiseleyen yağmura karşı gözlerini kırpıştırarak ona baktığında, bir şeyin eşiğinde olduklarını hissetti ve onu izlemeye cesaret edemedi. Damlacıklar saç örgülerinin üzerinde ışıltılı bir tül gibi parıldıyordu, gözleri ıslıl ıslıldı.

Yüz ifadesi sanki basit bir gerçeği itiraf etmekten çok daha fazlasını yapmış gibi kaybolmuş görünüyordu.

"Bettina? Bunu neden sor-"

İki yumuşak el yüzünü kavradı ve onu aşağı çekti. Dudakları onunkilerle buluştu. Şimdi kayboldum. . . .

Bir kolunu onun beline doladı, vücudunu kendine doğru çekti ve onu hissettiğinde inledi. Teni çok sıcaktı, ellerinin altında çok kaygandı. Nefesleri birbirine karıştı, öpüşme derinleşti, yağmur yağmaya başladı; gece, aralarında yanan şeyin yoğunluğunu yansıtıyordu.

Onu kendine doğru kaldırdığında, ince kolları boynuna dolandı, uzun bacakları beline dolandı. Onu kürklerin üzerine yatırarak izini sürdü.

Öpücüklerin arasında, "Bir noktaya kadar gitmek üzere miyiz?" dedi.

"Yüce tanrılar, öyleyiz!"

"Bana yarını unutturacak mısın?"

Kalçalarının üzerinde geri çekildi. "Niyetim bu. Burada olduğumuz sürece yarının bir önemi yok. Sadece sen, ben ve bu fırtına."

Adam sadece ona bakınca kaşlarını çatdı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Soyun kendini. İlk gece yaptığın gibi bana güzel göğüslerini göster." Bu sefer, bana. Sadece bana.

Alt dudağını ısırdı. "O gece hakkında çok düşünüyorsun." "Düşünmüyor musun?"

Yüzü kızararak arkasına uzandı ve üstündeki danteli çözdü. Cesaretle ona baktığında, "Benim için mi?" diye mırıldandı.

Üzerindeki örtüyü kaldırdı ve pembe tepelerle sonlanan mükemmel soluk kabarıklıkları ortaya çıkardı. Onları daha önce görmüş, daha önce öpmüştü; yine de göğsünden bir inilti yükseldi.

Kırmızı dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Sen . . . onlardan hoşlanıyorsun." "Sevmek mi?" Avucuyla bir tanesini kapatıp nazikçe

sıkmak. "Şimdiden onlara kafayı takmış durumdayım. Sonsuza kadar onlarla ve senin büyüleyici küçük vücudunun her santimiyle ilgileneceğimi hayal ediyorum." Onu öpmek için eğildi ve dudakları onunkilerle buluşmadan hemen önce, "Yakında, Bett," diye söz verdi. Onun tatlı nefesini içine çekti.

Aradığı diliyle buluştu, dilinin ucunu hafifçe onunkine değdirdi. Onun öpüşme şeklini seviyordu -dilinin utangaç turları, davetkâr dudakları ve şimdi de muhtaç bir inilti.

Titreyen ellerinden biri kızın başının arkasını kavradı; diğeri ise eteğinin bağlarını çözmek için aşağıya inerek eteği çözdü.

Ayrıldı, ama sadece paketini açtığı hediyeyle hayranlıkla bakmak için. Onu sadece bir parça siyah dantelle gördüğünde, "Güzelliğin ta kendisi," dedi.

Yavaşça, onu korkutmamak için, külotunu bacaklarından aşağı çekti ve ince bir ayak bileğinin etrafında bıraktı.

Kadının vücudunu görünce nefesi kesildi. Bel o kadar küçük, ten o kadar zarifti ki. Su damlaları gergin uzuvların, nefis kıvrımların ve o dik göğüslerin üzerinde geziniyordu. Tümseğindeki koyu renk buklelerden oluşan küçük salkım onu çağırıyordu. . . .

Hayır, o sadece bir gözlemci değildi. Yüzünü onunkine

doğru kaldırdığında, daha fazla mevcut olamayacağını fark etti.

nişanlandı. Kokular üzerine sinmişti. Ilık yağmur, ısınmış tenlerinin üzerinde geziniyordu. Kalp atışları kulaklarında çınlıyordu.

İkisi de bu fırtınanın, bu vahşi sığınağın bir parçasıydı.

Dişisi ise onun bir sonraki hamlesini bekliyor, parıldayan geniş gözleriyle onu inceliyordu.

"Sana ne yapmayı planladığımı biliyor musun, Bett?" Yutkundu. "Göğüslerimi öpmek mi?"

"Benim yapmamı ister misin?" Kız hevesle başını salladı. "O zaman arkana yaslan."

Kadın kürklerin üzerine uzandığında, adam onun üzerine doğru ilerledi ve eğilerek narin köprücük kemiğinden göğüslerinin kıvrımlarına kadar nemi yaladı. İki sarkık meme ucu onunla alay ediyordu. Önce hangisini emecekti?

Dudaklarını birinin üzerine kapatıp başparmağını diğerinin üzerinde ileri geri sürterken inledi. Diliyle hızlı ve sertçe fiskeler vurdu. Başparmağıyla yavaşça ovuşturdu.

Daha fazlası için sırtını kamburlaştırdı. "Ah, Daciano, bana ne yapıyorsun?"

Bir noktaya kadar her şeyi yaparım. Sert ve hızlı. Tembelce ileri geri. Sonra ağzını ve elini değiştirdi.

Başı dönmeye başladığında, zonklayan iki meme ucunu ardında bıraktı ve düz karnını öpmeye başladı.

Adam göbeğine ulaştığında, kadın ihtiyaçtan titriyordu. Ama dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Daciano? Bekle."

"Beni durdurma, Bett." Sesi hırıltılıydı. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Ama dişlerin?"

"Onları kontrol edebilirim."

"Emin misin? Beni ısırmanı istemiyorum."

"Bir daha kanını almayacağım. Verilene kadar olmaz." Avuçlarını kadının dizlerinden yukarı doğru sıvazladı. "Bana güveniyor musun?" diye sordu buklelerinin hemen üstünden ıslak bir yalamayla.

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum."

"O zaman kalçalarını ayır, dragă."

Sonunda, kürkleri yumruklarıyla kavrayarak arkasına yaslandı.

Bu ödölü ben mi alacağım?

Öfkeli bir kızarıklık tenini kaplamış olsa da, yavaşça dizlerini açmaya başladı. Gelininin bu güven gösterisi karşısında kalbi göğsünde burkuldu.

Tanrım, evet, yarın hayatta kalacaktı!

Onun arzusunun tüm gücünü öğrenmek için yaşayacaktı. Baş döndürücü dişisine sahip çıkmak, onun bedenine kendi bedeniyle hükmetmek, onu sonsuza dek kazanmak için yaşayacaktı-

Etili seksini ortaya çıkardı; vücudu hayvani bir çılgınlıkla tepki verdi, şehveti kudurdu.

Ağzı onun pembe, parıldayan kıvrımlarını, açıklığının gölgeli küçük kıvrımını görmek için sulandı. Onun üzerine düşmek, onu yutmak istiyordu. Azı dişleri onu delmek için can atıyordu; onun kabaran etini emecekti. Aleti kabarmış, onun bakir çekirdeğine batmak için yanıp tutuşuyordu.

Onun tatlı kokusunu içine çektiğinde, şaftının dibinde başlayan titremeleri hissetti, tohum iradesine karşı yükseliyordu.

Dökülmek üzere mi? Daha öpüşmeden önce mi?

Bir şekilde kendini dizginledi. Tanınmayacak bir sesle, onu bulduğu ilk gece söylediği şeyi tekrarladi: "Zevkinin bir örneğini yaşadım, dragă mea. Şimdi ziyafet çekiyorum."

Başını kaldırıp dudağını kaşıyarak baktı. "Daciano?"

Ama o çoktan başını eğmişti. Ağzını açıp onun seksine bastırıldığında, kadın nefesini tuttu. Onun sıcaklığını ilk aç yalayışında, "A mea!" diye inledi. Dulcea mea." Benim! Benim tatlım.

Bir zevk iniltisiyle geriye doğru yığıldı. "Evet, vampir, evet. "

Tadı tarif edilemezdi; özü adamın içinden geçen bir akım gibiydi - vücudundaki her kası sıkıyor, dans eden her siniri canlandırıyor.

Onu çılgınca dillerken bile, bir Şekilde dişlerini kontrol altında tuttu. Kızın üzerini örtmek için aŐzını sonuna kadar atıŐında bile, kızın hassas etini sıyırmadı.

Uzun zamandır bunu bekliyordum. Onun tepkisini görmek için başını kaldırdı. Kollarını başının üzerine uzatmış, sırtını dikleŐtirmiŐti. GŐsleri duygulu bir Şekilde kıpırdıyor, büzülmüŐ meme uçları çatıya doŐru çıkıntı yapıyordu.

Aramızdaki bu öpüşmeye o da benim kadar aşık.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, ellerini gövdesine sürttü, nemli gŐslerini sahiplenerek okşadı ve avuçlarının altına sıkıştırdı. Onu daha da sert yaladı, dilini ıslaklıŐı toplamak için aıklıŐına daldırdı, sonra klitorisini onunla yaŐladı.

Gelinim, dlm, ziyafetim.

Parmaklarını onun saçlarından geçirdi ve diline doŐru sallandı. "Daha sert, vampir," diye nefes aldı, ihtiyaçtan ahlaksızlaŐmıŐtı. "Daha derine."

"Bett!" Ona ihtiyaı olan Şeyi veremiyordu, vücuduna hiçbir Şekilde nüfuz edemiyordu. Ne parmaklarıyla, ne dişleriyle, ne de sikiyle. Hayal kırıklıŐı onu ele geçirdi-içinde çok derin olmak, seni çok sert becermek istiyorum! Kalçaları içgüdüsel olarak itti, ama Şaftı içine batacak bir yumuŐaklık bulamadı.

"Trehan," diye inledi. "Lütfen, ihtiyaım var..."

Bir hırılıyla gŐslerini tutmaktan vazgeçti ve uyluklarının arkasını kavrayarak diliyle daha derine inmek için dizlerini iyice sıktı.

"Aman Tanrım, evet!" Kırık ıŐlıkları kulaŐa dehşet verici geliyordu:

"Hiç hissetmedim ... Çok güçlü ... bana hissettiriyorsun ..."

Teni titremeye baŐladıŐında titreyen kalçaları adamın yüzünün kenarlarına bastırdı. En u noktada, başının arkasını kavradı ve onu aŐaŐı çekerken kalçalarını yukarı doŐru salladı.

Bettina sancılar içindeyken bile vücudundaki bu gizli yerin - başka hiçbir erkeğin dokunmadığı bir yer- artık onun olduğunu biliyordu.

Diliyle, dudaklarıyla, sert hırıltılarıyla onu sahiplenmişti. Ve kadın tamamen teslim oldu.

Vampir her yalayışının arasında ona bir şeyler mi söylüyordu? "Sana her şeyi yapmama izin vereceğini söyle!"

Parmakları kadının kalçalarında sıkılaştı ve cevap vermesi için onu zorladı. "I . . . I . . ." Düşünemiyordu. Neden ona izin vermiyordu

Eğer böyle hissediyorsa bir şey yapabilir miydi? Seksi mi kastetti? Düşünemiyorum.

Bu sözler onun için neden bu kadar önemliydi?

Kesin olarak bildiği tek şey, tırnaklarını adamın kaslı sırtına geçirmesi, derisini yalaması, öpücüğünü içine çekmesi gerektiği idi-

Ah, tanrılar, kötücül dili her yerdeydi. "Oh, vampir, durma. "

Zirveye yaklaştığında, ulaşabileceği yerde zevk dansı yaparken, zihni başka hiçbir düşünce üretemiyordu: "Geliyorum!"

Bir an sonra, coşku onu ele geçirdi. Kavurucu ve sınırsız, her santimetresinden akıyordu. Sırtını kamburlaştırarak kollarını iki yana açtı ve çığlık attı.

Ağzıyla kızın üzerine abanırken göğsünden şiddetli bir inilti koptu. Orgazmı azalsa da, onu daha da açgözlülükle yaladı. Çılgınca bir sesle, tam da cinsel organının girişine, kılıfının hâlâ spazm geçirdiği yere daldı. Onun tadına bakabilecek miydi?

Çok fazla! Adamın kalçalarını demir gibi kavrayan ellerinin altında kıvranıyor, dilinin kirpiklerinden kıvranıyor, "Ah, dur!" diye yalvarıyordu.

Yapmadı; klitorisini dudaklarının arasına aldı. Ve nazikçe emdi.

"Ah!" Yine kaybettim.

Dalgalanan dalgalar onu sular altında bıraktı. Çaresizce onlara teslim oldu ... sadece gelmelerine ve gelmelerine izin verdi. . . .

İkinci salıverilişı yatıştığında, nihayet vücudunu öpmeye başladı, Dacian dilinde bir şeyler geveledi, kulağa bir vaat ya da tehdit gibi gelen bir şey. Sözcükleri tanıımıyordu ama "Bana yardım et..." tonunu tanıyordu.

"Yakında, Bett." Adamın homurdandığını düşündü, "Derin ve sert bana ihtiyacın olduğu kadar."

Nefes nefese, bacaklarını iki yana açarak uzandı ve -mutlu anlar boyunca- dünyada hiçbir şeyi umursamadı. Yine kendini havada süzülüyormuş gibi hissediyordu ama yine de bağlıydı.

Yavaş yavaş aklı başına geldi, onu da memnun etmek istiyordu. Adam kalçalarının üzerinde geriye çekilmiş, öyle şiddetli bir açlıkla onun cinsel organına bakıyordu ki, kadın neredeyse korkacaktı.

Her saniye daha da acı çekiyor gibi görünüyordu. Vücudundan gerilim dalgaları yayılıyordu. "Ah, kadın" -sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu- "Nerede olmak için can atacağımı görebiliyorum."

Onun bu yorumu dizlerini kırmak istemesine neden oldu ama bir şey ona buna cesaret edemeyeceğini söyledi.

Bunu Daçya dilinde daha sert sözler izledi. "A mea." diye tekrarladı.

Benimkini mi?

"Vampir mi?" Bakışları aşağıya doğru kaydı. Şişkin şaftı pantolonuna çarpıyor, malzeme geriliyordu.

"Şu anda aklımdan geçen düşünceleri bir bilerseniz."

Cesaretini toplayarak dizlerinin üzerine çöktü ve bir avucunu onun yüzüne koydu. Çok hafif bir dokunuştı ama adam titredi. "Daciano, ben de karşılık vermek istiyorum."

Boğuk bir sesle, "O zaman anlaştık," dedi.

Belki de cinsel açıdan eğitimsiz olması gerçekten önemli değildi. Belki hâlâ onun beceriksiz öpücüklerinin tadını çıkarabilirdi. Kadın adamın gömleğine uzandı; adam gömleği yırtıp attı.

"Bunu hiç yapmadığımı biliyorsun," dedi dalgınca, dikkati adamın göğsündeki görkemli kaslara sabitlenmişti. Gerçekten onun resmini çizmeliyim.

"Dragă, yapmak zorunda değilsin ..." Kadın pantolonuna uzanınca Dragă'nın sözü kesildi.

"Ama deneyim eksikliğimi coşkuyla telafi edeceğimi düşünüyorum."

Bir inilti daha. "Eğer bu konuda hevesliysen, tadını çıkarmam uzun sürmez."

Heves önemliydi. Ona sııttı.

Adam onun dudaklarına baktı ve bir nefes verdi. "O dudaklarını sikimin etrafında hayal ederken kaç kez boşaldığımı biliyor musun?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama sen sadece birkaç gündür kanlısın."

"O zaman benim kanımı dondurmuş olmalısın çünkü senin için sürekli sertleşiyorum. Sana karşı beni kontrol altında tutan tek şey baskıyı azaltmak oldu."

"Gerçekten mi?" Bu güçlü savaşçı onun fantezileriyle kendini tatmin mi ediyordu? Bettina, femme fatale? Bu fikir tüm tereddütleri yok etti.

Bu vampirden korkacak hiçbir şeyi yoktu ve bu onun dünyadaki son gecesi olabilirdi. Hiçbir şeyi saklamayacaktı. "Ben de hayal etmiştim."

"Biliyorum. Ağzını üzerime koyarsan titreyip inleyip inlemeyeceğimi merak ediyordun." Vampir hızıyla pantolonunu bir çırpıda çıkarıp attı, sonra da dönüp kadının önünde diz çöktü.

Boğuk nefesler arasında, "Merakınızı gidermeme izin verin," diye homurdandı.

Ne zaman Trehan diz çökmek önce onu
Tekrar, Bettina beklediği gibi hemen şişkin
gövdesine bakmadı.

Önünde dizlerinin üzerinde doğruldu, başını eğerek
adamin yüzünü, göğsünü, seğiren karın kaslarını ve son
olarak da sikini inceledi - sanki incelemesinin tadını
çıkarmak istiyormuş gibi.

Onun vücuduna duyduğu ilgi aşikârdı ve çok erotikti. İlk
başta onu analitik bir gözle incelemişti. Ama şimdi göz
kapakları ağırlaştı, nefesleri sığlaştı. Gözlerinden o parlak
noktalar parıldıyordu.

Kadından yumuşak bir inilti yükseldi ve elleri
mıknatıslanmış gibi adamın göğsüne doğru uzandı. Parmak
uçlarını adamın kaslarının üzerinde gezdirdiğinde, adam bir
nefes çekti. "Bana altınlarına dokunduğun gibi
dokunuyorsun. Seni atölyende izledim ve benimle de böyle
ilgilenmeni istedim."

"Altından çok daha sertsin," dedi, dizginlenemeyen
çığlıklarından sesi gırtlığına kaçmıştı. "Bu mermer sütunlar
kadar sertsin." Adamın gerilmiş kaslarını sıktı, sonra
avuçlarını gövdesinde gezdirdi. "Çadırındaki o gece, seni
günlerce bu şekilde keşfetmek isterken, seni sadece çok
kısa bir süre hissedebildim."

Yapacaksın. Bir şekilde o şansı elde etmeni sağlayacağım-
Onu eline aldı; kalçaları büküldü, dizleri daha da sarsıldı.

"Bu gerçekten de daha önce hissettiğim hiçbir şeye
benzemiyor."

"Senin için ağrıyor." Parmağını çenesinin altında kıvrarak bakışlarını yakaladı. "Sonsuza kadar sadece senin için. Beni anlıyor musun? Başka kimse olmayacak."

Dudakları ayrıldığında, içinde hem duygu hem de tahrik kabardı. Adamın yarısı onu kollarının arasına almak ve kendine doğru bastırmak istiyordu; yarısı da aletini o şehvetli dudakların arasına sokmak istiyordu.

Duraklayan dokunuşları daha da cesurlaştı, burada ipeksi bir vuruş, orada meraklı bir ağırlık. "Bu hayal ettiğin gibi mi?"

Isırarak, "Daha iyi. İnanılmaz derecede daha iyi."

Başparmağını tacın üzerinde gezdirdi. Dokunuşuyla ön meniler kabardığında, bilinçsizce dudaklarını ıslattı. Gözleri onun ağzına kilitlendi. O hazır. . . .

"Vampir, belki de yalan söylemelisin"-

Kadının elinden kurtulup sırt üstü uzandı.

-"Aşağı," diye bitirdi nefes nefese.

Elini tekrar şaftına doğru çekerek onu bacaklarının arasına diz çökmesi için ikna etti. O da hevesle diz çöktü.

"Nasıl başlamalıyım?"

Uzandı, ensesinden kavradı ve onu kendine yaklaştırdı. "İstediyin her şeyi öpebilirsin."

Sanki nereden başlayacağını düşünüyormuş gibi başını tekrar eğdi. Eğilerek dudaklarını önce boynuna, sonra göğsüne bastırdı ve bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. Diğerini yaladı.

Bu kadar hassas olduğumu hiç bilmiyordum. Kalçaları kendiliğinden hareket etmeye başladı.

Gövdesine bir öpücük kondururken, vahşi örgüleri alaycı parmak uçları gibi teninin üzerinde geziniyordu. Başını aşağı bastırma... Başını bastırma...

Kadın adamın göbeğinin yakınındaki saçları okşadığında, adamın siki ağzına doğru kabardı. Onun o tatlı dudaklarına çok yakındı.

Şaftın tabanını kavradı. Ağzına doğru yöneltti. Bekledi. Nefes almadı. . .

Geçici bir yalamayla, dilini tepesine sürdü. Tadını beğenmiş olmalıydı; dudaklarından mırıltılı bir onay sesi yayıldı, sıcak nefesi başını gıdıkladı.

Coşku mu? Ölüme mahkumdu.

Sonra daha fazlası için yarığı yaladı.

"Ah, Bett!"

Ucun etrafında dönen bir yalama onu takip etti ve şehvetten başını döndürdü. Mahkûm.

"Nasılım?"

Aleti onun esareti altındaydı. Onun üzerinde ondan daha fazla kontrolü vardı. Titreyen elleriyle saç örgülerini başının üstüne yığdı ve "Keşke altınla aran bu kadar iyi olsaydı." diye mırıldandı. Aksanı hiç bu kadar kalın olmuş muydu?

Kadın sırtarak ona baktı. Dudaklarını onun üzerine kapatıp emmeden hemen önce, "Bu işin farklı bir boyutu var," dedi.

"Zei me!"

Dudaklarının o sıkı mührü adamın boyundan aşağı kaydı; gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı.

Parmaklarını adamın şaftının dibinde gezdirerek ağzını aşağı yukarı hareket ettirdi. Her seferinde onu daha derine götürerek, zeki diliyle denemeler yaptı.

Kendini eyleme kaptırıp bir kez daha tahrik olmaya başladığında, kalan tüm engellemeler de yok olup gitti.

Kadının sarhoş edici kokusu onu çılgına çevirdi. "Bett, bacağıma sarıl!"

Nedenini sormadı, sadece itaat etti ama adam bacağını kendi bacağının arasına soktuğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Eli, cömert poposunu avuçlamak için sırtından aşağıya doğru kıvrıldı. Avuçlayarak, sallanma hareketiyle onu kalçasına doğru bastırdı.

"Oh!"

Onun şaşkınlığını paylaştı. Öncekinden daha da ıslaktı, teni adamın tenini nemlendiriyordu. "Bu iyi hissettiriyor mu, dulcea?" Bir taş daha.

"Evet," diye inledi. Öpüşmeye devam ederken, kalçalarını birbirine sıkıştırdı ve kendi kendine sallandı, kıcı onun titreyen avuçlarının altında bir rüya gibi hareket ediyordu.

Onun için sadece anlar kalmıştı. Tohumlarını kadından esirgeyerek onları dışarı çekmek için mücadele etti. Ama kadının kokusu, ağız ve dili yakında onu yenecekti.

Kadının adamın şaftının etrafındaki iniltileri daha da arttı; o da sınırdıydı.

Ağlamak için uzaklaştı, "Yine mi vampir?"

Isırdı, "Evet, tatlım. Tekrar." Adam kalçasını onunkinin arasında esnettiğinde, kadın hınzır öpücüğüne devam etti. İnlerken bile diliyle adamın sikinin başını yıkadı ve göğsünden bir inilti çıkardı. Sonra onu bir kez daha dudaklarının arasına aldı.

Kız emdi, adam da onu salladı. Emme . . . sallanma . . .

Tohum adamın boyuna tırmanırken, kadın adamın bacağına sürtünerek boşalmaya başladı ... gırtlaktan gelen çığlıkları adamın şaftı tarafından boğuldu.

Onun zonklama horoz. İçinde onun

Gelinin Ağız. As Orgazm oldu.

Tamam.

Patlamak üzere olduğunu biliyordu, basıncın harcamalarını çenesine kadar pompalayacağını biliyordu. Bu onun ilk seferiydi ve sürprizlerden hoşlanmazdı. Onu durdurmak zorundaydı. Bir şekilde onu geri çekmeliydi.

Sahip olduğunu bilmediğı bir iradeyle kızın yüzünü kavradı ve çekiştirerek ağzının ıslak cennetini teslim aldı.

"Bekle! Bunu sevdim." Vampir onu üç kez orgazm etmişti ve şimdi kendi boşalmasından önce onu durduruyor muydu?

"Gelmek üzereyim." Aklını kaçırmış gibiydi. Teni terden parlıyordu. Kordon tendonları gövdesinde göze çarpıyordu.

"Bunu bir şekilde anladım."

"Bu sefer beni izle, küçük gelin." Yüz ifadesi kederli olsa da gözleri sevgi dolu görünüyordu. "Böylece bir dahaki sefere ne bekleyeceğini biliyorsun."

Adamın kaygan uzunluğunu okşayarak onu avucunun içine aldı. "Emin misin?"

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Bana ne yaptığını gördün mü?" dedi.

"Ben de bunu görmek istiyordum." Vampirden bir inilti daha.

Kadın ereksiyonunu ovmaya başladığında, adam elini onunkinin etrafına sardı. Bakışları buluştu ve birlikte onun etini okşamaya başladılar.

Avucunun altında, o kadar sıkımlarına rağmen hâlâ büyümekte olan şaftının nabzının attığını hissedebiliyordu.

Tam pompalamaya başladığını algıladığı anda, adam ısırdı,

"İzle beni."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Taç inci gibi bir tohumla patladı, fışkırdı ve gövdesine doğru yayıldı. Başını geriye attı ve böğürdü, vücudu zevkten sarsılıyor, kasları geriliyordu.

Güzellik, biçim ... işlev. Vampir kendi dilinde bağırıyor, onların pençesinde çırpınıyordu. Onlar vampirin menisini çekip çıkarırken kadın şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Bu senin için," diye inledi sırtı eğilirken ve harcamaları göğsüne doğru yükselirken. "Her zaman senin için."

Trehan gömleğini gövdesinden sildikten sonra Bettina'yı kendine doğru çekti ve vücudunu yanına yasladı. Saçlarına bir öpücük kondurdu, içi memnuniyetle doldu.

Sıcak, doygun Gelin. Yağmur. Huzur. Evet, ona sarıldığında huzurlu hissediyordu.

Kendi kendine tekrar sordu, Neden burası değil? Burası onun olabilirdi, o da onun olabilirdi. Bettina'yla birlikte yeni bir ev kuracaklardı.

"Sanırım burayı seviyorsun," dedi onun düşüncelerini okuyarak. "Seninki sık yağış alan bir bataklık uçağı. I Sıfır yağmurlu soğuk bir diyardan geliyorum. Yine de seninle burada olmaktan çok memnun olabilirim."

"Gerçekten mi?"

Tembelce onun saçlarını okşadı. "Korkarım bu pek bir şey ifade etmiyor. Sen yanımdayken bir cehennem uçağında bile mutlu olabilirim."

Onun gülümsemesini göğsünde hissetti. Onunla ilgili rüyalarından, bir zamanlar çabuk gülümsediğini, gülmeyi seven mutlu bir kadın olduğunu biliyordu. Ama bu turnuva onun cesaretini kimsenin tahmin edemeyeceği kadar kırmıştı.

"Vampir, anılarımdan başka ne gördün?"

Başparmağıyla işaret parmağını parlak bir saç örgüsünde gezdirdi. "Bu diyarın tacını almaktan korktuğunu gördüm."

"Olmamalı mıyım? Buradaki herkesten çok farklıyım; boynuzlarım yok, dişlerim yok, gücüm yok. Bazen kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum."

"Sen tam olarak Abaddon'un ihtiyacı olan şeysin. Tebaanız savaşçı ve gürültülü. Krallığınızı sürekli çatışmalardan uzak tutacak tek şey akli başında, şefkatli bir kraliçe. Özellikle de bir Katılım sırasında."

"Hiç böyle düşünmemiştim." Sonra sesi düşünceli bir hal aldı. "Ben pek merhametli biri değilim. Kötü şeylerin kötü insanların başına gelmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer biri sana bir daha kötülük yaparsa, sonlarının kötü olacağını garanti ederim. Tabii önce sen onlara ulaşmazsan. Gücünü kullandığında bunun nasıl bir şey olduğunu yaşadım."

"Yaptın mı? Ne zaman?"

"İki kaçak hortlağı indirdiğinde. Ne kadar acı çektirebileceğini ancak hayal edebilirim. Tekrar Kupa Kraliçesi olduğunuzda, düşmanlarınıza acıyacağım."

"Yeteneğim geçen sefer Vrekener'lere karşı bana yardımcı olmadı. Onu kanalize etmek çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu, bu da zaman alıyordu. Menzilim de sınırlıydı."

Trehan onları etkilemek için ellerini doğrudan hortlaklara doğrultması gerektiğini hatırladı.

"Bett, elime ilk kılıç aldığımda onu sallamak için bile çok gençtim. Bir becerinin içinde büyüsün - onunla pratik yaparsın. İkinci bir doğa haline gelecektir."

"Peki ya asla geri alamazsam?"

"Çalacaksın. O zamana kadar, bir başkasınınkini çalmaya yardım etmeyi planlıyorum." Bundan ürkmüş görünüyordu.

"Morgana size de aynı şeyi teklif etmedi mi?"

"Şey, evet. Ama başka bir Sorceri'ye asla böyle hissettiremezdim."

"Her halükarda, teklifim geçerli."

Onun sözleri üzerine düşünür gibi oldu ve sonra, "Benim hakkımda çok şey biliyorsun. Bana hayatınız hakkında bir şeyler anlatmayacak mısınız?"

"Ne bilmek istiyorsun?" "Dacia nasıl bir yer?"

"Stratejik ve mistik olarak gizlenmiş. Çok iyi savunuluyor."

"Um, benim için neye benzediğini tarif edebilir misin?"

Sorusu dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Sanatçı buçukluğunun ayrıntılara ihtiyacı var. "Senden önce sadece taktiksel avantajlar için manzaraları not ettim. Ama yine de deneyeceğim," dedi ve zihnini balkonundaki manzaraya geri götürdü. "Sürekli bir sis var. Arnavut kaldırımli sokaklarda uçuşuyor. Geniş mağaralar her şeyin üzerinde yükseliyor. Çeşmelerden kan akıyor. Binalar çok eski, dağdan oyulmuş. Kara taştan kalemiz Dacia'nın ortasında kansız bir kalp gibi bomboş duruyor." Bir naip atamadaki başarısızlıklarının sürekli bir hatırlatıcısı. Gerçi çok uzun sürmeyecek.

"Mağaralar mı? Mağara gibi mi kokuyor?"

"Hayır, soğuk ve kan kokuyor, bu da benim gibi birini memnun ediyor."

"Karanlık olmalı."

"En yüksek tepede, devasa bir kristalle kaplanmış bir açıklık var. Filtrelenmiş güneş ışığını içeri alıyor."

"Bunu hayal bile edemiyorum."

"Keşke sana gösterebilseydim." Krallığından bahsedince aklına sadece onu ne kadar özlediği geldi. Köpüren çeşmeleri, sisi, görkemli siyah kaleyi.

Bettina Dacia'ya nasıl bakardı? Onun gözünden kaçan kaç ayrıntıyı görmüş olabilirdi? Asla bilemeyeceklerdi.

"Eviniz nasıldı?"

"Kraliyet kütüphanesinde, kitapların arasında yaşadım." "Bir ... kütüphanede mi yaşıyordun?"

"İçeride sütler ve şehre bakan harika balkonlar vardı ama evet. O rafların arasında çok mutluydum, bu yüzden bir gece hiç ayrılmadım." Konut seçiminin onun hakkında ne söylediğini düşünecekti?

Bu konuyu ciddi bir şekilde düşünüyor gibiydi. Sonra sordu, "Orada aileniz var mı?"

"Kardeşim ya da ebeveynim yok. Ama birçok kuzenim var." "Onlarla yakın mısınız?"

Buna nasıl cevap verebilirim?

"Bu zor bir soru değil."

"Yüzyıllardır kendim hakkında konuşmadım. Hakkımdaki her ayrıntı özeldi ya da akrabalarım arasında zaten biliniyordu. Ben sizin deyiminizle bir değilim." Modern terim neydi?

"Paylaşımıcı mı?"

"Kesinlikle. Ama senin için deneyeceğim." "Kazanmak için." diye mırıldandı.

"Neydi o?" Kadın omuz silkince, "Pekâlâ," dedi ve ailesini anlatmaya başladı. Kan davalarını ve anlaşmazlıkları anlattı. Sürekli suikast girişimlerini ve savaşları.

Ona kardeşleri Kosmina ve Mirceo'dan, her zaman kavga çıkarmaya hazır asabi Viktor'dan bahsetti. Kuzeni Stelian olan iri yarı ayyaştan kısaca bahsetti. Ona dengesiz potansiyel kralları Lothaire'den ve onun yoksul bir dağ kızı olan insan gelininden bahsetti.

Peki ya çok az kişinin bildiği diğer kraliyet kuzeni? Bu hikâyenin başka bir geceye kalması daha iyiydi.

"Kuzenlerinden nefret ediyor gibisin."

"Pek sayılmaz," dedi Trehan yorgun bir iç çekişle. "Aslında bir noktaya kadar samimi olduk. Ben sadece onları öldürmeye yeminliyim, onlar da beni."

"Bu gerçekten üzücü. Güvenebileceğin kimse yok mu?"

"Birine güvenebilirim, belki diğerine de ama sadece belli konularda. Benim evim onlarınkiyle sürekli savaş halinde. Başka bir şey bilmiyorum."

"Ev derken neyi kastediyorsun?"

"Daciano ailesinin her biri kendi evine sahip birkaç kolu vardır. Viktor Savaş Hanedanı'ndan, Stelian ise Şovalye Hanedanı'ndan geriye kalanlardır. Kosmina ve Mirceo ise Castellan Hanedanı'ndan kalan son kişiler."

"Ve siz, Gölge Prensi, Gölge Evi'ni temsil ediyor olmalısınız."

"Aynen öyle." Artık olmaması dışında. "Her ev bir amaca hizmet eder. Viktor ordunun generali, krallığın gazabı. Stelian kapının bekçisi, krallığımıza kimin gireceğine karar veriyor.

toprak. O krallığın koruyucusu. Kosmina ve Mirceo kaleyi korur. Onlara krallığın kalbi denir."

"Adın neydi?"

"Ben krallığın kılıcıydım."

"Kılıç ama hiç kral olmadın mı? Bir yarışmacı olduğunu mu söylemiştin?"

"Eninde sonunda görevim beni tahta geçmeye zorlayacaktı ama hiçbir zaman yönetmeye talip olmadım. Bunun için özellikle uygun olduğuma inanmadım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi iyi bir kral olabileceğime inanıyorum - eğer yanımda akıllı bir kraliçe olursa." Onu kendine doğru daha sıkı çekti.

"Sence bu Lothaire Dacia için iyi olacak mı?"

Trehan omuzlarını kaldırdı. "Taht onun. Daçyalıların başlangıcından beri onun evi hüküm sürüyor. Krallığın başı." İronik bir şekilde, tarafsız bilgelikleriyle tanınırlardı.

Lothaire, fanatik Horde'lar arasında yetişmiş kırmızı gözlü deli mi?

"Vampir, soruya cevap vermedin."

"Onda takdire değer bazı özellikler var. Eğer o ve gelini bir yuva kurabilirse... Elizabeth'i ölümsüz yapabilirse..." Trehan ve kuzenleri, Lothaire'in dünyanın dört bir yanını dolaşarak efsanevi borçlular defterinden iyilik istemesini izlemişlerdi. "Onu bir vampire dönüştürmenin yollarını durmaksızın arıyor."

"Bir dişi mi?" diye sordu Bettina. "Daha önce hiç görmedim."

"Dacia'da erkeklerimiz kadar kadınlarımız da var. Horde'lar arasında onların sayısını yok eden veba krallığımıza hiç girmedi."

"Onu nasıl dönüştürebilir?"

"Bir tılsım aradığına inanıyoruz. En büyük dileğini yerine getirebilecek mistik bir yüzük."

Onun yüz ifadesini incelemek için dirseğinin üzerinde yükseldi. "Kendini hiç bir vampirle Gelin olarak gördün mü?"

Yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Babam ölmeden önce bana bir geline sahip olacağıma güvenmememi söylemişti; yine de kısmet olursa, evimin hanımı olması için Dacia'nın bir kızını kabul edecektim."

"Oh." Gözleri parlıyordu. Kıskaçlıkla mı? "Ama artık asla geri dönemezsin."

"Sence yapar mıyım? Yapabilsem bile mi?" Kızın alnındaki bir tutamı fırçaladı, ona dokunmadan duramıyordu. "Senin için ayrıldım ve aynı seçimi bin kez daha yapardım."

Bunu kafasında tartıyor gibiydi. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdim.

"Sesin yorgun geliyor," dedi sonunda. "Belki de çadırına dönüp dinlenmelisin."

Bu gece onunla kazandığı zaferden sonra bile yorgunluk ona ağır geliyordu. Haftalardır bir gün bile uyumamıştı ve kendini ayakta tutacak kadar içki içmemişti.

"Bu turnuvayı -ve senin sevgini- kazandıktan sonra uyuyabilirim. Her iki konuda da yakın olduğumu hissediyorum."

Kadın sertleşti. "Kazanmaya yakın olmak Cas'ı öldürmeye yakın olmak demektir. Ailen hakkında konuşman bana sadece onunla ne kadar yakın olduğumu hatırlatıyor. Babam öldüğünde o benim yanımdaydı. Saldırıdan sonra benimle ilgilendi."

"Bu içimi kemiriyor."

"Neden?"

"O ben olmalıydım! Sadakati romantik bağlılıkla, arkadaşlığı da aşkla karıştırıyorsun. Aradaki farkı anlayacak kadar aşkı yaşamamışsın."

"Cas'ı sevdiğimi biliyorum."

"O zaman iki tür aşkı birbirine karıştırıyorsunuz. Yüzyıllar boyunca aşkın her türüne tanık oldum."

"Biri diğerinden daha mı önemli?" "İkisi farklı."

"Cevap ver bana vampir," diye ısrar etti. "Biri diğerinden daha mı önemli?"

"Bizim durumumuzda, evet."

"O zaman sana aşık olabileceğimi söyle. Ve diyelim ki Caspion'u sadece bir arkadaş olarak seviyorum. Ona ne olacak? Eğer Goürlav'a karşı hayatta kalırsan, Cas'ı öldüreceksin."

"Ben de en az senin kadar turnuvaya hapsolmuş durumdayım, Bettina."

"En değerli arkadaşın kim? Ya onu öldürmekten başka seçeneğim olmasaydı? Bundan nasıl kurtulabilirdik?"

"Bir yolunu bulurduk - çünkü başka seçeneğin olmadığını bilirdim. Zamanla, yaptıklarımı affedeceksin."

"Belki seni affedebilirdim ama hep bunu düşünürdüm," dedi. "Cas benim yüzümden Dacia'ya gitti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Raum ona Vrekener'leri aramayı bırakmasını emrettiğinde Cas ortadan kayboldu. Hayal kırıklığına daha fazla dayanamadı, delirmek üzereydi. Onu sizin diyarınıza davet eden bir Dacianlıyla tanışmış olmalı."

Caspion'un Dacia'ya gitmesinin tek nedeni hayal kırıklığı değildi. Mirceo oldukça baştan çıkarıcı olabiliyor, azgın bir genç iblisin aklını başından alacak bedensel zevkler vaat edebiliyordu.

Bettina, "Kafam pek çok şey hakkında karışık," dedi. "Ama bildiğim bir şey var: Cas'ı öldürdüğün gerçeğini asla unutamadım."

Trehan onun eninde sonunda yapabileceğine, başka seçeneği olmadığını göreceğine inanmıştı. Şimdi şüphe ediyordu.

"Gerçek şu ki kazanamayabilirim," dedi. "Ve eğer bu benim dünyadaki son gecemse, şafak sökene kadar geleceği tartışmak istemiyorum. Bunu düşünmeyelim."

Daha sakın bir ses tonuyla, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Yağmur hafifçe yağarken, onu tekrar yanına çekti ve kolunu göğsüne doğru uzattığında yüreklendi. "Bundan daha fazlası değil, Bett."

Trehan güneş doğmadan hemen önce Bettina'yı kulesine geri götürdü, yatağına yatırıp örtüsünü üzerine çekti.

Gecenin geri kalanında geçmişleri, umutları ve korkuları hakkında konuştular, ta ki gerçekler gün ışığıyla birlikte ortaya çıkana kadar.

"Yorgun görünüyorsun." Yüz ifadesi dalgınlaşmıştı. "Keşke bu geceki kavgayı durdurmak için bir şeyler yapabilseydim."

"Hepimiz sözleşmelerimizdeki dile bağlıyız."

"Goürlav ile ne yapacaksınız?"

"Umarım kazanırsın."

"Ben ciddiym. Zarar görmemesi gereken bir yaratığı nasıl öldürebilirsin? Ona zarar vererseniz halkımı korumak için ne yapabilirim?"

"Öyle bir planım

yok." "Pardon?"

"İlkellerin hikayeleri doğrudur. Yaralandıklarında kanları felakete yol açar."

"Anlat bana."

"Efsaneye göre yılanlar, akrepler ve örümcekler ilk olarak diğer ilkellerden, onların kan damlalarından türemiştir; ancak kandan doğan ilk Çocuk Terörler ejderhalar kadar büyüktür," dedi. "Goürlav'a karşı yapabileceğim tek saldırı öldürme saldırısıdır."

Dudağını ısırdı, yüzü endişeden solmuştu. "Maça kadar benimle kalır mısın?"

O yatakta ona katılmak ve tembel bir günü konuşarak, dokunarak geçirmek. ? Ama yapamazdı. "Yapacak çok işim var." Önümüzdeki saatlerde kendini inkâr edecek, sonra da ödülleri topluyacaktı. Tembel günlerin sonsuzluğu. Eğer yaşarsam. "Bu gece başarısız olursam, hazırlık eksikliğinden olmayacak."

"Uyumaya çalışmayacak mısın?"

"Gelinim benim iyiliğimi mi düşünüyor?" O da sessizce,

"Biliyorsun önemsiyorum," dedi.

Bir zafer! Planı işe yarıyordu. İyimserlik onu doldurdu. "Hiçbir erkek yaşamak için daha fazla motive olamaz." Kızın ensesini avuçladı. "Eğer ulaşabileceğim bir yerdeysen, kolay kolay yıkılmam. Bunu bil, Bettina." Son bir uzun öpücükle Trehan kendini uzaklaşmaya zorladı.

Çadırına döndüğünde, gece boyunca öğrendiği her şeyi tekrar gözden geçirdi. Gözüne çarpan tek bir şey vardı: Caspion'un ölümünü geride bırakamamaktaki ısrarı.

Goürlav'dan kurtulup Caspion'u öldürmek ve Bettina'yı kaybetmek mi? Bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Aniden çadırın kapakları açıldı ve Morgana içeri girdi.

"Ne istiyorsun?"

"Evet, evet, güzel vaftiz kızıma yardım ettiğim için rica ederim. Bu arada, 'tur' tamamen benim işimdi." Bettina'nın yaptığı gibi masasına oturdu. Şimdi bu onu rahatsız ediyordu. "Buraya geldim çünkü hava bölgelerine nasıl ulaştığınızı öğrenmek istiyorum."

"Benim yollarım var. Seni ne ilgilendirir?"

"Büyük endişe. Sorceri deneklerimden biri muhtemelen Skye Hall'da isteği dışında tutuluyor. Loreanları hapseden ve üzerlerinde deneyler yapan bir grup insandan kaçtıktan hemen sonra oraya götürüldüğü söyleniyor. Söylemeye gerek yok, kötü bir dönem geçiriyor. O yüzden bir kez daha soruyorum. Hava bölgelerine nasıl gittiniz?"

Lothaire'in oyun kitabından bir sayfa daha almaya karar verdi. "Sanırım gelecekte Bettina konusunda daha fazla yardıma ihtiyacım olacak. Belki önümüzdeki günlerde pazarlık yaparız."

Maskesinin ardında meraklanmış görünüyordu. "Peki ya bu gece ölürsen?"

Bu büyücünün maçın sonucunu etkileyebileceğini düşünmüyordu ama yine de her ihtimale karşı onu motive edebilirdi. "Eğer ölürsem, sırrım da benimle birlikte ölür."

Avuçlarında ışık dans ediyordu, büyücülük hazırды. Ama ona karşı saldırmadı. "Sizden bir şey istediğim için çok şanslısınız Gölgele Prensı." Gitmek için döndü. Çıkışta omzunun üzerinden, "Yaşarsan yakında konuşuruz," dedi.

Bir kez daha tek başına, maçı için neye ihtiyacı olduğunu gözden geçirdi. Ama olabildiğince hazırlıklıydı ya da Honorius gelirse hazır olacaktı.

Trehan uyumaya çalışmayı düşündü ama ne kadar yorgun olursa olsun zihni dinlenmiyordu. Sorunları sadece Goürlav'ı yendiğinde mi başlayacaktı?

Bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolu.

Bakışları tüm kuralların yazılı olduğu sözleşme parşömenine takıldı. En az bir ayak çapında olana. Eski İblis dilinde yazıldığını zaten biliyordu.

Bırakın tercüme etmeyi, normal bir akademisyenin okuması bile haftalarını alır. Neyse ki ben normal bir bilgin değilim. Yorgun bir nefes vererek görevine koyuldu.

Gelinim için yaptığım şeyler.

"İhtimaller nedir?" Bettina tırnaklarını kemirerek Salem'e sordu.

Öğleden sonra geç bir saatti. Morgana ve Inferi'si çoktan gelip gitmiş, Bettina'yı makyajlı, maskeli ve resmi giyimli olarak bırakmışlardı.

Bugün uyuyamamıştı, hafifçe uyukluyor, sonra da sinirden uyanıyordu. Vampir dövüşten önce döneceğinden hiç bahsetmemiş olsa da, uğrayabileceğini ya da bir mesaj gönderebileceğini düşünmüştü.

Hiçbir şey.

"Bahisçiler bire üç elli yatırıyor."

"Üç yüz elli mi?" Alnını çimdikledi. "Evet, bu işi almak için içeriden bilgi sahibi olman gerekir."

Bu ihtimaller," dedi Salem. "Eğer birisi -tabii ki ben ya da sen değil, ama birisi- geceyi rakiplerden biriyle geçirip bilgi toplayabilseydi, o zaman birisi -tabii ki ben ya da sen değil- ortalığı temizleyebilirdi."

"Bildğim tek şey vampirin motivasyonunun yüksek olduğu." Ve çok yorgun olduğu. Ya hâlâ uyumadıysa? Ya bu durum sonunda dövüşünü etkilediyse? "Goürlav'ın zayıflıklarından herhangi birini ortaya çıkardın mı?"

"Yok. Sadece Çocuk Terörü hakkında korku hikayeleri duydum. Abaddon'un savunmasının atomik bir şey içerdiğini sanmıyorum?"

Başını iki yana salladı. "Dövüşü izlemek için benimle gelir misin?"

"Büyük masada bir yerli mi?" Salem'in sesi eğlenmiş gibiydi. "Hadi ama, kimse seni görecektir değil ya."

Sessizlik.

Bettina onu gücendirdiğini fark etti ve bunu yapmak istememişti. İçinde bulunduğu koşullar konusunda nasıl duyarlı olmazdı? Bu turnuva sırasında onun için bir hizmetkârdan çok daha fazlası olmuştu ve şimdi onu incitmişti. "Salem, özür dilerim."

"Prenses, şimdi görünmez olabilirim ama eskiden inanmak için görmeniz gereken bir havam vardı, düzenli bir görüntüydüm. Bu bedensel engelli yerli davetinizi reddediyor."

Adam parıldayarak uzaklaştığında, yeniden çıkan tırnağına saldırdı. Bunu gelecekte onunla halledecekti. Şu anda tek düşünebildiği vampiriydi.

Benim vampirim.

Belki de onun kanı, kendi sahiplenme duygusuna zarar veriyordu. Belki de dün geceden sonra kendini onunla birlikte hayal etmemek için çaresizdi.

Ama onun için endişelenirken bile, henüz ona tamamen teslim olmaya hazır olmadığını fark etti.

Ve onun teslim olmasını istiyordu. Sana her şeyi yapmama izin vereceğini söyle. Benim olduğunu söyle-

Sonunda bu sözlerin onun için neden bu kadar önemli olduğunu hatırladı! Bu sözleri Daciano'yla birlikte olduğu ilk gece, çok sarhoşken söylemişti.

Onun Caspion olduğuna inandığı zaman.

Vampir onun böyle şeyler söylemesini ve Onu.

Cas hakkında neler hissettiğini bilmek onun için ne kadar çıldırıcı olmalıydı.

Bekle, hissetmiş miydin? ? Kafam çok karıştı.

Ve tüm bu karmaşanın ortasında tek bir kişiyle birlikte olmak, tek bir kişiyle konuşmak istiyordu -Daciano.

Kaybederse onunla bir daha asla konuşamayacaktı.

Üç yüz elliye bir ihtimalle bunu yapmak üzere.

Kabul edilemez. Büyük ihtimalle çoktan kutsal odaya girmiştir.

Oraya gideceğim.

Salem gitmişti, Cas ona kızgındı ve Raum'un muhafızları onu ringin derinliklerine götürmekte tereddüt edeceklerdi. Oraya kendi başına gitmeyi başarabilir miydi?

Dün gece, o yirmi beş metreyi yürüme fikri ona saçma gelmişti. Sonra . . . mümkün.

Sonra . . . elde etti.

Pelerinini çekerek şatoya doğru ilerledi. Çıkışta, eşiği geçmek için tereddüt etti.

Daciano'nun çelik gibi sesini bir daha hiç duymayacak mıydı? Etrafındaki güçlü kollarını bir daha asla hissedemeyecek miydi? Düşüncelerinden sersemlemiş bir halde gökyüzüne baktı.

Fare, şahini riske atmayı tercih eder.

Trehan, Bettina'nın hafif parfümünün kokusunu onun hızla atan kalbinin sesini duymadan bir an önce almıştı. Onun karanlık yeraltı mezarından hızla kendisine doğru geldiğini gördü; bu pis ve nemli yerde olamayacak kadar kırılgan ve parlak görünüyordu. O yaklaştıkça sıçanlar ve koboldlar kaçıyordu.

"Bett? Burada ne yapıyorsun?" Ellerini onun omuzlarına koydu, avuçlarının altında titrediğini hissetti. "Eskortun nerede?"

Belinde kılıç kemeri olmadığını fark edemeyecek kadar dalgın olabilir miydi? Sıra dışı silahının yakındaki bir bankın üzerinde durduğunu?

"Refakatçim yok. Seni görmem gerekiyordu," dedi aceleyle. "Bu gece ölmemeni söylemek için."

"Tek başına mı geldin?"

"Evet."

"Benim cesur kızım!" Onu kollarına aldı ve ayağa kaldırmadan önce etrafında döndürdü. "Göğsüm gururla kabarıyor, dragă mea."

Ama onun mutluluğunu paylaşmadı. Adamın yüzünü kavradı ve öpmek için onu aşağı çekti. Adamın ağzı onunkiyile buluştu.

Dudakları titriyordu, öpücüğü ... şiddetliydi.

Öpücükleri her zaman seksin başlangıcı olarak görürdü. Bu farklıydı. Ona nasıl hissettiğini söylüyordu ve o da aynı şekilde karşılık vermek istiyordu. Ağzını içindeki tüm duygularla doldururken başının arkasını okşadı, hiçbir şeyi geri tutmadı.

Onun darbelerine karşılık verdi, ona karşı yumuşadı, sarktı ... ta ki sonunda bir çığlıkla geri çekilene kadar. "Vampir mi?"

"Bettina," diye mırıldandı, küçük maskesini düzelterek, "bu bir darağacı öpücüğüydü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "I . . . Özür dilerim. Konsantre olman gerekiyordu. Buraya hiç gelmemeliydim." Bir bankın üzerinde duran uzun kılıfa kaşlarını çatarak baktı.

Kızın çenesini çimdikleyerek dikkatini tekrar kendisine çekti. "Bana benim iyiliğimi önemseddiğini itiraf ettin. Duyguların bu kadar mı?"

"BEN-BEN ..."

"Birkaç dakika içinde öleceğime inanıyorsun. Gel, Bett. Bana acı ve yalan söyle."

"Beni yine manipüle ediyorsun!"

"Evet."

İnledi. "Sen benimle bu şekilde anlaşırken sana nasıl kızgın kalabilirim?" Avuçlarını adamın göğsünün üzerinde yumuşattı. "Pekâlâ. Ben büyüdüm... şey, böyle-"

Goürlav kutsal alanın derinliklerinde kıpırdanarak hazır olduğunu haykırdı.

Lanet olsun! "Hemen gitmen gerekiyor." Trehan onu çıkışa kadar takip etti. "Seni buradan götüremem ama gitmek zorundasın." "Ben iyi olacağım." Sesi hüzünlüydü ama yine de kendini zorluyor gibiydi. gülümsemek için kendini zor tuttu. "I . . . Yakında görüşecek miyiz?"

Trehan ona bunu yapacağını söylemek istedi, onu rahatlatmak için

-Ama bu temelsiz iyimserlik bile boğazında bir yalan gibi yanıyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi, sadece kutsal alanda kapana kısılmış bir şekilde durdu ve onun kendisinden uzaklaşmasını izledi.

İçindeki her şey onu takip etmesi için çığlık atarken.

Daciano'dan ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Bettina Cas'ı gördü, gürültülü iblis grubuyla takılıyordu. Cas'a hâlâ kızgın mıydı?

Dün geceden sonra mı? O zaman onu görmüştü. Onu tanıyacak mıydı?

Hemen onun yanına gitti ve arkadaşlarını geride bıraktı. "Tek başına mısın, Tina? Dolaşıyor musun?"

"Yapmam gereken bir şey vardı."

"O zaman daha iyiye gidiyorsun. O Vrekener'lerin öldüğünü görmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum." Pişmanlık yüz ifadesini gölgeledi. "Keşke bunu sana verebilseydim."

Daciano da saldırıdan sonra yanımda olabilmeyi dilerdi. Bettina'nın her ikisine de farklı şekillerde ihtiyacı vardı.

"Seninle ringe kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu. "Yoksa yalnız mı kalmak istersin?"

"Bir gün için yeterince idare ettim. Benimle gelir misin?"

Tıpkı çocukken yaptıkları gibi kasabanın içinde dolaşırken birlikte adım atmaya başladılar. Ama o zamandan beri çok şey değişmişti. Arkadaşça bir sessizlik yerine, aralarında gerginlik vardı. Ne düşünüyordu acaba?

En sonunda Cas, "Tina, sana dün için üzgün olduğumu söylemek istedim. Söylediğim şeyler için. Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ben de, Cas!"

"Sadece yanlış hissettim. Bir kez daha arkadaş olabilir miyiz?"

"Arkadaş." Geçmişte, bu kelime daha fazlası için acı çekmesine neden olurdu. Şimdi ona arkadaş demeyi özlediğini fark etti. "Elbette. Sen benim en gerçek arkadaşımsın. Her zaman yanımda olan kişi. Kavga ettiğimizde bile hala kalbimdesin."

Cas sessiz bir ses tonuyla, "O da öyle mi?" diye sordu. "Evet. Vampiri önemsiyorum."

"Daciano ve baştan çıkarma hakkında hiçbir şey söylememeliydim. İlk ilişkinde kendini kaptırdığın için seni suçlayamam, özellikle de Daci'lerden biriyle. Karşı konulmaz olabiliyorlar."

Dacialı bir kadın Cas'ı yatağına mı çekmişti? Bu düşünce geçmişte olduğu gibi canını yakmamıştı. "Cas, ben

Bunun olmasını istememiştim ama oldu işte. Onun için endişeleneceğim, tıpkı yarın senin için endişeleneceğim gibi. Ve bu gece nasıl tepki vereceğimi kestiremiyorum."

"Anlıyorum."

Ringe yaklaştıklarında, hayatında hiç bu kadar gergin olmadığını fark etti.

Bu gerçekten oluyordu. Daciano'nun dövüşü. Ve orada bulunan herkes onun ölmek üzere olduğundan emindi.

Hayal kırıklığı bir kez daha içinde kabardı. Kendi krallığında olanlar üzerinde hiçbir kontrolü olmayan, yakında kraliçe olacak biriydi.

Cas onu tribüne kadar takip ettikten sonra Raum onu sorgulayan bir bakışla karşıladı.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. ığlık atacakmışım gibi hissediyorum! "Dün gece hiçbir şey olmadı." Karısı olmamı isteyen bu muhteşem, sabırlı, cesur vampire aşık olmaya başlamış olabilirim.

Benim için hayatını riske atmak üzere olan.

"Güzeli. Bu yaşlı iblis endişeleniyor, Tina." Raum sert bir pençeyle omzunu sıvazladı, sonra Cas'a döndü. "Konuşalım evlat." İki erkek sahnenin arka köşesine çekildi. Morgana hiç vakit kaybetmeden Bettina'ya yaklaştı ve ona bir kadeh şarap uzattı. "Raum'a buluşmanızdan yara almadan kurtulacağınızı ama vampirin o kadar şanslı olmayabileceğini söyledim. Peki, benim küçük ucubem Gölge Prensi mi? Detayları istiyorum."

"Sevişmedik, eğer sorduğun buysa." "Hmm. Yorgun görünüyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Zaten harika bir güzel de değilim," dedi, içten içe sırtırken bile. Ama bir vampir bana doyamıyor.

"Hayır, bunu söylemeyecektim. Bir büyücüyü güzel yapan tavrıdır. Ve görünüşe bakılırsa sende de biraz var, sonunda."

"Belki de öyledir. Ama bu gece için hâlâ endişeliyim. Ve bu turnuvanın baskısı beni zorluyor. Hangi

olacağını tahmin etmiş olmalısınız."

"Bu turnuva sayesinde düşmanların öldü, serseriye olan zavallı aşkın" -çenesini Cas'a doğru salladı- "azalıyor ve sen eskisinden daha da zenginsin."

Ama Bettina hâlâ yeteneğine sahip değildi ve hâlâ bu masada kapana kısılmış, Daciano'nun yaşam mücadelesini izlemek üzereydi. Onun ölümünü izleyebilir miyim? Bir çiviye daha saldırdı. "Morgana, ona yardım etmek için bir şey yapamaz mısın?"

"Bu lanetli kurallara bağlıyız. Size söylediğim gibi, düşünce, eylem ya da eylemle bu turnuvanın sonucunu etkileyemem. Yine de sonuçlardan faydalanabilirim," diye ekledi gizemli bir şekilde.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

Bettina dişlerini sıktı. "Bir şeyler olmalı," diye ısrar etti ve düşünebilmek için kadehini bir kenara bıraktı.

Morgana aniden nefesini tuttu. "Bu sadece karasevda değil.

Sen vampire aşıksın!"

Bettina bu endişeyle başa çıkamaz ve vaftiz annesinin sorusunu da savuşturamazdı. "Nasıl olabilirim ki?" dedi. "Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

"Çünkü sen erkeğini hissedebilen bir büyücüsün."

"E r k e ğ i m i mi?" Daciano o çılgınlıkta Bettina'nın onu çağırdı, çünkü o onundu. "Ama bizim eşimiz yok."

"Belki mistik olanlar değil. Yine de ya tüm yaşamlarımızda tek bir mükemmel yakınlığımız varsa?"

"Kim olduğunuzu ya da Morgana'ya ne yaptığınızı bilmiyorum-"

"Ben oldukça ciddiym. Sorceri'ler ömür boyu evlenir; eşlerimizi özgür irademizle seçeriz. Ama ya bir şey bize yardım ederse? Aksi takdirde nasıl bu kadar sıkı bağlanabiliriz? Bettina, biz Sorceri'ler ayrılırız ..." Morgana, Inferi'lerinden biri acilen dikkatini çekmek için eliyle işaret edip ona bir mesaj verdiğinde sözünü yarıda kesti.

Bettina, vaftiz annesinin uçuşan saç örgüleriyle çelişen sakın cazibesini inceledi. "Peki, ne oldu?"

"La Dorada'nın yükseldiğine dair daha fazla rapor var. Ama kimse doğrulayamıyor."

"Gitmek zorunda mısınız?"

"Hayır. Bu gece burada kalmam şart." "Neden?"

"Bu konuda daha fazla konuşmayacağım. Çünkü bu sefer daha fazlasını bilmiyorum."

Her ne anlama geliyorsa. Bettina toplanan seyircileri gözden geçirdi. Çocuk Terörleri'nden korkan tek kişi o değildi. Kalabalık bu dövüş için azalmıştı, en azından tribünlerde. Yüzlerce iblis çevredeki çatıları doldurmuş, en iyi manzarayı görebilmek için itişip kakışıyordu. İzleyemeyenler ise tribünlerin üst katlarına doluşmuştu.

Şu tuhaf siyah saçlı kadın hariç. Ön sırada tek başına oturuyor ve esrarengiz altın gözleriyle Bettina'ya bakıyordu. Sonra birden ona doğru el salladı, neşeli bir selamdı bu.

Bettina ağzının kenarından, "Morgana, şu siyah saçlı kadın kim?" diye sordu.

Kadın parmaklarını birbirine geçirmiş ve göğsünün üzerinde kalp çarpıntısı hareketleri yapıyordu.

"Onu tanımıyorum," diye ekledi Bettina, "ama görünüşe göre o beni kesinlikle tanıyor."

Morgana şöyle cevap verdi: "İşte bu yüzden asla öngörü sahibi olamayacağım. O Nix, bir Valkyrie kahini. Sorceri'nin bu Katılım için Vertas tarafına katılacağına dair büyük umutları var." Morgana bunun üzerine homurdandı.

Yaklaşan Katılım tüm ölümsüzleri karşı karşıya getirecekti ve savaş hatları şimdiden çizilmeye başlanmıştı. Pravus Vertas'a karşı. . . .

O sırada Raum ve Cas geri döndü, ikisi de sinirli görünüyordu.

"Vakit geldi," diye mırıldandı Raum. Tankardından derin bir yudum almak için durakladıktan sonra ellerini kaldırarak herkesin

dikkat. "Bu gece hepinizin beklediği savaşı! Yarı finaller, eşi benzeri olmayan ölüm maçı, tarihe geçecek bir olay!"

Ara sıra alkış sesleri duyuldu.

"İlk olarak Goürlav var, Dehşetin Babası, anlatılmamış cehennem düzlemlerinin kralı!"

Goürlav kutsal alandan çıkarak ringe doğru ilerledi. Korku dolu fısıltılar kalabalığa yayıldı. Birden fazla aile tribünlerin daha da yukarısına çıktı.

İlkel, bu etkinlik için altı büyük boynuzunu da keskinleştirmişti. Sivri uçları başından, omuzlarından ve dirseklerinin arkasından çıkıyordu. Yine zincirler göğsünü çaprazlamasına sarmış, hantal metaller kurbağaya benzeyen pürüzlü derisinin üzerine bağlanmıştı. Sarı gözleri tüm duygulardan yoksundu. Çene dişleri kirli, fosilleşmiş bir sakala benziyordu.

Morgana ve Raum'un evlenmemi beklediği şey bu mu?

Raum devam etti, "Sırada Gölge Prensi var, bilinmeyen diyarlardan geliyor!"

Daciano uzun ve emin adımlarla ringe girdi.

Duruşu buz gibiydi, sinir ya da duygu belirtisi yoktu.

Bir ölüm makinesi.

Cas, "Vampiri destekleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandı.

Morgana mırıldandı, "Onu öyle bir kirletirdim ki. "

Daciano her zamanki gibi sade giyinmişti. Siyah deri pantolonu güçlü bacaklarını sarıyordu. Siyah, uzun kollu gömleği kaslı göğsünü sımsıkı sarıyordu.

Savaşçıların her birine bir silah hakkı tanınmıştı. Goürlav yaklaşık bir metre uzunluğunda bir kılıç tutuyordu, Daciano ise-

Asa mı?

"Kılıcı nerede?" Bettina'nın sesi bir oktav daha yükselerek, "Bu bir ... yürüyen asa değil mi?" diye sordu.

Raum nefesinin altında, "Vampir ne düşünüyor?" diye sordu.

Cas'ın sesi afallamış gibiydi. "Kılıç dövüşüne sopa mı getiriyorsun?"

Morgana nedense keyifli bir kahkaha attı. "Silah." Bir ah-ha! tonuyla, "Her Şeyi Bilen!" diye bağırdı.

Yine, bu ne anlama geliyorsa. Daciano saldırmayacağını söylemişti -öldürme saldırısı hariç. Bir asayla tam olarak nasıl öldürmeyi planlıyordu?

Sevgili tanrılar, vampirim ölecek.

Kapı yarışmacıların arkasından gürültüyle kapandı. Raum, ringin dışında nöbet tutan askerlere tedirgin bir bakış atarak kornaya işaret etti.

Ve Bettina'nın Trehan Daciano'ya yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Goürlav akıl almaz bir hızla Trehan'a ilk saldırısını yaptığında boru hâlâ çalıyordu.

İlkel, daha bedeni tam olarak cisimleşmeden uzun kılıcını havaya savurdu.

Trehan geriye sıçradı ve gövdesini döndürerek kılıcın ucundan birkaç santimle kaçındı. Engelleyemez. Asayı bir kılıç gibi kullanmaması gerektiğini hatırlamak zorundaydı. Tüm eğitimini görmezden gelmeyi hatırlamak zorundaydı.

Dövüş pozisyonunu yeniden almaya bile fırsat bulamadan, kılıç havada bir kez daha ısıklık çaldı. Acı göğsünü dağladı. Sığ bir yaradan kan damladı.

Kahretsin, bu yaratık çok hızlı. Goürlav diğer rauntlarda kum torbası gibi çalışıyordu. İblis öncesinin vücudu eski olabilirdi ama ölümcül derecede bilenmiş gibiydi.

Ve Trehan karşılık veremedi. Bu silahla sadece tek bir atış hakkım var. Kendini hava gibi yaparak yarı yolda ilerlemeye başladı; Goürlav bir anda tüm enerjisini koruyarak ilerleyişini durdurdu.

Haftalarca böyle olacağız. Trehan'ın iblisi kayıtsız bırakması gerekiyordu. Bu da dayak yiyeceğim anlamına geliyor. Çenesini sıktı ve tamamen cisimlendi.

Goürlav bir kez daha saldırdı, Trehan onu arkasından çekmeden önce kılıcı neredeyse asayı yakalıyordu. Goürlav'ın sarı gözleri ilgiyle parıldadı. Trehan'ın asayı koruduğunu mu hissediyordu?

Başka bir suçlama.

Tanrılar kahretsin! İblis şimdi de onu hedef alıyordu. Onu savunurken kendimi de savunmalıyım. Yoksa bu yüzüğü asla canlı bırakamam.

Goürlav kılıcıyla çalım attı. Trehan kaçtı; tam o sırada iblis örs yumruğunu Trehan'ın göğsüne doğru fırlattı ve tam isabet etti. Vücudu havada savrulurken göğüs kafesi kırıldı.

İz! Çok şaşırmış. Yukarı mı? Hayır, aşağı! Düşüyor. Hiç böyle bir darbe almamıştı.

Sırtı kafesin yan tarafına çarptı; vücudu darbeden geri çekilmeden önce bir dizi demir çivi boynunun arkasına ve gövdesine delikler açtı. Bir kez daha havaya fırladığında, delinmiş bir akciğerinden kan akıyordu.

İkinci iniş yeryüzünden gelen bir yumruk gibiydi. Tüm nefesi sağlam ciğerlerini terk etti. Görüşüne siyah noktalar doluştu. Kendine gel!

Bekle. Eller boş mu? Asa neredeydi?

İblis iki eliyle vücudunu kavradı ve pençelerini Trehan'ın derisine batırdı. Trehan çırpındı ama kurtulamadı; ilkel yaratığın kavrayışı onu takip etmeyi imkânsız kılıyordu. Goürlav ustaca bir hareketle bir dizinin üzerine çöktü, diğerini kaldırdı ve Trehan'ı başının üzerine kaldırdı.

Omurgamı kırmak için. Trehan dişlerini gıcırdattı, tam o sırada iblis vücudunu önce sırtına, sonra da kaldırdığı dizine doğru savurdu.

Kırılmış mı? Henüz değil. Kurtulamıyorum, izini süremiyorum. Personel . . . lanet olası neredede-

Goürlav onu kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi.

Çıt. Trehan vücudunun içinde bir şeyin yerinden oynadığını hissetti. Omurgam değil mi? Bilinci yerindeydi ve hareket edebiliyordu. Dövüşmeye devam! Yumruklarını Goürlav'ın kemikli böğrüne indirerek asayı aradı.

Özgür olmak zorundayım! Nasıl? Nasıl mı? Primordial'ın sömürülecek bir zayıflığı yoktu. Savaş için yaratılmış. Tutunacak yeri yok, yumruklarımı hissetmiyor-

Goürlav dirseğinin boynuzunu Trehan'ın gövdesinde gezdirerek altındaki deriyi ve kasları harap etti. Şimdi de benimle oynuyor.

Başı bu şekilde geriye itilmiş olan Trehan tamamen savunmasızdı. Ama bu açıdan daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Bu olabilir miydi? ? Görüşünü bulanıklaştıran noktaları temizlemek için gözlerini kıstı.

Şurada. Goürlav'ın boynunda bir nabız noktası.

Normalde kemikli sakalıyla gizlenirdi. Görünür bir nabız zayıflık demekti.

Trehan toplayabildiği tüm gücü kullanarak yumruğunu sıktı ve doğrudan bölgeye doğru fırlattı; Goürlav ıslak bir böğürmeyle boynunu sıktı ve geri çekildi.

Goürlav'ın elinden kurtulan Trehan ayağa kalkmak için çabaladı. Arenayı taradı. Asa... ona ulaşmalıydı!

Her şey çok hızlı oldu. Başını iki yana salladı, Bettina'nın solgun yüzünü ve telaşlı gözlerini gördü, hemen ardından kırmızı toprak zeminde simsiyah bir çizgi gördü.

Orada, tribünün hemen önünde!

Ama primordial onun bakışlarını takip etti. Goürlav sarı gözlerini Trehan'a dikti, sonra da asayı almak için gerildi. . . .

"Bunu daha fazla izleyemeyeceğim!" Bettina ağladı. Vampir birkaç farklı yerinden yaralanmıştı ve ayakta zor duruyordu.

"Kendini hazırla." Morgana onun kolunu sertçe çimdikledi. "Henüz bitmedi."

Daciano ringin diğer tarafına savrulmasına neden olan bir darbe aldığı anda, Bettina neredeyse midesindekileri kaybediyordu. Goürlav, Daciano'nun göğsündeki deriyi kopardığında gözyaşları sel olmuştu.

Vampirin gömleği yırtılmış, açık yarası ve hemen altındaki kanlı kesikler ortaya çıkmıştı.

göğüs kasları. Ne kadar çok kan kaybederse, ışınlanma konusunda o kadar az kontrol sahibi olacaktı. Her nedense esasına geri dönmeye kararlı görünüyordu, kadının bir uçtan bir uca yuvarlanışını izlediği asa ondan daha da uzağa zıplıyordu.

Goürlav onu aradı. Her nasılsa vampir onu orada yendi. Daciano şaşırtıcı bir güç gösterisiyle yumruklarını Goürlav'ın kaplamalı göğsüne indirdi.

Şimdi ilkel uçmaya başladı!

Herkes Daciano'nun hırpalanmış bedeninde kalan güce, hâlâ savaştığı soğukluğa hayretle bakıyordu.

Ama Goürlav çok geçmeden ayağa kalktı. Vampir hız kazanarak rakibine doğru hücum etti. Goürlav bir kükremeyle meydan okumayı kabul etti ve her adımda yeri titreterek ringi boydan boya geçmeye başladı.

Aynı hat üzerinde iki lokomotif.

Daciano, sanki bir kapıyı kırarmışçasına ilkel yaratığa omuzdan girdi. Kemikleri titreten darbe Goürlav'ı sırt üstü yere serdi, momentum varlığın vücudunu püskürttüğü çamurla birlikte yerde sürükledi.

Ringin her yerinden nefes sesleri geliyordu. Primordial'ın kalın derisi delinmiş miydi? Herkes nefesini tutmuş Child Terrors'ı bekliyordu. Bekliyorlardı.

Hiçbiri yumurtlamadı.

Rakibinden kurtulan Daciano asaya doğru döndü. Dudakları inceldi, asaya doğru ilerledi, yerden almak için eğildiğinde yeniden kan fışkırdı. Doğrulurken Bettina'nın bakışlarıyla karşılaştı.

Arkasından Goürlav ayağa fırladı ve Daciano'ya doğru bir kez daha koşarak adımlarıyla tüm ringi salladı.

"Arkanı dön, vampir!" Neden düşmanına sırtını dönsün ki?

Daciano onun yüz ifadesinde her ne gördüyse, kendi yüzündeki kasvetli ürpertiye hafifletti; omuzları geriye gitti.

"Geri dön!" diye daha da çılgınca bağırdı. Goürlav neredeyse üzerine geliyordu!

Vampir hâlâ ona bakıyordu. Fısıldadı, "Yüzleş onunla.
Ah, tanrılar,
lütfen." Sadece
bir metre
ötede.

Daciano son anda Goürlav'ın yolundan çekildi. İlkel, yalpalayarak ilerledi. Arkasında, şafak gibi bir alev patladı.

Goürlav ani ışık patlamasına karşı gözlerini siper ederek etrafında dönerken, Bettina'nın çenesi gevşedi.

Vampir, alevlerden yapılmış mistik bir bıçağı olan Vrekenerlerin tırpanını kullanıyordu.

Üç ay önce Bettina'nın üzerinde duran.

Ancak şimdi kara ateşin yerini, hayal edebileceğinden çok daha sıcak ve parlak, güneşin yüzeyi gibi yanan alevler almıştı.

"Tanrılarım," diye mırıldandı Morgana. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Lore'daki en efsanevi silahlardan biri, var olduğu söylenen sadece dört silahtan biri.

Bettina sade siyah asayı tanımamıştı; tırpanı gördüğü tek seferde gözleri parlayan siyah bıçağa sabitlenmişti.

Daciano bir hamle yaparak kendini Goürlav'a doğru fırlattı, tırpan vampirin başının üzerinde alev alev yanarak akıllara durgunluk veren bir tablo oluşturdu.

Goürlav körleşmiş ve kafası karışmış gibiydi. Çok geç, ışınlanmaya çalıştı. Daciano çoktan savurmuştu.

Tırpan önce koruyucu bir omuz boynuzunu, sonra ilkel hayvanın etli boynunu, sonra da bir başka boynuzu kesti. Lazer gibi kesiyordu.

Yaratığın kafası zıpladı, ağzı hâlâ hareket ediyordu. Gövdesi devrilmiş bir mehtap ağacı gibi yere düştü. Seyirciler dondu kaldı, korku onları sardı.

Cas onun kolunu tuttu ve onu güvenli bir yere götürmeye hazırlandı. Raum hemen ışınlanarak iblis filosuna katıldı.

Muhafızlar. Kılıcını kınından çıkararak kendilerininkini hazırlamalarını emretti.

Bekliyorum . . . bekliyorum . . .

İlkel, ölüme çok yavaş teslim oldu. Başı kesilmiş beden seğirdi ve kıvrandı. Kolları sanki başını arıyormuş gibi çırpınıyordu.

Yine de bir damla kan dökülmedi. Doğal olmayan alev, Goürlav'ın çakıllı derisini dağlamıştı.

Dağlanmış mı? Kan yok mu? O zaman Daciano yaşayacak mıydı?

Yaşayacak! Bu iş bitmişti! Seyirciler de Bettina gibi bunun farkına varmış olmalıydılar; çılgına döndüler. Tribünlerden aşağıya flamalar sarktı. Askerler rahatlayarak sarktı, sonra cesedi sabitlemek için işe koyuldular; Raum yakınarda olacak kadar şanssız olan herkese ayı gibi sarıldı.

Peki ya galip?

Daciano kendi kanına bulanmış bir halde, elinde o akıl almaz silahla duruyordu. Üzerinden akan ışık, onu kutsanmış bir savaşçı gibi resmediyordu. Çıplak göğsü cesurca kazanılmış yaralarla kabarmıştı. Onları unutmuş gibiydi. Terden kayganlaşmış teni parıldıyor, gergin kasları dalgalanıyordu.

Sadece Vrekener'lerin kellesini almakla kalmamış, güç kaynaklarından birini de almıştı.

Ve bunu bir canavarı yenmek için kullanmıştı.

Morgana nefes aldı, "Ondan bir tane de kendim için istiyorum!" Trehan Daciano muhteşemdi.

Güçlü Ölümsüzlerden oluşan kalabalık "Gölgenin Prensi" diye bağırmaya başladı. Ve birkaç harika an boyunca, zaferden, vampiriyle gurur duymaktan, halkının kükremesinden dolayı uçuyordu.

Gözlerini gökyüzüne dikti. Vrekener'lere saldırmaları için meydan okuyorum.

Cas, Bettina'nın kolunu bırakarak aklını tekrar kendisine çekti.

"İyi bir dövüştü," dedi. "Ve zekice bir hamleydi. İnsanların artık onun adını zikretmesine şaşmamalı."

Bunu söylemek Cas için ne kadar zor olmalı. Çocukluğu Ölümsüzler arasında sefil geçmişti ama geçen hafta boyunca ona övgüler düzmeye başlamışlardı.

Ama krallık kararsızdı. Hoşuna giden ilginin çoğu vampire kaymıştı, kendi halkı Daciano için yaygara koparıyordu.

Cas'ın da alkışlanmasını istiyordu. Ona tapınan, jartiyerlerini fırlatan ve kaslarını sıkan iblislerin olmasını istiyordu-

Nefesi onu aceleyle terk etti. Bu düşünceyle birlikte gerçeği biliyor ve kabulleniyordu: Cas'a karşı hissettikleri sandığı gibi değildi. . . .

Daciano ateşi tekrar asaya katlayıp söndürdüğünde, bir düşmanın silahını mutlak bir kesinlikle kontrol ettiğinde alkışlar daha da yüksek sesle yankılandı.

Morgana mırıldandı, "İşte bu edinmem gereken bir aksesuar."

Bettina hemen sordu: "Bunu büyülerimi geri almak için kullanabilir misin?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı, ucube. Bu sadece güçleri depolarına yüklemek için kullanılan bir kanal cihazı. Ama yine de, bir Sorceri'nin Vrekener tırpanını ele geçirmesi? Bu onları nasıl da kızdırırdı! Bizi nasıl ayağa kaldırırdı!"

Daciano kalabalığın övgülerine kulak vermek yerine gözlerini ödülünden ayırmadı ve o karanlık, büyüleyici bakışlarıyla Bettina'ya baktı.

Geçmişteki her maçın sonunda yüz ifadesi şöyle derdi: Senin için dövüşüyorum. Yakında benim olacaksın.

Şimdi yüz ifadesi şöyle diyordu: Senin için geliyorum. Sen Benim.

Ah, tanrılar, çok vahşi görünüyordu. Yutkundu. Ve biraz da korkutucu.

Morgana vampirin yüz ifadesini fark etti ve şu tavsiyede bulundu: "Dikkatli ol ucube. Daha önce de söylediğim gibi, Lorean erkekleri bir kadın için kavga ettikten sonra çok vahşileşirler. Onlar

bir şeyleri itme ihtiyacı. Kızgınlık da diyebilirsiniz. Yüksek melekelerini kaybederler."

"Morgana!" diye bağırdı, olan biten her şeyi aklından geçirmeye çalışıyordu. Daciano'nun yaşadığı tamamen kafasına dank etmişti. Bu da onun Cas'la savaşıacağı anlamına geliyordu. Gözlerini ona dikti ve onu olduğu gibi tanıdı: rehberi, can simidi, akıl hocası.

En iyi arkadaşı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, Cas."

"Vampirle bu gecenin tadını çıkar, Bettina," diye homurdandı. "Bu onun son gecesi." Cas uzaklaştı.

Sözlerindeki kesinlik kadının tüylerini ürpertti. Bir hafta önce söyledikleri onu çok memnun ederdi. Şimdi . . . ?

İkisini de kaybedemezdi.

Morgana onun elini tuttu. "Gidiyoruz. Hazırlanmalısın."

"Ne için?"

"Gölgeler Prensi senin için gelecek," dedi Bettina'yı ringden uzaklaştırırken, Inferi de onu takip ediyordu. "Hak iddia etmek için."

"Morgana, lütfen, hiç havamda değilim."

"Bu bir savaşı," diye ısrar etti. "Yarın Caspion'u öldürmek sadece bir formalite."

"Böyle konuşmayı kes!" Aşık olduğu erkek yaşıyordu ve onun için hissettiği iç burkan korku bir anlığına yok olmuştu. Ama rahatlamasının hemen ardından korkusu geri tepti.

"Senin iblisin çok genç ve çok az kişiyi öldürmüş. O vampire karşı hiç şansı yok." Morgana onu kaleye geri götürürken, "Gölgeler Prensi artık bir prens değil, canım. Bu diyarın kralı sayılır."

Üç zahmetli saatler vardı geçti beri Bettina Daciano'dan hiçbir iz olmadan kulesine dönmüştü.

Zamanını Morgana ve Salem'le birlikte odasında geçirmişti. İkisi de Bettina ve Gölgeleler Prensi'nin bu gece ilişkilerini tamamlayacaklarına inanıyorlardı, bu yüzden beklemeye, onunla birlikte nöbet tutmaya ve ona yol göstermeye karar vermişlerdi.

Bettina bunun gerçekleştiğine ikna olmamıştı. Sadece onunla konuşmak, fikrini sormak istiyordum. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu: "Tamam, haklıydın vampir. Cas sadece bir arkadaş, ama o benim en iyi ve en eski arkadaşım. Onu kaybedemem. En iyi arkadaşımın kafasını kesecek bir erkekle ilk kez seks yapmak aklımın alamayacağı kadar zor bir kavram. Öneriniz var mı? Yorum?"

Şimdi Bettina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Geleceğini söylediğini sanıyordum."

"Vampir tarafından yatağa atılmaya bu kadar hevesli misin?" Morgana, elinde şarap kadehiyle Bettina'nın yatağının ayakucuna uzanmış, sordu. Çakırkeyif, rahatlamış ve Bettina'nın onu son zamanlarda gördüğünü hiç hatırlamadığı kadar mutlu görünüyordu.

Salem başlığının içinde takılıyor, rahatça gümbürdüyordu.

Morgana, "Ona gitmemelisin, bu çaresizlik çılgılığı olur," dedi. "Gelecektir."

Bettina'nın gözleri ani bir düşünceyle irileşti. Aman Tanrım, ya Daciano'nun yaraları onun düşündüğünden daha kötüyse?

sözde? Yataktan zıplayarak ayağa kalktı. "Salem kapıları kapatacak. Değil mi, Salem?" "Haklısın Morgana." Mırıldanmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Bettina ikisine de ters ters bakarak isteksizce yerine oturdu. Ne zaman bu kadar samimi olmuşlardı?

"Hem daha sohbetimizi bitirmedik," dedi Morgana. Bir kuşlar ve arılar dersi. "Ben de tam iyi kısımlara geliyordum."

Bettina, zihnini ne kadar temizlerse temizlesin, büyücünün "bilgelik" sözlerini asla unutamayacağını biliyordu. Salem'in yorumları da öyle.

Diğer şeylerin yanı sıra, ... hakkında bilgi edinmişti.

-Ölümsüz bir erkeğin refrakter dönemi: "En iyi dönemindeki bir vampir mi? Saniyelerden bahsediyoruz."

-Bir büyücünün seyrek bereketli mevsimleri: "Bir süre bilek ısırın olmayacak o zaman? Aslında Prenses, vampir yumurtaları ayak bileklerinizi ısırarak. Dizleriniz yukarı kalkacak, canlı bir jig yapacaksınız."

-Ve Gräfenberg adında bir ölümlü: "İşte burası!"

Bettina bu bilgiyi henüz sindirememiş olsa da, onları dinlemenin Daciano'yu saatin tik tak sesleri arasında tek başına beklemekten daha iyi olduğunu düşünüyordu. "Siz ikiniz vampirle yatacağımı mı varsayıyorsunuz?"

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, senin için geliyor," dedi Salem. "Muhtemelen kendini temizliyordur. Yaralarının biraz iyileşmesine izin veriyordur."

Morgana sıırttı. "Ah, ruh istekli ama beden zayıf mı?"

Kıkırdadı.

Bettina bakışlarını kısmıştı. "İkiniz de mutlusunuz, kutlama."

Morgana donuk bir ses tonuyla, "Evet vaftiz kızım. Kurbağaya benzeyen dev bir yaratıkla evlenmek zorunda kalmadığın için mutluyuz." İkisi de kıkırdadı.

"Yarın birini kaybedeceğim," dedi Bettina ciddi bir sesle. "Onun ölümünü izlemek zorunda kalacağım."

Salem sert bir ses tonuyla, "Cas büyük bir çocuk. Yaşamak istiyorsa, nasıl kazanacağını bulacaktır. Daha kötü ihtimallerle de karşılaştım."

Böyle zamanlarda Bettina, Salem'in başlangıçta sandığından daha sert ve soğuk olduğunu fark ediyordu. Şakacı ve alaycı olabiliyordu ama bu görüntünün altında, nasırlı bir hayalet savaşçı gizleniyordu. Ona lanetini sormak için dudaklarını araladı-

Daciano hiçbir uyarıda bulunmadan odaya girdi. Bettina tekrar ayağa fırladı.

Vampir hiç vakit kaybetmeden Morgana'ya, "Kraliçemle özel olarak konuşmam gereken çok şey var ve siz de odalarımızdasınız," dedi.

Odalarımız mı?

"Bana emir mi veriyorsun? Hürmet şu anda sana iyi gelirdi," dedi Morgana, ayağa kalkarken önceki tüm rahatlama işaretleri yerini öfkeye bırakmıştı. "Bettina'ya Abaddon'un kralı kadar iyi olduğun konusunda takılmam bir şey, senin öyle davranman başka bir şey. Şimdilik sen sadece kesin sonuçların kralısın."

"Ne istiyorsun?"

"Görünüşe göre arzuladığınız bir şeyle aranızda duruyorum" -yatağın yanında gözlerini kocaman açmış Bettina'ya el salladı- "Tartışmanızı süresiz olarak askıya alabilirim."

"Beni benim olandan uzak tutmaya çalışırsan, senin sonunu getiririm Morgana."

Bettina onun ses tonuna aval aval baktı. Morgana, Raum'un böbürlenmesinin yanına kâr kalmasına izin veriyordu, çünkü bu her zaman böyle olacaktı. Ama vampirden gelen bu sessiz tehdit tamamen başka bir şeydi.

"Seni daha önce diz çöktürmüş olmama ve bunu tekrar yapabilecek olmama rağmen, kendimi yüce gönüllü hissediyorum. Pazarlık yapalım, olur mu? Bu küçük ilişkiyi görmezden geleceğim. Ama tırpanı istiyorum."

Morgana'nın "sahip olması gereken" aksesuar.

"Bu hangi amaca hizmet edecek?"

"Ben bu konuda duygusalımdır. Onu bana ver ve"-yine Bettina'yı gösterdi-"keyfini çıkar."

Bettina dehşete düşmüştü. "Beni öylece takas edemezsiniz! Ben pazarlık kozu değilim."

"Aslında sen tam olarak busun, ucube."

Bettina cevap vermek için çırpınırken Daciano ortadan kayboldu. Bir an sonra geri döndü ve asayı kaba bir şekilde Morgana'ya fırlattı.

"Akıllıca bir seçim." Bir elinde tutup sopa gibi döndürdü. "Tam bana göre!" Kapıya doğru dönerek omzunun üzerinden, "Benim yapmayacağım bir şey yapma. Bu da kesin anlamda hiçbir şey demek."

Ve sonra gitmişti.

Daciano Bettina'ya doğru ilerlerken durakladı ve gözlerini kıstı. "Fantom."

Salem kalmış mıydı?

"Bu gece öldürülemez bir varlığı öldürmenin bir yolunu keşfettim," dedi vampir. "Kraliçemin tekrar yıkanmasını izle, sonra da bir sylph'in bağırsaklarını nasıl deşeceğini keşfedeceğim. Şimdi git buradan."

"Haklısınız Kral Hazretleri," dedi Salem kıkırdayarak, ama sonra ortadan kayboldu.

Onu Daciano ile yalnız bırakarak. "İnsanın kendini bir eşya gibi hissetmesi için bir silahla takas edilmek gibisi yoktur," diye tersledi. "Sen de en az onun kadar kötüsün."

"Seni karım, kraliçem olarak istiyorum. Ama seni özgürce istiyorum." Ahırda sahip olduğu aynı karanlık açlık bakışıyla ona doğru ilerlemeye başladı. Nerede olmak için öldürebileceğini görebiliyorum. . . .

Bir yutkunmayla geri çekilmeye başladı.

"Seni benim olduğuna ikna etme şansı için çok değerli bir şeyden vazgeçtim."

"Seninle birlikte olamam. Bu şekilde olmaz."

Onu yatağın etrafında dolaştırdı. "Bu yatakta seninle ilk kez birlikte olduğumda, seninle sevişmek üzere olduğuma inanmıştım. Burada son kez birlikte olduğumuzda, seni almamı hayal etmiştin. Neden bizi reddediyorsun?"

Trehan'ın gözleri farkına vararak kısıldı. "Onun yüzünden, değil mi?" Bettina maçıtan sonra Trehan'a tezahürat yapmak yerine bakışlarını Caspion'a kaydırmıştı, geniş gözleri hüznü doluydu.

Sonra tek kelime etmeden, herhangi bir onay almadan ringden hızla uzaklaştı.

Trehan zaferinin, hatta yaralarının bile farkına varmamıştı; ta ki kanamaya devam edene kadar. Yaverine göğsünü sarmasını emretmiş, sonra da kan kaybını durduracak kadar yenilenmeyi beklemek için kendini zorlamıştı.

Trehan hiç acı hissetmemişti, çiftleşme ihtiyacı onu eziyordu. Artık onu hiçbir tepki görmeden sahiplenebileceğine göre, hiçbir şey yoluna çıkamazdı.

Hiçbir şey. En azından İz Sürücü Caspion.

"Dikkatli ol, kadın. Bir gün sınırıma ulaşacağım. Bir gün beni onu her şeyden çok istediğine ikna edeceksin." Dün geceden sonra Trehan bir anlaşmaya vardıklarını düşünmüştü.

Belki de sadece onun savaş sırasında ne kadar acı çektiğini hayal etmişti, bir şeyi o kadar çok istiyordu ki bunu kendi zihninde canlandırmıştı. Onu asla kazanamayacak mıydı?

Belki onun sevgisini değil ama bu geceki zaferden sonra onun hakkıydı. Bu turnuvayı kazandım sayılır.

"Öyle değil," dedi Bettina. "Neden böyle hissettiğimi sana söyledim. En iyi arkadaşımı öldürecek bir erkekle sevişemem."

En iyi arkadaş mı? Olabilir mi? ?

"Bu geceyi zar zor atlattım," dedi, sesi umutsuzdu. "Buna bir tur daha dayanamam!" Alnını ovuşturarak maskesini ve onunla birlikte hain kalbini de yerinden oynattı.

Lanet olsun! Nefesini tutarak, "Ya sana Caspion'la benim yarın hayatta kalmamızın bir yolu olduğunu söylesem?" diye sordu.

Geri çekilmeyi bıraktı. "Nasıl? Bu mümkün mü?"

"Bu gece bana teslim olur musun?"

Ona doğru koştu. "Bana nasıl olduğunu anlat!"

"Kurallarda bir kaçış maddesi buldum. Ama bunu daha sonra açıklamalıyım - ihtiyacım büyük ve kontrolüm elimden kayıyor. Bana güveniyor musun?"

"İkinizin de yaşayacağına dair bana yemin edebilir misin?" "Yemin ederim."

"Sen ve Cas hayatta kalacak mısınız?" "Evet. Şimdi sen-"

Kollarına atladı, kollarını ona doladı ve yüzünü öptü. Kadının kenetlenmiş elleri adamın yaralı boynuna, göğüsleri sargılı göğsüne çarpıyordu; yine de adam zevkten başka bir şey hissetmiyordu.

Bu kâbus gibi turnuva başladığından beri Bettina ilk kez umutlanmıştı.

Daciano ona hem kendisinin hem de Caspion'un hayatta kalacağını söylemişti. Asla yalan söylemezdi. "Sana inanıyorum vampir. Sana güveniyorum."

Adam onu yatağa kadar takip ettiğinde, kadın adamın dudaklarına güldü.

Onunki de sırayla kıvrıldı. "Benim neşeli büyücüm. Her şey yoluna girecek." Maskesini çıkarıp cebine koydu.

"Bana karşı çok iyisin, Daciano."

"Bana Trehan de."

Koyu renk bir tutam saçı alnından sıyırdı, ona hülyalı hülyalı baktığının farkındaydı. "Trehan."

"Seni koruyacağım, Bett. Hiçbir kraliçe benimkinden daha değerli olmayacak." Bu şefkatli sözleri söylerken bile vücudundan gerginlik yayılıyordu. "Yarın seninle evleniyorum. Bu gece, seni sonsuza dek sahipleniyorum. Ebediyen." Ağzını onunkinin üzerine eğdi, dudaklarını şiddetle aldı.

Gerçekten sevişmek üzere miyim? Tutkuyla tanışması sadece merakını artırmıştı.

Onun şiddetli öpücüğüne karşılık verirken, şaftının diline karşı nasıl titreştiğini hatırladı. Bunu onun içinde de yapar mıydı? Adamın sıcak dölünü elinde hissedişini ve gövdesinin üzerinde kalın bir şekilde yayılışını izleyişini yeniden canlandırdı. Şimdi, dili onunkine dolanırken, menisinin vücudunun derinliklerine aktığını ve onu doldurduğunu hayal etti.

Sırf bu fikir bile cinsel organını ıslatmıştı.

Öpücükleri daha talepkâr hale geldi ve kadının düşüncelerini dağıttı. Ağzındaki şehvetli gezintileri arasında onu soymaya başladı. Kadın hevesle yardım etti.

Gömleğini çıkarırken sırtını kamburlaştırdı. Göğüslerini açarken kollarını kaldırdı. Külotunu yırtarken kalçaları yukarı kalktı.

Adam kendi kıyafetlerini çıkarmak için uzaklaştığında gözlerini açtı ve adamın mücevherleri dışında her şeyini çıkardığını fark etti.

Yine de yatağa döndüğünde, güçlü savaşçının vücudundaki yaraları fark etti. Göğsünün etrafında sıkıca bağlanmış bir bandaj vardı. "Ne kadar kötü yaralanmıştın?"

"Çok az acı hissediyorum." Sesi sertleşmişti, çenesi artık sıkılmıştı. Üzerindeki gerginlik atılmıştı. Bakışları kadının çıplak bedenini tararken gözleri tamamen kararmıştı.

Bettina'nın heyecanı azaldı; kontrolü kayboluyordu. Kendini ona doğru fırlatacakmış gibi görünüyordu.

İnsan arkadaşları bekâretlerini kaybettiklerinden bahsetmişler, hissettikleri acıyı anlatmışlardı ve onlar bir primordiali yenecek kadar güçlü olan bin yaşındaki bir vampirle çiftleşmemişlerdi!

Sonra gözleri boynunda dalgalandığını hissettiği nabzına kaydı. Bu sefer sadece şehvetle bakmıyordu; aç görünüyordu.

Sevişmenin ilk başta acı vereceğini kabul etmişti. Ama bir de ısırılmak zorunda mıydı? Yaşadığı geceden sonra bir seferde bu kadar çok dönüm noktası yaşamak aşırı görünüyordu.

Yine de, adam onun bakışlarını yakalayıp avucunu göğüslerinin arasına koyduğunda, kadın elinin sert baskısı altında kendini geri çekilirken buldu.

"Benim için aç, aşkım."

Kadın tereddütle bacaklarını açtı. Aralarında diz çöktü, ereksiyonu dar kalçalarının arasından açıklıkla çıkıyordu. Başı soğancıklıydı ve tohumla kaplanmıştı. Başının iki yanına birer yumruk yerleştirip kollarını dikleştirerek üzerine eğildiğinde, kalın aleti karnının üzerinde sallanıyordu.

Bir gece öncesine göre daha da şişmiş görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı.

Akik rengi gözleri yine kadının nabzına dikildi. "Sana her şeyi yapabileceğimi söyle."

Eğer bir vampir aşırı derecede susamış ya da deneyimsizse ... "Bekle, Daciano." Hissettiği tüm arzu buharlaşmaya başladı, yerini endişe aldı. "Bunu söyleyemem."

Bazı büyük adımlar daha sonra atılabilir, değil mi?" diye sordu Trehan'a. "Belki yakın gelecekte. Ama bu gece değil."

Gelininin teslim olması gerekiyordu! Ama şimdi ona, onu içinde istemediğini söylemek üzereydi. Talebimi inkar mı ediyorsun?

Yastığının üzerine yayılmış parlak saç örgüleri, dokunması için onunla alay eden dik göğüsleri ve ona bakan parlak gözleriyle onun altında muhteşemdi. Bettina onun hazinesiydi. Comoara mea. Ama şimdi uzak görünüyordu.

Birbirlerine tamamen bağlanmalarını istiyordu; kadın kendini binlerce kilometre uzakta hissediyordu.

Tereddüt etmesinin tek bir nedeni olabilirdi. "Büyük adımlar," dedi tınısız bir sesle. Enfes ödülünü defalarca teslim etmişti.

Bu gece olmaz.

"Yani, belki de sadece ..."

Kelimeleri bile söyleyemiyor. Söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor!

"Sadece sevişebilir miyiz?" dedi aceleyle.

Zayıflamış kolları titremeye başladı ve onu ön kollarının üzerine çökmeye zorladı. "Beni kaybettin, Bett. Hangi büyük adımı düşünüyordun?"

Onun yüzü dışında her yere bakarak, "Um, ısırık oyunu" dedi.

"Pardon?"

"Bekaretimi kaybetmek benim için büyük bir adım. Ve belki de ilk ısırığını sonraya saklayabiliriz. Asla demiyorum, sadece her şeyi aynı anda yapmayalım."

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. "Isırık oyunu, öyle mi?" Vücudunun yırtıcı ihtiyacının ortasında bile ... yaralı olmasına rağmen ... onu utandırmak istemediği için bir sırtışı bastırmak zorunda kaldı.

"Belki bu tür şeyleri daha sonra deneyebiliriz?"

Bakire gelinim altımda cırılçıplak.
deney yapıyorum. Nasıl dayanacağım?

"Benimle sevişmeni istiyorum." Yanakları ve boğazı kanla kızarmış, onu bir ısırık almaya teşvik ediyordu. Ama o endişelerini dile getirmeden önce bile bunu yapmayacaktı. "Gerçekten yapmanı istiyorum. Ama başka şeyleri yavaştan almam gerekiyor."

Şimdi onun neden bahsettiğini anladığına göre, vücudundaki yeni gerginliği, körelmiş arzuyu fark edebiliyordu. Gergin değildi, korkuyordu.

"Bana bak, aşkım." Kız bakınca, "Zaten senden içemem." dedi. Bu gece yaptığım şey bizi sonsuza dek etkileyecek.

"Yapamaz mısın?"

"Bunu senin için iyi, senin için mükemmel kılmak için kontrolü elimde tutmalıyım." Onunla şafak sökene kadar sevişmek, ona bir ölümsüzün ömrüne yetecek anılar vermek ve onun sevgisini daha da artırmak istiyordu. Onun tutkusundan yararlanmak.

Eğer mükemmel olduğunu kanıtlarsa, ona aşık olacaktı. Buna inanmak zorundaydı. "Sana bunu ne kadar sık hayal ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? İlk seferinde seni ısırmayı bir kez bile düşünmedim."

"Bunu düşünmüyor musun?"

Mizahsız bir kahkaha. "Ah, Bettina, bu benim ateşli bir fantezim. Ve şimdilik öyle kalacak." Çünkü mükemmellik bu gece zor kazanılacaktı.

Zaten yaraları onu engelleyecekti. Hem siki hem de dişleri vücudunun derinliklerindeyken, muhtemelen bir anda boşalacaktı.

Anında, ve kendini onun içine boşalttığında daha da zayıflayacağından korkuyordu.

Ona parlak bir gülümseme attı. "O halde anlıyorsun?" Onun altında rahatladığını hissedebiliyordu. "İnsan arkadaşlarım bana acı çekeceğimi söylemişlerdi ve onlar sadece ölümlü erkeklerle birlikte olmuşlardı."

"Seni incitmemek için elimden geleni yapacağım," dedi, doğrulmak için geri çekilerek. "Gel." Elini uzattığında, dizlerinin üzerinde doğruldu ve tatlı göğüsleri titreyerek ona doğru tırmandı.

Onu kucağında yanlara doğru çekerek yatak başlığına yaslandı, yaralı boynundaki acıdan ve kızın poposunun şişmiş shaftının üzerinde kaymasından aldığı zevkten tıslayarak nefes aldı.

Kollarını ona doladıktan sonra alnını onunkine yaklaştırdı. "İçine dokunacağım, seni benim için hazırlayacağım." Sahiplenici bir elini bacaklarının arasına götürerek oraya masaj yaptı.

Gözleri durgun, başını salladı. Ne kadar güven dolu. Çok masum.

Alaycı okşamalarla işaret parmağının ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi. Küçük tomurcuğun kabardığını hissettiğinde, parmağını onun açıklığına, çekirdeğinin hemen içine daldırdı ve onu karıştırdı. "Hoşuna gitti mi?" İlk kez içine giriliyordu.

"Evet!"

"Daha derine mi?"

Cevap olarak, daha fazlası için kalçalarını hafifçe araladı.

Parmağını içeriye doğru kaydırmaya başladı, parmağını saran sıcaklık karşısında afallamıştı. Kadın zaten kaygandı ama çok da sıkıydı. Aleti onun altında sarsıldı. Benim gibi o da keşfetmekte olduğum bakir ete aç.

Parmağı içine girdiğinde nefesi kesildi. "Oh! Bu iyi hissettiriyor." Göz kapakları ağırlaşıyor, nefesleri sığlaşıyordu. Gözleri parlıyordu.

"Bir parmak daha mı?" diye homurdandı. Kadın dudağını ısırdı ve başını salladı.

İkinci bir tanesini nazikçe içine soktu, sonra ikisini de parlayan kılıfına soktu. Başparmağıyla, başı dönene kadar klitorisini ovuşturdu.

Adam yavaşça itmeye başladığında, kadın sırtını adamın koluna yasladı, göğüslerini çıkarıp adamın ağzını çağırdı. Küçük meme uçları hiç bu kadar sert olmuş muydu? Burunlarına sokuldu, yaladı, sonra birine yapıştı ve tepesini sertçe emdi.

Kalçalarını çalıştırdı, her hamleyi küstahça karşıladı. Kıcı, ağrıyan shaftının üzerinde gıcırıyor, neredeyse onu tohumundan mahrum bırakıyordu.

Hayır! Hayır! Bunu mükemmel yapmalıyım. Gelinim, ödülüm.

Onu en uç noktaya götürdüğünde, "Lütfen, lütfen, lütfen" diye fısıldadığında, parmaklarını ondan çekti. Onu tekrar yere yatırarak, açılmış bacaklarının arasına diz çöktü.

Yolumu kesecek ipek yok.

Uzanmış kollarıyla ona doğru uzandı. Yumuşak avuç içleri göğsünde gezinirken kirpikleri ışıltılı gözlerinin üzerine indi. Bakışlarındaki mutlak açlık onu sarstı, alçalttı, memnuniyetle kükremek istemesine neden oldu.

Titreyen bir el ile boynunu aşağı eğdi-

Kaygan ısı tacı karşıladı; shaftı tepki olarak titreştiğinde, ucu sanki okşuyormuş, öpüyormuş gibi yarığını yukarı ve aşağı sıyırdı.

Olmak için adam öldüreceğim yerde. İtme içgüdüğü neredeyse inkâr edilemezdi. Islaklığın öpücüğü için zonklayan horoz, kalçalarının eve çarpmasını engelledi. İçeri girmek istiyorum!

Hayır, kontrol, Trehan!

Kısıtlama etkisini gösterdi. Vücudu titriyor, teni boncuk boncuk terliyordu. Ve yine de, kızlık zarına doğru ilerlerken iğrenç bir zevkle ürperdi.

Sıkı sabitlenmiş. İpeksi kıvrımlar başı sarıyor. Onun hassas küçük kılıfını incitme-

"Trehan, sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Ucun üzerinde sallanmaya başladı.

Çılgın bakışları onunkileri sabitledi. "Ești a mea! Eternitate." Sen benimsin! Sonsuza dek. Kalçalarını sığ bir şekilde pompalayarak Gelinini sahiplendi.

Bettina'nın gözleri çekiştirmeden dolayı yaşardı. Sonra sınırının ötesinde doldurulma hissi geldi.

Penisinin etrafında o kadar sıkı gerilmişti ki içinde titreştiğini hissedebiliyordu.

Tüm kasları gerginlikten şişmiş, yüzü gerilmişti. Acı dolu bir bakışla ona baktı. Kız da ona kendi bakışlarından birini fırlattı.

Önceden, zevk. Şimdi, acı.

Adam geri çekilerek hafifledi; beklenmedik karıncalanmalar kadının içine yayıldı ve bazı sancıları bastırdı.

"Daha fazla mı, Bett?" Sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. "Um ... tamam mı?"

Adam şaftını yavaşça içine geri sokarken, nefesini tuttu ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını belirlemeye çalıştı.

Kararsızım.

Başka bir geri çekilme. "Aşkım, bunu daha sert yapacağım."

Kadın isteksizce başını salladığında, adam inledi ve itmeye başladı; kadın acı mı yoksa ... mi beklediğini bilmiyordu.

Zevk! Bu kez şaftı ısı, dolgunluk ve sürtünme getirdi. Elleri adamın omuzlarına uçtu, tırnaklarını batırdı. Boğuk bir sesle, "Buna bayılıyorum!" diye bağırdı.

Söylediği ya da yaptığı her neyse, adamın acı dolu bakışlarını daha da derinleştirdi. "Bunun için bin yıl bekledim. Geceyi sonuna kadar götürmek istiyorum." Bir kez daha geri çekildi, sertliğini uzaklaştırdı. Kadın da onun kalçalarını takip ederek kendi kalçalarını kaldırdı.

"Dragă, dur!" Belini kavradı ve onu aşağıda tuttu. "Kimildamamalısın!"

Dondu kaldı.

Neyse ki yapmadı. Kadın "Daha fazla, vampir!" diye nefes nefese kalana kadar penisini içeri ve dışarı sallamaya devam etti.

Daha fazlasını
verdi. "Ah,
daha derine."

"Böyle mi?" Kendini olabildiğince derine batırdı, klitorisine en enfes baskıyla sürtündü. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle aşkım," diye homurdandı, aksanı duyduğu kadar kalındı. Vücudu kiriş gibi gergindi, kasları tırnaklarının altında kaskatı kesilmişti. "Sana vereceğim, yemin ederim."

"Bu! Bunu yapmaya devam et . . ." Klitorisi daha fazla uyarılmak için can atıyordu; o da bunu ona verdi, kalçalarını döndürdü, vücudunu günahkâr bir rüya gibi hareket ettirdi.

Çok lezzetli bir uyarılma. Başını salladı, bacakları adamın beline kilitlendi.

"Sana söylemiştim, Bett. "Bana ihtiyacın olduğu kadar derin" -kalçalarını çevirerek- "ve sert bir şekilde sahip olacaksın."

Onun sözlerine cevap veremedi - çünkü zevk ani bir kör edici dalga halinde tam o noktada toplanmıştı.

Sanki uzaktan onun adını haykırdığını duydu. Akılsızca onun altında kıvranıyor, saçlarını tutuyor, meme uçlarını onun terleyen tenine sürtüyordu.

Bu onun gırtlaktan gelen sesi miydi, utanmadan ona yalvaran?

Durma, durma, durma. "Asla!"

Islak bir telaşla, ereksiyonun etrafında orgazm oldu, spazmlar o kadar güçlüydü ki onları hissetmesi gerekiyordu, uzunluğunu daha derine, daha derine çekiyordu - bitmeyen bağlantı. . . .

Kontrol yıpranıyor. Hayır, onu takip etme!

Tohumunu sakla, tohumunu sakla, diye bağırdı Trehan'ın zihni.

Uzun sürmeli.

Ama dünyada hangi erkek bu karşı konulmaz sıkmaya dayanabilir? Benden daha iyi bir erkek.

Ya sonra terk edişi? şaftımın üzerinde çırpınırken adımı haykırdı!

Her nasılsa, her nasılsa, onun salıverilmesi azalırken verdiği ahlaksız tepkiye karşı kendini elikleştirmişti.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi kesilmiş bir halde sordu: "Yapabilir misin? . . bunu yaptığımı hissedebiliyor musun?"

Bana orgazmını hissedip hissetmediğimi soruyor. Ürperdi. O boğucu sesiyle sorduğu masum soru... "Ah, tanrılar, Bett, evet! Evet, seni çok iyi hissedebiliyorum."

Ve şimdi doruk noktasının kaygan sıcaklığı onu daha derine dalmaya, bundan zevk almaya çağırıyordu.

şimdilik tohumunu saklamayı başarmış olabilirdi ama bunun bedelini ödüyordu. Dürtüler onu teşvik etmeye başladı, daha önce hiç mücadele etmediği ilkel dürtüler.

Bir ter damlası alnından boynuna damlayıp aşağı doğru kayarken, bakışları izi takip etti ve sonra bir kez daha nabzına sabitlendi. Sadece onun kanını alma ihtiyacıyla savaşmakla kalmıyor, menisini kadınının derinliklerine yerleştirmek için duyduğu ezici dürtüyü de reddediyordu.

Her iki içgüdü de içinde çığlık atıyordu.

Boynunu işaretle, ona sahip ık! Uyluklarının arasına vur. Ona her şeyi ver; ısırığını, boşalmanı, kadın zevkini.

Tamamen teslim olana kadar.

Bileklerini toplayıp başının üzerinde kilitlediğini görüncce afallamıştı. Onu kıştır, ona sahip ol. Ona hükmet! Kendini bir Dacianlı gibi değil, vahşi bir vampir gibi hissediyordu.

Ve iyi hissettirdi.

"Trehan?"

Hayır! O sıradan bir Horde vampiri değildi. Bu dürtüleri kontrol edebiliyordu!

Öyleyse neden ikisinden de önemli bir şeyi esirgiyormuş gibi hissediyordu?

Belli belirsiz, kendisiyle pazarlık etti: Sadece bir tat, harcarken dişinin bir sıyrığı. Gençliğindeki fantezi sonunda gerçek oldu-

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

Benden korkuyor mu? İlk kez birlikte oldukları zamanki kalbi kırık yakarışını hatırladı. Bir şekilde kendini dizginleyebildi ve yırtıcı bakışlarını onun boynundan çekip parıldayan gözlerine odaklanmaya zorladı. "Sana asla zarar vermedim." Bileklerini serbest bıraktı, sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Adam onun içinde bir kez daha hareket etmeye başladığında, gözleri onu sabitledi. "Daha iyi misin?"

Onun altında yumuşayarak, açılarak, itişlerini karşılayarak cevap verdi. Dudaklarından ağlamaklı bir inilti kaçtı.

Kendisiyle yaptığı bir başka pazarlığı kabul etti: O tekrar geldiğinde, sen de ona katılacaksın.

Bu amaçla, vücudunu onunkini çalıştırmak için kullandı, kalçalarını pompalarken o da pistonlu horozunun üzerinde kıvrandı.

Gözleri bir kez daha açıldı. "Yine mi vampir?" Gıcırdayan dişlerinin arasından ona emretti, "Ah, Tanrılar, tekrar, tatlım."

Kadın çığlık atmadan önce bile, adam şaftının etrafında belirgin bir sıkışma hissetti. Yükselen tohumunun basıncı arttı; kasları hazır olmak için gerildi, zihni bulanıklaştı.

"Sen benimsin!" diye kükredi, orgazmın sıkışıklığı onu mükemmel bir şekilde sağarken. Artık onun talebine karşı koyamıyordu. "Eşti a mea!"

Zevk onu sarstı, başını geriye atmasına ve kadınının derinliklerine boşalmaya başlarken adını haykırmasına neden oldu. Kavurucu meni püskürtüleri rahmini yıkadı ... tekrar tekrar ... sesi kısılana, vücudu boşalana kadar.

Gitmene asla izin vermeyeceğim, kadın. Asla!

Sersemlemiş bir iniltiyle onun üzerine yığıldı. Nefesleri arasında, "Bettina, ebediyen." diye mırıldandı.

Ertesi sabah dışarıda yağmur yağıyor, rüzgâr Bettina'nın kulesini kamçılıyor, şimşekler çakıyordu.

Ama atölyesinde rahattı, şimdiye kadar yarattığı en önemli mücevher parçasını parlatırken mırıldanıyordu.

Bu geceki tören için bir alyans.

Daciano şafak vakti onu terk eder etmez başlamıştı. Ondan önceki saatlerde onun yatağında gülmüşler, dokunmuşlar ve birbirlerinin bedenlerini keşfetmişlerdi. Aslında artık onların yatağı, onların odasıydı. Onları da sahiplenmişti.

Daciano'nun hayatına girmesiyle, kulesi birdenbire kapalı bir hapisane gibi değil, dünyadan saklanabilecekleri bir yer gibi gelmeye başladı.

"Hangi melodiyi mırıldandığını bilmiyorum," dedi Salem onun yanında belirirken, "ama bahse girerim sözleri şöyledir: 'Ben-sevgi-seks. "

Bettina gizemli bir şekilde omuz silkti, öpüp söylememeye karar verdi. Ama evet, gerçekten de artık seksi seviyordu. Buna ilk seferden sonra karar vermiş, ardından ikinci ve üçüncü seferde coşkuyla onaylamıştı.

O ve Daciano muhtemelen bir dördüncünün tadını çıkaracaklardı, ama Daciano iyileşmekte olan yaraları yüzünden engellenmişti.

Bu sabah izini kaybettirmeden hemen önce onu yatağına yatırmıştı. Saçları alına dökülmüş, gözleri şeytani bir hal almıştı. "Bugün halletmem gereken bazı işler var. Ama bu gece daha fazlasını bekliyorum."

Vampir sevgilisi karşısında gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz da dehşete kapılmıştı. Saçlarına bir öpücük kondururken mırıldandı: "Dün gece seni gelinim yaptım; bu gece de seni karım yapacağım."

Bettina Daciano? Bu turnuvada beklediği sürekli ezici mağlubiyet yerine, şimdi hissettiği tek şey heyecandı. Onun karısı olmak mı? Sonuncusu gibi ölümsüz bir geceye sahip olmak, kendini onun akik bakışlarında kaybetmek... ?

Ona uyku yoktu; atölyesine koşmuş ve onun için altın bir yüzük yapmaya başlamıştı. Onun zevkine uygun, sade bir tasarımı.

Ve şimdi, bitmeyen bir çemberin sembolizmini her zamankinden daha iyi anlıyordu.

"Bu arada, kapı kolundaki meşhur çorap için sana teşekkür ederim, ev arkadaşım," dedi Salem, arkalıkta otururken. "Gidecek hiçbir yerim yoktu."

"Odama dönmediğine şaşırdım, seni röntgenci phanTom."

"Elbette döndüm. Kalabilirdim de. Ama dün gece sen ve vampir o kadar sevgi doluydunuz ki -ve yine de o kadar serttiniz ki- aklım karıştı." Titreyen bir ses çıkardı. "Görünüşe göre Cas'ı çabuk atlatmışsın. Bu gece öleceksin iblis. Dünyanın dört bir yanındaki fahişeler yas tutacak."

Gözlerini devirdi. "Cas'a hiçbir şey olmayacak. Daciano kurallarda bir kaçış maddesi buldu çünkü çok zeki biri. Sonuç olarak ikisi de yaşayacak." Parlatılmış bandı saklamak için kadife bir kesenin içine soktu.

Salem mutluluğunu paylaşmak yerine sadece "Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor" demekle yetindi.

"Vampir yalan söyleyemez ve ikisinin de hayatta kalacağını söyledi." Ama Salem'in yorumu onu düşündürdü. Sonuç istediği gibi olabilirdi ama kalabalığın tepkisi öyle olmayabilirdi.

Eğer maç berabere biterse, kabadayı ve sarhoş Abaddonae ayaklanabilirdi. Bazı düşmüşlerin maiyetleri

yarışmacılar hala sıradaydı - Rune'u turnuvada şike yapmakla suçlayacaklar mıydı?

Bir kraliçe gibi mi düşünüyorsun? Belki de bazı önlemler almalı. Maiyetleri takip etmeleri için askerleri görevlendirebilir, ardından kalabalığı kontrol etmek için daha fazla muhafızı hazır bekletebilir.

İblis demlemesini azaltmalı mı? Hayır, bu hiç popüler olmazdı. Çenesine vurdu. Ama bedava pişmiş ürünler bunu emer! Bu gece için kararlarını karalamaya başladı.

"Yani bu 'çekilişin' her şeyi yoluna koyacağını mı düşünüyorsun?" Salem sordu.

Sustu. "Belki biliyordumdur."

"Peki ya vampir ve Caspion arasındaki gerilim ne olacak? Daciano hâlâ bir suikastçı - turnuvadan hemen sonra Cas'ı öldürmesini engelleyecek ne var?"

"Beni. Bunun için onu asla affedemeyeceğimi biliyor." Daciano'ya da o çılgınlıkta aynı şeyi söylemişti.

Salem arka tahtadan yakındaki bir matkap ucuna doğru parıldadı. "Pekâlâ, diyelim ki sülük gerçekten de iblise bir geçiş izni verdi. İkisinin burada yaşayıp kanka olacaklarını düşünüyor olamazsın. Böyle iki salak alfa mı? Birbirlerinin boğazına sarılmayacaklarını sanıyorsan aldanıyorsun."

"Böyle bir şey olmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi Bettina, sanki istediğini elde etmeye alışkınmış gibi. Belki geçmişte öyle değildi ama gelecekte-

"Aptal olma. Daciano Cas'ı bu krallıktan -ve senin hayatından- en kısa zamanda kovacak."

"İkisi de hayatımda olacak, Salem. Kocam ve en iyi arkadaşım. Eninde sonunda onları da yanıma alacağım."

"Bunun senin için nasıl gittiğini bana söyle, dovey"

O sırada Morgana'nın geldiğini hissetti. "Vaftiz anne geldi." Büyücünün ne zaman dedikodu yapmak için ortaya çıkacağını merak ediyordu.

Kulenin kapıları gürültüyle açıldığında Bettina ve Salem oturma odasında bekliyorlardı.

"Şarap! Detaylar!" Morgana bu sabah farklı görünüyordu. Her zaman bir ışıltısı vardı, ama şimdi neşeli görünüyordu. .

Salem Morgana'nın başlığındaki tüneğine geri dönerken, şaraplarını onun kanepesinde içtiler.

Bettina, Morgana'nın beklediği müstehcen açıklamayı yapmak yerine yeni gelişmeyi açıkladı: iki erkek de bu gece hayatta kalacaktı.

Yine de büyücü bu bilgi karşısında fazla şaşırmış görünmüyordu. Bir örgünün ucunu incelerken, "Bu ilginç," dedi. "İyi kısımlara gelmek üzereyken beni uyar."

"İyi! Vampirle birlikteydim ve harikaydı, Tamam mı?"

Bettina'nın boynuna baktı. "Seni ısırmadı mı?"

"Hayır, ondan beklemesini istedim ve o da bekledi."

"İlginç," diye tekrarladı Morgana.

Salem, "Oh, o sülüğü çok iyi bir duruma getirdi," diye açıkladı. "Ondan bir güneş atıcısını vurmasını isteyebilirdi ve o da saniyeler talep ederdi. Görünüşe göre bu herifin hiç şüphelenmediğimiz bir etek altı hareketi var-"

"Her halükârda," diye araya girdi Bettina, yüzünün kızarmasına aldırmadan, "yapmam gereken çok şey var. Kalabalığın verebileceği her türlü tepkiye hazırlıklı olduğumuzdan emin olmalıyım."

"Oh, kötü bir zaman mı? Görünüşe göre artık çok önemli bir ucubesin. Büyük bir olay. Huh?"

Salem, "Bir gece seks yapınca kendini Madonna sanıyor," diye espri yaptı.

"Belli ki meşgulsün." Morgana ayağa kalktı. "Sanırım seninle gücün hakkında konuşmak için daha uygun bir zamanı bekleyebilirim."

"P-gücü?"

"Gelgitler tersine döndü. Bu katılımla Sorceri bir kez daha yükselecek. Tırpan sayesinde."

"Nasıl? Bu da ne demek? Silahtan büyülerimi geri alamayacağınızı söylemişsiniz. O sadece güçleri kasaya ulaştırmak için bir kanaldı."

"Yalan söyledim. O zamanlar bunun mümkün olup olmadığından emin değildim ve benim tarzım az söz verip çok iş yapmaktır. Ama eşsiz yeteneklerimi ve büyücülüğümün tüm gücünü kullanarak

-Nasıl söylesem? Akışı tersine çevir. Ayin için sadece iki bakire ve bir sepet köpek yavrusunun kurban edilmesi gerekiyordu."

Bettina onun şaka yaptığını umarak yutkundu. "Tüm Sorceri güçlerini geri mi çaldın?"

"Doğal olarak kendim için birkaç yetenek topladım - savunmamız için tebaamdan bir nevi vergi aldım. Ancak güçlerin çoğu gerçek sahiplerine iade edilecek."

Bettina'nın kalbi çarpmaya başladı. Bu gerçek sahibi gibi mi?

"Bu arada, tüm bu güçleri indirdikten sonra Vrekener düşmanlarımız için kötü bir büyü yükledi." "Ne tür bir büyü?"

"Şöyle söyleyelim: Güçlüler mi? Oh, nasıl da düşecekler. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Bettina'nın umurunda değildi, akıllı tek bir şeye odaklanmıştı. "Gücümü geri alacak mıyım?"

"Önce kabul etmeniz gereken bir şey var."

"Ne olursa!" diye haykırmak üzereydi. Ama sonra Bettina artık o kız olmadığını fark etti - yalvaran, turnuvayı en başta kabul eden kız. "Söyle bana Morgana."

"Bu gücü asla Valkyrie'lere karşı kullanmamalısın. En azından Katılım'dan sonrasına kadar."

"Ne? Neden?"

"O Valkyrie kahini tırpanın bu turnuvada kullanılacağını tahmin eden kişiydi. Raum'a ve bana içeriden bilgi verdi," dedi Morgana ve kuru bir sesle ekledi, "ancak ikimiz için de kehanette bulunduğunu söylemeyi ihmal etti."

Krankı bir Valkyrie mi çeviriyordu? "Kuzgun saçlı olan mı? Ama sen Valkyrie'lerden nefret edersin."

"Nefret mi? Sırf içten içe hepsinin ölmesini istediğim için mi? Bu asla kişisel bir şey değildi." Elini vızıldayan bir sineğe doğru salları gibi salladı. "Görünüşe göre Sorceri Sept'i şimdi

İyi adamlar. Görünüşe göre Vertas Takımı benim kötü olmamı umursamıyor. Abaddon'un kraliçesi olduğunuzda, krallığınızı buna göre düzenlemenizi öneririm, böylece yeni Valkyrie kankalarım ve ben sizi yok etmek zorunda kalmayız."

"Vertas Takımı," diye tekrarladı Bettina aptalca. Daha kötüsü de olabilirdi diye düşündü. Büyük Sabine ve yeni kocası o "iyi adam" gruplarıyla ittifak yapıyordu. "Şartınızı kabul ediyorum."

"Güzel. Ve şimdi ince ayrıntıları hallettiğimize göre" - Morgana'nın eli ışık yaymaya başladı - "bütün olmak ister misin?"

Ağzı kurumuş olan Bettina başını salladı. Daciano'nun burada olup bu anı görmesini diledi. Cas'ın yanında olmasını diledi. Ve Raum'un.

Salem'e doğru baktı.

"Haydi Prenses, kalbinizi durdurun!"

Bettina ona doğru ilerlerken Morgana elini kaldırdı ve avucundan daha fazla ışık fışkırdı. Isınan hava büyücünün vücudunun etrafında dalgalanmaya başladı, altın mücevherleri titreşiyordu.

Bir anda, ender görülen bir rüzgâr esti, kuleyi salladı ve balkon kapılarını patlatarak açtı. İçeriye yağmur yağdı. Alevli avizeler tısladı ve söndü. Rüzgâr yuvarlak odanın içinde bir kasırga gibi dönüyor, ıslak kâğıtları ve ipekleri etrafa saçıyordu.

"Hazır mısınız?" Morgana gürültünün üzerine sordu.

Hava büyüyle ağırlaşmıştı; Bettina'nın tenine batıyordu. Saçları rüzgârda savruluyordu. "Ben hazırım!" Derin bir nefes aldı

-

Morgana'nın eli aniden karardı. Rüzgâr kesildi, büyü dağıldı. "Biliyor musun, benden nasıl şüphe ettiğini hatırladım. Görünüşe göre bu turnuva senin için harika geçti. Ama sayısız ölüm gibi küçük detaylar hakkında durmadan şikâyet ediyordun. Kaltak, kaltak, kaltak-"

"Morgana!"

"En sevdiğin vaftiz annesi kim? Tüm İrfan'daki en iyi büyücü kim? Söyle."

Bettina gözlerini devirerek, "Morgana tüm Lore'daki en iyi büyücüdür," diye mırıldandı.

Vaftiz annesi sakinleşerek, "O zaman keyfini çıkarın," dedi. Avucunu Bettina'nın alnına doğru itti. Büyücünün elinden ateş sıçırıyor gibiydi. Rüzgâr bir kez daha uğuldadı.

Bettina'nın bedeni kasıldı, sırtı kamburlaştı, uzuvları büküldü. Ama Morgana onu havada tutuyor, sanki boş bir kabın içine büyü akıtıyormuş gibi içine büyü akıtıyordu.

"Neredeyse bitti, ucube. Neredeyse . . ."

Havaya yükseliyor. Isı akıyor. Bettina'nın kasları kopacaklarını düşünene kadar düğümlendi-

"İşte!" Morgana sonunda onu serbest bırakarak sözlerini bitirdi.

Nefes nefese kalan Bettina, dengesini sağlamak için vaftiz annesinin omzuna sarıldı. Geri geldi mi? Bütün müyüm?

Salem güldü. "Bu çok zekiceydi hanımlar! Ve garip bir şekilde tahrik ediciydi. Eğer bir vücudum olsaydı, şu anda sevişiyor olurdum."

Kehribar rengi ışık Bettina'nın avuçlarını doldurdu. Çektiği o dayanılmaz boşluk yok olmuştu. Mutluluk çiçek açmış, etrafındaki büyülü girdaplarda kendini göstermişti. "Ah, altınım. Geri geldi." Ayakları yere basmadan önce sendeledi.

Belki de sonunda kendimi bulmuşumdur?

"Bunu bir düğün hediyesi olarak kabul edin." Morgana onun saçlarını düzeltti. "Şimdi. Bu geceki düğününüzde ne giyeceksiniz?"

Morgana'nın gidişinin üzerinden saatler geçmesine ve gün içindeki fırtına çoktan dinmiş olmasına rağmen vampir hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Şok edici talihinden sonra bile Bettina endişelenmeye başladı. Hayır, başka bir şey düşün. Düğünün gibi!

Bu gece, final raundundan sonra buraya dönüp üstünü değiştirecek, sonra da Raum ona mahkemeye kadar eşlik edecekti.

Yatağının üzerine serilmiş gelin takımına baktı. Bu Eleara'nın gelinliğiydi. Etek, fildişi ipek kaplamalı tül katmanlardan ve bir trenden oluşuyordu. Eldivenler de ona göre kesilmişti. Üst kısmı beyaz altından yapılmış zarif bir büstiyerdi.

Morgana birkaç dokunuşu güncellemek ve kumaşları tazelemek için büyücülüğünü kullanmıştı. Sonra da buğulanan gözlerini gizlemek için kendi yüzüne bir büyü yapmıştı. Öğleden sonra harikaydı; Morgana bile "Sanırım az önce bağ kurduk. Bu bağlanma mı?"

Peki Bettina neden bu endişeyle doluydu? Daciano neden gelmemişti? Ya planı şu anda raydan çıkıyorsa? Ya Cas güvende değilse?

En azından vampirin planından haberdar olması gerekiyordu, böylece fiili hakem olan Raum'a haber götürebilecekti.

Kararını verdi ve pelerinini giyerek Daciano'nun çadırına doğru yola çıkmaya hazırlandı. Çıkarken, dergi okuyan Salem'in yanından geçti.

"Hey! Refakatçiye ihtiyacın var mı?"

diye sordu. "Ben iyiyim," dedi.

Sanırım. Göreceğiz bakalım.

"Sanırım öyle olacaksın, artık yeniden Kupa Kraliçesi olduğuna göre."

Kaşlarını çattı. Cas, Vrekener'ler öldüğü için onun daha cesur olduğunu düşünmüştü. Salem onun gücünden cesaret aldığını düşündü.

Elbette bunlar meseleye zarar vermemişti. Ama Cas ve Salem anlamıyordu; bu gelişmeler olmasaydı bile Bettina yine de bu yürüyüşü yapacaktı.

Vampirle geçirdiği son iki geceden sonra düşüncelerinde bir şeyler değişmişti. Sadece güçlü ve seksi bir vampir ona büyüklüğün senin içinde olduğunu söylediği için değil, vampirin haklı olabileceğini görmeye başladığı için. . . .

"Yakında döneceğim," dedi Salem'e.

Sokakta, binalar o kadar büyük görünmüyordu. Belki de kendini ne kadar zorlarsa o kadar kolay olacaktı?

Bu fare için kuyruğunu gökyüzüne doğru sallamak daha kolay.

Daciano'nun çadırına ulaştığında, batmakta olan güneş ışığını bile içeri almamaya dikkat ederek kapakların altına eğildi. Onu yalnız buldu, sanki cümlesinin ortasında durmuş gibi görünüyordu.

Etrafına bakındı. "Az önce buradaydılar, değil mi? Kuzenlerin mi?"

"Evet. Başarımdan, seni ve bu krallığın tacını kazanmamdan dolayı beni tebrik ettiler." Adamın görünüşü onu ürkütmüştü.

Kadın tazelenmiş ve canlanmışken, adam birkaç saat önceki halinden çok farklı, dalgın ve yorgun görünüyordu. Şimdi yüzü solgundu ve gözlerinin altındaki deriyi koyu halkalar gölgeliyordu. Gün boyunca kilo vermiş gibi görünüyordu, özel dikim kıyafetleri vücudunda daha bol duruyordu. Ve neden olmasın? Kanının çoğu Demir Halka'nın killi zeminini boyuyordu. Eğer onu yenilemek için içmiyorsa

...

"Lothaire'den de haber getirdiler. Görünüşe göre Gelinini ölümsüz yapmanın yolunu bulmuş. Birbirlerine bağlanmışlar."

"Bu inanılmaz."

"Uzun zamandır bekliyorduk. Onları naip olarak atamak için oy verdik. Ya da en azından kuzenlerim oy verdi."

Ona doğru gitti ve ellerini göğsüne koydu. "Bu senin için acı tatlı olmalı."

"Kabullenmem gereken çok şey var. Sadece birkaç gün içinde kana bulandım, bir krallığı bırakıp başka bir krallığın kralı oldum ve Kan ve Sis Diyarı'nı terk edip Abaddon'a, Gelinimin ülkesine geldim."

Seni burada mutlu edeceğim, vampir. Pişman olmayacaksın. "En son ne zaman bir gün boyunca uyudun?" İçinde acımasız bir gerilim öğütüyor gibiydi. Bu kadar yakından bunu algılayabiliyordu.

"Haftalar." Dudakları kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Turnuvayla ilgili çok şey yaptım ve

Dacia'ya karşı son görevlerim. Her halükarda, seni karım yaptıktan sonra uyuyacağım. Günlerce yatağımızdan çıkmayacağız."

Kulağa çok hoş gelse de, yine de onun sağlığı için endişeleniyordu. "Sen de mi içmiyorsun?"

Bakışları tekrar nabzına kaydı. Zayıflığı ve susuzluğu fikri bir endişe sancısı yarattı.

Belki de beni ısırmasına izin vermeliydim. Onun için diğer her şeyi harika yapmıştı; bu neden farklı olsun ki? Bu gece, onun için boynunu açacaktı.

Şimdilik büfeye gitti ve kristal sürahidenden bir kadeh kan doldurdu. Geçmişte olsa bunu tatsız bulabilirdi ama şimdi kelimenin tam anlamıyla vampirinin can suyuydu. "Al Trehan. İç bakalım."

Tipik bir erkek gibi homurdandı ama bardağı aldı ve yüzünü buruşturarak içti. "Seninkini tattıktan sonra diğer tüm kanlar iğrenç geliyor." Sonra kaşlarını çatı. "Neden buradasın? Bir sorun mu var?"

Belki ona gücünü daha sonra anlatabilirdi. Şu anda aklında çok fazla şey varmış gibi görünüyordu. "Bu geceki planın hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Neden?"

"Birincisi, bu benimle ilgili. Ve artık böyle durumlara körü körüne girmiyorum."

Başını değerlendirici bir şekilde eğdi. "Pekâlâ." Bir elinde tuttuğu ağır sözleşme parşömenine doğru ilerledi. "Bunun içindeki el yazısıyla yazılmış her küçük kelimeyi, her kuralı okudum."

"Ama bu eski İblis dilinde yazılmamış mıydı?"

"Doğru. Bu da tercüme etmenin zaman aldığını kanıtladı - yorgun olmamın bir başka nedeni." Omuz silk. "Dili İblisçe olsa da, kurallar eski Sorceri yasalarına dayanıyor, türünüzün yiğitliğe değer verdiği zamanlardan kalma. Bir merhamet maddesi var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yarışmacılardan biri kesin ölümle karşı karşıyaysa, ödüllü kadın ona bir iyilik yaparak onu yarışmadan çıkarabilir."

turnuva, ama onun hayatını kurtarmak. Caspion'u kılıcımın ucuna aldığım da merhamet dileyeceksin. Ve sonra turnuva sona erecek."

Mercy mi? "Ama seninle Cas arasında bir beraberlik olması için bir yol olduğunu düşünmüştüm."

"O zaman yanıldınız. Bir galip olmalı."

"Cas'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Vampir, çok gururludur. Kimsesiz bir çocuktur, dünyada yükselmek için çalışmak zorundaydı. Bu savunma onun için dayanılmaz olabilir. Kendini kaybedebilir."

Ve Cas her öldürüşünde daha da güçleniyordu. Her ne kadar vampiri yenebileceğine dair bir yanılsaması olmasa da, Cas'ı bu süreçte kendine zarar vermeden zapt etmek kolay olmayabilirdi.

Daciano, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Her şey kontrolüm altında."

Bu bilgiyi biraz daha erken öğrenmiş olsaydı, Cas'ı oturtup ona durumu açıklamaya ve kabul etmesi için ikna etmeye çalışabilirdi. Şimdi onu maçıdan önce bulabilirse şanslı sayılırdı. "Berabere kalmanın hiçbir yolu yok mu?"

Daciano parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi. Sesi her kelimedede daha da gürleşerek sordu: "Onun hayatını kurtarmanın bir yolunu buldum ve bu senin için yeterince iyi değil mi?"

"Keşke bilseydim." Ona karşı sesini hiç yükseltmemişti.

"Neden? Ne değişecekti ki?" Gözleri öfkeden simsiyah parlıyordu. "Dün gece senin yatağında mı?"

Yutkundu. "Çok baskı altında olduğunu biliyorum. Ve seninle kavga etmek istemiyorum. Dinlenmene izin versem iyi olacak."

"Caspion'u bulacaksın o zaman!"

Yalan söylemeyi düşündü, bunu düzeltmek için tüm yolları değerlendirdi. Ama gözünün korkutulmasını reddetti. Eğer bu vampir onun hayatını paylaşmak istiyorsa, Cas'ın hayatında her zaman bir yeri olacağını anlamalıydı. "Önce Raum'u görmeye gideceğim."

rica ediyorum. Ama sonra Cas'la konuşup bunu ona açıklayacağım. Aksi takdirde, öfkeli bir davranışta bulunup sizi suçlayabilir. Sadece ikinizin de bu işten zarar görmeden çıkacağınızdan emin olmak istiyorum."

Menace vampirin üzerinden yuvarlandı. "Onun gibi bir vampire karşı ringde olacakları kontrol edebileceğim konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Whelp?" Küçümseyici tavrı sinirlendirdi. "Sana bana güvenmeni söylemiştim, Bettina."

Çenesi yukarı kalktı. "Ve sana bunu arkadaşşıma götürmem gerektiğini söyledim, tedbiren."

Dişleri keskinleştı, ateş ışığında parlıyordu. "Hep Caspion'u düşünüyorsun!"

Belki de Daciano ile Cas arasındaki mesafeyi kapatabileceğini düşünerek kendini kandırmıştı. "Lütfen, sadece sakın ol-"

"Sakinleşmek mi? Bu cümlemin bana kaç kez söylendiğini biliyor musun? Hiçbir zaman. Beni diken üstünde tutuyorsun, Prenses!" Adam acı bir kahkaha attı ve Prenses onun, "Geri adım atıyor," diye mırıldandığını düşündü.

Kana susamış, bitkin, kıskanç bir Dacian'ın neye benzeyeceğini hiç merak ettiyse... işte. Bir mantık denemesi daha yapacaktı. "Trehan, yaptıkların için sana minnettarım. Bunu sana söylemem gerekirdi. Dediğim gibi, seninle tartışmak istemiyorum. Ama düşünülmesi gereken başka şeyler de var. Ben sadece ilgili herkesi hazırlamaya çalışıyorum. Hazırlıksız olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu herkesten iyi biliyorum."

Bunun üzerine derin bir nefes aldı, belli ki öfkesini dizginlemek için çaba sarf ediyordu. "Raum'la konuşacağım. Daha sonra sana ringe kadar eşlik edeceğim."

"Hayır, bu doğru olmaz. Bu tur formalite olabilir ama-"

"Eşti a mea, Bettina!" Onun omuzlarını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Sen zaten benimsin. Sonsuza dek bana aitsin!"

Salem'in söylediğı başka bir şeyi hatırladı: Soğuk olanlar büyük olur. "Vampir, pratik ol. İnsanlar

Benden örnek al ve seni şu anda olduğundan daha fazla destekle." Caspion için tezahürat yapacak kimse yok mu? Turnuvada bu kadar ilerleyebilmek için çok mücadele etmiş, hayatını defalarca riske atmıştı; biraz dikkate alınmayı hak etmişti.

Ve çok şey kaybetmek üzere.

"Halkınız sizden örnek almalı."

"Demek istediğim, herkes Cas'a karşı senin tarafını tuttuğumu düşünecek." Algı gerçekliktir.

"Öylesin!"

Başını iki yana salladı. "O kadar basit değil."

"Öyle! O zaman beni ona tercih etmiyorsun?"

Vampir şimdiden arayı açıyor! "Böyle söyleme! Ve bu yüzden sırtımı duvara yaslamayın!" Bettina bu emsal teşkil ederse lanetlenir. Davranışlarınızla, başkalarının size nasıl davranması gerektiğini öğretirsiniz. "Cas'ın benim geleceğimde bir yeri olacak, istifa et."

"Beni seçiyor musun, seçmiyor musun?"

"Bana karşı adil davranmıyorsun ve beni duymuyorsun!"

Söylediği her şeyi şu şekilde yorumluyor gibiydi: Cas'ı istiyorum. "İkinizi de farklı şeyler için seçiyorum. Trehan, sırf sana karşı hissettiklerim yüzünden ona sırtımı dönemem-"

"Yeterince iyi değil!" diye tersledi. D a h a yumuşak bir tonda ekledi, "Hayatında sadece bir erkek olacak, ben. Bu gece ringde Caspion'a bunu açıklayacağım. Kemikleri iyileşene kadar sana bir daha bakmaya korkacak."

"Yeter!" diye bağırdı. "Neyin var senin?" Dün geceki şefkatli, nazik vampirim nerede? "Her şeyi almak üzeresin; bu zaferi, gelini, tüm krallığı. Cas hiçbir şey alamayacak! Şimdi de onu çizmelerinin altında ezmek mi istiyorsun? Hem de halkımızın önünde? Buna izin vermeyeceğim! Biraz merhamet göster!"

"Bunu onun için hissediyorsun!" Vampir onun ensesini kavradı ve zift gibi kararmış gözleriyle yüzünü inceledi. "Başka ne gibi hislerin var?"

"Elbette ona karşı merhamet hissediyorum! Yıllarca arkadaşlığımızı paylaştık."

"Bu geceyi kazanmak benim hakkım!"

"Evet, öyle ama bu, bunu yapmak için en iyi arkadaşımı ezmen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bir gün, Bettina, bununla sınıırıma ulaşacağım." Saçlarını geriye taradı, sonra maskesini düzelitti. Sözleri sert olsa da dokunuşu şefkatliydi: "Yalvarışını duyursan iyi edersin, yoksa onu bu ellerle parçalara ayırırım." Sonra da uzaklaştı.

Daciano'nun davranışı karşısında hâlâ sarsılmış olan Bettina, Raum'u bulmuş ve aceleyle maddeyi açıklamıştı. Raum şaşırmış ama kabullenmiş, sanki zaten kraliçeymiş gibi ona her konuda saygı göstermişti.

Sanki başka bir kural için sabırsızlanıyormuş gibi. Bu biraz sinir bozucuydu.

Bettina daha sonra Cas'ı bulmak için yola koyuldu ve onu kutsal alanın girişine yakın bir yerde buldu. Gürültücü arkadaşları onu pompalıyor, cesaretlendirmek için bağırırken gövdesini yumrukluyorlardı: "Gebert şu lanet sülüğü!" "Koleksiyonuna başlamak için bir çift diş!" Boynuzlarına vurarak saldırganlığını ve yeni bir av için duyduğu içgüdüsel ihtiyacı körüklüyorlardı.

"Seninle konuşmam gerek Cas."

Üzerinde gezindi. "Ne oldu? İçeri girmek üzereyim."

Bunu ifade etmenin kolay bir yolu yoktu. "Ya size kurallarda bir merhamet maddesi olduğunu söyleseydim, yarışmacılardan biri için bir çıkış yolu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer Daciano seni kılıçtan geçirirse, o zaman merhamet dileyip canını bağışlayabilirim. Ama bu seni turnuvadan diskalifiye eder."

Cas'ın gözleri çılgına döndü. "Sakın onu benim için kullanmaya kalkma!" "Sadece bekle-"

"Benim onurum olmadığını mı düşünüyorsun?" "Öyle değil!"

Kolundan tutarak onu arkadaşlarının duyamayacağı bir yere götürdü. "Hiçbir şeyim olmadan doğdum, bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım, hayatımı tekrar tekrar riske attım. Tam da en güçlü olduğum anda beni keser miydin? Beni böyle küçük düşürür müsün?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ölmene izin veremem."

"Yapma bunu." Alnını çimdikledi. "Sanırım Sanırım senden nefret etmeye başlayacağım."

"Nefret mi? Bunun gerçekten hayatının sonu olmasını mı istiyorsun? Yirmi beş yaşında ölmek mi? Aşık bile olmadığın bir kadın için?"

"Tina, vampire bağlandığını biliyorum. Sevgili tanrılar, onun kokusunu senden alabiliyorum."

Kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

"Ama bu şekilde kaybetmektense onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sen ve vampir hayatlarınızı riske atarken ben kenarda çaresizce oturarak raunt üstüne raunt izledim. Sonunda size yardım etmek için bir şeyler yapabilirim."

"Bana yardım et, hem de ona karşı? Daciano?"

Evet, Salem, görünüşe göre onlar hakkında kendimi kandırıyormuşum. Birbirlerinden bu kadar acı bir şekilde nefret eden ve bunun için çok az nedeni olan iki erkeği daha önce hiç tanımamıştı.

"Onun için daha çok endişelen, büyücü kadın!" Cas onu hiç görmediği kadar sinirli bir şekilde tersledi. "Onu alt edeceğim. Kaybedemem."

Bu özgüven nereden geliyordu? "Vampirin primordiale karşı mücadelesine tanık olmadın mı? Gerçekçi ol. Daciano'nun senden çok daha uzun yılları var."

"Zayıflığını ona karşı kullandığımda bunun bir önemi kalmayacak."

"Ne zayıflığı? Hiç yok."

"Herkesin bir zayıflığı vardır," diye ısrar etti Cas. "Bunun ortaya çıkmasına izin vermelisin! Ben onurum için savaştığım bir ölüm iblisiyim, kendimi hepsine kanıtlayacağım!"

"Kaderindeki gelin için savaşan bin yaşında bir Dacialı. Seni bu işe ben bulaştırdım, Cas. Seni bundan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Bunu söyledikten sonra onu arkadaşlarının yanına bıraktı; bir grup iblis Cas'ın bir vampiri öldürmesi için bağırıyordu.

Trehan söylediği sert sözlerden neredeyse söylediği anda pişman olmuştu. Çadıra dönmüştü ama Bettina çoktan gitmişti.

Onu kendisini duymamakla suçlamıştı ve muhtemelen haklıydı. O iblisin adının geçmesi bile onu öfkelen-dirmişti.

Uzun bir nefes verdi. Durumunu ona açıklamalıydı:

Bitkinim Bettina, kanım çekildi ve zihnim iyi değil. Bugün Dacia'nın kesinlikle yeni bir kralı olacağını öğrendim ve bin yıldır ilk kez bu kralın ben olmayacağından eminim. Seninle bir hayat yaşamak için fedakârlıklar yaptım ve bu yüzden sorgusuz sualsiz irademe boyun eğmeni bekledim.

Bunu ona bu gece törenden önce söyleyecek, işleri yoluna koyacaktı. Ve evlendiklerinde, dün gece ona verdiği mutluluğun tadını daha fazla çıkararak onu tekrar tekrar alacaktı. Onu terk edişini hatırlayınca, kana susamış bedeni bile daha fazlası için kıpırdandı.

Isırık konusundaki tereddütü dışında, kendini tamamen teslim etmiş ve onu sayısız şekilde tatmin etmişti. Onu son kez aldığında, yüzüne baktı ve bir gerçek onu çarptı: Bettina este viață.

Bettina hayattır. Asla eskisi gibi olamazdı.

Bu gece, karısına sahip çıktıktan sonra, kendini içmeye ve uyumaya zorlayacak ve sonunda düşünceleri berraklaşacaktı. Daha kötüye gidemezler.

Bugün hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Öfkesi her an hazır, ruh hali kötüydü. Vücudu zayıflamıştı, başı dönüyordu. Bende bir terslik var.

Onu işaretlemediği için miydi? Fizyoloji kitabına göre, bir vampirin eşini delmesi gerekiyordu.

Ama o sadece bir vampir değildi. O hala Dacian'dı.

Şu anda öyle olmamayı diliyordu. Trehan, Lothaire gibi çıldırmış, kırmızı gözlü bir vampiri kıskanacağını asla düşünmezdi, görünüşe göre Gelinini sahiplenirken onun boynuna sarılmıştı.

Onu kendisine bağladı. Lothaire içgüdülerine itaat etti; Trehan ise direndi.

Eski Düşman iyileşiyordu; ben ise geriliyorum.

Trehan kendini hasta hissediyordu. Boğazı yanıyordu ve dili kalınlaşmış, ağzının çatısına yapışmış gibiydi. Uyuşukluk uzuvlarına yayılırken bile baş dönmesi şiddetli bir baş ağrısına dönüşüyordu.

Şu kavgayı bitirelim. Arzuladığı her şey, ona ait olan her şey, almak için oradaydı. O kadar yakındı ki, tek yapması gereken gidip onu ele geçirmektir.

Yüzüğe doğru baktı. Ödülüm genişlemiş gözlerle bekliyor.

Maça hazır olan Trehan omuzlarını dikleştirdi ve bu hareket onu havaya kaldırdı.

Bir şeylerin kesinlikle yanlış gittiğini ... kutsal alana doğru ilerlediğinde ... ve yüzüstü duvara çarptığında anladı.

Gecenin uğursuz atmosferini hissetmek için büyücü olmaya gerek yok," diye mırıldandı Morgana kürsüdeki koltuğundan.

Bettina kabul etti. Raum kalabalığı selamlarken gözlerini arenaya dikti. Bugün yağan yağmur ringi kırmızı killi bir bataklığa çevirmişti. Sis sarmalları kafesin etrafını sarmış, yerden sızarak parmaklıkların arasından süzülüyordu.

Dolunay, sisi dalgalanan ışık mızraklarıyla delik deşik ediyordu.

Raum yarışmacıları anons ettiğinde kalabalık alkışladı, ancak sanki uğursuz havayı onlar da hissetmiş gibi tepkileri sessizdi.

Caspion ve Daciano daha sonra çamurun üzerinden geçerek ringe girdiler. Bu noktada tek istediği ikisinin güvende olmasıydı. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti.

Raum duyurularına devam ederken -gece yarısı düğün töreni, kutlanacak krallık çapındaki bayramlar ve benzerleri hakkında- Bettina vampiri inceledi.

Her rauntta soğukkanlılığın resmiydi. Gözler niyetli, ifade odaklanmış. Tek bir göreve odaklanmış bir erkek.

Şimdi ter alnını kaplamış ve şakaklarından aşağı iniyordu. Gözbebekleri büyümüşü ve gözlerinin kenarlarından en ince çizgiler halinde kan akıyordu.

Başını sertçe sallayıp neredeyse dengesini kaybedecekken Bettina'nın eli Morgana'nın koluna gitti. "Şuna bak

Vampir!" "Ne oldu?"

"Gözlerine bak."

Gözlerini kıstı. "Oh, altın aşkına! Şaka yapıyor olmalısın."

"Zehirlenmiş!" Bettina tısladı. Belirtileri en az bir sonraki büyücü kadar iyi biliyordu.

Morgana şaşkın bir kahkaha attı. "Senin serseri zekice davranmış."

"Hayır! Cas bunu yapmazdı," dedi, onun yersiz güvenini hatırlarken bile.

Yarın gece son gecesi. . . . Kaybedemem. . . . Zayıflığını ona karşı kullanacağım. . .

"Belki de Caspion ve bir başkası bunu planlamıştır?" Morgana bakışlarını Raum'a doğru kaydırды.

Aldatmak çok yaygın. Dün gece ikisi de bundan mı bahsediyordu? Zehirlenme kuralların dışında değildi.

Sonra idrak etmeye başladı. Bunu yapanlar Daciano'nun kuzenleri olmalıydı! Ona hepsinin sürekli birbirini öldürmeye çalıştığını söylemişti ve daha önce onun çadırındaydılar.

"Vampirinize çok güçlü bir şey verilmiş," diye gözlemledi Morgana. "Birden beşe kadar bir ölçekte -beş, bir ölümsüzü gerçekten öldürebilecek nadir bir toksin- onu dörde koyardım."

"Dört mü? Ne yapabilirim? Ne yapabilirim?"

"Umarım bu kadar güçlü bir dozdan sonra toparlanabilir."

Bunu yapmak için bariz bir şekilde başını tekrar salladı. Dengesini yeniden sağlamadan önce neredeyse savruluyordu. Kafası karışmış gibiydi, ayakları kalın çamurda halsizdi.

Gittikçe kötüleşiyor.

Cas'a döndü. Öfkeden kuduruyordu, boynuzları dimdikti, dişleri şişmişti. Kılıcını kınından çıkarmış, sıkıca kavıyor, kol kasları şişiyordu. Tribünlerdeki arkadaşları bağırarak onu daha da kızdırdılar.

Daciano kolunu gözlerine götürdü, sonra tekrar, sanki görüşü azalmış gibi. Kendi silahını çektiğinde bir kez daha sendeledi.

Kapı son kez gıcırdayarak kapandı. Bettina tek kelime edemedi Raum işaretini verdi. Ve korna son kez çaldığında Bettina yine çaresizdi-

Cas hemen saldırdı, kılıcı parladı. Daciano darbeyi zamanında ancak savuşturabildi. Kılıçları gürültüyle şakladı, metalik sesler gecenin içinde çınladı.

Cas tekrar vurdu; Daciano uyuşuk bir blok yapmayı başardı. Vampirin refleksleri daha da zayıflıyordu, Cas ise hayal edebileceğinden daha hızlı ve güçlüydü-

Cas ani bir hamleyle kılıcını kaslı kolunun bir uzantısı gibi dümdüz dışarı fırlattı. Çok geç kalan Daciano başını geriye attı; kılıcın ucu yanağına saplanıp derisini yızdı.

O anda ay ışığı vampirin yüzüne vurdu ve kan fışkırmadan önce hayalet gibi beyaz kemiği aydınlattı.

Daciano hiçbir ifade göstermedi; ne acı, ne öfke, ne de şaşkınlık.

-Yüzünden kan akarken sadece boşluğa bakıyordu.

Cas bu savuşturmanın ardından yıldırım hızında bir vuruş daha yaptı; vampirin kılıç kolunda derin bir kesik belirdi.

Bettina olayların bu şekilde gelişmesine şaşkınlıkla bakarken Morgana sakince, "Artık sadece an meselesi, ucube" dedi.

"Hayır, hayır, vampir bunu atlatacak!" dedi, hissetmediği güveni taklit ederek. Daciano, ringde olup bitenler bir yana, ağırlaşmış göz kapaklarını bile zar zor kontrol edebiliyor gibi görünüyordu. "Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun."

Cas akıllara durgunluk veren bir vahşilikle kılıcını iki elini de kullanarak yukarı savurdu; Daciano kılıcını savunmak için başının üzerine kaldırdı.

Bıçakları yine şakırdadı, metal metali sıyırdı. Daciano'nun başından aşağı kıvılcımlar yağıyor, terleyen kanlı yüzünü aydınlatıyordu.

Avantajını koruyan Cas, sanki bir baltayı doğrama tahtasına savurur gibi darbe üstüne darbe indirdi.

Öfkeli darbeler Daciano'yu yere serdi. . .

Vampirin dizleri bataklığa gömüldüğünde ve gururlu yüzünde şaşkınlık belirdiğinde, Bettina iki şeyin farkına vardı.

Ona aşıktı.

Ve onu kurtarmak için her şeyi yapardı.

Kılıç ellerimde titriyor, metal kulaklarımda çınlıyor, çamur beni içine çekiyor.

Caspion bana vuruyor.

"Yenilgiyi bil, vampir! Bir iblis tarafından sana teslim edildi!"

Bu zayıflıktan kurtulmalıyım! Yine de hiçbir şey Trehan'ın sersemliğini delip geçemedi. Çevresel görüşü hâlâ kanla kaplıydı, dengesi bozulmuştu.

Dengesiz zihni sonunda gerçeği kabul etti: zehirlenmişti. Muhtemelen şu anda bile kellesini almak için çabalayan korkak tarafından.

Ama Caspion raunttan önce ona nasıl ilaç vermiş olabilir? Trehan'ın çevresinde sadece kuzenleri ve Bettina vardı.

Vuruşlar ... durdu mu? İblis bir bulanıklık gibi etrafını dolaşmaya başladı, zekice kör noktalarını tutuyordu. Trehan ayağa kalkmak için mücadele etti. Onun için savaşmaya devam edecekti. Arzu ettiğim her şey almak için burada-

Birdenbire çelik boğazına dayandı. Arkadan, Caspion onu haklamıştı.

Ya da iblis öyle sanıyor.

Sonunda Trehan'ın damarlarında toksini yakmak için adrenalin yükselmeye başladı. Güç kaslarına akıyor, vücudu Daci'nin gücüyle yeniden toparlanıyordu.

Şimdi beni sinirlendirdin işte. Trehan dişlerini gösterdi. Tanrılar, sana bir ders vermekten zevk alacağım. "Dövüş daha bitmedi evlat. Benim ne olduğumu unutuyorsun-"

"Merhamet diliyorum!" Bettina ağladı.

Ne oldu? Çok erken, Bett! Kalabalık sessizleşti. Yüzünü görebilmek için başını çevirdi.

"Gölgeler Prensi için merhamet diliyorum."

Trehan'ın nefesi kesildi. Az önce maddeyi çağırması.

Benim için mi? Beni turnuvadan diskalifiye etmek mi? Hayır, hayır, yanlış duymuştu. Zihni bulanıktı. Kendini sonsuza dek onun erişiminden çıkarmamıştı.

Paylaştıkları geceden sonra mı? Feda ettiği onca şeyden sonra? Bir mea! O bunu yapmaz. Onu ne kadar çok istediğimi biliyor. Caspion eğilerek alay etti, "Senin ne olduğunu unutmadım. Sen bir eziksin, turnuvadan diskalifiye edildin. Sana söyledim.

asla senin karın olmazdı!" Şimdi

bu iblisin karısı mı olacaktı?

Caspion güldü. "Topraktaki yalnız evine geri dön ihtiyar."

Lanet olası bir evim yok! Onun için her şeyden vazgeçtim! Ve o her zaman Caspion'la olacaktı.

Birlikte mi çalışıyorlardı-

Farkına varması boğazına bir topuz gibi saplandı. Bettina yarım saatten az bir süre önce ona bir kadeh kan vermişti. Al, Trehan. İç bakalım. Geniş bir zehir cephaneliğine sahiptir.

Bettina değil. O olamaz.

Başka kim olacak, seni aptal? Kuzenleri asla bu kadar alçalmazdı. Stelian bile bunun için fazla onurluydu. Ve Bettina daha önce her zamanki zehir yüzüğünü takmamış mıydı? Kanın tadının kötü olduğunu düşünmüş, bir kez daha damarlarından akan ambrosia tarafından mahvedildiğini düşünmüştü.

Dün gece onu reddettiği ambrosia.

Dişleri uzamış, jilet gibi keskinleşmişti. Trehan'ın çağlar boyunca dikkatle dizginlediği tüm saldırganlık, içinde uluyarak canlandı - katliam için ayaklanan kudurmuş bir canavar.

Bir feryatla Caspion'un kılıcının ucunu kavradı. Bıçak elini kesti, kan fışkırırken kılıcı sersemlemiş iblisin elinden kaptı. Ayağa kalkan Trehan, silahı ringin uzak kenarına fırlattı.

İblis aval aval bakarken Trehan kendi kılıcını kınına soktu, bu ölümü bizzat gerçekleştirmek istiyordu. Parmaklarının arasında kemiklerimin kırıldığını ve derimin parçalandığını hissetmek.

Toksin yok olurken bile düşünceleri daha da karmakarışık hale geldi, zihninde karmakarışık bir hırıltı oluştu. O asla benim olmayacak, her zaman benden önce erkeği isteyecek.

Başını geriye attı ve kükredi, yumrukları kol ve göğüs kasları düğümlenene kadar sıkıldı. Ses boğazında düğümlenirken Bettina'ya, onun solgun yüzüne baktı. Caspion'u bu kadar çok mu istiyorsun? Sana onun lanet kafasını vereceğim!

Avıyla yüzleşmek için döndüğünde, Trehan'ın görüşünü kan kırmızısı bir sis kapladı. Öldürmek.

Uzun ve yorucu varoluşunda ilk kez kendini tamamen öfkeye bıraktı.

Daciano, Lykae'den bile daha öfkeli ve çok daha az mantıklı bir yaratığa dönüşmüştü.

Bana Cas'ı çıplak elleriyle parçalayacağını söyledi.

Vampir daha şimdiden Cas'ın sağ kolunu kırmış, kafasına ve yüzüne kemik kıran darbeler indirmişti. Cas'ın yüzü tanınmaz haldeydi, sol gözü şişmişti; ağzından kan akıyordu.

Cas kılıcını geri almak için çaresizce bir hamle yaptı ve kılıca doğru atladı; Daciano onun hamlesini tahmin etti ve ona ringin öbür ucundan ters bir yumruk attı.

Cas uçarak çamura çarptı ve çamurdan bir dalga göndererek ilk sıradaki seyircilerin üzerine düştü.

Vampir onu takip etti, Cas'ı boynuzundan yakaladı ve daha şiddetli darbeler indirmek için dizlerinin üzerine sürükledi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bettina. "Böyle bir şey olamaz." Cas'ın iyileşebileceğini ya da Daciano'nun mantıklı davranacağını düşünmüştü. "Lütfen durdur onları Morgana!" Vaftiz annesi onu duymazdan geldi, öne doğru eğilmiş, savaşa odaklanmıştı.

"Raum!" Bettina ağladı.

"Kurallar bu konuda ne diyor, kızım?" dedi. "Merhamet istediniz - daha ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum!"

Cas kendini kurtarmak için çırpınıp Daciano'nun vücuduna nafile darbeler indirirken, vampir kanlı yüzüne karşı bembeyaz dişlerini gösterdi. Tüyler ürpertici bir yırtıcı gülümsemesi.

Sınırına ulaştı.

Belli ki Bettina çuvallamıştı; onun hayatını kurtardığını sanmış, bu kadar ağır bir dozdan kurtulabileceğini hiç düşünmemişti.

Merhamet dilediğinde, Daciano'nun yüzündeki şaşkınlık ifadesi saf bir nefrete dönüşmüştü. Oniks gözlerindeki vahşet... Kadının onu turnuvayı kazanmaktan -önündeki iblisin lehine- mahrum bıraktığına inanıyor olmalıydı.

Sadece Daciano'yu korumak istemişti. Ve şimdi eğer müdahale etmezse Cas hatasının bedelini ödeyecekti.

Raum Morgana'ya, "Bunca yıllık hayatımda bir varlığın böyle bir maça hükmettiğini nadiren gördüm," dedi. "Aklıma efsaneler geliyor. Öyle değil mi?"

"Gerçekten. Lachlain, Demestriu, Furie, Eski Düşman."

Birbirinize katılıyor musunuz? Konuşma tonunda mı? Burada neler oluyordu, neden başka kimse çıldırmıyordu?

Daciano Cas'ı bir füze gibi kafesin diğer tarafına fırlattı. Cas parmaklıklara değdiğinde, çivilerden biri kafatasının tabanına saplandı ve içinde kırıldı.

Cas akılsızca inleyip çılgınca sallanırken Bettina hıçkırıklara boğuldu -çivi onu kör mü etmişti? Yine de, Daciano keçeleşmiş saçlarını kaparken kendini savunmak için mücadele etti.

Bettina, "Hayır, hayır, hayır!" diye yalvarırken, vampirin yumruğu Cas'ın yüzüne bir dizi ezici darbe daha indirdi.

Sonra son vuruş geldi. Kemiklerin çatırdadığını duydu. Sırt üstü yere yığılan Cas'ın vücuduna çamur sıçradı. Topallıyordu.

Çamura yayılmış, kırılmış Cas bir daha hareket etmedi.

Vampir ona doğru yaklaştı ve kılıcını kınından çıkardı. Zamanında yüzüğe asla ulaşamadı-

"İkisini de kaybetmek üzeresin," dedi Morgana. "Biri öldü, diğeri de asla affedilmeyecek." Raum'a, "Muhafızları içeri gönder, iblis. Onlar olabilir

Caspion'un cesedini kaçıracak kadar vampiri meşgul edebilir."

Raum Bettina'ya baktı. Umutsuzca başını salladığında, birliğe hazır olmaları için işaret verdi.

Bir anda kılıçlarını çekerek Daciano'nun etrafını sardılar.

Vampir, avını koruyan bir hayvan gibi Cas'ın önünde konumlandı. Dişlerinden kan damlıyor, kasları ham bir güçle dalgalanıyordu.

Muhafızlar hep birlikte hücumla geçtiğinde, sağır edici bir kükremeyle şaha kalktı. Ses gök gürültüsü gibi yankılandı, arenayı ve tüm şehri salladı.

Kalabalıktaki iblisler kulaklarını tıkadı.

Tanrısal olmayan bir güç ve hızla muhafızlara vurarak onları teker teker öldürdü; ta ki her biri pislik içinde sürünene ya da bayılana kadar.

"İşte plan suya düştü!" Morgana omuz silkti. "Ucube, artık bunu sadece bir kişi durdurabilir."

"Kim?!"

Büyücü kadın derin ve dramatik bir nefes alarak genişçe gülümsedi. "Kupa Kraliçesi."

Ben mi? Bettina'nın dudakları aralandı. Gücünü sevdiği erkeğe karşı kullanabilir miydi? Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce bedenini ele geçiren vampire karşı?

Kalbini ben attırdım, şimdi de ben mi durduracağım? Kısa süreliğine de olsa?

"Vampir, bunu yapma!" diye bağırdı, onu incitmemek için çaresizce. "Lütfen, hayır!"

Dişlerini ona doğru gösterdi, kanlı bir tıslama çıkardı, sonra avına döndü, Cas'ı öldürmek istediği her halinden belliydi.

Eğer harekete geçmezse Bettina ikisini de kaybedecekti. "Bana başka seçenek bırakmadınız," dedi ellerini kaldırarak. İçinde bir fırtına gibi güç birikti. Ellerini vampire doğrulttuğunda gözyaşları yüzünden aşağı döküldü ve mutlak bir ıstırapı serbest bıraktı...

Sanki yıldırım çarpmış gibi geri çekildi. Sonra göğsünü tutarak sıçradı.

Başını ona doğru çevirdiğinde, saçları kanlı yanağına savruldu. Korkunç yüzünde bir anlayış belirdiğini, öfke dolu siyah gözlerinde bir suçlama olduğunu görebiliyordu.

Ona öyle öldürücü bir bakış attı ki, kadın irkildi.

Vampir, onun üzerindeki hakimiyetine direnerek kalabalığa şöyle bağırdı: "Beni işaretleyin ve iyi dinleyin! Bu turnuvayı ben kazandım. . . . Buradaki hiç kimse zaferimi inkar edemez.

.....Be
n de

"bu tacı kazandı" - kanlı kılıcını ona doğrulttu

-"ve Bettina'yı da karım olarak." Pençeleri göğsüne saplandı, ciğerleri iflas etti, "İkinizi de terk ediyorum!" diye haykırdı.

Trehan onun bakışlarını tuttu, gözyaşlarını küçümsedi, göğsündeki kabarcıklı acıya dayandı.

Kalbinde.

Bir şekilde büyücülüğünü geri kazanmıştı. Ve bunu ona karşı kullanıyordu. Erkeğine karşı. Onun lanet erkeğine!

Bakışları tekinsizdi. Gözlerinde parlayan o parlak noktalar şimdi kehribar rengine bürünmüştü. Elleri daha kehribar rengi bir ışıkla parlıyordu.

Kalp atışlarının sesi azaldı. Bin yıl önce kalbi durmuştu. Ama şimdi -onun yüzünden- yaşamak için ona ihtiyacı vardı.

Diğer organlarının da onu takip etmesi için sadece saniyeler kaldı.

İçinde yeni bir azap dalgası patladı. Onun elinden kaçmalıydı.

"Her zaman istediğin şeyi elde ettin, büyücü kadın," diye homurdandı. "Şimdi pişmanlığınla yaşa!"

Son gücüyle çadırına geri döndü, onun gücünün menzilinden çıktı. Bir anda acısı azaldı. Kalp atışları yeniden başladı, vücudu toparlandı. Ama zihni ...

Kaos!

Gerçekten sevdiği kişi için ağlamıştı; Trehan'ın yeni atan kalbini durdurmuştu. Bundan daha açıklayıcı bir şey olamazdı. Ondan önce çok daha kötülerini de yapmıştı.

Kadının ona uzattığı kadehe doğru hamle yaptı ve kokusunu aldı. Zehirli. Al, Trehan. İç bakalım. Çok kurnaz, çok güzel.

Ne ihanet ama!

Birden, onunla birlikte tribünde oturduğu geceyi hatırladı. Bettina'ya birini zehirlemeyi planlayıp planlamadığını sorduğunda, Bettina onun gözlerinin içine bakarak, "Bir sülük kısa listeye giriyor," diye cevap vermişti.

Ne kehanet ama. Dengesiz bir kükremeye kadehi kırdı. O ve Caspion onunla oynamıştı.

Ve şimdi Trehan'ın hiçbir şeyi yoktu! Kılıcını kınına sokarken, babasının ona kaderine razı olması için nasıl öğüt verdiğini hatırladı.

Ama Bettina ile Trehan ailesini, arkadaşını, metresini, hayatının büyük aşkını bulduğunu düşünmüştü.

Gitti.

"Örnek ol, oğlum." Bunca yıl sonra Trehan tamamen başarısız olmuştu. "Hiçbir şeyim yok!"

Gidecek bir yer bile yok.

"HİÇBİR ŞEY!" diye kükredi, kanlı saçlarını yoluyordu. Onu istiyorum, ondan nefret ediyorum. Git iblisi öldür. Yapamam.

Ringde, Trehan yeminlerinin onu bağladığını fark etmişti; bir aptal gibi Bettina'ya hem kendisinin hem de Caspion'un hayatta kalacağını söylemişti. Öldüremezsin.

"Trehan!" Viktor, arkasında Mirceo ve Stelian olduğu halde çadırda belirdi.

Öfkeyle, kaybettiği için çılgına dönen Trehan savaşmak için can atıyordu, kime karşı olduğu önemli değildi.

Mirceo, Trehan'ın ortaya çıkışıyla kaşlarını kaldırdı. "Böldüğümüz için özür dileriz amca. Düğün geceniz beklemek zorunda-"

"Üçünüz şimdi ne istiyorsunuz?" Trehan gürledi. Düğün gecesi falan yok! Onun ödülü, sonsuza dek gitti. "Tanrılar

Lanet olsun, benimle işinin bittiğini sanıyordum! Neden geri döndün?"

Stelian, "Senin her zamanki gibi ağzından köpükler saçıyor Viktor. Bu seferkini sen halletmelisin."

"Hakkımı ver," diye tersledi Viktor. "Çok daha iyisini yapıyordum." Trehan'a, "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Ben kazandım; her şeyimi kaybettim!" sözlerini tükürdü. "Ben eskiden olduğum kişi değilim!"

"Bu ne demek oluyor, Trey? Turnuvayı Caspion'a kaybetmiş olamazsın."

"Onu yendim. Kazandım ama ödülü kaybettim!" Trehan alnını sıktı, kafatası parçalanma tehlikesi geçirene kadar sıktı. "Bana burada ne aradığını söyle ya da git!"

"Sakinleşmen gerek kuzen." Kafasını kaldırdı. "Siktir git!"

"O zaman ben söyleyeyim," dedi Mirceo. "Lothaire ile ilgili durum bir krize dönüştü. Saldırıya uğradı, neredeyse başı kesiliyordu. Bariyer büyüğü yüzünden dairesine giremiyoruz ve Gelini kayıp. Onun yerini tespit etmeliyiz."

Trehan çılgınca bir kahkaha attı. "Öyle mi yapmalısın?" Stelian, "Yine bir bit yeniği var," dedi.

Viktor, "Kılıcı sallayan muhtemelen Elizabeth'ti," demeden önce üçü de tereddüt etti.

Lothaire'in Gelini ona karşı mı çıkmıştı? Acını hissediyorum kardeşim. "Ona yardım edeceğim," dedi Trehan sonunda. "Dacia'ya karşı lanet olası görevimi yapacağım!" Bakışlarını her birinin üzerine dikti. "Ama ben geri dönmek istiyorum. "

HAFTALAR SONRA

Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik, değil mi?" Caspion sessizce konuştu. O ve Bettina, tıpkı turnuva başlamadan önceki gece yaptıkları gibi, içkilerini balkona çıkarmışlardı.

Buradan dev ağaçların tepelerini görebiliyorlardı. Yarasalar ağaran ayın önünde pürüz çıkarıyordu. Ama bu gece manzara romantik değildi. Onun yerine kasvetliydi.

O mehtap ağaçlarını görmek ona Daciano'yla paylaştığı çılgınlığı, mükemmel kabullenışı ve zevki hatırlattı. Daciano onun için ideal bir erkekti. Ta ki aniden, öyle olmayana kadar.

Yine de o vampiri özlüyordu; orman gibi gözlerini, arzuyla akik taşına dönüşebilen gözlerini.

Ya da öfkeyle.

Artık gerçek aşkı tanıdığına göre -acıtan, çiğ, çarpıcı, muhteşem aşk- Bettina, Cas'ın kendisi için doğru kişi olduğunu nasıl düşündüğünü merak ediyordu. . .

Şarap kadehinden derin derin içti. "Öyle hissetmiyor olabilirim ama o zaman olduğumuzdan daha iyi durumda olduğumuza inanmak zorundayım. İkimizin de kalbi kırık olsa bile."

"Daha mı iyi?" Cas öyle dedi. "Sanırım. Turnuvadan önceki o gece ben öleceğime inanıyordum, sen de bir Cerunno'yla evleneceğine inanıyordun." O

yakışıklı yüzü ciddi bir şekilde onunla yüzleşti. "Ama Tina, işler benim için kötü."

Halkı güce ve savaş hünerine tapardı; maçın kaybedeninin turnuvarın galibi olmasına pek hevesli değillerdi. Özellikle de eski bir Sorceri tekniği yüzünden. Özellikle de zehirlenme söylentileri varken.

En güçlü eşittir en büyük. Güçlü olan haklı olur. Ölümsüzler Gölgele Prensini kralları olarak görüyorlardı.

Cas iyileştikten sonra, Bettina'nın çağırma madalyonunu ve Abaddon'un kral tacını kabul edecek kadar uzun bir süre turnuvayı "kazanmıştı". Sonra da taht üzerindeki haklarıyla birlikte ikisini de ona teslim etmişti.

Madalyon boynundaki bir kurşundan sarkıyordu, sade bir altın alyansın hemen yanında.

Kendi başına bir kraliçeydi. Ama şeytan boynuzlarına benzetmek için dövdüğü tacı kafasında ağır bir şekilde oturuyordu. . . .

Vampirin zehirlenmesi krallığı sarsmış, neredeyse herkes Cas'tan şüphelenmişti. Daciano'nun kuzenlerini suçlasa da, Cas ve Raum'a bu işle bir ilgileri olup olmadığını sormak zorunda hissetmişti kendini. Bunu reddettiklerinde Cas'a, "O zaman onun hangi zayıflığından yararlanacaktınız?" diye sormuştu.

"Onun kibri, Bettina. Kendine aşırı güveni. Soğukkanlılığını ona karşı kullanmak istedim. Bir hayvana dönüşeceğini hiç düşünmemiştim."

Tıpkı Morgana'nın bir zamanlar tahmin ettiği gibi, Daciano düşüncesiz, vahşi bir canavara dönüşmüştü.

Salem gerçek zehir suçlusunun peşinde olduğunu ima etti: "On birde güncelle." Ama sylph istediği kadar baksın, Dacia'ya asla ulaşamayacaktı. Kimse ulaşamazdı.

Cas, "Abaddon'da daha fazla kalamayacağımı biliyorsun," dedi.

"Konuşmak istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum" diye itiraf etti. Bu gece geldiği andan itibaren onun yakında gideceğini hissetmişti. "Ama sana burada ihtiyacım var Cas. Sen tamamen güvenebileceğim birkaç kişiden birisin." Raum, Morgana ve hatta Salem'le birlikte Cas'ın bir araya getirdiği ayak takımı ailenin bir parçasıydı.

"Bana ihtiyacın yok. Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Ya savaşa girersek?"

Cas gözlerini gökyüzüne dikti. "Sence Vrekener'ler hiç saldıracak mı?"

O bilmiyordu. Eminim şimdiye kadar öğrenmişlerdir. "Her halükarda yanımda bir generale ihtiyacım var." Raum pozisyonu reddetmiş ve ona şöyle demişti: "Seni yerleştireceğim kızım, ama sonra emekli olmak istiyorum. Belki golf öğrenirim!"

"Bir general mi?" Cas alay etti. "Beni takip etmeyecekler, Bettina.

Ama sizi takip edecekler."

Kraliçe olarak kabul edilmesine rağmen, başlangıçta soğuk karşılanmıştı. Aslında, tüm halkı iki talibi tarafından reddedildiğine inanıyordu.

Morgana tavsiyede bulunmak için burada değildi; büyücü kadın sadece bir mesaj bırakarak ortadan kaybolmuştu: "La Dorada yükseldi. Katılımınız kutlu olsun." Bettina da Morgana'nın izinden giderek her gece yer gösterileri düzenledi.

Raum sarhoş şenliklerini organize etmesine yardımcı olmuştu. Onunla durumu hakkında konuşmamış olsa da - birkaç kaba ama iyi niyetli söz dışında- kendini onun imajını düzeltmeye adanmıştı.

Gösterilerle ilgili tüm ağır işleri o halletmiş, son dokunuşları ve Sorceri yeteneğini ona bırakmıştı. Altın artı renk artı gösteri eşittir göz kamaştıran iblisler.

Artık sokakta insanların yanından geçerken gülümsüyor ve ona "İyi Kraliçe Bett" diye sesleniyorlardı.

Bettina her geçen gün naiplik rolünde daha da rahatladı ve gücünü daha güvenle kullandı. Bettina'nın günleri

Pushover ortadan kaybolmuş, yerine cesur(muş) bir büyücü olan Kraliçe Bettina gelmişti. Morgana ve Patroniçe gibi Bettina da istediğini elde etti.

Yine de durum Cas için pek iyiye gitmemişti.

"Tina, inan bana, gitmemeyi tercih ederim. Daciano'dan sonra seni terk etmekten nefret ediyorum. . . evlenmeyi düşündüğün erkeği kaybettikten sonra."

Vampir onu ve en eski arkadaşını küçük düşürmüştü ama yine de onu acı verecek kadar özlüyordu. Bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, Daciano'ya lanet okuyor, sonra da onu özlüyordu.

Bu gece seni karım yapacağım, demişti. Bettina eternitate, ona güvence vermişti.

Vampir onu nasıl geride bırakabilirdi?

İzini kaybettirmeden hemen önce şöyle demişti: "Her zaman istediğin şeyi elde ettin, büyücü kadın." Onun hâlâ Caspion'u istediğini mi düşünmüştü? Vampire bekâretini verdikten sonra mı? Paylaştıkları geceden sonra?

Belki de zehir düşüncelerini bulandırmıştı?

Ama sonra, finallerden önce bile, Daciano iyi görünmüyordu - o ezici gerilim tarafından kuşatılmıştı. . . .

Krallıktaki pek çok şey ona onu hatırlatıyordu. Gücüyle pratik yaptığı, dükkânında çalıştığı ya da şehirde tek başına yürüdüğü her an Daciano'yu düşünüyordu.

Sadece yatağında yatmak bile onu şaşırtıcı derecede arzulamasına neden oluyordu. Bir o yana bir bu yana dönüyor, onun ortaya çıkmasını bekliyordu.

En azından muhteşem bir gece için onların yatağı olmuştu.

İçinde bir sürü duygu vardı ve hiçbiri dışarı çıkmıyordu. Onunla konuşma şansı için neler vermezdi!

Bettina ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu: Trehan Daciano, her şeyi berbat ettim. Öleceğini düşündüm ve seni kurtarmak için harekete geçtim. Belli ki çok aceleci davrandım. Bazen aptalca şeyler yapıyorum, özellikle de tüm hayatım alt üst olmuşsa ve daha önce hiç hissetmediğim duygularla mücadele ediyorsam.

Ama sen. . . davranışlarınız . . . nasıl bir kabusa dönüşebildiniz?

Ne yazık ki yakın zamanda onunla bir görüşme yapmayı beklemiyordu. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi.

Cas, "Ben gittiğimde sana eşlik edecek bir Salem'in olacak," dedi.

Bettina, Salem'i tekrar sıradan bir hayalete dönüştüremese de, onun kendisine olan köleliğini iptal etmiş, bakır çanını eritmiş ve onu ortak yapmıştı. O artık tam teşekküllü bir iş adamıydı ve şu anda bile bir sonraki komisyonu için pazarlık yapıyordu. "Nereye gideceksin, Cas?"

"Kayıp Yıllar Düzlemi."

O düzlem, zamanın Abaddon'dakinden bile daha yavaş aktığı, sürekli savaşların yaşandığı bir cehennem boyutuydu; çünkü cehennemde günler sonsuza dek uzuyordu. "Oraya gidemezsin. Gidemezsin."

Cas orada yıllar ve yıllar geçirebilir, sonra bir gün sonra geri dönebilir.

"Gidip çalışmam lazım. Ve güçlenmeliyim." Birçok Abaddonae oraya öldürmek ve güç toplamak için giderdi.

"Anlıyorum, ama orada olmak zorunda mı?"

Eli fincanın üzerinde sıkılaştı. "Her şeyi yaparım- Bir daha asla böyle bir yenilgiyle karşılaşmayayım diye."

"Lütfen, buna biraz zaman tanı," dedi ama biliyordu ki yaptığı gibi devam edemezdi.

"İnsanlar beni kabul etmiyor. Ben kendimi kabul etmiyorum." Abartmıyordu; Cas Abaddonae'yi geçtiğinde yoluna tükürüyorlardı.

"Gerçek zehirleyiciyi bulduğumuzda, yola geleceklerdir." "Üzgünüm Tina, gitmem gerek."

Onun fikrini değiştirmek mümkün değildi. Bunu fark ettiğinde gözleri sulanmaya başladı. "Ne zaman döneceksin?"

"Yüzyıllar, eğer gereken buysa. Yani bu süre içinde belki bir yıl." Zorla gülümsedi. "Bana şans dile, dostum."

Burnunu çekerek, "İyi şanslar, Cas," diye fısıldadı.

Uzun süre alnına sıcak bir öpücük kondurduktan sonra ortadan kayboldu.

Caspion, hayatını defalarca riske atarak cehenneme girmeyi göze alıyordu, tüm bunlar Daciano -deli bir adama dönüşen, çekingen ve sabırlı vampir- yüzünden oluyordu.

Cas'ın gitmesini bekliyor olmasına rağmen, yine de canı yanmıştı.

Ve şimdi yapayalnızdı.

Balkonda tek başına, çok yüksekte, karanlıkta? "Kusurlu" bir bariyer büyüyle mi?

Omuz silkti ve bir içki daha aldı. Daciano gittiğinden beri kaygılarına daha da hâkim olmuştu. Kendine sürekli meydan okuyor ve kaygının üzerindeki etkisi azalmaya devam ediyordu. Ayrıca, onu yenebileceğine inanmaya başlamıştı.

Ne de olsa büyüklük onun içinde yaşıyordu. Ama başka bir faktör daha vardı.

Üzüntüden başka bir şey hissedemeyecek kadar kalbi kırılmıştı - en azından korku.

Trehan Daciano, içinde onun olmadığı bir hayat yaşamak için onu geride bıraktığında kalbini kırmıştı.

Ondan sonra, ona ne olduğunu pek umursamadı.

Evet, bugünlerde Kraliçe Bettina istediğini aldı.

En çok istediği şey dışında.

Benim vampirim.

Trehan elinde bir kitapla en sevdiği sandalyede oturmasına rağmen kitabı okuyamadı.

O da alevlere baktı.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, hiçbir şeyden zevk almıyordu. Sersemletici bir varoluşa sahip bir gölge. Son birkaç haftadır acısı o kadar dinmek bilmemiş ve her yere yayılmıştı ki, artık çiğ bir uyuşukluğa dönüşmüştü. . . .

Lothaire'in hayatını kurtarmaya yardım ettiği için Trehan'ın Dacia'ya geri dönmesine izin verilmişti. Belki de hiç zahmet etmemeliydi. Bettina'dan uzakta zihni daha da kötüleşmişti; konsantrasyonu sıfırlanmış, akıl ve mantık yok olmuştu.

Ama vücudu sonunda iyileşmişti ve hiç durmadan onunkini arzuluyordu.

Daci'ler arasındaki fısıltılar yeniden başladı. Herkes onun kendi diyarlarını terk ettiğini, başka bir ülkeden olan gelinini bulduğunu -ancak onun tarafından bir şekilde ihanete uğradığını- ve sonra geri döndüğünü biliyordu.

Bu fısıltılar onun eskisinden daha da kötü bir gölge olduğunu söylüyordu. Ve haklıydılar. Her konuda.

Viktor, "Başka bir dişi al," diye öneride bulunmuş, bu da onun kanının akmadığını doğrulamıştı. Yoksa bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bilirdi.

Bettina, Trehan'ı hiç bilmediği deneyimlere uyandırmıştı. Ona hayat vermişti.

Vücudu onundu, tohumu onundu. İkisini de asla başka bir dişiye veremezdi.

Onlar çoktan sahiplenilmişti. O çoktan sahiplenilmişti. Sonra da atılmıştı.

Bu da onu yalnız bıraktı, kucağında bir kitapla alevlere bakıyordu. . . .

"İyi akşamlar amca!" Kosmina onun oturma odasına doğru ilerlerken şöyle dedi. "Lothaire'den bir mesaj getirdim."

Dacia'nın yeni taç giymiş ve tamamen akli dengesi yerinde olmayan kralı.

Lothaire'in acımasız bir diktatör olduğu ortaya çıkmıştı, öfkelenmeye meyilliydi, delilik ve akli başında olma nöbetleri geçiriyordu - Geliniyle uzlaştığından beri bu sonuncusu daha sık görülüyordu. Gerçekten de kazara neredeyse Lothaire'in başını kesiyordu.

Lothaire'in bunu fark etmesi haftalar almıştı. Bu aydınlanmadan önce, Gelininden ayrıldığında, Trehan da dahil olmak üzere kuzenlerine öfke kusmuştu.

Bir noktada, Lothaire kendi kalbini göğsünden çıkarmış ve bir kutu içinde Elizabeth'e göndermişti.

Trehan kitabını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Şimdi ne istiyor?"

Kuzenler arasında Lothaire'i en iyi Trehan anlıyordu - çünkü ben de akıl sağlığımın sınırlarında dans ediyorum. Ancak Kosmina en çok Lothaire'i seviyordu. Onun heyecan verici ve yanlış anlaşılmış olduğunu düşünüyor ve Elizabeth'le olan aşkının efsane olduğuna inanıyordu. "Seni mahkemeye çağırdı."

"Öyle mi?" Sıradan bir konu gibi. İçim burkuldu. Trehan iki kez kral olabilirdi. Şimdi bu tahtı ele geçirmediği için pişmanlık duyuyordu.

Kosmina parlak bir şekilde başını salladı. "Ona seni hemen getireceğimi söyledim."

Hemen mi? Trehan aniden kendini yavaş bir gezinti havasında buldu.

"Yürüyecek misin?" diye sordu. "Sizinle gelebilir miyim?"

"İyi bir arkadaş olduğumu düşünmüyorum ama itiraz da etmiyorum."

Kütüphaneden çıkıp arnavut kaldırımli puslu bir sokakta ilerlemeye başladıklarında Kosmina, "Şurayı görene kadar bekle."

kale, amca. Kraliçe Elizabeth çok meşgulmüş!" Yeğeni krallıklarındaki tüm bu değişikliklerden çok memnundu. Trehan'a söylediği gibi, "Artık birbirimizden nefret etmek zorunda değiliz! Kardeşimin seni öldürmeye çalışacağından endişe etmeden seni ziyaret edebilirim."

Çağlar boyunca, büyük kara kale yankılanan koridorlarıyla boş kalmıştı. Artık öyle değil. Lothaire ve Elizabeth uzlaşıp yeni yönetimlerine başladıklarından beri, sürekli bir çalkantı halindeydi.

Trehan ve Kosmina kalenin yüksek altın kapılarından içeri girdikleri anda kaosla karşılaştılar.

Hizmetkârlar etraflarında uçuşuyor, mobilyaların ve dekorasyonların izini sürüyorlardı. Melez görünümlü bir köpek sabırsızlıkla havlayarak onları kovalıyordu. Her bölmede canlı bir şekilde süslenmiş bir Noel ağacı duruyordu.

"Elizabeth yıl boyunca 'Noel' kutlayacağımızı ve sadece en seçkin süslemelerle süsleyeceğimizi söyledi!" Kosmina açıkladı. "Cracker Barrel'ın ne olduğunu bilmiyorum ama malları kraliçemiz için büyük önem taşıyor."

Trehan etrafını saran kargaşaya bakarken, Bettina'nın bu manzarayı nasıl göreceğini merak etti. Ne görecekti? Onun güzel gözleri neyi fark edebilirdi?

Trehan'ın içinde daha yüksek bir duyarlılık yoktu, bunun için ona ihtiyacı vardı.

Kosmina yumuşak bir sesle, "Onun için yas tutuyorsun," dedi.

Sertleşti. "Bunu seninle tartışmak istemediğimi söylemiştim."

Elizabeth'le birlikte Gelini için geri dönmesi için ona baskı yapıyorlardı.

Onlara Bettina'nın bir başkasını sevdiğini söyleyememişti, kelimeleri telaffuz etmeyi imkânsız bulmuştu: Gelinim benim yerime bir şeytani seçti. Gelinim ikiyüzlülüğüyle beni neredeyse kırıyordu. Zihnim iyi değil ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Kosmina alaycı bir ses tonuyla, "Sana bu konuyu bir daha açmayacağımı söyledim amca, ama yalan olur" dedi.

"Durum biraz karışık. Bir gün açıklayacağım." Üç yüz yaşına geldiğinde. Konuyu değiştirerek, "Lothaire'in ne istediği hakkında bir fikrin var mı?" dedi.

"Yok. Ama bugün akli başında," dedi mutlulukla.

Lothaire son kez uzaktan da olsa görüldüğünde, Trehan krala aile ve evler hakkında genel bir bilgi vermeye çalışmış, gizli tarihlerinin son üç bin yılını özetlemişti.

"Beş ev mi?" Lothaire alay ederek Trehan'ın sözünü kesti. "Artık hepiniz tek bir çatı altında yaşıyorsunuz. Benim çatım altında. Çünkü ben kalenin kraliyim." Sonra kırmızı gözleri büyüdü ve "Lizvetta'nın iç çamaşırları" hakkında mırıldanmaya başladı.

Trehan, Eski Düşman'ın dikkat süresinden pek etkilenmemişti.

Trehan Kosmina'ya, "Lothaire akli başında olduğunda bile evinin özelliklerini tam olarak yansıtmıyor," dedi. Kralın soyundan geliyordu, bilgeliğiyle bilinen en eski soydan.

Bilgelik mi? Lothaire duymaya bile zahmet edemedi. övündüğü evi hakkında.

"Her gün daha iyiye gidiyor, amca! Ve bil bakalım başka ne var.

Lothaire ve Elizabeth dışarı çıkmamı istiyor." "Pardon?"

"Krallık için bir görev üstlenmemi istiyor." "Ne tür bir görev?"

"Louisiana denen yerde bir periler sürüsüne sızmak için!" dedi nefes nefese bir sesle. "Tam olarak nedenini bilmiyorum. Sadece bu görevin benim gibi biri için 'göz açıcı' olacağını söyledi."

Bir kovana sızmak mı? Cesedimi çiğnemedi. Kosmina, veba ona dokunmadan önce şoktan ölecekti.

Tüm kusurlarının yanı sıra, yeni krallarının çarpık bir mizah anlayışı vardı. "Bunu sonra tartışırız." Yine, üç yüz yaşına geldiğinde. Sesi sert olmalıydı çünkü kızın rengi solmuştu.

Öfke her zaman hazır mı, Trehan? Düzgün bir ses tonu tutturmaya çalışarak, "Bu işlerde acele etmeye gerek yok Kosmina. Her seferinde bir değişiklik o zaman?"

"Tabii ki amca." Akıllıca davranarak konuyu uzatmadı.

Avlunun büyük girişinde ona cesaret verici bir baş selamı verdikten sonra uzaklaştı.

Trehan devasa alana girdiğinde Lothaire tahtında oturuyordu, Elizabeth de kucağındaydı; Elizabeth nadiren Lothaire'inkinin kadınsı bir versiyonu olan kendi tahtına otururdu.

Yeni kral, atalarının eski ve saygıdeğer tahtlarını bir kenara atmış ve yenilerini tasarlamıştı. Her biri altına batırılmış kafataslarıyla süslenmişti, sadece Elizabeth'in kafatasları "daha zarifti".

İki naip mide bulandırıcı bir şekilde birbirlerine aşıktı. Her zamanki gibi derin bir sohbete dalmışlar, etraflarındaki dünyayı pek umursamıyorlardı; Lothaire başparmağıyla kızın alt dudağını okşarken, kız da onun alnındaki açık renk saçlarını tarıyordu.

Birbirimize yeterince dokunamıyoruz. Trehan da Bettina'ya karşı böyleydi.

Lothaire zorlansa da Elizabeth zeki, eğlenceli ve arkadaş canlısıydı. Dacian dilini öğrenmeye başlamıştı ve yeni ölümsüzlüğüne alışmıştı. Ayrıca Lothaire'i kontrol altında tutuyordu.

Daha dün mahkemeye "gidip bir şey öldürmek istediğini" söylemişti. Herhangi bir şeyi!"

İşaret parmağını adamın göğsünde gezdiren Elizabeth dağ aksanıyla mırıldandı: "Hadi gidip zaman öldürelim, bebeğim. Yatak odamızda."

Lothaire'in gözleri kıpkırmızı oldu ve bir anda onu takip etmeye başladı.

Şimdi ona şöyle dedi: "Geriye kalan soru şu: Dacia'nın kapılarını açacak mıyız?" Dacia'nın varlığını Lore'a duyurmak için yanıp tutuşuyordu. Delilik nöbetlerinden birinde şöyle bağırmıştı: "Kimsenin bilmediği bir krallığın kralı!"

Ben ormanda sessizce devrilen bir ağacım - etrafta ezilecek kimse yokken!"

Lothaire iki kolunu da Lizvetta'ya dolayarak onu kendine daha da yaklaştırdı. "Senin fikrini almak istiyorum, Lizvetta."

"Sadece kafanı tekrar keseceğimden korktuğun için soruyorsun."

"Aynen öyle. Ama kurnaz zihninin nasıl çalıştığını da seviyorum."

"Bence yumuşak bir açılış yapmalıyız," dedi. "Bilirsiniz, lüks restoranlarda yaptıkları gibi."

Siyah pençesiyle çenesine vurdu. "Yumuşak açılış. Evet."

"İnsanları, ne bileyim, karantinada tutabiliriz. içeri girerler. Vampir salgınının içeri girmediğinden emin olun."

Lothaire, Elizabeth'i bir ölümlü olarak un ufak edecek bir hareketle onu göğsüne daha da sıkı çekti. "Benim bilge küçük zebanım."

"Kapa çeneni, Leo." Ona bu lakabı takmıştı, adının kısaltması. O, tüm Lore'daki en korkulan şeytanlardan biriydi ve yine de onu kolaylıkla azarlıyordu.

Lothaire de buna bayıldı.

Tam öpüşeceklerdi ki Trehan boğazını temizledi. "Ah, Kuzen Trehan." Lothaire'in kırmızı gözleri bugün mantıklı ve çok kurnaz görünüyordu.

"Bırakayım da siz ikiniz sohbet edin." Elizabeth kendini onun kollarından kurtararak hoşnutsuz bir homurtu kopardı. "Ve işin bittiğinde, Leo, yukarı gel ve beni gör." Göz kırptı ve çıkışa doğru yürümeye başladı; Lothaire ele geçirilmiş bir erkek gibi onu takip etmek için ayağa kalktı.

Sonra kendini tutmak için gözle görülür bir çaba göstererek bir kez daha oturdu. "Ne düşündüğünü biliyorum kuzen. Lothaire onu sıkı sıkıya dizginliyor," dedi, kendinden son derece memnun görünüyordu. "Gerçekten de öyle."

Antreden: "Oh, lütfen! Seni sel mevsimindeki bir sincabın kışından daha sıkı kilitledim. Ve ikimiz de bunu biliyoruz!"

Lothaire, Trehan'a dönmeden önce Elizabeth'e büyük bir özlemle baktı. "Bu yorumunun bedelini daha sonra ödeyecek."

"Brang it, Leo."

"Bu konuda elimizi çabuk turalım Trehan, çünkü ben - sevgili Gelinimin deyimiyle - sevişmek üzereyim." Parmaklarını dikleştirerek başladı: "Yüzyıllardır resmi kraliyet katili olarak Dacialı kaçakları takip etmekle meşgulsün. Krallığı açarsak, pozisyonunuzun küçüleceğini bilin."

Sanki Trehan bunu umursuyormuş gibi.

"Kan ve Sis Diyarı'nda yeni bir ekonomi var. Bazı servetler yükselecek, bazıları düşecek. Belki de Abaddon işindeki liderliğinizi yeniden gözden geçirmelisiniz?"

"Bu konuyla hiç ilgilenmiyorum," dedi Trehan sert bir sesle ve Lothaire'in Abaddon'u nasıl öğrendiğini merak etti. Muhtemelen Stelian'dı. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet, başka bir mesele daha var. Benimle kan bağınız var ve benim gibi bir Daçya kraliyet ailesindensiniz."

"Yani?"

"Demek ki saçma davranışlarınız bana da yansıyor."

"Neden bahsediyorsun sen? Benim saçma davranışlarımdan mı?"

Lothaire kral olduğu kısa süre içinde krallıktaki bir kahini kaybetmiş, konsey odasını yerle bir etmiş ve tüm kuzenlere saldırarak Viktor'un kafatasını acımasız bir saldırıyla parçalamıştı. Viktor hâlâ bu hakarete öfkeleniyordu.

Ve daha önce, Trehan'ın suikastçılarından biri, Lothaire'in Forbearer vampir kralını, eski bir kan davasını çözmek için gizlice kaçırmış olabileceği haberini getirmişti.

Tanrılar yardımcımız olsun. "Bu çağrıyı gerektirecek hiçbir şey yapmadım, Lothaire. Kütüphaneme ve kendime saklarım."

"Aynen öyle. Odanızda oturuyor ve Gelin'inizin anılarına dalıyorsunuz."

Trehan bunu inkâr edemeyerek dişlerini sıktı. "Ve sen de beni gözetliyordun?"

"Tabii ki. Ben herkesi gözetliyorum. Sen neden farklı olasın ki?" diye sordu tüm ciddiyetiyle. "Neler yaşadığını bilmek için buna ihtiyacım olduğundan değil. Ben de o yollardan geçtim. Bedenen ve ruhen zayıfsın, sanki en sinsi hastalık içini kemiriyor. İçemiyorsun, uyuyamıyorsun. Göğsünüz omurgaya kadar oyulmuş gibi ağrıyor. Ve Gelininiz olmadan geleceği hayal ettiğinizde, gördüğünüz tek şey esneyen büyük bir hiçlik."

Trehan şaşkınlıkla, "Evet," diye homurdandı. "Evet, kesinlikle öyle."

Lothaire gerçekten de bilgeliğin ve tarihin evinin soyundan geliyordu. Eski Ev.

"Ah kuzen, kalbimi söküp Elizabeth'e göndermemin bir nedeni vardı." Trehan'ın yanından geçen Lothaire, daha çok kendi kendine, "Göğsümün dışında daha az acıyordu," dedi. Dikkatini tekrar konuşmaya verdi. "Bu yüzden aldığım bazı tavsiyeleri size aktaracağım. Belki size de yardımcı olur."

"Dinliyorum," dedi Trehan çabucak. Bu ızdırabı sona erdirecek her şey-

"Korkaklığı bırak ve gidip onu al."

Bilgelik buraya kadarmış! Trehan'ın dişleri keskinleşti. "İçinde bulunduğum durumun dinamiklerini anlamıyorsun!"

Lothaire de öfkelenmeye başlayarak, "Açıkla şunları," diye sordu. "Ne kadar kötü olabilir ki? Kralınız olarak size cevap vermenizi emrediyorum. Ve sen de bana sadakat yemini ettin."

Trehan'ın cevap vermekten başka çaresi yoktu. "Gelinim sevdiği iblis erkeğe karşı bir maçı kaybedeyim diye beni zehirledi."

Lothaire omuzlarını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Beni duymadın mı? Kan dolu bir kadehin içine toksin döktü, sonra bana uzattı ve içmem için ısrar etti. Sonra beni kazanacağımdan emin olduğum bir turnuvadan diskalifiye etti. Kendini sonsuza dek benim erişimimden uzaklaştırdı. Hakarete hakaret eklemek için

Yaralanınca iblisi korumak için Sorceri gücünü -bana karşı-kullandı."

Ve şimdi bile Trehan onu arzuluyordu. Comoara mea. Gitti.

"Lizvetta neredeyse başımı kesiyordu. Ve bak ne kadar mutluyuz."

"Kraliçe Elizabeth yeni ölümsüz gücüyle yanlışlıkla size saldırdı. Gelinim beni kasten kandırdı."

"Kur yaparken kim ufak tefek tartışmalar yaşamaz ki? Ne olmuş yani?"

"Yani beni istemiyor!" İşte. Kelimeler yüksek sesle söylendi.

Lothaire kükreyerek karşılık verdi, "Onun bu konuda hiçbir söz hakkı yok!"

Trehan'ın kaşları birbirine çatıldı. "Ne öneriyorsun, onu kaçırmamı mı? Yakın zamanda Forbearer kralına yaptığın gibi mi? Ve ondan önce gelinini?"

Lothaire parmaklarını şıklattı. "Aynen öyle!"

Kralı yakaladığını inkar etmiyor mu? Eskiden olsa bu haber Trehan'ı sarsardı. Şimdi Bettina'dan başka bir şey düşünemiyordu. "Benim hayatımla neden ilgileniyorsun ki? Ailenin geri kalanı umurunda bile değil."

"Gelininiz bir Dacia prensesi. Kalçalarının arasına bir iblisin girmesine izin mi vereceksin? Doğurulmamalı! Eğer evini düzene sokmazsan, yemin ederim ben sokacağım!"

Ev mi? Lothaire bunu genel anlamda mı söylemişti? Yoksa gerçekten dinliyor muydu? Sonra diğer sözleri aklına geldi. "Çok ileri gidiyorsun, Eski Düşman! Kana susamışlık beynini zayıflatmış-"

"Aynaya bak, kuzen. Solgun yüzüne ve öfkeyle kararmış gözlerine bak. Beni şaşırtan şey, aklının neden azaldığını gerçekten merak ediyor olman. Bahse girerim gelinini sahiplendiğinde boynunu işaretlememiştir. İçgüdünü reddettin, değil mi? O zaman cezaya hazır ol."

Trehan eski bir argümana geri döndü. "Dacialılar etten içmez. Diğer yaratıkları delmeyiz!" Ne olursa olsun

nasıl baştan çıkarıcı Bettina'nın et vardı
olmuştur, Trehan çağrısına dayanmıştı.

Kendisini ve gelinini inkâr etmek ne kadar yanlış olursa olsun, sanki ikisini de yüzüstü bırakıyormuş gibi hissetmişti.

"En verimli çağında kanlı bir Dacialısın ama kendini bir vampirin sahip olabileceği en doğal dürtülerin üzerinde mi görüyorsun?" Lothaire sırttı. "Böyle 'vahşi' dürtülerin üstünde mi? Siz Daci'lerin bir vampirin en temel ihtiyacından kaçınması gülünç."

Bu ihtiyaç aynı anda hem basit, hem doğal, hem de vahşi gelmişti. "Senin gibi kırmızı gözlü mü olmalıyım?"

"Sanki yapabiliymişsin gibi! Bu hale gelebilmek için kaç tane Lorean'a dokunmam gerektiğini biliyor musun? Çeşitliliği ve miktarı seni hayrete düşürür. Sadece dişlek Gelininizden bir yudum almakla bu iş olmaz." Lothaire kırmızı gözlerini devirdi. "Aptal, onu işaretlemen gerekiyordu! Ondan içmen gerekiyor!"

Bunu biliyorum, bunu hissettim!

"Kuzenlerimin her birine gerçekten vampir olarak nasıl yaşayacaklarını öğretmem gerekiyorsa, öğretirim." Lothaire parmaklarını bir kez daha dikleştirdi, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Ben Eski Ev'den gelen Eski Düşman'ım," diye alaycı bir ifadeyle ekledi, "ve akrabalarımın her birinin benden öğreneceği dersler var."

Dikkatinin dağınıklığı buraya kadarmış.

"Sözlerimi unutma Trehan. Hepiniz benden bir şeyler öğreneceksiniz - her ne kadar öğretilerimi sunuş şeklimden hoşlanmayacak olsanız da. Şimdi evinizi düzene sokun!" Trehan'a son bir kez bakmadan uzaklaştı.

Nefesleri daralan, zihni kargaşa içinde olan Trehan kütüphaneye döndü ve yalnız ateşinin önünde durdu.

Belki Caspion kanı bozması için Bettina'ya baskı yapmıştı. Belki de ona ihanet etmek istememiştir.

Mantıklı değil. Zehir ondaydı, kadehi ona vermişti, Trehan'a içmesini söylemişti. Beni istemiyor.

Ki bu çok kötü. Scry tılsımını geri çekti. Lanet olası bir söz hakkı olmadığı için.

Trehan artık arzuladığı şeyden kendini mahrum bırakmayacaktı; vahşî açlığı daha fazla yatışmayacaktı. Gerçek bir gölge gibi yerden yükselecek ve ona musallat olan dişiyi ele geçirecekti. . .

İki Sorceri ve bir sylph bir bara giriyor," diye mırıldandı Bettina, çatlak bir pencere camından Lore'un içkili mekânı Erol'a bakarken.

Bu akşam ona Salem ve Sabine eşlik ediyordu: Yanılsamalar Kraliçesi, öfke iblis kralının eşi ve Bettina'nın saygıdeğer hamisi. Üçü de Louisiana'daki bu gecekonduunun girişinin hemen dışındaydı ve içeri girmeye hazırlanıyorlardı.

Bettina içeriği görebilmek için gözlerini kısıtı ama örümcek ağları kir tutmuş camın üzerinden sarkıyordu. İçerisi lime lime olmuştu; puro, afyon pipoları ve sarhoş nargilelerin dumanı havayı sarmıştı. Faydası yoktu. Pencereden döndü.

Sabine kırmızı buklelerden oluşan muhteşem yelesini solgun bir omzunun üzerinden savurarak, "İçinde ' . . . iç organları! ' olmayan bir şakanın konusu olmamıştım hiç. Ama daha gece yeni başlıyor." Pençe uçlu eldivenlerinden birini barın fıçı tahtası duvarında gezdirdi.

Bettina'nın yakasından Salem, "Birincisi, Salem yürümüyor. İkincisi? Bu gece bir ara gerçekten bara girmek istiyorum. Üçüncüsü, içinde yükselen tunik, sık ve yalamak kelimelerinin geçtiği edepsiz bir limerick'e konu olmayı tercih ederim."

"Doğru yerde olduğumuzu nereden bileceğiz?" diye sordu Bettina. İki büyücü kadın, Abaddon'dan tek bir fısıltı bile duymadan kaybolan kâhin Her Şeyi Bilen Nix'i bulma görevindeydi. Salem de peşlerine takılmıştı.

hayali casus ağından biriyle buluştu. Zehirlenme vakasıyla ilgili bir ipucu hakkında.

Üçü, bu gece için görevlendirilmiş iblisleri olan Rune'un muhafızlarından biri tarafından buraya kadar takip edilmişti. Onları istiridye kabuğu park yerinde, diğer sürücülerle birlikte sigara içerek bekliyordu.

Hinzır deri maskesinin ardında, Sabine kahverengi gözlerini devirdi. "Tabii ki doğru yerdeyiz. Nix Vertas'a liderlik ediyor ve burası da onların uğrak yerlerinden biri." Yüzünü kaldırdı ve nazikçe kokladı. "İçerideki tüm o iyilikseverlerin kendini beğenmişliğinin kokusunu alamıyor musun?"

Sabine'in Vertas'a katılmasının nedeni, ona tapan iblis kocası İyi Kral Rydstrom'du; bu onun mutlu olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Bettina. Yeni müttefiklerle tanışabileceğini bildiği için kıyafetine özen göstermiş, altın iplikten ince bir bandeau üst, yeşim taşından bir maske ve ona uygun bir pelerin giymişti. Topuklarında bıçaklar olan bir çift askılı altın sandalet -yeni bir seri!- kıyafeti tamamlıyordu.

Mücevher olarak tacını, bir yakasını, iki kollarını, bir uyluğunu ve bir bilekliğini takıyordu; bunların hepsi silah olarak kullanılabilirdi.

Bu onun ölümlüler âlemine ilk dönüşüydü ve her şeye hazırlıklıydı, kalbi durduran gücü hazır. . . .

Bettina bir aptal gibi, Daciano'nun evlilik yüzüğünün takılı olduğu kolyeyi de takıyordu. Ama ne yazık ki, çağırma madalyonu Salem'in bakır çanı gibi eriyip gitmiş, üzerindeki kontrolü sonsuza dek sona ermişti.

Çenesini buyurgan bir şekilde kaldıran Sabine, "Fena görünmüyorsun ama benim kadar iyi değilsin," dedi. Bettina'nın büyük patroniçesi, yüksek çizmelerine ve maskesine uygun siyah bir mini etek giymişti. Ateş kırmızısı saçlarının üzerinde Rydstrom'un hediyesi olan, mücevherlerle süslü mavi altın bir taç vardı. Sabine'in som altından büstiyeri ejderha pullarına benzeyecek şekilde işlenmişti.

Bana kalırsa fena iş değil. Bir iki ufak kayma dışında. Ya

da dört.

Sabine gözlerini kıstı. "En güzeli ben olsam da, siz gerçekten daha iyi mücevherler takıyorsunuz. Patroniçenizi gölgede bırakmak akıllıca mı, Kupa Kraliçesi?" Kıpırdanarak büstiyerini yukarı çekti. "Ve siz ikiniz bu parçayla beni kazıkladınız."

"Yapacak bir şey yok, Trixie." Salem iş ortaklığını aldı. çok ciddiym. "Size çok iyi bir anlaşma yaptık."

"Sanırım. Eğer kıstırma hareketlerini seviyorsanız." Sabine içini çekti, "Ve kabul edelim ki ben seviyorum."

Salem, "Siz kuşlar kimin en adil olduğunu tartışırken şunu bilin: Ben öyleyim. Ben ve benim sallanan sikim sizi utandırır. Eğer siz bayanlar süslenmeyi bitirdiyseniz ... ?"

Sabine ciddiyetle, "Senden hoşlandığım için şanslısın," diye söze başladı, "seni fiyat düşkünü, ağzı bozuk, sylphic erkek fahişesi. Ah, evet, senin bu yönlerini gerçekten seviyorum." Bununla birlikte kapıyı açtı.

İçeri girdiklerinde tüm gözler onlara çevrildi: Sorceri kıyafetleri içinde iki eski Pravus sempatzanı ve görünmez bir sylph.

Konuşmalar yarıda kesildi. Eski moda müzik kutusunun bile çeyreklikleri o anda bitmişti.

Cırcır böcekleri.

Kibirli Sabine içeriye doğru ilerledi; Bettina omuzlarını geriye atıp onu takip etti.

Konuşmalar ve müzik yeniden başladığında Bettina, "Burada her zaman bu tepkiyi alıyor musunuz?" diye sordu.

Sabine bir omzunun üzerinden, "Tabii ki geri dönmeye devam etmemin nedenlerinden biri de bu," dedi. "Ben şöyle düşünüyorum: Korktukları için bakıyorlar; saygı duydukları için korkuyorlar."

Bettina, Erol'un yerinin belli bir cazibesi olduğunu düşünerek etrafına baktı. Diğer Loreanlar da eğleniyor gibi görünüyordu. Arka tarafta, bir fey dörtlüsü, bir tankard çapındaki bir tahtayı hedef alarak, otuz metre öteden dart atıyordu.

Barda, yirmili yaşlarında birkaç Lykae viskilerini yudumluyordu. Giysileri çamur ve kanla lekelenmişti ve kirli bir rugby topunu savuruyorlardı. Yakışıklı, biraz daha yaşlı bir Lykae tehditkâr bir hırıltıyla itişip kakışmayı kesiyordu.

Müzik kutusu Bettina'nın normalde sevdiği müzikleri çalmıyordu ama en azından bir büyü için şatonun dışına çıkmıştı - ona Daciano'yu hatırlatan şeylerden uzakta.

Her şey gibi.

Su perileriyle dolu bir masanın önünden geçtiklerinde Salem dikkat kesildi; Bettina'nın yakası titremeye başlamıştı. "Sevişmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, yeniden bakire olacağım," diye mırıldandı.

Gizemli sylph'ten içinde bulunduğu durum hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu. Onun düşüncesizce yaptığı yorumlardan, hayaletin ya çok değerli bir şey çalarken yakalandığından ya da çok güçlü bir dişiyi küçümsediğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Hâlâ su perileri için titriyor ve şöyle diyor: "İlgilenmem gereken bir işim olmasaydı, kalça dalışı ve göğüs dekoltesi yuvalama için bir yere uğrardım. Ama bu yanlış olurdu. Yanlış. Ahlaksızca, hatta. Ahlaksızlık ..."

Sırıtişını bastıran Bettina kuzgun saçlı Valkyrie'yi aradı. "Nix'i göremiyorum."

"En azından nerede olduğuna dair bir ipucu bulabiliriz," diye cevap verdi Sabine, gözleri bir amaç uğruna parlıyordu. Kız kardeşi Melanthe'yi Vrekener'lerin elinden kurtarmak için yanıp tutuşuyordu. Bu amaçla, büyücü kahini bulmaya kararlıydı, böylece ... bulabilirdi. Daciano'yu.

Sorceri'ler arasında Gölge Prensi, Vrekener'leri "eğlence için" avlayan ve "boş zamanlarında" Skye Hall'a giden "Forbearer" hakkında dedikodular yayılmıştı. Sabine kurtarma senaryoları tasarlarırken, her zaman Trehan'ı da dahil ederdi.

Bettina Valkyrie'yi daha bencil nedenlerle arıyordu. Eğer o sivri kulaklı yaratık zaten hayatına ve Abaddon'un işlerine karışıyorsa, Bettina onun neden durduğunu bilmek istiyordu.

Daciano ile bir hayata çok yaklaşmıştım.

"Burada birileri Nix'in nereye gittiğini biliyor olmalı," dedi Sabine. "Eğer paylaşmak istemezlerse, silahlarımızı sahada test edebiliriz." Bettina'nın yaptığı son silahı gösterdi: kalp durduran bir gúçle aşılanmış katlanabilir bir asa.

"Oh, hayır, hayır. En iyi şekilde davranmalısın. Kocan burada olduğunu óğrenirse. . ." Bettina maskesini ayarlayarak ona hatırlattı.

Sabine dinlemiyordu. Kaşlarını kaldırarak bir masanın önünde durdu ve masanın iblis sakinlerine "Neden benim masamda oturduğunuzu merak ediyorum" dedi.

Morgana büyüleyici bir yılan, akıl almaz bir güce sahip dev bir kral kobra gibiyse, Sabine de zarif bir orman kedisi gibiydi, büyüleyici ama ölümcül. Ve az önce kuyruğunu salladı.

İblisler iriyarı adamlardı, her biri üzerinde NOLA GHOUL DISPOSAL yazan siyah bir ceket giyyordu - belli ki zor ve tehlikeli bir işti; yine de Sabine'den uzaklaşmak için bira fırlatarak birbirleriyle dövüştüler.

İllüzyonlar Kraliçesi olarak, gücü sadece ölümcül şöhretiyle eşleşiyordu.

Salem masadaki fıstık kabuklarını fırçalamak için kibarca telekinezi kullandı. "Hanımlar ..."

Otururlarken Sabine, "Rydstrom gittiğimi bile anlamayacak. Bugün hasarlı bir barajı onarıyor, özverili bir şekilde iblislerin hayatını kurtarıyor."

Evde, bayındırlık işleriyle meşgul olan, ateşli ve hayranlık uyandıran bir krala sahip olmak ne kadar harika bir şey olmalı. Bettina tek başına hükümdar olmanın zor olduğunu óğrenmiřti; şimdi Abaddon yeni bir Lore-ist destinasyon olduğu için krallıkta hayat bir anda çılgına dönebilirdi.

Bir ortağın olması güzel olurdu. . . .

"Ayrıca," diye devam etti Sabine ters ters bakarak, "Skye Hall'a giden yolu bilen o gizemli vampiri kovalamamış olsaydın burada olmak zorunda kalmazdım."

Bettina bunu asla unutamayacaktı. Vampirler hakkında çok şey bilen Sabine'ye Trehan'la olan ilişkisini anlattığında büyücü kadın inanmamıştı. "Seni sahiplenmesine izin verdin ama sonra vampir ısırığını reddettin, öyle mi?"

Daciano, Bettina'yı memnun etmeye, korkularını yatıştırmaya o kadar kararlıydı ki, o hazır olana kadar beklemeyi kabul etmişti.

Sabine açıklamaya devam etti: "Gücün olmadan kendini ne kadar boş hissettiğini hatırlıyor musun? Hayatın boyunca bu eksikliğin acısını çektiğini hayal et, ama sonunda onu yavaş yavaş geri alabildin - eşinin boynundan. Ne yazık ki, o sadece söndürmek istemedi." Sonra da son noktayı koydu: "Onun ısırma içgüdüsünü inkâr etmesi, sizin yaratma ihtiyacınızı inkâr etmeniz gibi bir şey. Aklını kaçırıp seni terk etmesine şaşmamalı."

Şimdi Bettina onun türünü daha iyi anladığından, gelecekleri hakkında bir umut kıvılcımı hissetmiş olsa bile, suçluluk duygusu artmıştı.

Sonra onu hâlâ bulamadığını hatırladı.

O sırada şekil değiştiren bir garson masaya doğru yürüdü. "Siz ikiniz ne alırsınız?"

"Belli ki biz Sorceri'yiz." Sabine ihtişamlı halini işaret etti. "Dolayısıyla, biraz Sorceri şarabının tadını çıkarabiliriz."

"Anlamadım."

Sabine kırmızı kaşlarını çattı. "Öyle değil mi? Erol'a sor, şekil değiştiren. Benim için acil durum şişesi hazırlayacaktır - çünkü ne zaman gelsem acil bir durum oluyor." Pençelerini birbirine vurdu. Şekil değiştiren koşarak uzaklaşırken Sabine ona, "Ve bir daha asla bana karşı gelme," diye öğüt verdi.

İşine geri dönen Sabine, Bettina'ya "Vampirinin geri dönmesini beklemek için hâlâ bir nedenin yok mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Hiçbir sebep yok. "Belki?" Asla.

Salem homurdandı. "Vampir ona basitçe, 'Şu anda hayatımda garip bir yerdeyim ve biraz boşluğa ihtiyacım var' dedi. Tabii ki bunu ona kanlı bir kılıç doğrultarak söyledi.

Tüm krallığın önünde 'Seni terk ediyorum!' diye haykırırken."

Bettina yakasına ters ters baktı. Ama sonra itiraf etti, "Sanırım onu biraz ... kırdım." O haftayı düşünürken, Daciano'yu zorlanan bir metale benzetmeye başlamıştı. Kan ve uyku eksikliği basınç ve ısı uygulamıştı. Görünüşe göre, onu ısırma içgüdüsünü reddetmek korozyona neden olmuştu.

Merhamet dilemesi mi? Bir demircinin çekiç darbesi. Kırılmış.

Bettina'nın şaşkın bakışları karşısında Sabine, "Dinle, Rydstrom ve benim yolumuzda birkaç pürüz vardı. İlk aşkımız benim onu bir zindana zincirlemem ve ona cinsel işkence yapmamdan ibaretti. Ama yine de bunu aştık."

"Bunun için kart yapmıyorlar mı?" Salem kıkırdadı.

Bettina, "Ama Rydstrom sen bağlanana kadar gözünün önünden ayrılmana izin vermezdi," diye belirtti. "İşleri yoluna koymak için erkeğimin yerini bile tespit edemiyorum."

Garson kız elinde bir şişe şarap ve kaliteli kristal kadehlerle döndü. Şarabı doldururken elleri titriyordu. "Erol bunun müesseseden olduğunu söyledi."

Sabine ona göz kırptı. "Olmaması için bir sebep var mı?" Kadın hızla kaçmadan önce, bir kraliyet mensubunun yapacağı gibi üç adım geri çekildi - ki Sabine de öyleydi.

"Evden bahsetmişken," dedi Sabine kadehini kaldırarak, "kız kardeşim özgür olana kadar tüm mücevherlerim özgür olacak."

"Çiçeği burnunda girişimimizin tepetaklak olmasını mı istiyorsun?" Salem kekeledi. "Buna maliyet denir, büyücü. . . ." Sözünü yarıda kesti. "Hey! Bağlantımı gördüm. Gidip biraz çene çalayım o zaman."

Bettina daha fazlasını sormadan, hayalet gibi uzaklaştı.

"Hayaletinizin açgözlülüğünü sevdim," dedi Sabine alaycı bir tavırla. "Ne hoş bir çıkarıcı adam." Odayı bir kez daha taradı ve bardaki yaşlı kurtla göz göze geldi.

Lykae şamataacı arkadaşlarına uyarıcı bir bakış attıktan sonra kalabalığın içinden ona doğru ilerlemeye başladı.

Şaşırmadım. Sabine mıknatıs gibiydi.

Ama genç Lykae'lerden birkaçı kadehlerini Bettina'ya doğru kaldırdı. El salladı ve gülümsedi, "Neden genç ve ateşli bir İskoç'a aşık olamadım ki?" diye düşündü.

Rugby toplarını yakalamayı seven basit bir yavru mu?

Lykae masalarına ulaşır yüksek gövdesini Sabine'in yanındaki sandalyeye oturttuğunda büyücü kadın kaşlarını hafifçe çatı. "Munro MacRieve, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Bu muhteşem kurdu tanıyor muydu? Açıkça erkeksi yüz hatları ve erimiş kehribar gözleriyle karanlık bir çekiciliği vardı. Ama ifadesi sertti. Cas'ın Rune'u terk ettiği günkü kadar sıkıntılı görünüyordu.

Munro başını Sabine'e doğru eğdi. "Büyücü." Sonra çenesini seksi bir şekilde kaldırarak Bettina'yı gösterdi. "Peki ya sen?"

"Ölümcüllerin Kraliçesi Bettina." Bu asla Yaşlanmak.

Munro başıyla onu onayladı, sonra Sabine'e döndü. "Kız kardeşini hâlâ bulamadın mı?" diye sordu belirgin bir İskoç aksanıyla.

Evet, Bettina'nın genç ve seksi bir İskoç'a ihtiyacı vardı. Ve yakında. Seksi keşfetmenin en talihsiz yanı ne?

Hiç şansımız yokken bile sürekli canımız çekerdi.

Eğer Daciano'yu unutabilirse, dışarıya bir şeyler hissettirmeye karar verdi.

Sabine başını sertçe salladı. "Kız kardeşim hâlâ kayıp," dedi Bettina'ya ters ters bakarak. "Nix'ten bir yardım almayı umuyoruz."

"En iyi dileklerle. Onu bu diyarda bir aşağı bir yukarı arıyordum. Duyduğuma göre onun için bir buçuk kilometre uzunluğunda bir kayıt formu varmış. Hayır, gerçekten, beş bin fit uzunluğunda olması gerekiyor."

"İkizin için yardım mı istiyorsun?" Sabine sordu. Bu kadar yakışıklı bir erkeğin ikizi mi var? "Duyduğuma göre, Uilleam gördüğü işkenceden sonra pek de toparlanamamış."

Lykae'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, kehribar rengi gözleri en açık mavi renkte parıldıyordu. "Hayır, Will henüz iyileşmedi."

Bettina, kötü insanlardan oluşan bir tarikatın, tüm tutsakları kaçmadan önce yüzlerce ölümsüzü kaçırıp üzerlerinde deneyler yaptığını biliyordu. Sabine'nin kız kardeşi Melanthe de işkence görmüş müydü?

Sabine ve Munro kardeşleri hakkında daha sessiz tonlarda konuşmaya başladılar. Kendini kulak misafiri gibi hisseden Bettina, büyük Vertas ordusunun üyeleri olan bar sakinlerini incelemek için sandalyesini çevirdi. İçeride çok sayıda ilginç tür, çok fazla renk ve gösteri vardı.

Ama dikkati hiç şaşmadan arka tarafa, çiftlerin sayısız kanepede sarmaş dolaş olduğu yere çekildi. Bir iblis ve bir su perisi özellikle el ele dolaşıp uzun, ıslak öpüşmelerle meşgul oluyorlardı.

Daciano inanılmaz bir öpücüydü, o sert dudakları çok yetenekliydi. İç çekti. Kimi kandırıyordu ki? Onu asla unutamayacaktı.

Yarılmıştı.

Her zamanki gibi onun ne yaptığını merak ediyordu. Memleketine dönmeye çalışacak mıydı? Yoksa tamamen yeni bir hayata mı başlayacaktı?

Hiçbir şey onu başka bir dişi bulmaktan, başka biriyle evlenmekten alıkoyamazdı. Caspion'u kıskandığını düşünürken, Daciano'nun muhteşem bir vampirle seviştiği fikri gücünü kontrolsüzce alevlendirdi.

Bettina daha dizginleyemeden elleri tutuştu. Kendi çingırağı. Harika. Ölümlü düzlemde kasıtsız büyü kullanımı. "Sabine, burayı toparlamaya başlamalıyız." Bettina zorda kalırsa Vrekeners'le yüzleşmeye hazır olabilirdi ama bundan kaçınmayı tercih ederdi. "Abaddon'a geri dönmeliyim."

Yüzyıllar boyunca Vrekener'lerle savaşırmış olan Sabine bile onlardan uzak dururdu. Ya da en azından Lanthe kaçırlmadan önce öyleydi.

Munro bakışlarını kısarak ve bir anlık tanıma hissiyle Bettina'ya döndü. "Abaddon mu dedin?"

Bu işin nereye varacağını tahmin edebiliyorum. Lore'daki herkes turnuvayı duymuş gibi görünüyordu. "Ben duydum."

Gözleri bir anda o ürkütücü mavi renkte parladı. "Klanım sizin iblis hükümdarlığınızda neler olup bittiğine dair hikâyeler duydu," diye homurdandı. "Bizden birinin orada başı kesildi, değil mi? Yeni dönüşmüş biri?"

"Evet," dedi Bettina basitçe, bir vampir tarafından öğrenilmiş bir alışkanlıkla. "İnsana dönüşmüş olsun ya da olmasın, içgüdü'ye sahipti. Bu onu kardeşimiz yaptı."

Bettina, Lykae'nin son sözünü bir acıyla hatırladı: Kardeşim.

Munro, "Abaddon'a misilleme yapmamamız için bir neden var mı?" diye sordu.

"O erkekle geri dönülmez bir kan sözleşmesi yapıldı," dedi Bettina kararlı bir ses tonuyla, avuç içleri masanın altında parlamaya başlamıştı, güç hazırdu; Munro bir elini göğsüne götürdü, şüphesiz kalbinin neden teklediğini merak ediyordu. "Ondan sonra yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Sabine bu alışverişi kobold fırlatan bir iblis gibi izliyordu.

"Ona kim girdi?" Munro talep etti.

"En İyi Unutulanlar adında bir büyücü tarikatı. Onları krallığımdan yeterince hızlı çıkaramadım."

"Büyücüler." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve uzayan dişleri ortaya çıktı. Lykae'nin büyülu olan her şeye güvenmediği bir sır değildi.

Bettina, "Krallığımla sizinki arasında bir iyi niyet göstergesi olarak," dedi, "onlar hakkında topladığımız bilgileri size vereceğim. Görünüşe göre sizin türünüzden çok daha fazlasını yapıyorlar,

insanları dönüştürüp köle olarak kullanıyorlar. Yerlerini de biliyoruz."

"Köleler mi?" Munro'nun kara pençeleri masayı deldi. "Klanım Unutulmuşları nasıl bulacağını bilir."

"Güzel. O zaman hak edenlere karşı 'misilleme' yapabilirsiniz. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar," diye ekledi.

"İyi avlar," dedi Sabine, Munro ayağa kalkarken, sandalyesi arkasından takırdayarak uzaklaştı.

Bardaki ekibine Gal dilinde sert sözler söyledi. Emir gibiydiler.

Genç Lykae'lerin her biri saldırganlıkla tepki verdi, gözleri döndü ve bir wolven yaratığının görüntüsü üzerinde parladı.

Sürü barın dışına çıktığında, diye düşündü Bettina, En İyi Unutulanlar için neredeyse üzülebilirdim. . . .

Sabine kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Munro az önce otoparktan aradı, testislerini geri istemekle ilgili bir şeyler söyledi. Sana ne oldu böyle?"

Bettina omuz silkti.

"Yeni bir özgüvenin var ve artık benden korkmuyorsun. Bu da şu soruyu akla getiriyor" -Sabine dikkatle ona baktı- "ben mi yeteneğimi kaybediyorum? Yoksa sonunda sen kendininkini mi buluyorsun?"

"Belki de öyleyimdir." Kesinlikle öyleyim. Kendini daha rahat hissediyor, kurallarına daha çok güveniyordu.

Ama gücünü kaybettikten sonra hissettiği acı dolu boşluğun yerini vampiri kaybetmek almıştı.

O onun ilk gerçek aşkıydı. Son aşkı olacaktı.

Trehan Daciano neden onun sadık ve ateşli kralı olmasın, kamu işleri ve iblislerin hayatını kurtarmakla uğraşmasın-

Gözlerinin önünde, barın duman bulutu dönüşüyor, etraflarındaki kıvamı değiştiriyor gibiydi. Loreanlar tedirgin oldu. Birden fazla grup çıkışa doğru koşuşturdu, uçu ya da kaçtı.

"Neler oluyor?" Sabine talep etti.

Bettina sisin içinden büyücüyü artık göremiyordu. Şimdi parıldayan tenine baktı. Vampirden bahset. "O ... burada." Ayağa fırladı ve etrafında döndü.

Daciano!

Teni şimdi daha da solgundu, vücudu onu son gördüğünden daha hantaldı. Tamamen siyah giyinmişti, uzun deri bir palto giymiş bir Azrail gibiydi. Dudakları incelmış, gözleri duygularla kararmıştı.

Öfke mi? Vampir açlığı mı? Şehvet mi?

Tek bildiği, adamın onu kesinlikle ele geçirmek üzere olduğuydu. Olgunluk çağında bir erkek vampir gelini için gelmişti.

Ortadan kayboldu. Hayır, bekle.

Güçlü kolları onu arkadan sararak kokusu ve sıcaklığıyla sarmaladı. Kulağının dibinde, "Beni özledin mi, Gelin?" diye mırıldandı.

Trehan sisin içinden ona baktı, cesur ipekleri ve mücevherleri içinde bir hayaldi. Şeytani görünümlü bir taç, parlayan örgülerin üzerine tünemişti. Koyu yeşil bir maske gözlerini vurguluyordu.

İstemeye istemeye de olsa kadının onu son gördüğünden daha güzel olduğunu kabul etti.

Caspion'la yaşamak ona iyi geliyor olmalı.

Bu düşünceyle Trehan onu daha da sıktı. Şimdi kollarımda sıcak ve titriyor. Kalacağı yerde.

Onu Dacia'ya kadar takip etmeden hemen önce omzunun üzerinden Sorceri arkadaşına baktı. Dişi, sisin içinden göremediği için gözlerini körü körüne kırıştırdı ama memnun görünüyordu. "İyi eğlenceler, Bettina! Bir saat içinde burada buluşalım."

Trehan kaşlarını çattı, sonra Gelin'ini zorla evine geri götürdü.

Süitinin içinde, Bettina sendeleyerek ondan uzaklaştı. Onun gözlerine bakarken, gözlerinin hâlâ siyah olduğunu biliyordu.

"Beni nereye götürdünüz?" Kadın dehşete kapılmış bir ifadeyle evin etrafına baktı, sonra da açık balkona koştu. Şehri seyrederken ayaklarının üzerinde sallandı. "Ben Dacia'dayım."

"Evet."

Arkasına dönmeden, "Neden?" diye bağırdı.

"Tekrar kabul edildim. Gelinim de." "Beni buraya getirmeye nasıl cüret edersin!"

Bininci kez, ona o kadehi uzatırken yüzünde beliren ifadeyi hayal etti. "Kolayca cesaret edebilirim." Onun kokusunu içine çekerek arkasına geçti. "Sen bana aitsin. Ve eşyalarımı toplama vakti gelmişti."

Barın karmaşası içinde vampir Bettina'yı kolayca tuzağa düşürmeyi başarmış, onu akan bir dereden altın gibi koparmış, sonra da ... götürmüştü. Dacia'ya götürmüştü.

Yabancıların giriş yapabildiği ama asla çıkış yapamadığı bir yer. Evet, onunla konuşmak istemişti ama özgürlüğü pahasına değil!

Artan şokunu güçlükle bastırarak geniş, yaldızlı odayı hızla geçip balkona çıktı. Parmaklıkların ardından şaşkınlıkla dışarı baktı ve Daciano'nun eviyle ilgili anlattığı her şeyi gördü.

Yükselen mağaralar, sis bulutları, oyma taş binalar. Hepsinin üzerinde dev bir kristal, prizma ışıkla parıltıyordu. Unutulmaz siyah bir kale çok uzak olmayan bir yerde nöbet tutuyordu.

Vampir onu gerçekten de efsanevi Daci'nin topraklarına götürmüştü.

Öfkelenerek döndü ve kendini onun göğsüyle göz hizasında buldu. Adam birkaç santim uzağındaydı, o kadar yakındı ki bakışlarıyla buluşmak için başını yukarı kaldırması gerekiyordu.

Bağımlılık yapan kokusunu içine çekebilecek kadar yakın.
Bu

hala düşünce süreçlerini karıştırıyordu.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı, onun haftalardır hissettiği kadar şaşkın ve mutsuz görünüyordu.

Onun da düşünceleri karışmış mıydı?

Bir yanı onun davranışına öfkelenildi; bir yanı da birlikte oldukları için hayrete düştü. Ben onunlayım, o sadece burada.

Hayır, onu kaçırmıştı. Elbette, içten içe onun kendisi için gelmesini istemişti ama böyle bir kavuşmayı hiç hayal etmemişti. Neden o meşhur şapkasını eline alıp onunla bir şans daha isteyememişti ki? Şapkayı eline almasa bile, çözmeleri gereken bazı şeyler olduğunu itiraf ederken ona sabit bir bakışla baksa nasıl olurdu?

Ne kadar çabuk pes ederdi. Ama hayır, gözlerinde çılgın bir parıltıyla onu kaçırmak zorundaydı! Ve onu bu tek yönlü diyara mı götürmüştü? Tam da kendi krallığını yönetmeye başlamışken? "Eğer burada sıkışıp kalacağımı düşünüyorsan, bir daha düşün. Ya beni geri getirirsin ya da ben ..." Gözünün ucuyla metalik bir parıltı yakalayınca sözünü yarıda kesti. Geniş silah koleksiyonu! "Ya da ben ..."

. . . bunların her birini yanımda götürebilir miyim?

Mızraklar, topuzlar, baltalar, uzun kılıçlar, kalkanlar, bıçaklar. Çağlara göre ayrılmış gruplar halinde sınıflandırılmış silahlar. Işıl ışıl. Altın kutularda kusursuzca düzenlenmiş. Doku bozulmasının bir anıtı gibi. Tüm eşyaları incelemek günlerini alacaktı.

Bakışlarını koleksiyondan ayırabildiğinde, evin geri kalanını incelemek için etrafına göz gezdirdi. Büyük bir ocağın önünde, etrafına kitaplar yığılmış tek başına bir sandalye duruyordu. Tembel bir ateş yanıyor, lüks bir iç mekânı aydınlatıyordu. Duvarlarda sanat eserleri sıralanmıştı; kötü şöhretli soygunlardan birkaçını tanıdığını düşündü.

Bu oturma alanından ayrılan bir koridor, çok sayıda kitap rafının bulunduğu bir kanada açılıyordu. Başka bir koridordan geçince, yere kadar uzanan kürklü bir yatağın bulunduğu bir yatak odası gördü.

Bir vampirin kütüphane sığınağı.

"İstediğin kadar araştır," dedi sert bir sesle. "Yeni çevrenizi tanıyın. Dünya kadar vaktimiz var. "

Kargaşasının ortasında bile Trehan eviyle, büyücüsünün takdir ettiği aşıkâr olan lüksleriyle gurur duyuyordu.

Onun etkilendiğini bildiği için daha uzun durdu. Daha önce, birlikteliklerine imrenilen bir kristal ve bir aile kılıcından başka hiçbir şey getirmemişti. Bundan sonra, onun sağladığı zenginliğin tadını çıkaracaklardı.

Şimdi onu kaçırdığına göre, bu plan ona çok zekice gelmişti. Bana vampir olmam gerektiğini öğretmek için Lothaire gibi çılgın bir vampirin olması garipti. İçinden, biz Dacianolara başka ne öğretilir ki, diye düşündü.

"Peki sen ve ben o kavga sırasında olanlar hakkında konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız?" Bettina uzun saçlarını geriye savurarak, sanki dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi sordu. "Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmek zorundasın."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz!"

"Zehirden bu kadar çabuk kurtulacağınızı hiç düşünmemiştim."

Çenesi gevşedi. Yüzsüzce itiraf etmek mi?

"Ama aynı durumda olsaydım, her şeyi yeniden yapardım!"

"Ne?" diye kükreyerek en yakın duvarı yumrukladı. Bina sarsıldı.

Garip bir şekilde irkilmedi, sadece parlayan gözlerle ölçüsünü aldı. "Belli ki hâlâ iyi değilsin. Şu anda seninle son konuştuğumuzdan daha iyi bir ilişki kuramayacağım. Beni eve götürmelisin Trehan."

"Seninle işim bitmedi, Gelin." Seninle asla işim bitmeyecek. "Bir keresinde bana söylediğin gibi: istifa et."

"İsteğim dışında burada tutulmayacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki beni durdurmak için ne yapacaksın?" "Gücümü geri aldığımı unutuyorsun." Ondan ışık parladı
avuçlarını kaldırdı.

"Bunu nasıl unutabilirim ki?" Ona doğru yaklaştı, üzerine abandı. "Yap şunu, büyücü!" Göğsünü onun ellerine doğru eğdi. "En azından kalbim şu anki halinden farklı hissedecek."

sefil durum." Durmuş kalp, kaybolmuş kalp. Ne önemi vardı ki?

Çenesini kaldırarak iki eliyle onu itti. Onlardan yükselen ısıyı hissetti ve yaklaşan acıya karşı gerildi.

Ama bunu yapmadı, ellerini sinirli bir sesle bıraktı.

"Gücünü kendine yardım etmek için kullanmaktan çekiniyor musun? Yine de o iblisi korumak için bu kadar kolay kullandın."

"Elbette onu korudum! Yapabilirsem her zaman yaparım."

Azı dişleri keskinleşen Trehan yemin etti: "Seni benim istediğim gibi isteyemez, kimse isteyemez! Şimdiye kadar yaptığından daha kötüsünü yapsan bile, yine de senin için geleceğim."

Bettina onun şaşırtıcı sözlerine tepki bile veremeden, Daciano onu belinden kavradı ve izini sürdürdü. Bir an sonra, altındaki kürkleri algıladı. Onu yatağına mı götürmüştü?

"Vampir, dur! Ne yaptığını bir düşün!"

Yavaşlamadan onu takip etti, kollarını başının üstünde sabitledi, vücudunu onunkinin üzerine uzattı.

Adam yüzünün yan tarafını onunkine sürttüğünde, sanki onu içine çekiyormuş gibi, kadın onun arkasından tonozlu tavana baktı.

Kendi kokusu onu çağırıyordu -teni, ihtiyacı- ve kendini ona karşılık verirken buldu. Tanrım, onu çok özlemişti! "Neler olduğunu anlamıyorum." Belki ilişkiler ya da genel olarak onun türüyle ilgili daha fazla deneyimi olsaydı, sözlerini, vahşi duygularını deşifre edebilirdi. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Anlaman gereken tek şey, seni asla bırakmayacağım."

Kadının zayıf bir yanı bu sözler karşısında heyecanlandı. Ama . . . "Beni burada öylece tutamazsın. Yönetmem gereken bir krallığım var."

"Yapamaz mıyım? Belki onurum varken bunu yapmazdım. Ama sen beni kemiklerime kadar soydun, kadın. Acı ve ihtiyaçtan başka bir şey olmayana kadar. Bir gölge."

"Beni buraya cezalandırmak için mi getirdin?"

"Evet! Hayır." Kalçalarını kızın kalçalarının arasında gezdirerek eteğini beline kadar sıyırdı. "İçine girdiğimde her şeyi anlayacağım."

Tıpkı çadırındaki o gece olduğu gibi, onun sertleşmiş ereksiyonunun külotuna baskı yaptığını hissedebiliyordu. İradesi dışında, seksi bu sertliğe hazırlandı ve nemlendi. "Seni istemiyorum, bu şekilde değil."

Adam kızın üzerinden geri çekildi ama bileklerini tutmaya devam etti. "Lanet olsun sana, Bettina!" Boştaki eliyle kızın başının arkasını kavradı ve yüz ifadesini inceledi. "Onun yerine beni seç! Beni iste."

Cas'ı mı? Ben aştım!

Ama o daha sert bir karşılık veremedi vampir bağırdı: "Ne yapmam gerekiyor? Söyle bana!" Maskesini iterek görüşünü kısmen engelledi.

"Ellerimi bırak!" Bırakmayınca, düzeltmek için omzunu maskenin köşesine sürttü.

Bir anda, üzerinde bir değişiklik olmuş gibiydi. Gözleri siyahtan yeşile ve tekrar yeşile dönerek onu serbest bıraktı ve şefkatle onun için düzeltti.

Sonra acı dolu bir iniltiyle yüzünü onun boynuna gömdü ve paleti tekrar tekrar yumrukladı. "Sana zarar veremem," diye homurdandı. "Şimdi bile yapamam."

"Ama açıkça yapabilmeyi diliyorsun?" diye mırıldandı. Ondan bunu hak etmemiştir! Yine de onu dinliyor gibi görünmüyordu.

Kulağına doğru mırıldandı: "Senden önce duyguları az olan bir erkektim." Sanki kendine engel olamıyormuş gibi başını kaldırıp dudaklarını kızın yanağına değdirdi. "Şimdi seninleyken mi? Hiç böyle bir şehvetle mücadele etmemiştim. Hiç böyle bir gazap hissetmemiştim." Sert sözlerini nazik bir öpücükle noktaladı.

Şakağı. "Hiç bu kadar derinden incinmemiştim." Dudaklarının köşesine bir öpücük. "Ya da bu kadar çok sevmemişim."

"Aşk mı?" Daciano kaderden, kan davalarından ve gelinlerden bahsetmişti. Ama aşktan hiç bahsetmemişti!

Gözleri onunkileri yakaladığında büyüleyiciydi. "Yaptığın şeyden nefret ediyorum. Ama yine de seni seviyorum." Sanki çok şey söylemiş gibi acı bir lanetle ondan uzaklaştı. Paletin kenarına oturmak için dönerek başını ellerinin arasına aldı. "Gitmene izin vermeyeceğim, dragă. Diğer hayatın bir anıdan ibaret olana kadar bu yeraltı dünyasında benimle kalacaksın."

"Seninle mi kalayım?" Kıyafetini sert hareketlerle düzeltti. "Bana bu şekilde davrandıktan sonra!" Onu terk etmiş, sonra da kaçırmıştı; ne kendi yaptıklarını açıklamış ne de Bettina'nın kendi yaptıklarını açıklamasına izin vermişti.

Başını yukarı kaldırdı. "Bana kızgın mısın? Bana defalarca ihanet ettin! Ve sonra, her şeyin ötesinde, gücünü benim üzerimde kullandın. Görünüşe göre onu geri aldığını en son öğrenen bendim!"

"Kullanmaktan başka seçeneğim yoktu. Peki ya senin yaptıkların? Beni halkımın önünde küçük düşürdün! Caspion'a yaptıklarından bahsetmiyorum bile."

"Benim evimde onun adını ağzına almaya nasıl cüret edersin?" Ses tonunda tüyler ürpertici bir kötülük vardı. "İhanetin için onu suçluyorum. Seni buna o ikna etti. Bana kendi başına ihanet etmezdin."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu! Başka ne yapacağımı bilemedim! Senin için çok korktum."

Çift çekim. "Yani beni zehirledin mi?"

"Yapmak zorundaydım- Bekle. Ne?"

"Bana o lanet kan kadehini uzattın.

Her zaman taktığın yüzükten zehir akıyor." Nefes nefese kaldı. "Vampir, bunu benim yaptığımı inanıyor musun?"

Ne zaman Trehan kayıtlı onu
şaşkın göğsünde umut çiçekleri açtı.

Sonra mantık ona Caspion'la birlikte bunun için gerekli araçlara, nedenlere ve fırsata sahip olduklarını hatırlattı. Ulaşıyorsun, çünkü onu çok istiyorsun. "Sen ve iblis olmasaydınız, buna kim cesaret edebilirdi?"

"Peki ya kuzenlerin? Her zaman seni öldürmeye çalışanlar!"

"Onlar asla böyle onursuzca bir şey yapmazlar."

"Ama benim yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Salem şarkı söyler gibi bir ses tonuyla onun kulağına eğildi: "İkiniz de yanılıyorsunuz."

"Sylph! Bettina'yı buraya kadar takip mi ettin?" Ve kaldın mı? Onu almak üzereyken mi?

"Senin sisin gelmeden bir saniye önce onun tasmaına dönüşmüştüm. Sonra onu yakalayacağını anladım, bu yüzden ona zarar vermeyeceğinden emin olmak için peşine takıldım." Varlık sanki heyecanlanmış gibi odanın içinde parıldıyordu. "Ne zamandır buraya gelmek istediğimi biliyor musun?"

Bettina da en az Trehan kadar şaşkın görünüyordu. "Salem, ikimiz de nasıl yanılıyoruz? Kim yaptı bunu?"

"Vampirin yaveri! Daha yirmi dakika önce, başka bir hayalet bana genç vampirin Daciano'nun kan sürahisini çalmakla övündüğünü duyduğunu söyledi." Salem Trehan'a hitaben, "Görünüşe göre yakın dövüşte öldürdüğün Horde lordu onun efendisiymiş. O küçük böcek seni öldüremezdi.

ama maçtan önce seni sakatlayabilir, böylece Caspion kelleni alabilir."

Lanet olası silahtar beni zehirledi mi? Yakında ölecek olan vampir mi?

Bettina değil o zaman.

Trehan'ın gözleri büyüdü ve kalbi küt küt atmaya başladı. Bettina değil! "Bu haber ... hoşuma gitti," diye boğuk bir sesle konuştu. "Şimdi buradan gidin."

Salem kıkırdadı. "**Haklısınız**, Kral Hazretleri. Kan ve Sis Diyarı turuma başlıyorum-" "Krallığın içine demek istemedim!"

Salem çoktan gitmişti. Ve Trehan hissettiği bu rahatlamayla öfkeli kalamazdı.

Bettina kısık bir sesle, "Gerçekten sana böyle bir şey yapabileceğimi mi düşündün?" dedi.

Yatağın kenarına doğru ilerledi, onun yanına oturdu ve onu kucağına almamak için kendini zor tuttu. "Bettina, özür dilerim. İblisin seni etkilediğini sanmıştım."

Dizlerini göğsüne çekti ve arkasını döndü. "Cas seni kendi başına yenmek istedi. Sen delirene kadar bunu yapabileceğine inanıyordu."

Bunu asla affetmeyecek. "Bilmiyordum."

"O gece, sana karşı daha önce hiç hissetmediğim kadar derin bir şeyler hissettiğimi fark ettim," dedi usulca, hüznle - sanki uzun zamandır kayıp olan ve bir daha asla bulunamayacak bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Zehirlendiğini gördüm ve hayatını kurtardığımı sandım." Mizahsız bir kahkaha attı. "Sonunda yardım edebileceğime inanmıştım."

Tek istediği beni kurtarmak mıydı? Boğazındaki yumruyu geçip konuşmaya çalıştı. Konuşamadı.

"Cas'ın her zaman değer vereceğim en iyi arkadaşımдан başka bir şey olmadığını anlamıştım. Sana karşı hissettiklerimin tamamen farklı olduğunu kabul etmiştim. Ama sonra sen döndün ve hem Cas'ı hem de beni küçük düşürdün."

Sonunda iblisi atlattık ve şansımı siktim mi?

"Her şeyi elde etmek üzere olduğunu belirtmiş ve ona zarar vermemeni rica etmiştim. Ama sanırım seni zehirlediğimden şüphelendiğin zaman bizi düşünmen bir kenara bırakıldı."

İrkildi.

"Taç giyme törenim tam bir sefaletti. Herkes seni kralları olarak kabul etmişti, bu yüzden beni terk ettiğinde, iyi bir nedeni olması gerektiğini düşündüler!"

Abaddon'da zaten kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu ve bu adam onun için durumu daha da kötüleştirmişti. "Bettina ..." Aklından neler geçtiğini nasıl açıklayacaktı? Şu anda bile zorlukla düşünebiliyorken? İçgüdüleri onu zorluyordu.

"Ben imajımı 'düzeltebildim' ama Cas o kadar şanslı değildi. Dışlandı, ayrılmak zorunda kaldı. Kayıp Yıllar Düzlemi'ne gitti."

Sonra da cehenneme gitti. Onunla olan şansımı kesinlikle mahvettim. Nasıl telafi edeceğim? Nasıl-

Trehan bakışlarını kısarak boynundaki kristale uzandı ve onu çekip çıkardı. "Bu onun olacak."

Onunla yüzleşti. "Pardon?"

"Caspion bir iz sürücü mü? Bunu bir özür olarak kabul edin."

"Bunu yapar mıydın?" Başını öne eğdi. "Hem de evinize kadar gelmişken?" Trehan onun elini tuttu ve kristali avucunun içine yerleştirerek narin parmaklarını kristalin üzerine kapattı.

Bettina önce kristale, sonra da Daciano'ya baktı. Daha önce hiçbir erkeğin bu kadar kederli görüldüğünü görmemişti, sanki bağırsakları deşilmiş ve yavaş yavaş ölüyormuş gibiydi. "Vampir, jestin için minnettarım ama bunu kabul edemem," dedi ve kristali ona geri verdi. "Lütfen tekrar tak."

Kaşları çekildi, isteksizce yaptı, şaşkınlığı derinleşiyor gibiydi - sanki onu yeniden reddetmiş gibi.

"Ben sadece böyle bir kararı düşünmeniz gerektiğini söylüyorum."

"Düşünmek mi? Bettina, düşünemiyorum. Kanımı akıttığımdan beri mantık ve akıl yok oldu. Dediğim gibi, tek yapabildiğim hissetmek. Ve hissetme konusunda çok az deneyimim var."

"Seviştığımız sabah ile çadırdaki o alacakaranlık arasında ne oldu?"

"Kendimi nasıl açıklayacağımı ya da bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Dene."

"Bu süre zarfında ve Turnuva, orada olmuştur çok . . . basınç," diye duraksayarak başladı. "Artmaya devam etti."

"Ne tür bir baskı?"

"O hafta boyunca, saldırınızı ilk elden deneyimledim ve bu beni hayal edilemez bir öfkeyle doldurdu. Yine de düşmanlarınızı sadece bir kez öldürebildim ve işkence edebildim. Benden Goürlav'ı öldürmem bekleniyordu ama onu yaralamam değil. Caspion'la ölene kadar savaşacağıma ve hayatta kalırsam seni kaybedeceğime inanmıştım. Sonra, seviştığımızda, içgüdülerimi reddettim."

Isırma içgüdüğü. Tıpkı Sabine'in dediğı gibi.

"Primordial'a karşı kan kaybettim ve gün boyunca kötüleşmeye devam ettim. Sonra sen ortaya çıktın ve Caspion için çok endişelendiğini gösterdin. Seni ondan kazanmak için her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum; kendimi inkâr ediyor, gelecek için çabalıyor, sevgini kazanmaya çalışıyordum."

Onun ne kadar çok çalıştığının ve bu kadar kısa sürede başardığı tüm mucizevi başarıların farkındaydı. Yirmi Dacialıyı çatlatacak kadar baskı altındaydı. Şu anda bile fiziksel olarak iyi değildi, belli ki kendini idame ettirecek kadar içmemişti.

"Kıskançlık beni çıldırttı. Haklıydın, seni duymuyordum. Bunu şimdi görebiliyorum. Onun adını anmak bile beni öfkeliendirdi."

"Neden? Arkadaşım olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ve ben . . . Seninle seviştim, Trehan. Eminim sana karşı ne hissettiğimi anlamışsındır. Birkaç saat içinde evleneceğimize inanıyordum."

"Şimdi anlıyorum, ama tanrılar, o zaman anlayamamıştım! Kıskançlık... Her zaman birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırladım. Her zaman Caspion'la nasıl olacağını görebiliyordum, eğer ona gidersen tam olarak nelerden hoşlanacağını görebiliyordum. Bu beni çılgına çevirdi. . ." Çenesini sıkarak sözlerini tamamladı.

Onun neler yaşadığını hayal etmeye çalıştı. Trehan onu yatağına kabul etse ama sonra onun her dokunuşunun ve öpüşünün bir başkası için olduğunu anlasa nasıl hissederdi?

Düşüncesi bile onu kıskançlıktan çatlattı.

"Sonra, dövüşte, zehirlendiğimi fark ettiğimde, o kadehi bana senin verdiğini hatırladım. Caspion'la işbirliği içinde olduğun sonucuna vardım." Alnını sıktı. "Onunla evleneceğine ve seni sonsuza dek kaybedeceğime inandım. Seni kazandığı için onu cezalandırmak istedim. Sana sahip olmama fikriyle başa çıkamazdım," dedi ve mırıldanarak ekledi, "şu anda yapabildiğimden daha iyi yapamazdım."

"Benden içmene izin verseydim, farklı tepki verir miydin?"

"Bu hiçbir şekilde senin hatan değil. Benim hatamdı."

"Ama bu kafa karışıklığına ve saldırganlığa maruz kalır mıydınız?"

"Durumum ne olursa olsun, nasıl şüphelenebilirdim ki? Sen?"

Nasıl? İç çekti. Muhtemelen zehirli bir yüzüğüm, zehirli bir cephaneliğim, elimde dumanı tüten bir kadehim ve ringde seninle birlikte en iyi arkadaşım olduğu için.

Birden eli dışarı fırladı, avuç içi kadının ensesini kavradı. "Bettina, düşündüm ki Gerçekten her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum. Ben sadece senin için doğru olanı yapmak istiyorum."

Ve bu yüklü sözlerle Bettina aralarındaki ilişkinin bitmediğini anladı. Onu kaybetmenin acısı

buharlaşmak için.

İçinde bulundukları durumu tamamen yeni bir ışık altında görmeye başladı. Cas hayattaydı, Bettina kendi başına özgür bir kraliçeydi, birden fazla yönden güçlenmişti ve bu muhteşem, seksi Dacian, onu altına çekmekten ve onu tutmaya karar verene kadar öpmekten kendini zorlukla alıkoyuyor gibi görünüyordu.

Ve onu tutacaktı.

Onu her şeyden çok istiyorum. Bugünlerde, Abaddonlu Bettina istediğini aldı.

Onu yakalamak mı, Trehan? Ensesinden mi?

İçinden bir küfür savurarak onu serbest bıraktı ve bunu anlamaya çalışmak için arkasını döndü. Çılgın düşüncelerini sakinleştirmek için.

Sadece yüzüne bakmak bile içindeki içgüdünün çılgılık atmasına neden oluyordu. Onun seksi, küçük nabız noktasının siren çağrısı çok daha az.

"Benden şüphelendiğin için sana kızgın kalamam." Onun sırtına dokundu, temas onu beklentiyle sarstı. "Tıpkı senin benden şüphelendiğin gibi, ben de hem Cas'tan hem de Raum'dan şüphelendim." Onun nefes verdiğini duydu.

Nefes almadı.

"Ben suçsuz değilim, Trehan. Elimde olsa her şeyi farklı yapardım." Omzunun üzerinden bir zincir sarkıttı, zincirin ucuna ...

Bir erkeğin altın yüzüğü.

Onu avucunun içinde sıkarken gözleri kayarak kapandı. "Bunu sen mi yaptın?" Sesi boğuklaştı, "Benim için mi?" dedi. Zincirden çekip çıkardı, parmağına yeterince hızlı takamadı.

"Evet. Seviştikten sonraki sabah."

Yüzünü ona dönmek için döndü. "O zaman beni affedebilirsin." Arzuladığı her şey -aile, arkadaş, metres, hayatının büyük aşkı- o kadar yakındı ki. Aşkım gözlerini açmış bekliyor. . .

"Vampir, başlangıçta bana karşı belli bir şekilde davrandın ve sonra değiştin. Bu çok canımı yaktı, sanki seni iki kez kaybettim. Bir daha asla böyle bir şey yaşayamam."

Onu bir kez daha yakalamamak için yumruklarını sıktı. "Sana ve Lore'a yemin ederim ki sana bir daha asla bu şekilde davranmayacağım. Eğer bana bir şans daha verirsen, hayatımın geri kalanını Abaddon'a sana ne kadar taptığımı göstererek geçireceğim."

"O zaman verildi, Trehan. Çünkü her şeyi doğru yapmaya çalıştın. Çok çalıştın ve çok şey verdin. Eğer silahların yaptıkları olmasaydı, şu anda yatağımızda olurduk."

Kaşlarını çattı. "Hayır, Bettina, zehir olmasa bile, ben hala ..." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Zihnim iyi değil." İkilemini ona tam olarak nasıl sunması gerekiyordu? İçinizdeyken dişlerimi boynunuza geçirmem gerekiyor. "Vampir erkekler . . . ihtiyacımız var . . ." Dişlerini keskinleştirerek ona daha da yaklaştı.

Onları fark etmek zorunda kaldı ama geri çekilmedi. "İçmemiz gerek. Ne olduğumu inkâr edemem."

Başını mı salladı? "Düğün gecemizde sana kanımı vermeye karar vermiştim. Bir lokmayı harika yapacağın konusunda sana güvenmediğim için pişman olmuştum. Seni daha önce reddetmemeliydim."

Yine onu şok etmişti. Yine yaklaştı. O da yaklaşmış mıydı?

Eğer onu kabul edebilirse, o zaman hiçbir şey yollarına çıkamazdı. Bu da kalbinin bütün, aklının rahat olacağı anlamına geliyordu. Her ikisini de ona değer vermek için kullanacak ve her şey yoluna girecekti.

"Benim doğamı kabul edebilir misin?"

Ona göz kırptı. "Çoktan yaptım."

"Evlen benimle, Bett! Mümkün olduğunca çabuk. Kraliçem olmanı istiyorum. Birlikte yönetmek istiyorum."

"Gerçekten Abaddon'a geri dönecek misin? Dacia'dan tekrar vazgeçer misin?"

"Sana sahip olmak için mi? Ne olursa. Ancak Dacia muhtemelen kapılarını açacak, bu yüzden ziyaret söz konusu değil."

Şimdiye kadar dudakları birbirinden birkaç santim ayrılmıştı. "Geri gelip tüm silahlarınızla oynayabilir miyiz?" Cesur görünüyordu ve

Nefessiz ve mutluydu. Isınan hava vücudunun etrafında doluyor, büyücülüğü duygularını yansıtıyordu.

"Silahlarımız." Maskesini çıkardı. "Nasıl istersen, benim neşeli büyücüm."

"O zaman beni eve götür Trehan, yatağımıza."

Bu sözler onu nasıl da etkilemişti! Onu doğrudan oraya götürdü, ipeğin üzerinde sırtını hafifletti.

Yüzünü kucaklayarak dudaklarına eğildi ve onları kendi dudaklarının altına aldı. İçinde hissettiği tüm coşkuyla onu öptü.

Ama bu sefer darağacı yoktu.

Dilleri birbirine dolanırken, o ve Bettina çılgın bir telaşla birbirlerinin giysilerini çıkarmaya başladılar, çıplak tenlerine dokunmak için acele eden eller çarpışıyordu.

Gelinini çırılçıplak soyduktan sonra, ona bakmak için geri çekildi. Esnek teninden ışık girdapları yayılıyordu, gözleri çok parlaktı. Ona doğru uzandığında büyü avuçlarını ısıtıyor, parmak uçları göğsünde gezinirken cızırdıyordu.

Erkeğini arzulayan bir büyücü.

Başını eğerek dudaklarını önce bir meme ucuna, sonra diğerine doladı, eli kadının kalçalarını sıyrıp daha yukarılara çıkarken...

Sanki onun dokunuşunu sabırsızlıkla bekliyormuş gibi ellerini hızla açtı.

Saygılı bir inilti ile onun nemli seksini avuçladı, okşadı, her uzun süreli vuruşta ona ne kadar taptığını gösterdi-

"Trehan," diye başladı nefes nefese bir sesle, "yapabilir misin . . . gerçekten bu kadar uzun süre bekleyebilir misin?"

Kadının göğsüne doğru, "Tanrım, sorularına bayılıyorum, kadın!" diye homurdandı. Bir atış gibi, onun üzerinde yükseldi. Adam kadının ıslak girişinde durduğunda, kadın yumuşak avuçlarını adamın yüzüne koydu.

Onun bakışlarını tutarak mırıldandı: "Bana her şeyi yapabileceğini biliyorsun Trehan. Ben seninim, sadece senin. Her zaman da öyle olacağım."

Nihayet! Bir rüyadan kelimeler-

Parlayan saçlarını omzunun üzerinden çekti ve boynunun güzel sütununu ortaya çıkardı. "Ne istersen, vampir."

Bu ten için dişleri zonkluyordu. "Bunu ne kadar çok arzuladığımı bir bilsen. Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

"Bu susuzluktan daha fazlası, dragă. Senin can damarına açım. Sonsuza dek kendi kanımla karışmasına ihtiyacım var."

"Al o zaman."

Onu gerçekten delemek miyim? Onu istiyordu, onu her şekilde kabul etmişti. Ve o da sonsuzluğunu ona neden haklı olduğunu kanıtlayarak geçirecekti.

Bunu zevkli hale getirmeliyiz.

Hevesle titremesine rağmen, yavaş, sıcak, ıslak bir kayma ile uzunluğunu onun sıkı seksinin içine özenle besledi. Zevkin şokuyla haykırdı ve onun gırtlaktan gelen iniltisinin tadını çıkardı.

Kadının içine iyice yerleşen adam başını eğerek ağzını boynuyla omzunun birleştiği hassas deriye götürdü. Onu orada yalayarak hazırladı.

Vücuduna sahip olurken kanını almak için. Yüzyıllar süren bekleyişin ardından, fantezi ete kemiğe bürünecekti. "Bett?" diye homurdandı ona karşı, hâlâ inanamıyordu.

"Şimdi, Trehan. Şimdi!"

Çenesini daha da açtığında, dişleri daha da uzadı. Uçlarını kadının nabzına bastırdı. . . .

Isırığı yine yavaş, sıcak ve ıslak bir süzülüşle teninin yüzeyine ulaştı. Kadının tatlı teni adamın ağrıyan dişlerini sarmaladı; sıkı bir mühür, adamın kadının üzerinde titremesine neden oldu. O kadar sıkıydı ki kan akmıyordu.

Onu emmek zorundaydı ve bunu hissetmek ...

Çok mükemmel.

Kadının kanı diline değdiğinde sefil bir inilti çıkardı. Bu ilk temasla Trehan aklını kaybetti.

Ya da buldum.

Trehan'ın dişleri altında kıvrandı, solgun boğazı çığlık atarken çalışıyordu: "Trehan! Ah, tanrılar, evet!"

Adam kadının özünü içine çekerken kalçaları kadının kalçaları arasında sallanmaya başladı; her damarından akan hızlı, kavurucu bir infüzyondu bu.

Her damlada, haftalar süren kederi azaldı, yalnızlık yılları soldu.

Kadınının tadı büyü, sıcaklık ve gizemdi. Büyücülük onun kanında demlenmişti, şimdi onun kanında dans ediyor, bedenini ve zihnini canlandırıyordu. Bettina este viață.

Çılgınca iterken, derin derin içerken göz kapakları mutlulukla kapandı. Fanteziden daha iyi!

Ama kadının vücudunun boşalmaya hazırlandığını hissettiğinde gözleri f a l taşı gibi açıldı. . .

Vampir dişlerini etine geçirdiğinde Bettina şoktan titremiştir.

Markalar gibi, onu beyaz sıcak zevkle haşlamışlardı.

Markalar gibi, onu da geri dönülmez bir şekilde değiştirmişlerdi.

Isırığı mahvediciydi, onu öylesine tatmin ediyordu ki sonsuza dek arzulayacağını biliyordu.

Gürleyen hırıltılarla kanını emerken, içinde bir coşku kabarıyordu. Her çekişi onu daha da büyüttü. Dudaklarından bir çığlık kaçtı ve adamın ısırığıyla hırlamasına neden oldu.

Vücudu onunkinin altında kasıldı -dönüyor, sallanıyor, dönüyordu- onu ele geçirmek üzereydi. "Vampir! Daha fazla!"

Ağzı ve ısırığı nazik olsa da, kalçaları bacaklarının arasında dalgalanmaya başladı, kalın shaftını tam da ihtiyacı olduğu gibi içine vurdu.

Elleri göğüslerini kapladı, sahiplenici bir şekilde yoğurdu ve onu sınıra yaklaştırdı. Kadın adamın avuçlarına doğru eğildi ve ağrıyan meme uçlarını adamın nasırlı tenine sürttü.

Sürtünme. Basınç. Onun dişleri-

"Trehan, geliyorum!" Doruk noktası onu içine çekti. Trehan da onu daha sert bir şekilde içine çekerek, kasılmaları bir elektrik akımı gibi içinden geçene kadar yoğunlaştırdı.

İlerlemeye devam etti, orgazm devam ederken onun ıslaklığına daldı.

Adam ereksiyonunu gidebildiği kadar derine soktuğunda hâlâ boşalıyordu. Dişlerini ve shaftını kadının bedenine gömen adam, onun serbest kalmasına eşlik ederek menisini kadının rahmine pompalamaya başladı.

Tohumun o ilk yakıcı püskürüşünü zevkle seyretti. Ama sonra onun boynunu bırakmak zorunda kaldı, harcamasının yoğunluğundan sırtı eğildi.

Tavana doğru kükrerken dişlerini gösterdi, "Bettina!" Kasları çatırdayarak, tekrar ve tekrar onun üzerinde çırpındı ve onu bol miktarda sıcaklıkla doldurdu. "Sen sadece benim için yaratıldın. A mea, eternitate!"

Çılgınca bir itiş daha ... ve bir tane daha ...

Son bir şaşkın iniltiyle üzerine yığıldı, teşekkür edercesine ısırtığı öpmek için ağzını boynuna dayadı. Boğuk nefesleri izinin üzerinde dalgalandığında kadın yeniden ürperdi, dudakları kıvrıldı. "Beni hissedebiliyor musun Trehan?"

"Ah, aşkım, seni çok iyi hissedebiliyordum," dedi, sırt üstü yatıp onu kollarının arasına alarak. "Ve ısırtığımı sevdin." Sesi daha gururlu çıkabilir miydi?

"Yaptığımı biliyorsun. Peki, ısırık oyunu her gün yapabileceğimiz bir şey mi? Ya da daha çok, saatlik?"

"Sorularına bayılıyorum, Bett."

Başını kaldırdı, dirseklerini hâlâ kabarık olan göğsüne dayadı ve vampirini inceledi. Ondaki değişim ani ve derindi.

Adamın yüksek elmacık kemiklerine vuran rengi, can damarı onunkine dönüşürken kaslarının şişmesini, gözlerinin berraklığını fark etti.

Abaddon'un ormanı gibi yeşil.

Siyah saçları alına dökülmüş ve gözleri dans edercesine ona gülümsediğinde, kadının nefesini kesmişti. O öğütücü gerginlik ... kaybolmuştu.

Kızın yanağındaki bir saç örgüsünü fırçaladı. Sesi çok memnun olmuş bir erkeğe benziyordu, "Seni seviyorum, dragă mea." diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum." Ona hülyalı bir ifadeyle baktığını bildiği için bir ahmak gibi iç çekti. "Kötü."

Ona iki kez baktı, sonra sırtışı derinleştirdi. Memnuniyeti dalga dalga yayılırken yüzüğünü görmek için savaştığının elini kaldırdı. "Acaba bunun içinden sivri uçlar çıkacak mı?"

"Sadece çıkarmaya çalışırsan."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Öyle bir şansım yok. Sana bir yüzük de alırdım ama senin yaratabildiğine eşdeğer bir yüzük asla bulamam."

"Eğer sen benim yüzüğümü takarsan, ben de senin ısırığını takarım."

Kızın saçlarını boynundan çekti. "Şimdiden soluyor."

"Sanırım bana bir tane daha vermek gerekecek." Sözleri üzerine adamın şaftının nabzının attığını hissetti.

"Memnuniyetle," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Ama önce, söylediklerimde ciddiydim, Bett. Seninle mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyorum. Bugün."

"Tamam! Bu iki nimet sayılır." Ancak sonra heyecanı biraz azaldı.

"Ne oldu?"

Alt dudağını ısırıldı. "Barda benimle birlikte olan kadını hatırlıyor musun? O benim patroniçem, Sabine. Seni arıyordu." Onun şaşkın bakışları karşısında Bettina, "Kız kardeşi Vrekeners tarafından kaçırıldı ve Skye Hall'a nasıl ulaştığınızı öğrenmek istiyor" dedi.

"Anlıyorum. Kız kardeşini bulmasına yardım etmemi ister misin?"

"Ben ... belki? Her halükarda, seni uyarmam gerektiğini hissediyorum - hayatıma baktıkça daha da karmaşık görünüyor. İmzalamak istediğine emin misin?"

Çok sert görünerek, "Beni durdurmaya çalış, Bett," diye homurdandı. Onu kendine doğru çekti, yanağı güçlü kalbine yaslandı.

Güçlü, sahiplenici bir kolla onu daha da sıktı, saçlarını okşadı.

"Ciddiyim, vampir," dedi, derisinin üzerinde gergin desenler çizerek. "Bir araya getirilmiş ayak takımı ailemle, huysuz bir röntgenci phanTom'la, ölümcül iblislerin arasında bir hayatla ve bir arkadaşın cehennem düzlemindeki müdahalesiyle başa çıkabilir misin? Ve muhtemelen bir saat içinde Sorceri'yi kurtarmak için yola çıkmayı?"

Daciano'nun saçlarına sırttığını hissetti ve ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Ve ona inanacağını da biliyordu.

"Evet," dedi vampiri basitçe. "Aşkım, evet."

Usta bir oyuncu oynatılacak mı?

Herkes Efendi'den korkar.

Zengin, karşı konulmaz politikacı/Mafya patronu Maksimilyan Sevastyan, karmaşık arzularını yerine getirmek için uzun boylu, itaatkâr sarışınları tercih eder. Ta ki buz gibi Rus, zarif küçük bedeniyle efsanevi kısıtlamalarını tehdit eden itaatsiz bir esmerle karşılaşana kadar.

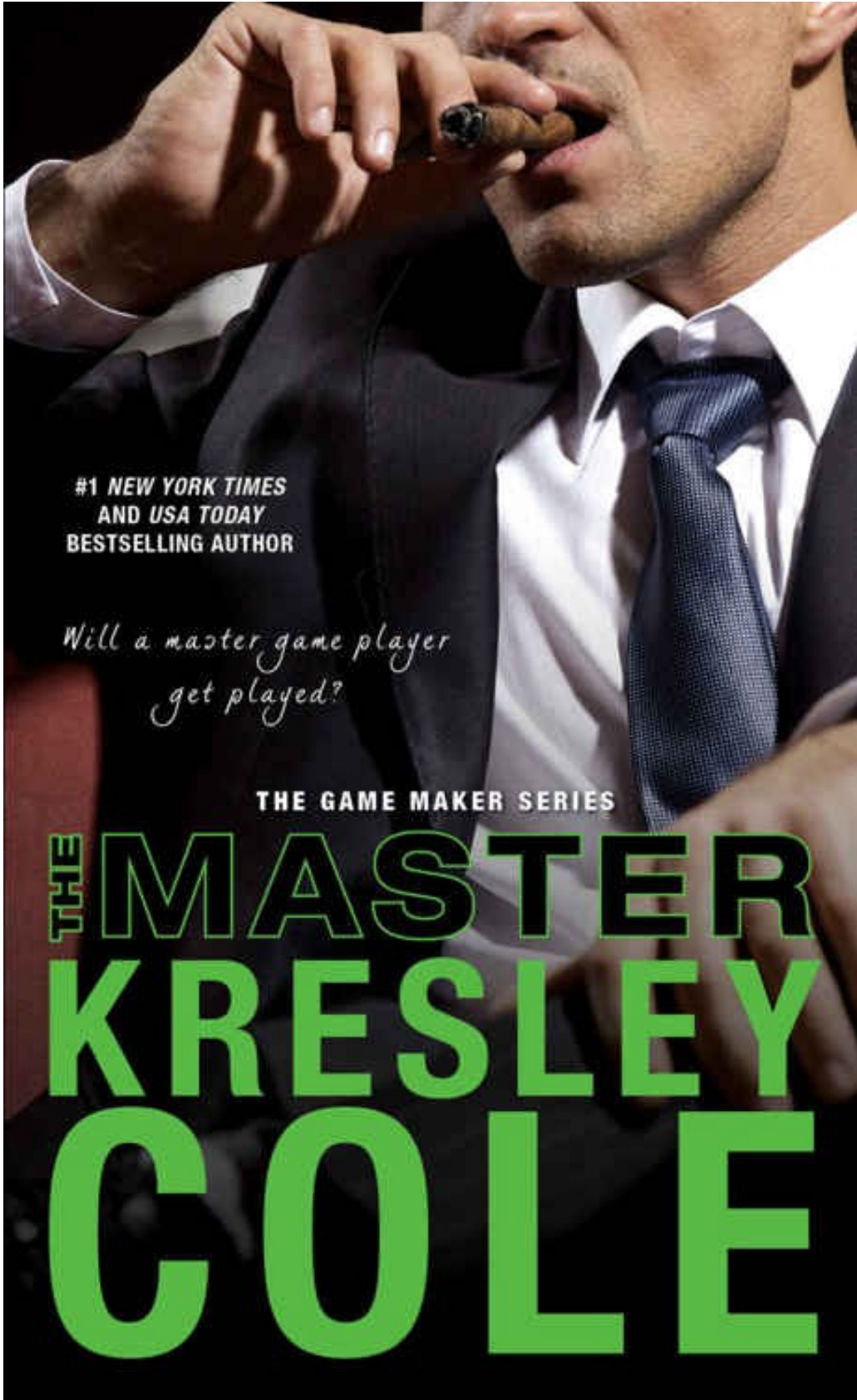
O hariç.

Catarina Marín, dünyası başına yıkılana kadar hali vakti yerinde genç bir eştî. Şimdi saklanmakta ve Miami'de eskort olarak çalışmaya başlamak zorunda kalmıştır. İlk müşterisi muhteşem ötesidir, ama ona ne yapmayı planladığını söylediğinde, Cat neredeyse kapıdan çıkıp gidecektir.

Eğer zevk bir oyunsa, kazanmak için oynayın.

Akıllara durgunluk veren karşılaşmaları kontrolden çıktıktan sonra, aşıklar daha fazlasını arzular. Etraflarını saran ölümcül tehditlerden kaçabilirlerse, Maksim geçmişinin üstesinden gelip Cat'e geleceğini sunabilecek midir? Ancak o zaman Cat, Maksim'in gerçekten istediği şeyle onu baştan çıkarabilecektir: bir fiyonkla bağlanmış kendisiyle.

Kresley Cole'un Game Maker serisinin bu ateşli yeni romanının genişletilmiş bir alıntısı için sayfayı çevirin!

#1 NEW YORK TIMES
AND USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

*Will a master game player
get played?*

THE GAME MAKER SERIES

THE MASTER KRESLEY COLE

"Benim kalpsiz ve çıkarıcı olduğumu, başkalarının
hayatlarıyla oynayarak kendimi eğlendirdiğimi
söylüyorlar.

Haksız değiller."

-MAKSİMİLYAN SEVASTYAN

"A mal tiempo, buena cara.

Kötü havaya, iyi yüz."

-ANA-LUCÍA MARTINEZ HATCHER (TAKMA AD: CAT MARÍN)

BÖLÜM 1

Annem şu anda mezarında ters dönüyor olmalı.

Asansörle lüks Seltane Otel'in çatı katına çıkarken -ki beni kırkinci kata çıkarmak için iki görevli gerekmişti- bir tırnağımı çiğnedim.

Yabancı bir adamın benimle seks yapmasına gerçekten izin verecek miydim? Para için mi?

Asansör çok hızlı bir şekilde geldi ve beni kendi lobisi ve zarif bir oturma alanı olan özel bir kata zorladı. Sehpanın üzerinde açık bir gazete duruyordu, sanki yakın zamanda biri çıkmış gibiydi.

Giriş -bir çift süslü maun kapı- hemen ileride, beliriyordu. Zili çalmaya cesaret edebilir miydim?

Görünüşe göre bu çatı katı Miami'deki en büyük (on bin metrekareden fazla) ve en pahalı (geceliği otuz iki bin dolar) otellerden biriydi. Akli başında kim bir otele bu kadar para harcar ki? Belli ki ilk müşterim deliydi.

Bunun dışında, onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bir haftalığına Miami'de bulunan Rus bir iş adamıydı. Sadece incelenmekle kalmamış, aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki kardeş eskort ajansları tarafından da onaylanmıştı. Başka bir deyişle, o bir hobiciydi, eskortların rutin bir kullanıcısıydı.

Kaçmak istercesine telefonumu çıkarıp sevgilim Ivanna'yı aradım. Ukraynalı bir göçmendi ve yüksek sınıf eskorttu, banka kazanıyordu; ben de onun temizlikçisiydim. O düşündü ki

şu anki işim "muhteşem fiziğim ve taze yüzlü güzelliğim" için bir israftı. Evet, evet.

Cevap verdiğinde, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" dedim. Lobide adımlamaya başladım, ince topuklu ayakkabılarım pelüş bej halının üzerinde sessizdi.

"Elbette yapabilirsin. Orada olmayı ne kadar çok istediğimi anlayamazsın. Eğer bu adam çatı katını bir haftalığına kiraliyorsa, ne kadar zengin olduğunu hayal et!"

Rus, Ivanna'ya rezervasyon yaptırmıştı ama Botoks'a tepki vermişti (daha otuz yaşındaydı!). Bu gece iyi olacağını düşünmüştü, bu yüzden iptal etmek için aramamıştı. Eskortlar için büyük bir hayır-hayır.

"Eğer gözlerim şişip kapanmasaydı. . ."

"Ivanna, henüz o noktada değilim." Deli gibi bocalıyordum. Birkaç randevuya çıkmaya hazırlansam da - muayene ve ağda yaptırmak için- hep tereddüt edeceğimden şüphelenmiştim. "Ben burada değilim," diye ısrar ettim. Ama değil miydim? Dün Edward'ı gördüğüme yemin edebilirdim.

Miami'de.

Bir bodega'dan çıkıp Porsche'ye doğru yürüyen uzun boylu, sırik gibi bir sarışın gördüğümde temizlik işinden eve otobüsle dönüyordum. Onu en son farların parıltısı altında görmüştüm, yeşil gözleri kanla kaplı yüzünde parlıyordu.

Eğer buradaysa, mümkün olan en kısa sürede yeni bir şehre kaçmam gerekiyordu. Ama bunun için para lazımdı.

"Bu işi çok korkunçmuş gibi anlatıyorsun," dedi Ivanna. "Harika iş çıkaracaksın. Cesaretin var ve bu da işin yarısı!"

Yetiştirilme tarzıma rağmen -ya da belki de bu yüzden- oldukça utanmazdım. Cömert kıcımla bile, Jacksonville sahillerinde mikro tanga bikiniyle gururla dolaşmışım. Her türden liseli erkekle ateşli ve ağır bir ilişki yaşadım, düzüşmek dışında her şeyi yaptım, bir horoz olarak ün kazandım. Seks yapmaya başladığımda

Edward, onu baştan çıkaracak her şeyin ipuçlarını ve püf noktalarını öğrenmiştim. Yani bir erkeği nasıl ayartacağımı biliyordum.

Ivanna, "Siz farkına bile varmadan ajansın sitesinden talepler alacaksınız" dedi.

Elite Escorts'un web adamına bir İK sözü vererek benim için geçici bir sayfa hazırlamasını sağlamıştı. Elden bırakma.

Tüm jargonu biliyordum, o kısaltmaları sayarken kıkırdamıştım, bu jargonu kullanacağımı asla hayal etmemiştim. BBBJ eyersiz oral seks demekti. Yutmak BBBJNQNS- eyersiz oral seks, bırakma yok, tükürme yok. MSOG- kaleye birden fazla atış- müşterinin belirtilen süre içinde istediği kadar boşalabileceği anlamına geliyordu. "Benim için o web sayfasıyla uğraşmamalıydın." Ona bunu sadece bir ya da iki kez yapacağımı söylemiştim ama o sadece gülümsedi ve "Hepimiz öyle düşündük. Şimdi site fotoğrafınız için poz verin!"

"Zamanında yetişmek için sadece birkaç dakikan var," dedi Ivanna. "Derin bir nefes al, üç kilit noktamı hatırla ve iyi olacaksın."

İlk olarak, göze çarpan bir yerde duran sıradan bir nakit zarfı aramalıyım - "bağışım". Parayı cebe indirene kadar hiçbir şey yapmayacaktım. Ya sonra? Oyunun adı satış yapmaktı, dışarıdan çağırmanın ötesinde hizmetler için ödeme yapmasını sağlamak, hepsi benim olan kazançlar.

İkincisi, müşterimin uyarılmaya ilham vermesi muhtemel olmadığından - sonsuza dek seks yapmamış olmama ve libidomun çıldırmasına rağmen - gizlice kayganlaştırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Çoğu eskort bunu yapardı. Kayganlaştırıcı daha güvenli seks ve sınırlı VF, vajina yorgunluğu için yapılır. Tabii ki prezervatif zorunluydu.

Üçüncüsü, Elite Escorts'u kullanan müşterilerin çoğu nankör, tatlı randevuları severdi; Ben arsız bir ukalaydım. Bu yüzden başarılı olmak için kişiliğimi frenlemem gerekecekti.

Lanet olsun, asla hizmet sektöründe olmamalıyım. kapasite.

Ama kaçmak için bu paraya ihtiyacım vardı! Kendi kurallarım vardı ve üç yıl boyunca onları hiç çiğnemedim.

1. Asla söyleherhangi bir şey yukarıda ve ötesinde ne kesinlikle gereklidir.
2. Asla kendinizle başka bir şey arasında bağlantı kurmayın.
3. Bir yerde asla altı aydan fazla kalmayın.
4. Asla yumuşama.
5. Asla gereksiz yere dikkat çekmeyin.
6. Tanrı aşkına, asla, asla, asla başka bir adama güvenme.

Para olmadan, üç numaralı kuralı çiğneyecektim. "Güven bana Cat, iş anlayışına göre Ivanna beni temin etti."

Ne kadar akıllıydım? Her hafta temizlemem gereken altı ev olmasına rağmen -onunki de dahil- kadınlardan beşi Küba'dan gelen belgesiz bir işçi olduğumu düşünerek beni ücretim konusunda dövdü.

"Sadece eğlenin," dedi. "İş gibi hissetmek zorunda değilsin. Ağda muhtemelen randevunuzdan daha rahatsız edici olmuştur."

Ama . . . "Biriyle yatmayalı üç yıldan fazla oldu." Ve Edward'ın zavallı girişimleri sayılmamalıydı bile.

"Bu ... hmm. Ne kadar tuhaf," dedi, sanki ona başkalarının derisini giymeyi sevdiğimi söylemişim gibi. "Bunu daha sonra tartışırız. Şimdilik şunu unutma: seks bisiklete binmek gibidir."

Asansöre doğru döndüm. "Mierda. Yapamam. Bu bir hataydı."

Ivanna iç çekti. "Çok fazla umutlanmanı istemedim, bu yüzden sana bir gecelik rekorumu hiç söylemedim."

"Şimdi yapacak mısın?" Sınırın gökyüzü olduğunu söyleyerek belirsiz davranmıştı, ancak bana kesin rakamlar vermeyi reddetmişti.

"Altı saatlik bir görüşme için rekorum nakit ve mücevher olarak yirmi binin üzerinde."

Yirmi. Bin.

Böyle bir para beni doğrudan hayat planımın bir sonraki aşamasına fırlatabilirdi! Konuşma gücümü yeniden kazandığımda, "Ve büyücüyü becermeye gidiyoruz." diye şarkı söyledim.

Güldü. "Umarım harika bir büyücüdür. Son bir şey daha Cat. İçgüdülerini kontrol edeceğin bir an yaşayacaksın ve bunu yaptığında kendine şunu sor: Bu adamla bedava seks yapar mıydım? Cevabın evet ise, neden parayı bir bonus olarak görmeyesin?"

"Tamam, muy bien. Bunu yapabilirim," dedim kendimi toparlayarak.

"Git yakala onları!"

Telefonu kapattıktan sonra lobideki aynadan görünüşümü kontrol etmek için döndüm. Aralık ayı genellikle ılık geçerdi ama bu yıl düpedüz ılıktı, bu yüzden orman yeşili ipekten bir şal elbise giymiştim. Beni dışarı çıkarmak istemesi ihtimaline karşı sade bir yakası vardı ama yanları kalçamdaki tek bir fiyonkla bir arada tutulmuştu. Stilettolar biraz yaramazlık havası veriyordu.

Arkasını görmek için etrafımda döndüm. İnce ipek kıcımları çok sıkıyor, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Artık bunun için yapılacak bir şey yoktu. Yüzümü öne çevirdim ve gülümsedim.

Sadece dudak parlatıcısı, maskara ve biraz da ışıltılı bronz göz farı sürmüştüm. Ivanna bunun irislerimin canlı bakır rengini ortaya çıkardığını ve gözlerimi egzotik gösterdiğini söylemişti, özellikle de koyu renk saçlarımın yanında. Saçlarımı uzun, gevşek bukleler halinde bırakmıştım.

Makyaj: yerinde. Saç: Beklenenin en iyisi.

Sonuç: Azgın bir Rus zamparası olsaydım, kendim yapardım.

Cep telefonumun saatini kontrol ettim. Zamanında varmak için iki dakikadan az zamanım vardı. Telefonumu çantama koyup zile bastım, sonra sinirlerimle savaşılarak etrafıma bakındım. Sehpanın üzerindeki gazeteye tekrar göz attım. Bu kadar zengin bir adamın koruması falan olur muydu-

Kapı açıldı ve ilk müşterim ortaya çıktı. Eskort argosunda, o DDG idi.

Bırak. Ölü. Muhteşem.

Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu, gür siyah saçları ve yapılı bir vücudu vardı. Boyu 1.80'in üzerindeydi. Mavi gözleri kapalıydı, delici bakışları üzerimde geziniyordu.

Sert göğüs kaslarını saran, kış beyazı, hafif bir kaşmir kazak giymişti. Bu renk gözlerinin delici mavisini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk, özel dikim pantolon kaslı bacaklarını ve zayıf kalçalarını vurguluyordu.

Eğer "eskort kirazımı" kaybedecek olsaydım, daha ideal bir müşteri hayal edemezdim.

Yine de Rus, sanki orada başka birinin olmasını bekliyormuş gibi arkama baktı.

"Sadece benim," dedim, kalbim küt küt atarken sesimin bu kadar rahat çıkmasına şaşırmıştım.

Tek kelime etmeden döndü ve yaşam alanına doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim.

Vurgu aydınlatması zevkli modern dekoru aydınlatıyordu. Tavandan tabana panoramik pencereler şehirdeki en iyi manzarayı sunuyordu. Tüm balkon kapıları açıktı, dalgaların sesi bu yükseklikten bile bize ulaşıyordu. Burası çok büyüktü, büyüklüğü bana eski konağımı hatırlatıyordu. Oh, tekrar yuvarlanıyor olmak ...

Benimle yüzleşti. "Ivanna adında bir kadını onayladım. Tercihlerimi gönderdiğimde ajansınız onu önerdi." Sesi derin ve gürültülüydü, aksanı kelimeleri renklendiriyordu.

Aksanlı erkeklere bayılırdım. Edward'ın yavaş Atlanta aksanı beni neşelendirirdi. Ta ki İngiltere'den geldiğini öğrenene kadar. "Ivanna'nın bu gece gelmesi gerekiyordu ama hasta olduğunu söylemek zorunda kaldı."

"Uzun boylu, ince yapılı, en az yirmili yaşlarının sonunda bir sarışın istiyorum. İdeal olarak Avrupa'dan. Belki de onun yerine geçecek kişi isteklerimden herhangi birine uyabilirdi."

Onun yerine beni almıştı; yirmi iki yaşında, 1.80 boyunda, kıvrımlı, esmer. Ve Küba'dan bir nesil uzaktaydım. Ona sahte bir gülümseme vererek, alaycı bir şekilde, "Hayatın tadı çeşitlilik değil midir, querido?" dedim. Tatlım.

Kimildamıyordu. "Sen sipariş ettiğim şey değilsin."

Ben, herkesten çok, istemediğiniz bir şeyin bedelini ödemek zorunda kalmamanız gerektiğini biliyordum. Edward'ın bana olan aşkını ilan ettikten birkaç dakika sonra silahına doğru yöneldiğini hatırladım.

"Reşit misin ki sen?" diye homurdandı Rus. "Ve sonra biraz."

Hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Getting to Yes'i tekrar tekrar okumuştum ve bu adamdan bir gece koparabileceğimi düşünmüştüm. Ama sonra, bu adımı atmaya gerçekten hazır mıyım? "Fikrini değiştiremez miyim?"

Yüz ifadesi daha da soğuklaştığında, beni kovmak üzere olduğuna sevinmiştim. Bir eskorttan daha iyi bir kanun kaçağı olurdum. Kanun kaçağı mı? Biraz zaman ver, Cat.

Sert bir ses tonuyla, "Kararlarımdan asla dönmem" dedi.

Omuz silktim. "Tamam, sen kaybedersin." Kendimden ne kadar emindim! Profesyonel bir işçi kız gibi. Rahatlamış bir şekilde kapıya doğru döndüm ve uzaklaştım.

Nefes alırken tısladığını duyduğumu sandım.

Mierda. Şansımı bilseydim, elbisemin dikişi sökölürdü.

BÖLÜM 2

"Belki de aceleci davrandım," dedi. "Bir içki için kal."

Kıçım benim için çalışmış mıydı? Bundan mutlu muydum?

Ben arkamı dönüp giderken o da bar bölümüne yöneldi. Bu gerçekten oluyordu. Para için seks yapacaktım.

Omzunun üzerinden, "Ben Maksimilyan Sevastyan," dedi.

Dilimde evirip çevirdim, adını ağız dolusu buldum. Zihnimde ona Máxim adını verdim.

"Encantada. Memnun oldum. Ben Cat Marín." Bağışım için etrafıma bakındım. Hiçbir şey yoktu. Bu beni tedirgin etti ama yine de bara doğru ilerledim.

"Bu senin çalışma adın mı?"

Takma ismim. "Bana böyle derler." Kullanmak zorunda kaldığımda sahte kimliğimde de bu yazıyordu.

Büyükannemin adı olan Catarina'yı ve annesinin adı olan Marín'i seçmiş, sonra da bu kimliği tamamen üstlenmiştim. Lucía olmayı özlememe rağmen, o hayat uzak bir rüya gibiydi.

"Ne içersin?"

Güzel soru. En son ne zaman alkol aldığımı hatırlamıyorum. Belki 5K yarışından sonra bira? "Um, ne içiyorsan."

"Votka martini?" Muhtemelen iyi bir fikir değil. "Tercih ettiğiniz bir kokteyl olmalı."

"Sex on the Beach!" gibi aptalca bir şey söylemek üzereydim ama onun yerine "Beyaz şarap harika olur." dedim.

"Huzursuz görünüyorsun."

"Bu işlerde biraz yeniyim" diye itiraf ettim.

"Uh-huh. Birçok eskort ayarladım. Hiçbiri bir süredir bu işi yaptığını söylemedi."

Yalan söylediğimi düşünüyordu. Ben dünyanın en boktan yalancısıydım. Önceleri, ne zaman yalan söyleyecek bir duruma düşsem, buna o kadar içerlediğimi fark etmiştim ki günlerce söylenip duruyordum. Bu yüzden bunu yapmayı bıraktım. "Sana yalan söylemiyorum."

Sözlerimi elinin tersiyle itip şarap koleksiyonuna döndü. O şarapları incelerken ben de onu yakından inceledim. Temiz tıraşlıydı, yeni bronzlaşmış gibi görünen pürüzsüz bir cildi vardı ama gözlerinin etrafında gülme çizgileri yoktu. Garip. Evlilik yüzüğü bronzluk çizgisi de yoktu. En azından bekârdı.

Dudakları sıkıydı, beyaz dişleri düzgündü. Geniş erkeksi çene hattı, güçlü burnunu ve çenesini, geniş elmacık kemiklerini tamamlıyordu. Saçlarının yanları sık kesilmiş, tepesi ise daha uzundu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek nasıl bir his olurdu?

"Bu katta bir yerde bir mahzen var ama sanırım bu şarabı seveceksiniz." Şişenin mantarını açtığında, ince kazağının altındaki kasları hareket etti. Muhtemelen benim fare kapanı apartmanımdan daha pahalı olan bir dalış saati takıyordu.

Onun manzarasıyla yarışabilecek tek şey dışarıdaki manzaraydı. Etrafı saran balkonun şeffaf cam korkulukları boyunca küçük meşaleler vardı. Deneyimlemek için cinayet işleyebileceğim sonsuzluk havuzunu geçince okyanusu görebiliyordum. Gökyüzünde neredeyse dolunay vardı.

"Git bir bak." Bir bardak doldurdu ve bana uzattı. "Seninle dışarıda buluşuruz."

Paramı alana kadar hiçbir şey yapmamam gerekiyordu ama hızlı bir risk/ödül değerlendirmesinden sonra "Tamam" dedim. Havuzun yanından geçerken ısıtılmış sudan buhar yükseliyordu. Aslında tüm havuz güvertesi ısıtılmıştı. Balkon demirine geçtim ve şarabın tadına bakıp iç geçirdim. Muslukta bununla içmenin cazibesini görebiliyordum.

Ilık bir rüzgâr esti ve tuzlu havayı içime çektim. Okyanusun sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neredeyse Martinez Plajı'nda olduğumu hayal edebiliyordum. Neredeyse bir asır önce, babamın ailesi Jacksonville yakınlarında okyanus kıyısında uzun bir arazi satın almış ve bugün sahip olacağı serveti hayal bile edemeden bir emanete koymuştu.

Oraya dönmek dışında bu şehirde kalmayı çok isterdim. Ne yazık ki geleceğimdeki tek Miami M.I.A.M.I. idi: Money Is A Major Issue.

Eğer bu gece para kazanırsam, Los Angeles ya da San Diego gibi heyecan verici bir yerde yeniden başlayabilirdim. Son üniversite sınavımdan hemen sonra gider, sonra da hayatımı geri kazanma planımın ikinci aşamasına geçerdim: Sonsuza dek ortadan kaybolmak. Gerçek bir sahte kimlik (oksimoron?) ve incelemeye dayanabilecek bir sosyal güvenlik numarası alırdım.

Bağışımı alamadığım, hatta daha fazlasını satamadığım bir bankanın hayalini kuruyordum. Zor sınırlarımı biliyordum ama bunun dışında ne yapacağımdan emin değildim.

İçerken Ivanna'nın ilk randevumda yardımcı olması için bana okuttuğu makaleyi hatırladım: Bir Müşteriyi Şaşırtmanın En İyi On Yolu. Öneriler arasında o konuşurken nefes nefese kalmış gibi davranmak, sevgi taklidi yapmak, orgazm taklidi yapmak ve ona her zaman haklı olduğunu söylemek vardı.

Ciddi misin?

Máxim bir elinde şarap şişesi, diğerinde içkisiyle dışarıda bana katıldı. Şişeyi yakındaki bir masaya koydu, sonra yanımda durdu. Ay yüzünü yıkıyor, yontulmuş yüz hatlarını sevgiyle belirginleştiriyordu.

Ödenmemiş olmasına rağmen rahatlamaya başladım. Başka ne olursa olsun, şu anda Seltane çatı katında bana FOTC'yi verebilecek bir müşteriyle birlikteydim. Yüzyılın sikişi.

Bir yudum daha aldım. "Bu bağbozumuna çatlak serpintileri ekledin mi?"

"Uyuşturucudan yeni çıkmıştım," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Manzara hakkında ne düşünüyorsun?"

Bardağımın kenarından sııttım. "Sanırım bu yeterli. Eğer bu tür şeyleri seviyorsanız."

Esprı girişimim üzerine başını eğdi. "Ajansınızın sitesinde sizi araştırdım." Ivanna'nın hakkımda listelediği maddelerden sadece birkaçı doğruydu -ölçülerimin üçte ikisi ve ameliyatsız, tamamen doğal sertifikalı bir CAN olarak statüm.

Bana okuduğu sahte biyografiyi hatırladım: Dans etmeyi (dans etmekten nefret ederdim) ve yogayı (burada jogging yapıyorum) severim. Boş zamanlarımda (sanki hiç varmış gibi!) performans sanatından (hayır, teşekkürler) ve alışverişten (bir işkence biçimi) hoşlanırım.

"Fotoğrafınız alışılmadık," dedi.

"Öyle mi?" Ivanna uzak bir plajda fotoğraflarımı çekmişti. Yanaklarıma kadar inen siyah erkek şortu giymiştim, üstüm yoktu, sadece rimel sürmüştüm ve saçlarım kafamda toplanmıştı. Arkadan çekilmiş ve poz vermediğim bir fotoğrafımı seçmişti.

Bir şeye bakarken başımı yana çevirmiştim. Gözlerim uzaktı, çünkü tüm bu fikir hakkında derin düşüncelere dalmıştım. Bir de her zamanki gibi Edward'a küfrediyordum.

Yatak odamıza yayılan kan ... o çirkin sesler ...

Silkelen, Cat.

Rus, "Bu, gurur verici ışıklandırma ve riskli iç çamaşırlarıyla tipik bir boudoir çekimi değil" dedi.

"Senin gibi bir hobici bilir, ha?" Biraz daha şarap içtim, kadehimin dibine ulaştığımda kaşlarımı çattım. "Ben pek de yatak odası taklidi yapan bir kız değilim."

Tek kelime etmeden beni tekrar doldurdu. "Ne tür bir kızsın sen?"

Başka bir gün savaşmak için yaşamaya inanan inatçı bir hayatta kalan. Ama ona dedim ki, "Herkes için üstsüz plajlara inanan bir kız. Viva la revolución! " Bunun komik olduğunu düşündüm ama o yine başını eğdi.

"Fotoğrafınız bir erkeğin ne düşündüğünüzü merak etmesine neden oluyor. Bu bir tasarımdı, değil mi?"

"Yüklenen fotoğrafı ben seçmedim." Ivanna'nın bu fotoğrafı kullanmasına izin vermemin tek nedeni, henüz ergenlik çağındayken çekilen son fotoğraflarımdan çok farklı görünmemdi.

"Yirmi altı yaşında mısınız?"

Ivanna sayıyı şişirmişti. "Daha iyisini bilecek kadar yaşlı."

Máxim göğüslerime baktı. "Ölçüler: otuz beş, yirmi üç, otuz altı?"

"İyi bir günde otuz dört buçuk. Onu da ben koymadım. Bedenimi seviyorum." İstesem sütyensiz de durabilirdim ama gerektiğinde yine de göğüs dekoltesi verebilirdim.

Kaşları birbirine yaklaştı. Beni bir kutuya sığdırmaya çalıştığı ve beklenmedik zorluklar yaşadığı izlenimine kapıldım.

Ona kışımın sığmayacağını söyleyebilirdim.

"Belirgin bir aksanız var. Amerika'ya özgü değil mi?"

"İspanyolca konuşulan bir evde büyüdüm." Koyu Katolik bir anneyle. İngilizce öğrenmeyi reddetmesine rağmen, beni liseye kadar evde eğitmiş ve çoğu insanı تنها plajımızdan uzak tutmuştu. Çocukluğum hakkında konuşmayı bırakın, düşünmeyi bile sevmezdim.

"Miami'de mi?"

Omuz silktim. Bu tür sorular beni geriyordu. Kimse benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Başkalarıyla olan bağlantılar ekmek kırıntılarıydı. Bu yüzden kimseyle çıkmadım, sosyalleşmedim. Tuvalet temizlemek ve okula gitmek arasında zamanım olduğundan değil.

"Kendin hakkında konuşmak istemiyor musun?" Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu bir ilk."

"Sıkıcı hayatımı duymak istemezsiniz. Bir fikrim var: Kişisel soru sormama kuralı koyalım."

"Ve kendini benim hakkımda araştırma yapmaktan alıkoyabileceğini mi sanıyorsun?"

Eğer bu onun da aynısını yapmasını engelleyecekse?

"Evet."

"Pekâlâ, o zaman işe koyulalım. Sanırım burası bana satış yapacağın kısım."

Yakalandın.

"Sana sadece bir saat kadar ihtiyacım olacak," diye devam etti, "ama böyle şeylere dikkat etmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden gecenin yarısını ayırttım. Size arzu ettiğim her şeyi yapmama izin vermeniz ne kadara mal olur?"

Böyle bir adam -muhteşem, zengin, küçümseyici- ne ister ki? "Bazı şeyler masada değil."

Bir öfke parıltısı. "Her şey benim masamda, küçük kız."

Bu bir soruna dönüşüyordu. Hayır, hayır, mantranızı hatırlayın. İyi iş kadınları bir zorlukla karşılaştıklarında "Bu bir sorun değil" der ve ardından sorunu çözmek için işe koyulurlar.

"Vücudunuzu daha yakından tanımayı çok isterdim ama" - onu şaşırtmış gibi görünen küstah bir bakış attım- "arzu edebileceğiniz bazı hizmetleri sağlayamam. Dünyada yeterince para yok."

"Ne gibi?"

"BBBJ. Aslında, eyersiz her şey dışarıda."

"Bununla ilgilenmiyorum. Bu gece bir başkasının yerine geçtiniz - sizden onun yapacağını yapmanızı bekliyorum. Ajansınızdan emrettiğim şeyi."

Ivanna'nın kink uzmanlığını hatırladım: esaret, disiplin, boyun eğme ve benzerleri. Evinin her yerinde aletleri vardı. Bu adam onu görünüşünden daha fazlası için mi istemişti?

İncelenmiş bir hobici olarak, çok tehlikeli olamazdı. Bana yeterince para teklif ettiyse, yabancı bir adama beni bağlaması için güvenebilir miydim? Beni çaresiz bırakacağına?

Hayır, teşekkürler. Güvenme kabiliyetim kırılmıştı, tıpkı hiç yerine oturmamış kırık bir uzuv gibi, şimdi büzüşmüş ve işe yaramaz hale gelmişti. Konu erkekler olduğunda kendime bile güvenmeyi reddediyordum.

Ama bu parayı kaybetmek istemedim. "Neden bu geceyi geldiği gibi kabul etmiyoruz? Bakalım bizi nereye

götürecek?" Seni nereye götürebileceğimi gör. "Söz veriyorum ikimiz de tatmin olacağız."

Mavi gözlerini kıstı ve sanki üzerime buz gibi bir hava üflendi. "Benimle oyun oynama. Ve niyetimi yanlış anlama, bundan hoşlanıp hoşlanmaman umurumda bile değil, o yüzden hoşlanıyormuş gibi yapma."

Ne sikim ama! Cállate la boca, Cat! Kapa çenenin.

"Sahte tutkuya tahammül edemem."

Ivanna'nın makalesi için çok fazla. Bir şekilde "Anlaşıldı." demeyi başardım.

"O zaman sana üç bin ödeyeceğim ve sen de benim çıkarlarıma uygun davranacaksın."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Bu kadar para hayatımı değiştirebilirdi! Yine de kelimeler dudaklarımdan dökülüyordu: "Beş yap, anlaştık."

Sustu. Onu kızdırmış mıydım? Her şeyi mahvetmiş miydim? Adalı büyükanne Mima'nın bir sözü vardı: "Domuzlar şişmanlar, domuzlar kesilir." Domuz pastırması olmak üzereydim.

"Anlaştık," dedi.

En serio? Bekle, neyi kabul etmiştim? Onun çıkarlarına uygun mu?

"Peşin ödeme isteyeceğinizi varsayıyorum."

Vay anasını! "Evet, por favor."

"Beni takip edin." Oturma odasına döndü ve konsolun üzerindeki şık bir evrak çantasına doğru ilerledi.

Bağlı elli Benjamin cüzdanıma girdiğinde kaderim belirlenmişti.

Boş kadehimi elimden alıp yere koydu. O şarabı ben de mi içmiştim? Kafam iyi olabilirdi ama sinirlerim bunu engelledi. Şimdi anlaşılanın heyecanı azalıyor, yerini endişe alıyordu.

Bir süite geçti ve omzunun üzerinden şöyle dedi. "Gel. Miami'de beş binin bana ne kazandıracağını görmek istiyorum." Hatırlatma karşısında kaskatı kesildim.

Yatak odasının girişinde bana döndü. "Neden tereddüt ediyorsun? Utangaçlık numarası yapmana da müsamaha gösterilmeyecek."

Düşüncelerim karmakarışık. İki tanesi öne çıktı. Fahişe olacaksın Cat, beş bin dolarla savaşıyorsun,

İdiota! Bağırsak kontrolü mü? Oh, evet.

Ama Ivanna haklıydı; bu adamla bedavaya seks yapabilirdim.

Ayrıca, durumum sert önlemler gerektiriyordu. Bu adamın bana yapabileceği hiçbir şey Edward'ın beni yakaladığında yapacaklarından daha kötü olamazdı.

Çünkü o benim kocamdı ve beni öldürme planını bozmuştum.

Bu düşünceyle yatak odasında Rus'a katıldım. Yatakta gördüğüm şey beni olduğum yerde dondurdu.

BÖLÜM 3

Taşak tıkaçı. Bir kırbaç. Deri kelepçeler.

Ni en broma! Hayatta olmaz.

Hayır, hayır, kesinlikle mutlu bir orta yol bulabilirdim. Bu adam BDSM'den daha fazlasıyla ilgileniyor olmalıydı. "Bana ne yapacağını açıkla."

Soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Soyunduktan sonra yatağın kenarında dizlerinin üzerine çökeceksin ve ağzını tıkayacaksın. Kollarını arkadan bağlayacağım ve öne doğru eğilip alnını dayayacaksın. Sonra aklıma neresi gelirse vücudunu kırbaçlayacağım. Bundan tatmin olduğumda seni arkadan becereceğim."

Bu bir senaryo gibi geldi. Sanki bunu her eskortla yapıyormuş gibi.

Meme uçlarımı öpmekten, beni okşamaktan hiç bahsetmemişti. Onun senaryosuna göre, teknik olarak seks yaparken mümkün olan en az temas noktasını paylaşacaktık. Yüzümü görmeyecek ya da sesimi duymayacaktı. Ağzımı tıkamak için bana dokunmayacaktı bile!

Ben sadece bir kap olacaktım. Ki beni bu konuda uyarmıştı. Yüzü olmayan, sesi olmayan bir kap.

Henüz o noktada değilim. Yani seçeneklerim çekip gitmek ya da fikrini değiştirmeye çalışmaktı. İkinciyle kaybedecek bir şeyim yok. Neden bunu bir fanteziye dönüştürmüyorum? Bu gece herhangi biri olabilirdim. Bir femme fatale, bir erkek yiyen.

Ona, "Senaryonuz kulağa ilginç gelse de, gerçekten istediğiniz şeyin bu olduğunu sanmıyorum" dedim.

Kaşları havaya kalktı. "Sen bilmiyorsun."

Süitin oturma alanına doğru döndüm. Hafifçe aydınlatılmış odada tüm pencereler ve kapılar açıktı. Ay ışığıyla aydınlanmış tül perdeler dalgalanıyordu. Kanepenin arkasına geçtim. Sırt minderlerine vurup onu davet ettiğimde dudakları inceldi. Birbirimize bakarken uzun, endişeli anlar geçti. Kalp atışı ... kalp atışı ... kalp atışı. Sonra Merak onu adım atmaya zorlamış gibi görünüyordu.

Oturduğunda gülümsedim ve önüne doğru yanaştım. Dizlerini açarak bana yer açmak zorunda kalana kadar öne doğru adım attım.

Elbisemin kenarındaki kuşakla oynadım. "Bunu çıkarmamı ister misin, Ruso?" Ruso.

Curt başını salladı.

Kuşağı yavaşça çözdüm. Elbisemi bir bornoz gibi açık bırakarak, ona kışkırtıcı siyah demi sütyen ve tanga takımımın perdeli bir görüntüsünü verdim.

Onu okuyamadım, manzarayı beğenip beğenmediğini anlayamadım. Çok soğuk görünüyordu.

Peki neden onun için soyunurken tahrik oluyordum? Büyük, erkeksi ellerine baktım. Göğüslerimi sıkarken ya da çıplak amımı avuçlarken nasıl hissedeceklerdi? Meme uçlarım gerildi, külotum nemlendi. Hiç böyle iç çamaşırı giymemiştim ve birkaç gün önceki ağıdadan sonra kendimi aşırı hassas hissediyordum.

Elbisemden sıyrılıp onu yan koltuğa fırlattım. İç çamaşırlarımla karşısına geçtiğimde, kollarını kanepenin arkasına doğru rahatça sarkıttı.

"Benim için yerinizde dönün." Çok sakindi, hatta mesafeliydi. Bu bir bilgisayarla ön sevişme gibiydi. Bir DDG bilgisayarıyla. "Yavaşça."

Kendime femme fatale'i oynadığımı hatırlattım. İki kadeh şarabım bana iyi gittiğimi söylüyordu.

Döndüğümde, gözlerini küçücük tangamın içinde açıkta kalan yanaklarımda hissedebiliyordum. Bu da beni daha da ıslattı. Kaçamak yağlama sorun olmazdı. Aslında, belki de tangamı bırakmalıydım.

külotunu biraz daha giyer misin? Mastürbasyon yapacak zamanım ya da enerjim olmayalı uzun zaman olmuştu. Ya kontrolümü kaybedersem?

Dünyadaki herkes gibi, bedenim açıldığında beynim kapanıyordu. Ama benimki tam bir fabrika kapanması, bir işçi greviydi. Bu adamla başa çıkmak için aklıma ihtiyacım vardı.

Onunla tekrar yüzleştim. Nefesleri bir nebze olsun azalmış mıydı? "Bana g  slerini göster. Bakalım bedenini itiraf ettiğin kadar beğenecek miyim?"

S tyenimi çıkardım ve elbisemin olduğu tarafa doğru fırlattım. Dik g  slerimle gizliden gizliye gurur duyuyordum. V cuduma tam oturuyorlardı ama dolgundular, çıkık meme uçları ne tam pembe ne de tam bronzdu. K  k areolalarım yükselmiş, tepelerine hafif kabarık bir görünüm vermişti.

Omuzlarımı dikleştirdiğimde Rus'un burun delikleri alevlendi - nihayet ondan bir tutku belirtisi!

" ok güzel.  n tarafın manzarasının arka tarafla yarışabileceğini düşünmemiştim."

Vay canına. Gerçek bir iltifat. Dikkatim aşağıya doğru çekildi. Çok büyük bir ereksiyon pantolonunun kumaşına baskı yapıyordu. Muy grande. Belki de çok büyüktü? Tüm o aptallıklarına rağmen, sadece Edward'la cinsel ilişkiye girmiştim ve o da bu kadar büyük değildi.

"Devam edin."

Tamamen soyunmak mı? Buna karşı çıkmaya karar vererek öne doğru bir adım attım ve üzerine  ıktım. Dizlerimi kalçaların yanına dayadım, ellerimi omuzlarına koydum. Okyanustan gelen bir esinti, sandal ağacı ve kaynayan erkeğin karışımı olan sarhoş edici kokusuyla karışarak içeri süzüldü. Kokusu beni titretti - yeni eskortları uyulşturmak için kullanılan haksız bir avantaj gibiydi.

Kendimi onun sikinin kalın çıkıntısının üzerine bıraktığımda, kıyafetlerimizin arasından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Benim gözlerim büyüdü, onunkiler kısıldı.

Onun uzunluğunu doğrudan içime alacaktım. Bu fikir artık beni tereddütle doldurmuyordu. Arzuyla titriyordum. G  s uçları onunkilerin gözleri önünde daha da sıkılaştı.

Bu adamı, bu yabancıyı istiyordum.

Beni boşaltmış olan erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Çoğu kez arka koltukta bir oğlanla oynasırken ya da bir fıçı partisinde biriyle sevişirken kazara olmuştu. Edward hiç yaklaşmamıştı. Umursadığından değil. Ama bu Rus-

"Seni üstüme çıkman için davet etmedim," diye tersledi. Vücudu gerginleşti - kızgın bir gerginlik.

Şaşkınlıktan donakaldım. Çoğu erkek üstsüz kızların onlara binmesinden hoşlanırdı.

"Seni üstümde istediğimi mi sanıyorsun?" Sesi daha kesici olamazdı. Beni tuttu, sanki bedenimi üzerinden atacakmış gibi beni yana doğru kaldırdı.

Ama sonra durdu. Elleri üzerimde o kadar büyüktü ki, parmakları kığımın büyük bir kısmını kaplıyordu. Bir tereddütten sonra -o anda askıya alınmış gibiydik- beni yağurmaya başladı. Ellerini kıvrımlarımı kavramak için indirdiğinde, kısık bir inilti duyuldu. Ama beni hâlâ dik tutuyordu.

Yine anlamadığım bir şeyler oluyordu, sanki bir iç savaş yaşanıyordu. Şehvetle kararmış zihnimde, kadınlara fazla dokunmaktan hoşlanmadığı için mi onları bağlayıp arkadan becerdiğini merak ettim.

Tam bunun böyle olduğuna karar vermişken, kendimi tekrar onun üzerine yerleşmiş, sikinin kabarmış çıkıntısını tam bacaklarımın arasında buldum. Bu raundu ben mi kazanmıştım?

Öfkesi dinmiş gibi görünüyordu ama yenilgiyi kabullenmeye hazır değildi. "Hâlâ bana istediğimi vermeyi reddediyor musun?"

Ve o da benim reddimi kabul mü ediyordu? Cesaretleterek kulağının yanına eğildim. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim, Ruso." Şarap ve uyarılmışlığım kendi aksanımı daha da kalınlaştırıyordu. Sertleşen meme uçlarım kazağının ince kaşmirine değdi, bu inanılmaz bir histi, bu yüzden onları tekrar gözden geçirdim.

Bu adamın ağzını göğüslerime götürmek için ne gerekiyordu? Beni emdiğini hayal ettiğimde ... dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı, sırtım hafifçe eğildi.

Elini enseme kenetledi. "Ne tür bir eskort müşterisini yüzünüzce reddeder? Bu işte ya açlıktan ölüyorsun ya da bir servet kazanıyorsun. . . ." Kalçalarımı yuvarlayıp amımı sikinin üzerinde gezdirdiğimde, aramızda sadece ıslanmış külotum ve pantolonunun pantolonu varken sözünü kesti.

Bu his karşısında nefesim kesildi, nefesim daraldı. Klitorisim zonklamaya başladı.

Ellerini çekti, sanki bana dokunmamak için bilinçli bir karar vermiş gibi kollarını tekrar kanepenin arkasına dayadı. Bir şekilde sinandığım ya da onun sinandığı izlenimine kapıldım. "Ellerini arkana koy. Şimdi."

Muhtemelen dirseklerimi sıkmamı bekliyordu. "Elbette." Bunun yerine ellerimi doğrudan kıkımın arkasına indirdim ve dengemi korumak için kalçalarını kavradım.

Tekrar gerildi, ama başka bir kelime söyleyemeden kalçalarımı onun uzunluğunun üzerinde çırpıttım. İnlerken başım arkaya düştü. Cinsel oyunun ne kadar karşı konulmaz olabileceğini unutmuştum, kontrol edilemeyen dürtüleri ve bir erkeğin vücudunun sertliğini unutmuştum.

Rus'la yüzleştim ve ona binmeye başladım. Bakışları temas noktamıza odaklanmış olsa da, kalçalarını benimle buluşmak için hareket ettirmeyi reddetti. Önemli değildi. Fermuarının çıkıntısı şişmiş klitorisimle aynı hizaya gelmişti, sırılıklı külotum o tomurcuğa sürtünüyordu. Sürtünme! Boğucu, nemli sürtünme beni orgazma daha da yaklaştırdı. Çok geçmeden nefes nefese kalmıştım, onu bir direk dansçısı gibi taşıyordum.

Kanepeyi kavradı, uzun parmakları beyaz parmak boğumlarına dönüşmüştü. "İhtiyacım olduğunu düşündüğün şey bu mu?" Sesi tek başına beni boşaltabilirdi. Boğuk tınısı daha da derinleşmişti. "Sürülmek için mi?"

"Bence senin tutkuya ihtiyacın var."

Kesinlikle ihtiyacım vardı. "Sahte olmasaydı belki."

Neredeyse gülüyordum. "Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum." Yakında orgazm olacağımı ona nasıl söyleyecektim?

"Bekle." Titreyen kalçalarımı yakaladı ve beni sabit tuttu. "Kalk."

Kafam karışmıştı, ellerimi omuzlarına koydum ve dizlerimin üzerinde yükseldim. Beni yine tekmeliyor muydu? Sonra dar gözlü bakışlarını takip ettim.

Muhtemelen binlerce dolar değerindeki pantolonunun kasıklarında nemli bir nokta vardı. Onu külotumla ıslatmıştım.

Tepkisi için endişelenmeliydim ama umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Ellerinin izin verdiği kadar alçaldım, amımın tekrar onun sıcak sertliğinin üstüne çıkmasını istiyordum.

"Blyad!" diye homurdandı. " Bu her ne demekse. "Benim için gerçekten ıslanmışsın. Çok ıslaksın. Boşalmak için beni mi kullanıyordun?"

"Por Dios, neden bu kadar çok konuşuyorsun?" Nefeslerimin arasında söyledim. "Gelmek istiyorum, Ruso."

Bana göz kırptı. Soğukkanlı, mesafeli Rus afallamış görünüyordu. "O zaman elbette." Tutuşunu bıraktı. "Devam edin."

"Gracias." Rahatlayarak iç çektim, meme uçlarımdan aşağı inerken göğsünü sıyırmaya izin verdim. Eğer buna izin verseydi ... Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve boynunu öpmek için eğildim. Nabız noktasını biraz emdiğimde başı geriye eğildi.

Fermuarının çıkıntısını kaybettim, bu yüzden onu aramak için üstünde kıvrandım. Kalçaları nihayet hareket etmiş miydi? O da bu teması istiyor muydu?

Mükemmel bir yer buldum. "Ay, perfección."

Tekrar içeri girdiğimde benimle yüzleşti, mavi bakışları gözlerimden dudaklarıma, göğüslerime ve tangama doğru gidip geliyordu.

Ben kendimi tatmin ederken, onun dudakları dikkatimi çekti. Onunla ilgili diğer her şey kadar çekiciydiler. Alttaki dolgun dudağın ortasında seksi bir kıvrım vardı. Onu öpmek nasıl bir şey olurdu?

Ivanna bunun insanları çok fazla bağıladığını ve hayatınızdaki bir sevgili için özel bir şey saklamanız gerektiğini söyledi. Benim sevgilim yoktu ve bağlanma korkum da yoktu. Şu anda, orgazmın kıyısında gezinirken, hiçbir korkum yoktu! Dudaklarına baktım, kendi dudaklarımı yaladım.

"Öpülmeye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kelimeleri kısıktı. "Herkes değil mi-"

Kalçalarını sertçe savurdu, inatçı sikini külotuma doğru salladı.

Sonunda! "Oh! Fricción . . . Tekrar yap, lütfen."

Tekrar yaptı. Ve tekrar. Çok geçmeden her itişte inlemeye başladı ama sesi acılıydı, sanki her birinin sonunda karnına yumruk yiyor ya da kendini kesiyordu.

Tüm bunları daha sonra düşünecektim. "Durma!"

O amımı iterken ben de anlaşılmaz şeyler mırıldanıyor, bir dilden diğerine geçerek eşikte olduğumu anlatmaya çalışıyordum. "Aman Tanrım. Ay, Dios mío."

"Gelmek üzere misin?" diye sordu gergin bir sesle.

"Yanmak üzereyim!" İki elimle yüzünü kavradım.

Bakışlarımız kilitlendi. Onunki hala meydan okuyan ve öfkeliydi, çenesi inatla çıkıktı - dalgalanmalarımı karşılarken bile.

"Hayır, hayır, canım." Başparmağımı alt dudağına sürterek fısıldadım, "No te pongas bravo conmigo. Bana kızma. Yakında ikimiz de iyi hissedeceğiz." Eğildim ve ağzını kendi ağzımla kapattım. Dudakları sert ve sıcaktı. İnleyerek dudaklarının kenarlarını yaladım. Hareketlerim hızlandı, ta ki Rus'un sikinin üzerinde debelenene kadar.

Dudaklarını ayırdı; dilimin ucu onunkiyle buluştu, kıvılcım çaktı-

Zevk. Patlama. Beni elektriklendiriyor.

Akıntılar damarlarımda cızırdayarak ... için yol açtı. Ateş.

"Mmmm! " diye haykırdım ağzına doğru. Mutluluk beni içine çekti, kalçalarımı onun üzerinde dönmeye zorladı. Kayboldum, memelerimi ovuşturdum

göğsüne karşı. İnledim, amım tekrar tekrar kasılırken ona bir oyuncak gibi bindim.

Akıl sağlığım yerine geldiğinde ve spazmlar azaldığında öpücüğüme karşılık vermediğini fark ettim. Geri çekildim.

Tamamen hareketsiz kalmıştı. İçindeki gerginlik daha da arttı. "Beni öptün. Boşaldın. Bunun olmaması gerekiyordu."

"O anın sıcaklığıyla oldu. No te pongas-"

Saçlarımı yumruğunun etrafına doladı ve dudaklarımız buluşana kadar beni daha da yaklaştırdı.

Ben soluğumu tutunca, o da hararetle başladı. Sanki yıllardır bir kadının dudaklarını almamış gibi, sanki sadece ihtiyaç depoluyormuş gibi öptü. Ben nefes nefese kaldım; o nefes nefese kaldı. Elleri yarı çıplak kıcımlı sıkma için indi.

Göğsünden bir hırlama sesi geldi. Gerçek bir hırıltı. Böyle bir şehveti uyandırma fikri beni o kadar tahrik etti ki, uyarılmışlığım katlanarak geri döndü. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dilini emdim. İnledi, ben ona tekrar sürtünmeye başladığımda parmakları kıvrımlarıma gömüldü.

Nefes almak için ara verdim. "Bana ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynısını sorabilirdim," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Sürprizlerden nefret ederim. Onlara tahammül edemem. Ve yine de ..." Kaşları birbirine yaklaştı. Hesaplı değil ama ona yakın bir şekilde baktı - sanki bir problemin açılarını hesaplıyormuş gibi. "Hâlâ buradayım," diye mırıldandı kendi kendine. Beni kendine çekti, yüzünü göğüslerime gömdü, dudaklarını aradı.

Ağızına doğru eğildim.

"Bu kabarık meme uçlarını gördüğüm an, onları emmeden gitmene izin veremeyeceğimden korktum."

Korkmak mı? Neden korksun ki? Başını çevirip bir meme ucunu dudaklarının arasına aldığı anda, dilini hassas tepe üzerinde gezdirdiğinde düşüncelerim bulanıklaştı. Bir iniltiyle emdiğinde, "Sonunda!" diye haykırdım. Yine yanıyordum! İçim yanıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Diğerine döndü ve mırıldandı: "Çok tatlı ve dolgunlar. Dilimle alay ediyorlar." Onu da ıslak ve ağırlı bıraktıktan sonra beni tekrar yüzüne çekti, yüz ifadesinde heyecan vardı. "Bunların hepsi kabul edilebilir."

"Kesinlikle öyle düşünüyorum." "Çok kabul edilebilir."

Tamam mı? Burada neler oluyordu? İçinde bana karşı zar zor kontrol altına alınmış ve giderek artan bir ihtiyaç hissediyordum. Başka bir kadın bundan korkabilirdi ama ben şarap gibi içiyordum.

"Ah, küçük Kedi." Hınzır mavi gözlerinde bir pırıltı parlıyordu. "Sikilmek üzeresin. Sertçe."

BÖLÜM 4

Beni tekrar kanepeye yatırdı, üzerimde yırtıcı bir şekilde duruyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir eliyle iki ayak bileğimi kavradı ve tangamı çıkarıp ipeği fırlatırken bedenimi yukarı kaldırdı.

"Kalçalarını aç."

Bu geri dönüşle kafam karıştı, geçici olarak yaptım.

Gözlerini amıma dikmiş, dudaklarını yalıyordu. "Çok güzel. İhtiyacını görebiliyorum. Çaldığın orgazmdan zevk aldın mı?"

"Çalmak mı?"

Kanepede diz çöktü ve bacaklarımın arasına uzandı. İşaret parmağını dudaklarımda gezdirerek nemimi yaydı, sonra tam giriş yerime sürttü.

Yüzünü izlerken göz kapaklarım ağırlaştı. Ben onun için daha da ıslanırken bakışları büyülenmiş gibiydi. Uzun zamandır bir kızı parmaklamadığı izlenimine kapıldım. Elbette, "senaryosu" bunu gerektirmiyordu.

Kendimi parmağının üzerine itmek üzere kıvranana kadar açıklığımla oynadı. "Gittikçe daha da ıslanıyorsun. Seni tekrar boşaltabilirim, sadece bununla."

Evet, ama aklımı kaybederim! "Más. Bana daha fazlasını ver, Máxim." Gözlerini kısmıştı. "Bana Máxim mi diyorsun?"

"Beni daha fazla parmaklarsan sana ne istersen söylerim." Ayak parmaklarım stilettoLARımın içinde kıvrılıyordu.

Santim santim daha derine inerken, doluluk hissinden inledim.

"Küçük klitorisin çok şişmiş. Ovmamı ister misin?"

"Evet!"

"Yoksa sikilmeye mi ihtiyacın var?" "İkisi de! Her ikisi de! Ne olursa..."

Ama sonra kaşlarını çatı. "Amin çok sıkı. Çok sıkı."

Uzun zamandır seks yapmadığımı bilir miydi? Dikkatini dağıtmam gerek. "Sikinin etrafında bu kadar sıkı olacağım, querido."

Parmağını içime pompaladı. "Bana istediğini söyle." Boştaki elini göğüslerimden birinin üzerine koydu ve bir meme ucunu okşadı.

"Evet, sikini istiyorum!" Kalçalarım titriyordu. Başka bir orgazma doğru sürüklendim ve klitorisime dokunmamıştı bile. Bir erkekten hiç bu kadar zevk almamıştım; eskort olmayı seviyordum!

Diğer meme ucumu çimdikledi. "O zaman henüz sana vermeyeceğim." Elini bacaklarımın arasına koydu. "Parmağımı becer." Yine içinde bir beklenti dalgası hissettim, sanki yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibiydi.

İhtiyaçtan utanmadan eline karşı hareket etmeye başladım, parmağını amıma sokup çıkarıyordu. Başparmağı ağrıyan klitorisime temas ettiğinde çoktan havalanmak üzereydim. "Ummm! "

Göbeğimi parmaklarken yavaş daireler çizerek ovdu.

Gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlandı ve sırtımı dikleştirdim, sertleşmiş meme uçlarım tavana dönüktü.

"Yine gelmek üzere misin?" diye sordu inanamayarak. "Bana bak."

Zorlukla başımı kaldırdım.

"Benim iznim olmadan gelemezsin."

Ne? Hiç kontrolüm yoktu.

"Benden izin isteyin. 'Senin için gelebilir miyim?' de. "

Kafam karışmıştı, soruyu fısıldadım.

"İngilizce konuş, güzel kız" diyene kadar İspanyolca konuştuğumu fark etmemiştim.

"Senin için gelebilir miyim?"

"Ben sana söyleyene kadar olmaz." Bir parmağını daha göbeğime sokarak sıkılığımın içine soktu.

Doluluk beni uçurumun kenarına getirdi. "Máxim! " Ateş geri dönmüştü, vücudumun her santimini yakıyordu. Başımı sallarken, amımın sıkıştığını hissedebildiğini, kötü davrandığımı ve izinsiz geldiğim için beni cezalandıracağını söylediğini belli belirsiz duydum.

Ama tüm bu süre boyunca büyük parmaklarını itti ve başparmağını daire içine aldı, orgazmımı uzattı, beni her akılsız dalgayı, her lezzetli spazmı sürmeye zorladı. . .

Benden çekildiğinde, hâlâ doymamış bir şekilde inledim. Nedense başladığımız zamankinden daha da azgındım.

İçten içe yanan bakışları çıplak bedenimi tarıyor, parlayan amımı, kızarmış göğsümü, şişmiş göğüslerimi, hatta başımdan çılgınca savrulan saçlarımı görüyordu. Öne doğru uzanıp bir kilidi kavradı. "Çok seksisin amına koyayım," diye homurdandı ve hemen kaşlarını çatarak saçlarımı bıraktı. Beni seksi bulduğuna mı şaşırmıştı yoksa bunu bana söylediğine mi? "Sen de beni istiyorsun."

"İstiyor musun? Estoy desesperada! "

Soyunmak için ayağa kalktı. "Çaresiz misin? Merak etme, sana ihtiyacın olanı vermek üzereyim." Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra kazağını başına çekti.

Vücudunu daha fazla ortaya çıkardığında, takdirle ürperdim. Geniş omuzları kaslıydı, göğüs kasları esmer meme uçlarıyla sertleşmişti, kolları güçlüydü. Karın kasları yontulmuştu ve burnumu sokmak istediğim kışkırtıcı siyah bir izi vardı. Bronz teninde, göğsünde ve kollarında birkaç kabarık yara izi vardı ama bunlar onun seksiliğini azaltmıyordu.

Yüz ifadesi sertleşti. "Bana itaatsizlik ettin. İzinsiz geldin."

Kollarımı başımın üzerine uzattım, göğüslerime bakışını seviyordum. "Hiçbir şeyden pişman değilim."

Kemerini çözdü, hareketleri tehditkârdı. Peki neden bu yabancı adamdan hiç korkmuyordum? Bir prezervatif kaptı

cebinden çıkardı, sonra pantolonunun fermuarını açtı. Pantolonu devasa ereksiyonunun üzerinde gezdirirken nefesim kesildi.

Aleti bir sanat eseri idi. Şişkin, nemli uçlu, erik renginde bir tepesi ve kalın damarlı bir shaftı vardı. Boş zamanlarımda her santimini keşfedebilmeyi diledim. Hiçbir zaman baş hayranı olmamıştım ama dilimin o şişkin uca fiske vurduğunu, onunla alay ettiğini hayal etmek için dudaklarımı yaladım. Ağzım o uzunluğa bakıyordu.

Önümde çırılçıplak duruyordu, vücudu o güne kadar gördüğüm en iştah açıcı vücuttu. Tek düşünebildiğim: En iyi iş!!!

Büyük yumruğunu shaftının etrafına sardı ve beni nefessiz bırakan bir vuruş yaptı. Yarıktan daha fazla nem akıyordu. Ekstra büyük bir prezervatif olması gereken şeyi yuvarlarken, "Bana yakında neyin tadını çıkaracağımı göster" dedi. Ses tonunda hata yoktu. Bana bir emir vermişti.

Güzel, kibirli adam.

Emrine uyacaktım ama kendi bildiğim gibi yapacaktım. Bir ayağımı kanepenin arkasına kaldırdım, ince topuklu ayakkabımı kanepenin borularına dayadım, sonra dizlerimin açılmasına izin verdim. Bu pozisyonda dalgalandım, yayılmış amımla onunla alay ettim. "Şimdi nasıl çeşitlilikten hoşlanıyorsun, querido?"

Aleti elinde titriyordu ve Rusça küfür gibi bir şeyler mırıldandı. Kanepeye döndü ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Boyutlarımız arasındaki fark beni çarptı. Bana kendimi küçük ve kırılgan hissettiriyordu, oysa o tamamen sert ve güçlüydü.

Üzerime eğildi, bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde tuttu. Diğer eliyle shaftını kavradı ve doğrulttu. Taç kısmı kaygan dudaklarımdan aşağı kayınca nefesini tısladı. "Benim için çok ıslaksın."

O geniş kafayı dürttüğünde, ilk endişemi yaşadım.

Sırılsıklam olmuştum, ama o büyüktü-

Kabzasına kadar içine soktu, zevkle bağırdı.

Çok büyük! "Ah! Dur!" Tutuşuna karşı zorlandım. "Mierda, bana bir dakika ver."

Dudakları aralandı, bileklerimi serbest bıraktı ve dizlerinin üzerinde geri çekilerek beni sikinin üzerinde sabit bıraktı. " 'Ow? Dur bakalım?" Bu, bana bu şok/şaşkınlık ifadesini ikinci kez gösteriydi; ben bu bakışı Máximo shockeado olarak adlandırdım. "Sikişmekten zevk almaya kararlı mısın?"

Diğer kadınların onu itip kakmasına izin verdiğini tahmin ediyordum. "Bedenine alışmama izin ver." O kadar sıkıydı ki, her kalp atışında aletinın zonkladığını hissedebiliyordum. "Bunu yapabilir misin?"

Kendini hareketsiz tuttu, çabasından dolayı titriyordu. Teni terden bir parıltıyla nemlenmeye başladı. "Bir şekilde" diye homurdandı.

Çekingen bir şekilde kalçalarımı oynattım ve shaftını içime sokup çıkardım.

İçeri . . . dışarı . . .

İçeri . . .

dışarı . . .

İçeri. Dışarı.

İçinde.

Her seferinde onun uzunluğunu daha kolay kabul edebiliyordum, bedenim onununkine uyum sağlıyordu. Zevk acıyı bastırdı. Göz kapaklarım tekrar ağırlaştı.

"Aferin kızıma." Bakışları bacaklarımın arasında sabitlenmişti. "Beni aldığını görüyorum, dushen'ka."

Bir kez daha üzerime eğildiğinde, parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirdim. Kulağıma Rusça kelimeler mırıldandı, sonra ağzımı aldı. Dilini emdiğimde hoşuna gitmişti, ben de tekrar yaptım-

Öpüşürken hırladı, kalçaları bacaklarımın arasından öne doğru fırladı. Bu sefer acıtmadı, benden bir inilti kopardı. Geri çekildi, sonra daha da derine battı. Ve ...

İnanılmaz! "Evet, evet!" diye bağırmak için ayrıldım. Más, Máxim!"

Kollarına yaslanarak içime girmeye başladı. Siyah saçları çılgınca tutuşum yüzünden dağılmıştı, gözleri kapalıydı. Sanki onu şaşırtmışım gibi kaşları çatık bir şekilde yüzüme baktı. "Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun."

Ben de onun gibi şehvete kapılmış gibi mi görünüyordum? "Kendini tutmanı istemiyorum," diye nefes nefese kaldım, onun büyüüne kapılmıştım.

Bakışları daraldı, sanki ona meydan okumuşum ya da ona sözde hizmet ediyormuşum gibi. Geri çekildi, sonra kalçalarını ileri atarak nefesimi kesti.

Ama onun gücünü, yoğunluğunu seviyordum. "Hepsi bu mu, Ruso?"

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarımı kavradı. "Bu bir ısınmaydı." Vücudundaki tüm kasları kullanıyormuş gibi görünerek beni kendine doğru çekti. "Uhn! "

Bir sonraki hamlesini karşılamak için yukarı kalkarak haykırdım. İçime doğru sallandı; ona doğru yuvarlandım, basınç her seferinde klitorisime çarpıyordu. İkimiz senkronize olduğumuzda, vücutlarımız birlikte hareket ettiğinde, bacaklarımın arasına pistonladı ve beni daha önce hiç becerilmediğim gibi korkuttu.

Yüzyılın boku mu? Milenyum mu dene! Hayatım pahasına dayanıyor, orgazmın eşiğinde geziniyordum.

"Çok sıkı," diye homurdandı, çenesi yumruklarını savururken dikleşmişti.

Ay, Dios mío, hareket edebiliyordu! Beni her kendine çektiğinde pazuları şişiyordu. Göğüs kasları esnedi, terden sıırıslam olmuş derisinin altında sert kas kütleleri vardı.

Onun emekleyen bedenini izlemek bile beni eşiğe yaklaşıtıyordu. O da izlemekten zevk alıyordu, zıplayan göğüslerim karşısında büyülenmişti.

İçimde biriken gerilim serbest kalmak üzereydi - eğer o uzun, derin itişlere devam ederse. Çok yakın... Çok yakın...

Çakıl gibi kalın aksanıyla ısırarak, "Meme uçlarını, göğüslerini, kavrayan amını seviyorum. O büyüleyici gözlerinle beni izleyişini. Seni sikmemi izlemek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet! Máxim, beni ... sertçe boşaltacaksın!"

"Siktir. Siktir." Çok fazla olana kadar daha da şişti! "Dayanamıyorum! Sikim patlamak üzere!" Yüzündeki çizgiler sanki sefalet içindeymiş gibi gerginleşti. Sonra vücudu hareketsiz kaldı.

Hayır, hayır, hayır! Hayır, devam et!

Sefalet dolu bakışları kayboldu, boşalmaya başladığında yüzünü coşku aydınlattı. Başını geriye attı ve tavana doğru kükredi, boğazı çalışıyor, tendonları geriliyordu. Kalçalarını acımasızca savurdu, sonra bir tane daha, "Bu ... çok ... lanet ... iyi!" diye böğürdü. "

Onun sarsıcı hamleleri beni uçurumun kenarına savurdu. "Evet, evet, EVET!" Çığlık attım, görüşüm bulanıklaştı. Sırtım eğildi, memelerim onun terleyen göğsünde kayıyordu.

"Blyad'! Seni hissediyorum!" Göbeğim onu sıkarken ısırdı, "Açgözlü amın sikimi sağıyor. Sonuna kadar alacaksın

"-ahh!- siktiğimin damlası
içimden çıksın!" Sıcak. Islak.
Mutluluk.

Devam ediyor ve devam ediyor ve devam ediyor ...

Daha fazla dayanamadığım anda son bir kez daha içime girdi. Göğsünden uzun ve tatmin edici bir ses yükseldi. Göz kapakları kapandı ve üzerime yığıldı.

Altında kemiksiz yatıyordum, uzuvlarım yayılmıştı. Aleti içimde kıpırdandığında inledim; amım aletini sıkmaya devam ettiğinde o da inledi.

Sanki bedenlerimiz birbirini daha çok istiyormuş gibi.

Boynuma sokuldu, solukları nemli tenimi gıdıklıyordu. Kalbi göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Verdiği tepkiye bakarak, ona bir şey vermiş olabileceğimi düşünmeye başladım.
ona bir FOTC.

BÖLÜM 5

Kıçını okşadım, "Fena değil, Máxim" diye iç geçirdim.

Yarı kaşlarını çatarak yarı kaşlarını çatarak geri çekildi ve daha önce hiç görmediğim kadar spermle dolu bir prezervatifi ortaya çıkardı.

"Un hombre viril." Kanepeye uzandım, kulaktan kulağa sırtıyordum, sonunda sikiş sarhoşu terimini anlamıştım.

Ayağa kalkarak lastiği çıkardı ve pantolonunu sürükleyerek giydi. "Kendinden memnunsun."

"Genel olarak memnunum."

"Ben hiç böyle kontrolümü kaybetmem. Hazır olana kadar asla boşalmam." Sert tonu suçlayıcıydı, sanki affedilemez bir şey yapmışım gibi.

Qué cosa? Huh? "Bu beni de şaşırttı." Kıyafetlerimi aramak için ayağa kalktım.

"Müşterilerinizle yatmak gibi bir alışkanlığınız yok mu?"

"Hayır."

Yine fahişenin söylediklerine inanmadığı belliydi. "Müşterileriniz arasında özellikle benimle ilgili bir şey 'özel' ve 'farklı' olmalı. Sanırım tüm gün boyunca her randevunuza gelmek mesleki bir tehlike olurdu."

Bilemezdim. Kıyafetlerimi topladığımda, o çoktan yan odadaydı. Yazık oldu. Onu arkadan görmek istemiştım.

Duşun sesini duydum ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gitmek mi? İkinci raunt için hazırlanmak mı? İç çamaşırlarımı giydim, sonra telefonumu kaptım ve Ivanna'yı aradım.

Ona her şeyin özetini verdikten sonra, "Maksimilyan Sevastyan mı?" diye mırıldandı.

"Evet. Adını duydun mu?"

"Tabii ya! O bir politikacı ve milyarder!"

İlki beni ikincisinden daha çok ilgilendiriyordu. Babam da siyasetin içindeydi. Rus'a söyleyebileceğimden değil. Söylesem de bana inanacağından değil.

Ivanna sözlerine şöyle devam etti: "O Avrupa'nın en gözde bekârlarından biri ama kimse onu elde edemiyor. Lanet botoks! Fotoğraflarda olduğu kadar yakından da muhteşem mi?"

"O DDG."

"Benim hakkımda hiç konuştun mu?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Şimdi ne yaptığımı söyle bana!"

"Ödeme mükemmeldi, bu yüzden tüm gece için ona satış yapın. Zaten onun evindesiniz, kıyafetler, makyaj ve ulaşım için para ve zaman harcadınız."

İş kurslarımdaki çocukların Eskort Ivanna'nın uzmanlığı karşısında hiçbir şeyi yoktu. Ya da benimkinin, bu konuda. "Haklısın. Batık maliyetler." Ekonomi her gün aldığım kararlara yön veriyordu.

"Sanki dünyanı sarsmış gibi davran," dedi Ivanna, aksanıyla neredeyse komik bir ifadeydi bu. "Sanki sahip olduğun en iyi sevgiliymiş gibi." Öyleymiş! "Özel numaranı vereceğin tek kişinin o olduğunu düşünmesini sağla. Bu boku yiyorlar."

"Ama bu özel." Ajansa vermesine bile izin vermemiştim. "Başka kimsenin almasını istemiyorum."

"Bu hafta sana yeni bir numara vereceğiz. Şimdilik senin işin onun egosuyla oynamak ve gecenin geri kalanında onu elde etmek ya da gelecekteki bir randevuyu kapmak. Gerçi bu pek mümkün görünmüyor."

"Neden olmasın?"

"Aynı kadınla asla iki kez randevulaşmaz. Oh! O şehirden ayrılmadan önce hala bir randevu alabilirim! Maksimilian Sevastyan, hayal edebiliyor musun?"

Evet, Ivanna, evet, yapabilirim. Benim becerdiğim bir adamla seks yapacaktı. Onun güçlü vücudunu tanıyacaktı.

Onun kokusuyla uçuyordum. Bu düşünceyle, bütün gece inişli çıkışlı olan duygularım bir anda tavan yaptı.

Duş bittiğinde telefonu kapattım ve aceleyle yatak odasına gittim. Süitin kapısına yaslandım. Saçlarımı omzuma atarak çekici görünmeye çalıştım.

Kalçalarına sardığı bir havluyla banyodan çıktı. Por Dios, bu vücut. Bir adam nasıl bu kadar kutsanabilirdi?

Başka bir sefer hakkında bir şey söyleyemeden kaşlarını çattı. "Hâlâ burada mısın?"

Dudaklarım aralandı. Veda bile etmeden kendimi dışarı atmamı mı bekliyordu?

Evet. Çünkü amacıma ulaşmıştım. Bana kullanılmış bir prezervatife bakar gibi bakıyordu. Oooh, bu adam beni gaza getirdi! Daha önce heyecan ve tutku doluydu; şimdi buz gibi soğukluk geri gelmişti.

Yatağın kenarına oturdu ve bana iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Sanırım gecenin geri kalanında bana daha fazla satış yapma umuduyla kalıyorsun. Belki bana özel hattını bile teklif edersin?"

Tam olarak yapmam tavsiye edilen şey bu olmasına rağmen, ona kibirli bir gülümseme verdim. "Bu gecelik böyle iyiyim ve özel hattım özel kalacak, querido. Ben de tam çıkıyordum."

Havlusunu bırakıp yüksek yatağa tırmandığında, elbisemi bulmak için döndüm. Yatak odasından bir dirseğinin üzerinde yükselerek oturma alanına baktı. Onu vücudumu süzerken yakaladım, hatta maksimum görüş için başını eğdi.

Bakmaya devam et, onu son kez göreceksin.

Elbisemi giydikten sonra ilgisini kaybetti ve sırtüstü yatarak kaslı bir kolunu başının arkasına doğru eğdi. Ben yaptıklarımızdan çok etkilenmiştim, o ise sanki bedensel bir işlevini yeni tamamlamış gibi davranıyordu.

Acıttı. Ben de onu incitmek istedim. "Görünüşe göre bahşişlerin dahil olmadığını hatırlatmam gerekiyor."

Yasaklayıcı bir ses tonuyla, "Soyunma odasının konsolunda nakit para var," dedi.

Yüzlüklerle dolu altın bir para klipsi buldum. Belki iki bin dolar değerinde. "Ne kadar?" Aradım.

"Performansınızın neyi hak ettiğini düşünüyorsanız onu alın."

Performans mı? Ne sikim ama! Ben beynimi boşaltmıştım, o da öyle! Ben de hepsini aldım, lanet olası para klipsi de dahil. Yatak odasının kapısından geçerken, "Bahşış için teşekkürler, pendejo." dedim. Göt herif.

"Samimi davranmamana şaşırdım." Hâlâ benimle konuşuyor, benimle ilgileniyor muydu?

Ona geri döndüm.

Alaycı bir tavırla, "Senin için yeri göğü nasıl inlettiğimi anlatman gerekiyordu. Bana yaltaklanman gerekiyordu, böylece seninle tekrar randevu alma şansını artıracaktın."

Ona "Çok tatlısın, değil mi?" diye gülümsedim ve mırıldandım: "Ah, bebeğim, istatistikleri bilmiyor musun? Şansın yüzde yüzden daha fazla olamaz."

BÖLÜM 6

Uzun taksi yolculuğunda kendimi gözden geçirdim.

Catarina hisseleri bugünkü işlemlerde darbe almıştı. Bu çifte anlam karşısında acı bir kahkaha atarken bile yumruklarım sıkılıyordu. Vücudum iyi sevilmiş, biraz da incinmiş hissederken, geri kalan her şeyim ucuz ve kullanılmış hissediyordu. Bana böyle hissettirmişti.

O daha fazla bir şey söyleyemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve onu terk ederek gerçek dünyayla yüzleşmek için aşağıya indim. Lobiye ulaştığımda titriyordum. Parlak ışıklar beni suçlamıştı; tüm gözler üzerimdeymiş gibi görünüyordu. Sanki herkes ne yaptığımı biliyordu.

Bir taksi istediğimde, boş dişli bir muavin ısıklık çalarak bir taksi çağırdı, ama kapıyı açarken sırttı. "Hanımefendi." Neredeyse kasiğine vuracaktım ama beş numaralı kural yüzünden vazgeçtim. Gereksiz ilgi yok, Cat.

Para karşılığı yaptığım önemsiz bir seks eylemi beni aşağılamıştı. Ama para! Beş bin dolar ve sonra kaldırdığım iki bin dolar. Yedi bin dolar! Muhtemelen para klipsini rehin verebilirdim. Şehirden çıkmak için yeterince param vardı. Yine de talih kuşum bile beni neşelendiremedi.

Dinero sucio. Kirli işler için kirli para.

Artık sabıka kaydına fahişe ve hırsız da ekleyebilirdim. Bu duygudan kurtulmaya çalışarak derin bir nefes aldım. A mal tiempo, buena cara, Cat. Kötü havaya, iyi yüz.

Taksi daireme birkaç blok kala şoföre "Burada durabilirsin" dedim. Kural iki: asla

bağlantılar yaratır. Eğer önlem almazsam, bu taksinin rotası evimi otele bağlayacaktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni bu kapüşonun içine mi bırakayım?"

Buradaki hiçbir şey eski Jacksonville malikanemde gizlenen şey kadar tehlikeli olamazdı - kocam.

Taksiciye parasını verdim, o da çekip gitti. Kırık şişeler, lastikler, paslanmış susturucular ve yabani otlardan oluşan bir mayın tarlasından kaçarak, stilettolarımla karanlık, terk edilmiş bir otoparkı geçtim.

Gölgeli apartman kompleksime geldiğimde moralim daha da bozuldu. Soyulmuş sıvaları, pas lekelerini ve bantlanmış pencereleri görmek için kırık dökük sokak lambalarına ihtiyacım yoktu. Duvarlar boyunca uzanan kalın sarmaşıklar, binanın derinliklerinde hak iddia eden dokunaçlar gibiydi.

İçerisi çok ama çok daha kötüydü. Stüdyo daireme çıkan çatlak çimento basamakları tırmanırken kendimi elli yaş daha yaşlı hissediyordum.

Kapımın kilidini açmaya çalışırken -her zaman sıkıştırdı-yan tarafımdaki hareket dikkatimi çekti. Ürkütücü apartman yöneticim Bay Shadwell, böcek gibi gözleriyle bana bakıyordu.

Bataklıktan hiç ayrılmamış olması gereken Florida'lı cahillerden biriydi. Cılız kollarını ve tüylü omuzlarını gösteren ter lekeli bir eşofman giymişti. Kilidimle uğraşırken bana yardım etmeyi bile teklif etmedi.

Son konuşmamızda, akan çatımı tamir etmesini istemiştim. Bana tekrar teklif etti. Bu yüzden şimdilik stüdyomun her yerinde saksılar vardı.

Şimdiden "koruma depozitoları" için beni aramaya başlamıştı. Kimliğimi gizleme ihtiyacım, bu konuda hiçbir şey yapamayacağım anlamına geliyordu. Kısacası, bana saldırmaması için ona para ödüyordum - tıpkı sitedeki savunmasız bekar annelere, fahişelere ve belgesiz işçilere, asla polise gitmeyecek olanlara yaptığı gibi.

Taşınmak için para biriktirmememin sebebi Shadwell'di. Bu yüzden Rus'u becerdim.

"Yoğun bir gece mi?" Domuz sırttı, vursa da kırsa da dişlerini gösterdi. Filtresiz sigaralara olan düşkünlüğü kalanların renginin solmasına neden olmuştu.

Cevapları düşündüm ve attım -kızlar gecesi mi? Bekârlığa veda partisi? Ama bu böcek gibi adam beni yalan söylemeye zorlayamazdı. Kilidim çözülmeye başladı.

Ben içeri girmeden önce göbeğini ovuşturdu, sonra daha da alçaldı. Çok aşağı. "Çok yakında görüşeceğiz."

Yardım edemedim ama az önce bir uyarı aldığımı düşündüm.

Kapımı arkamdan sürgüledikten sonra arkama yaslandım. Seltane'nin çatı katından daracık stüdyoma gelmek yüzüme bir tokat gibi inmişti.

Küçük mutfağında ne ocak ne de küçük buzdolabı çalışıyordu. Konserve yemekler için minyatür bir mikrodalga fırınım vardı. Büyük bir kâsede kaçarken yemek için elma, muz ve portakal vardı. Yerlere stratejik olarak yerleştirilmiş tencereler vardı. Zavallı sarkık yatağımı odanın ortasına, tavanın su sızdırmayan en geniş bölümünün altına taşımıştım.

Elimde dinero, "kasama" ulaşmak için saksıların etrafında dolaştım, pencere klima ünitem tabii ki çalışmıyordu. İsviçre çakımı kullanarak filtreyi söktüm ve bir dehliz ortaya çıktı. Parayı kendi yetersiz işletme fonuma ekledim: iki yüz elli yedi dolar. İçinde sahte kimliğim ve tek değerli eşyam da vardı: annemin tespihi. Nesiller boyunca ailemden bana geçmişti ve evden aldığım tek şeydi.

Tespihin yanında Sevastyan'ın para yığınına görünce midem bulandı.

Neden iyi bir şeyi kirli bir şeye dönüştürmüştü? Başka birinden Edward kadar nefret edebileceğimi düşünmemiştim ama Maksimilyan Sevastyan podyuma çıkmıştı.

Erkeklerin benimle ilgili bu kadar ... tek kullanımlık buldukları şey neydi? Üç yıl önce, Edward nihai imhayı planlamıştı.

Ondan kaçtıktan sonra her altı ayda bir taşındım, Arizona, Teksas, Louisiana ve New Mexico'da yaşadım. Yarım yıl önce,

Edward'ın gitmemi bekleyeceği son yerin burası olacağını düşünerek Florida'ya dönmeye cesaret ettim. Miami'ye doğru yola çıktım, genişleyen şehirde kaybolma ve evraksız iş bulma konusunda iyimserdim.

Şimdi bile burada mıydı? Kötü bir hesaplama mı yapmıştım?

Klimanın havalandırma deliğini yerine takıp vidaladım, sonra gıcırdayan yatağıma uzandım. Pürüzlü ucuzluk mağazası çarşaflarının üzerine uzandım ve Edward'ı gördüğüm anı tekrar ettim. O tanıma patlaması yaşandığında, kaslarım koşmak için gerilmişti.

Eğer bu adam oysa, son üç yıl onu değiştirmişti. Artık çelimsizdi ve acısı yüzüne kazınmıştı. Artık onu tavsiye edecek melek gibi bir güzelliği yoktu.

Yaz tatilinde "tesadüfen" tanıştığımızda on yedi yaşındaydım. Bana Atlanta'da avukatlık yaptığını ve kendi işini kurmak için Jacksonville'e taşındığını söylemişti. Ayrıca yirmi beş yaşında olduğunu, benim için çok yaşlı olduğunu da söylemişti. "Yasak meyve!" diye düşünmüştüm.

O çoktan dünyayı görmüştü; ben ise evden çok uzağa gitmemiştim. Sofistike bir beyefendiydi; ben ise fiçı standlarımla gurur duyuyordum. Dört dil konuşuyordu ama garip bir şekilde İspanyolca bilmiyordu.

Farklılıklarımıza rağmen, esrarengiz miktarda ortak noktamız vardı - aynı filmleri, müzikleri, sporları, eğlenceleri ve yiyecekleri seviyorduk.

Annem onun melek yüzlü bir günahkâr olduğunu söylemişti. Doğal olarak, ona sahip olmak zorundaydım.

O öldüğünde ve katı kuralları sona erdiğinde, aniden kendi güçlü irademi dengeleyecek bir şeyim kalmamıştı. Bocaladım, istikrar için Edward'a tutundum. Erkekler hakkında tamamen saf olduğumdan, onun içten evlenme teklifini kabul etmiş, onu hayatıma, evime, bedenime davet etmiştim.

Yırtık perdelerimin arasından şimşekler çakıyor, gök gürültüsü binayı sarsıyordu. Fırtınalar bana hep onunla geçirdiğim o son geceyi hatırlatırdı. Savannah yakınlarındaki bir yarı maratondan eve erken dönmüştüm. Tropikal bir depresyon

ve yarış iptal edilmişti. Ambarları kapatmasına yardım etmek için eve koştum.

Su lekeli tavanıma bakarken gözlerim odağını kaybetti, anılar beni ele geçirdi. . .

Evin arkasına garip bir araba park edilmişti, bir Jaguar. Neredeyse Edward'ın bir ilişkisi olduğunu umacaktım. Bu pek çok şeyi açıklar, yeni şüphelerimi doğrulardı. İleride vereceğim kararları kolaylaştırırdı.

Evliliğimizin bir yılında, her şeyi ortak olan ve birbirlerinin cümlelerini tamamlayan iki insandan yabancılara dönüşmüştük.

Yatak odamızdan gelen sesleri duyarak sessizce girdim, merdivenleri sürünerek çıktım. Üst kattaki fuayede durakladım. Annem hayattayken duvarlar haçlar ve atalarımızın kasvetli eski portreleriyle kaplıydı. Ölümünden sonra Edward bir dekoratör tutmuş ve bana, "Sürekli hatırlatılırsa onu asla unutamazsın. Yeni bir başlangıç yapalım."

O zaman şöyle düşünmüştüm: Madem annemin evini beğenmiyorsun, o zaman neden kendi malikanende değil de burada yaşıyoruz? Henüz görmediğim.

Ama bu soruyu bastırmıştım, çünkü başka pek çok soruya kapı açacaktı - hala ara sıra birlikte uyuduğum battaniyeyi çözecek bir iplik.

Dekoratörle anlaşmıştım, onunla aramızdaki ani çatlağı onarmak için her şeyi yapardım, aceleye getirilmiş adliye düğünümüzden hemen sonra ortaya çıkan çatlağı. Bana Lucía demeyi bırakmış, Ana-Lucía'da (annem başım derde girdiğinde bana böyle seslenirdi) ısrar etmişti. Benimle flört etmeyi bırakmıştı. Nadiren seks yapıyorduk, o da sadece benim ısrarımla.

Ahşap zemindeki iniltili noktalardan kaçınarak odamıza yaklaştım. Tam yerlerini biliyordum, on iki yaşımdan beri bu evden gizlice kaçıyordum.

Kapıda parfüm kokusu algıladım ve kocamla bir kadının konuşmalarını duydum.

Kadın, "Bu iş çok uzun sürüyor," dedi.

"Sabırlı olmalısın ve bana güvenmelisin." Bu kocamın sesiydi ama şimdi İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Yatak odamda kocamla birlikte kim vardı ve aksanı neden değişmişti? Yumruklarım sıkıldı, asi öfkem patlamak üzereydi. İlk dürtüm içeri dalıp küfretmeye başlamakta ama bir şekilde kendimi dilimi ısırmaya ve dinlemeye zorladım.

"Genelde sabırlıyım," dedi kadın, aksanı da İngiliz aksanıydı. "Ama bu yarışlar için gitmesine izin veremezsin Charles." Charles mı? "Onun üzerinde sürekli çalışman gerekiyor."

Ne üzerinde çalışıyorsun?

"Onun antrenmanı ideal bir kılıf, hayatım," diye devam etti kocam. "Zavallı Ana-Lucía uzun koşularından birinin ardından bayılacak."

Ayaklarımın üzerinde sallandım. Beni öldürmeyi mi planlıyorlardı? Bu orospu çocukları beni öldürecekti.

Bu. Bu. Olmuyor. Olmuyor.

"Sorunsuz bir şekilde çalışacak," dedi Edward. "Ah, keşke zavallı karım bu sıcakta maraton antrenmanı yaparken amfetamin almasaydı."

Amfetaminler mi? Bana diyet hapları vermişti, "Belki bir iki kilo vermelisin. Dürüst olmak gerekirse, Ana-Lucía, kıyafetlerin kışına zor sığıyor. Kendimi senin için formda tutmaya çalıştığımdan, bu adil bir şey."

Neredeyse ona, aleti kilo alır almaz kışımın da kilo alacağını söyleyecektim ama o küfürlü kelimelerden nefret ederdi. Eskiden böyle bir centilmen olmasına hayranlık duyardım. Artık eskidi.

Edward, "Bu kombinasyonla kimse başka bir ilaçtan şüphelenmeyecektir" dedi.

"Onları kabul edecek mi?" diye sordu kadın. "Genç olabilir ama diğerleri gibi uysal değil."

Diğerleri mi? Bunu daha önce yapmışlar mıydı? Seri katiller odamdaydı, yılan gibi içime girmişlerdi!

"Bana bundan daha fazla kredi ver," dedi Edward. "Sihrimi konuşturduğumda onları boğacak. Julia, bayrama kadar dul kalacağıma dair sana söz veriyorum. Kutlamak için Aspen'e gidelim mi?" Ses tonunda bir gülümseme vardı.

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Tanrım, annemi öldürmüşler miydi? Dejeneratif bir hastalığı vardı ama gerçek ölümü ani olmuştu. Zemin sallanıyordu.

Annemi öldürmüşler miydi?

Onu öldürmüşler miydi?

Bu Julia henüz ikna olmamıştı. "Eğer senden şüphelenirse. . ."

"Benim her zaman bir kozum vardır, sevgilim. Bir baskı kolu. Karım hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hapse girmemek için her şeyi yapabileceğidir-"

Dairemin dışında şimşekler çakıyor, gök gürültüsü pencereyi sarsıyordu. Yüzümü ve vücudumu kaplayan kan hissini çok canlı bir şekilde hatırlamadan önce, delikteki asıyla ilgili yüzleşmeye gelmeden önce şimdiki zamana geri döndüm.

Belki de bu iyi bir şeydi. Daha fazla kıpkırmızı kâbus görmek istemedim.

Fırtına şiddetlendi, yağmur yağıyor. Çatım yakında kevgir gibi akacaktı. Fırtınanın süresine bağlı olarak, bütün gece saksıları boşaltmak için ayakta kalabilirdim. Eğer boşaltmazsam, dairemi su basacaktı.

Şakaklarımı çimdikledim. Edward benim hakkımda haklıydı. hapse girmemek için her şeyi yapar; hatta bu bok çukurunda yaşar.

BÖLÜM 7

Ekonomi öğretmenim Bayan Gillespie sınıfa, "Dinleyin millet, final haftaya Pazartesi saat tam yedide," dedi. Uzun boylu, saçları ağarmış, esmer bir kadındı ve saçma sapan bir tavrı vardı. "Ve evet, tatilinizi böldüğünü biliyorum. Aktif kasırga sezonuyla birlikte değerlendirin."

Bu sonbaharda tropik fırtınalar nedeniyle üç ders iptal edilmişti; her fırtınada evim batan bir gemi gibi su alıyordu - tıpkı dün gece olduğu gibi.

Uykusuzluk, sabahın erken saatlerinde koşu ve zor bir iş gününün ardından kendimi sınıfa sürüklemek zorunda kalmıştım. Başıma gelen talih kuşuna rağmen, Bayan Abernathy tarafından malikanesini temizlemeye zorlanmıştım. İş bırakmaya çalıştığımda, orada olmazsam beni Göçmenlik Bürosu'na şikayet edeceğini söylemişti. Yersiz ilgi göstermeme kuralım beni gelmeye zorladı.

Bayan Gillespie, "Bu geceyi ve Cuma gününü gözden geçirerek geçireceğiz," dedi. "Öyleyse başlayalım. Size sınavda çıkabilecek terimler vereceğim. Bunları tanımlayın ve gerçek dünya senaryolarını hayal edin."

Neyse ki bu daha düşük seviyeli bir ekonomi dersiydi. İlk iki yılımda diplomam için tüm ağır işleri yapmıştım; geriye kalan tek şey bu son sınıftı.

Defterimi ve kalemimi çıkardım, Rus'a değil buna odaklanmaya kararlıydım. Son iki gündür, onun bana kolayca yaptığı gibi, ben de onu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Bayan Gillespie tahtaya yazmaya başladı ve ben de itaatkâr bir şekilde tanımlarımı karaladım.

Nihai mallar: tüketicilerin eline geçen ürünler. (Göğüslerim gibi. Eskortluğa devam etseydim.)

Bir kıkırdamayı bastırdım ve aralarında bana çıkma teklif eden iki çocuğun da bulunduğu birkaç sınıf arkadaşımın bakışlarını üzerimde topladım. Ne yazık ki onları geri çevirmek zorunda kalmıştım ama ilgileri beni şaşırtmıştı; sınıfa her zaman dizime kadar inen pantolonlar, eski 5K tişörtleri, makyajsız ve iki örgüyle örülmüş saçlarımla gelirdim. Hantal koşu ayakkabıları giyiyordum ve genellikle çam kokuyordum. Göz alıcı bir eskorttan çok uzaktım.

Deflasyon: genel fiyat seviyesinde sürekli ve devamlı bir düşüş. (Ya da yaş ilerledikçe bir eskortun fiyatlarına ne olacağı)

Ekonomik hareketlilik: Bir bireyin, ailenin veya kurumun ekonomik durumunu iyileştirme veya düşürme yeteneği.

Edward kendi durumunu iyileştirmek için beni hedef almıştı. Avukat kocamın önüme koyduğu her belgeyi imzalamış, bilmeden evimi ve milyonluk mirasımı ona devretmiştim. Ama asıl peşinde olduğu ödülü, ailemin plajını alamadı.

Ben hayatta kaldığım sürece hareket kabiliyeti azaldı.

İnsan sermayesi: bir çalışanın becerisinin ekonomik değerinin bir ölçüsü

Ayarla.

Bu devlet üniversitesinde eğitimime devam ederek benimkini artırıyordum. Teksas sınırına yakın bir yerden aldığım sahte kimliği kullanarak boğazım düğümlenerek kaydımı yaptırdım. Eğer hayatımı geri kazanabilirsem, belki de boşa kalan tüm kredilerimi Jacksonville'deki lüks özel üniversiteme transfer etmenin bir yolunu bulabilirdim.

Derslerimi tamamlamak benim için kutsal kâse haline gelmişti. Annem ölüm döşeğindeyken bana iki yemin için yalvarmıştı: Edward'dan ayrılmak ve üniversiteyi bitirmek.

Ona sadece bir yemin vermiştim. Son nefesinde "O kötü adamdan kaç!" demişti. Hayat planımın birinci aşaması, onu dinlememenin kefaretinin ödemek için kredilerimi tamamlamaktı. Bir sınavım kalmıştı.

Peki neden sınıfımdan çok Sevastyan'ı düşünüyordum? En azından hırsızlığım hakkında düdük çalmamıştı. Hey, bahşişim için bir miktar belirtmemişti! O para klipsi ne kadar değerli olabilirdi ki?

Beni ispiyonlamasından korkuyordum, bu da beni sinirlendiriyordu. Ben bir kapatıcıydım; bir şey çözülmezse, bu onu çözme gücüm olmadığı ve hiçbir son nokta belirleyemeyeceğim anlamına geliyordu.

Bu huzursuzluk hissi berbattı. Hayatımda zaten yeterince yarım kalmış iş vardı.

O geceden beri Ivanna ile birkaç kez konuşmuştum. Elite Escorts'un sahibi Anthony ile çok eskiden tanışıyorlardı, bu yüzden Sevastyan şikâyet ederse duyardı. Şimdiye kadar Rus, Anthony ile benim soygunum hakkında iletişime geçmemişti - ne de bana rezervasyon yaptırmıştı.

Ivanna bana şöyle demişti: "Bunu kişisel algılama Cat! En iyilerimizin bile başına gelir."

Sevastyan'ı bir daha görmek bile istemedim. Hem de hiç. Hiçbir şekilde.

"Oraya geri dönmen gerek. Gel ve Anthony ile konuş. Resmi olarak imzala. O bir ahmak, ama hepsi öyle."

"Bir süreliğine şehir dışına çıkmayı düşünüyordum."

"Saçmalık! Biraz ara vermene izin vereceğim, ama sonra seni tekrar eyere oturtacağız. Sevastyan konusunda moralini bozmana izin veremezsin. O olasılık dahilinde bile değildi."

Sonra da kardeş ajanslardaki arkadaşlarından onun flört hayatı hakkında öğrendiği tüm dedikoduları anlattı. Her seferinde sadece bir eskort ayarlıyor ve her zaman fazla para ödüyordu. Randevularına karşı asla acımasız değildi, ama çok nazik de değildi. Her gece yeni bir kız kiraliyordu ama asla partiler ya da etkinlikler için değil. O zaman sadece ünlü bir aktris ya da model alırdı.

Böyle bir adamın neden eskort tutmaya ihtiyaç duyduğunu merak etmiştim, sonra senaryosunu düşündüm. Dokunulmaktan hoşlanmadığı hissinden kurtulamıyordum. O zaman neden bana izin vermişti? Ona orman jimnastiği yapar gibi tırmanmıştım.

Bugün Ivanna'nın daha fazla kirli çamaşırla geri araması gerekiyordu, ben de telefonumu kapatıp işime ve okuluma gittim.

Onun hakkında üç şeye karar vermiştim:

İğrençliği, müstehcen zenginliğiyle doğru orantılıydı. (Neden? Ben zenginken hep iyi davranırdım.)

O beni, benim onu etkilediğimden katlanarak daha fazla etkilemişti. (Ben sadece beş bin doların ona Miami'de kazandırdığı şeydim.)

Kimse bu kadar seksi olmamalı. (Dün, ona BBBJ yapmayı hayal ederken boşalmıştım. Sonra kendimden tiksindim ve beni azdırdığı için koşumu suçladım).

Ivanna'ya onunla daha fazla ilgilenmeyeceğime dair yemin etmiş olmama rağmen, bugün temizlik eldivenlerimi çıkarıp Bayan Abernathy'nin bilgisayarında onu Google'da aradım.

Çamaşır yıkarken Sibirya'da büyüdüğünü ama Oxford'dan rekor bir sürede işletme diploması aldığını öğrenmiştim. İki erkek kardeşi vardı. Net serveti dalgalanıyordu.

Piyasanın durumuna bağlı olarak dokuz yüz milyon ile bir milyanın biraz üzerinde.

Sadece otuz bir yaşında olmasına rağmen güçlü bir politikacıydı; Devlet Duması yesi gibi bir şeydi. Mafya bağlantısı olduğuna dair söylentiler vardı. Belki de ben sadece suçlulardan etkileniyordum? Bu düşünce beni üzüyordu. En azından iş anlaşmaları dünyanın dört bir yanındaki emlak ve hkmet sözleşmelerine odaklanmıştı.

Neredeyse her fotoğrafında, kolunda uzun boylu sarışın bir güzelle film yıldızı gibi gülümsüyordu.

Neden onu araştırarak kendime işkence etmiştim? Maksimilyan Sevastyan'ı bir daha asla gremeyecektim. Onun dokunuşunu bir daha asla hissedemeyecektim.

İyi kurtulduk.

Ders biter bitmez sırt çantamı elime aldım ve uzun otobüs yolculuğundan korkmaya başladım. Tek yapmak istediğim bir kutu çorbayı mikrodalgada pişirmek, on yıl boyunca cilalı kvetimde ıslanmak ve Sivastyan'ı düşünmemektir. Ya da bu gece nasıl yeni bir kız ayarlayacağını.

Ki bu umurumda değildi.

Otobüs durağında beklerken telefonumu atımdı. Deli gibi bipliyordu. Ivanna'dan sekiz mesaj mı?

Mierda! Bu kadar çok aramasının tek nedeni buz gibi Rus'un beni ispiyonlamış olmasıydı! Titreyen bir elle onu aradım. "Uh, hey?"

"Sevastyan deli gibi Anthony'yi arıyor! Görünüşe göre kulağa korkunç gelen bir adam."

Neden şimdi? Temize çıktığımı sanmıştımdı! "Biliyorum. Dinle, açıklayabilirim-"

"Anthony seni işe aldığını henüz bilmediği için hızlıca düşünmem gerekti. Bu arada, eğer sorarsa, sen bağımsız bir yapımcıydın, Tampa'da platin seviyesinde bir yapımcıydın."

Madem yle diyorsun.

"Her neyse, Rus senin Seltane'ye dnmeni istiyor. şimdi."

Belki de para klipsinin manevi değeri vardı? Eski bir sevgiliden gelen bir hediye?

"Oh, Cat, seninle görüşmek istiyor! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Geri çağrılan ilk kız sensin."

"Bekle, beni ayırttın mı?"

"Baba, bu gece için. Anthony beni arıyordu, ben de seni arıyordum. Ve Anthony seni onaylayamayınca . . . şey, Maksimilyan Sevastyan'ın istediğini elde etmeye alışkın olduğunu söyleyelim."

Hiçbir fikrin yok.

"Adam daha fazla para teklif etmeye devam etti. Sonunda kişisel numaranızı almak istedi. Anthony bunun için beni aradı."

"Ona asla vermeyeceğin bir şey, değil mi?"

O anda yabancı bir numaradan mesaj geldi: bekliyorum

"Ivanna, bunu konuşmuştuk! Sınırlar var." "Numaran hakkında konuştuk, değiştirmek hakkında. Ben tuttum ama Anthony bana Sevastyan'ın on bin teklif ettiğini söyleyince pes ettim. Yarısını bölüşeceğiz. Ajansta senin için yirmi beş yüz var." Daha fazla para mı? "Bu arada, Anthony vajinanın gökkuşağı ve dolar işaretleriyle dolu olduğunu düşünüyor. Rus'un yanı sıra, internetten de talepler almışsın! Senin 'etek altı sihrinin' başka müşterilerde de işe yaramasını istiyor."

Benim sihrim yoktu. Sevastyan sadece parasını ya da klipsini geri istiyordu. Ya da ondan çaldığım için beni cezalandırmayı planlıyordu. Belki de bir kırbaçla? "Anthony'ye benim hakkımda başka ne söyledin?"

"Başka bir şey değil. Çünkü çok az şey biliyorum. Yaşamak için tuvalet temizlediğin gerçeği dışında - ki bu da bir milyarderin şevkini kırabilir, eğer bu ona geri dönerse. Cat, beni dinle. Bence Sevastyan'ı elde edebilirsin, bu yüzden sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ve sen de sonsuza dek benimle ilgileneceksin."

"Ben gitmiyorum, Ivanna." Ve bir tuzağa mı yürüyeyim?

O söylenirken ben Sevastyan'a mesaj attım: no dice, querido. planların var xoxo mwah

Hemen ardından cevap yazdı: Bu bir talep değil

Adam beni korkutmayı mı düşündü? Bundan daha iyisini yapmalıydı! Dişlerimi sıkarak mesaj attım: Para gitti. Hiçbir şeyden pişman değilim.

O da şöyle cevap verdi: O zaman daha fazlasına ihtiyacın olacak.

Bu sorunla başa çıkmanın tek bir yolu vardı. Kafa kafaya vermek. Ivanna'nın tiradını kapattım ve Rus'un numarasını çevirdim. Şöyle açtım: "Oyununuz nedir, Sevastyan?"

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Ay, onun sesi. Göz kapaklarım neredeyse kapanıyordu. Sonra bu adamın ne kadar sık kafalı olduğunu hatırladım. "Sanırım kırgınsın ve bana bir ders vermek istiyorsun."

"Benden çaldın," dedi. "Dün yeni bir para klipsi almak zorunda kaldım."

"Hak edilmiş bir bahşış aldım." Bardakta buz şingirtıları duyabiliyordum. Sikini beklerken kokteyl mi içiyorsun?

"Sana verdiğim zevkin -üç kez- kendi bahşışı olduğunu düşünürdüm."

"O zaman bu mantıkla, bunun için hiç para ödemen gerekmemeli, pendejo."

"O kelimeyi araştırdım. Bana pislik demen hiç hoş değil. Hem de iki kez. Sanırım yetişkin hayatımda bana yaltaklanmayı reddeden ilk kadın sensin. Şu anda, beni ya kabul edersin ya da terk edersin gibi konuşuyorsun."

"Tahmin et ne tarafa meyilliyim, Ruso."

Bunun üzerine kıkırdadı. Ses sıcak ve gürültülüydü, içimi okşuyor gibiydi. Buz gibi Rus'a ne olmuştu?

"Buraya gel Cat, geldiğine memnun olmanı sağlayacağım."

Belki de benimle seks yapmaktan o kadar hoşlanmıştı? Milyardere kazık mı atmıştım? Bu, onun paçayı sıyrmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Bana bok gibi davranmış, iki gün boyunca beni ortada bırakmış, sonra da bir gelgit dalgasının tüm inceliğiyle hayatıma girmişti. "Uzun boylu bir sarışın bulamadın mı? Gerçekten istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum." Ya başka bir kız istemek için bir gün beklemeseydi? Ya en son birini becerseydi?

Bana geri dönmek niyetiyle mi? "Ya da belki kotanı doldurmak için son bir gece ayırtmışsındır?"

"Başka bir randevu ayarlamadım."

Bunun beni ne kadar rahatlattığı beni endişelendirdi.

"Bu gelişmelere benden daha fazla şaşırın kimse olamaz. Size kendimi asla tersine çevirmediğimi söylemişim. Yine de seninle ilgili bir durum var."

Kalbim hızla çarpıyordu. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkilemişim.

"Görünüşe göre beni benden daha iyi tanıyorsun; arayacağımdan yüzde yüz emindin. İşte buradayım." Sesi daha boğuk çıkmıştı. "Şimdi bana tekrarını istemediğini söyle."

Sadece onu düşünmek bile beni ıslatıyordu. "Tek istediğin bu mu?"

"Tek istediğim bu mu?" Sesi eğleniyor gibiydi. "Bir tekrarı ummak çok fazla olur, değil mi?"

Ya yine buz gibi olursa? Bana eskisi kadar iyi ödeme yapsa da fark eder miydi?

Evet. Bana zarar verirdi.

Daha da kötüsü, ya buz gibi olmasaydı? Que Dios me ayude. Tanrı yardımcım olsun.

Hızlı bir risk/ödül analizi yaptım. Risk: öz değerim erozyona uğraması ve olası karasevda. Ödül: daha fazla para ve dolayısıyla daha fazla güvenlik. Yeni bir kimliğe daha yakın olacaktım. Harika seks istenmeyen bir şey değildi.

Kendimi ona kaptırmaya izin veremezdim. Aramıza bir duvar örüp onu uzak tutuyordum.

Lojistik . . . Dairemden Seltane'ye gitmek neredeyse bir saatimi aldı. Bugün temizlik yapmışım; duştan vazgeçmem mümkün değildi. "Dokuza kadar orada olamam ve çok uzun kalamam. Bu senin için bir sorun değil." Güldüm. "Sen delirdikten bir nanosaniye sonra, hâlâ orada ne yaptığımı merak ediyor olacaksın. Taşakların sıkılaşıp sıkılmaz kıyafetlerime uzanmaya başlayacağım. Yangın tatbikatı gibi olacak."

Sanki bilinmeyen bir yaratıkla karşılaşan bir safari rehberiymiş gibi, "İnanılmaz," diye mırıldandı. "Şimdi de benimle alay mı ediyorsun?"

"Çünkü sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

"Kendi ajansınızın sizinle iletişime geçemeyeceği kadar neredeydiniz?"

"Burada ve orada. Beni görmek istiyorsan, randevu almalıydın. Pazartesi gecesi seninleyken bana randevu verebilirdin! Ama çok kaba davranmakla meşguldün."

Sanki ben konuşmamışım gibi, "Başka bir randevuya mı çıktın?" dedi.

Elbette ses tonundaki o ince kıskançlık imasını hayal etmiştim. "Kişisel soru sormama kuralımızı hatırlıyor musun?"

Sessizlik. Çok mu zorlamıştım?

"Önümüzdeki on beş dakika içinde burada olmanı istiyorum," dedi sonunda. "Ne kadara mal olacak?"

"Hayır, mümkün değil. Gelecekte, sık sık ve erken rezervasyon yaptırın."

Başka bir sessizlik nöbeti.

Sonunda, "Seksi bir şeyler giy." diye homurdandı.

BÖLÜM 8

Máxim'in süitinin kapısında, açık saçık elbisemi gizlemek için giydiğim uzun, hafif ceket çıkardım.

Seksi demişti, ben de on beş dakika daha geç kalsam da umursamadan Ivanna'ya gitmiştim. O güne kadar gördüğüm en küçük elbiseyi getirmiş ve bana hediye etmişti çünkü kendi deyimiyle "Göğüslerim büyütüldüğünden beri bunu giymek için çok büyük."

Krem rengi elbise kısa ve sırtı açıktı. İki dar ipek bant, göğüslerimi bir şekilde örtmek için bir yular oluştuyordu. Yandan bolca göğüs. "Etek" yaklaşık sekiz inç uzunluğundaydı ve kışımın yarığını gösteriyordu, ancak etek ucu ince tellerden oluşan bir saçakla süslenmişti, bu da bir adım attığımda peekaboo durumu yaratıyordu.

Kolumun üst kısmında örgülü altın bir manşet, avize küpeler ve fuck-me stiletolar takımımı tamamlıyordu. Çıplak sırtımı göstermek için saçlarımı gevşek bir şekilde düğümlemiştim.

Elbiseye uyması için bana boncuklu bir çanta bile vermişti. Ivanna'nın son talimatları: "İndir onu, Cat. Her ne yaptıysan

-Daha fazlasını yap."

Diğer kadınların yapmadığı neyi yapmıştım? Bazen tam bir sürtük gibi davrandım. "Yaltaklanmayı" reddettim. Kendi zevkim için ısrar ettim.

Kesinlikle tekrarlayabileceğim üç şey! Bu düşünceyle çatı katının ziline bastım.

"Geç kaldın," diye tersledi cevap verdiğinde. "Dokuz demiştin ..." Bakışlarını vücudumda gezdirirken sözlerini yarıda kesti. "Siktir. Beni."

"Hola." Sesimin sıradan çıktığını umuyordum ama geçen seferkinden bile daha ateşli görünüyordu. Keskin gri bir takım giymişti ve beyaz düğmeli gömleğinin yakası açıktı. "Qué pasa? " Yanından geçip oturma odasına doğru yürüdüm. İzlerimde durdum.

Burada başka bir adam daha vardı, bir dev. İri yarı ve Sevastyan'dan bile uzun olan bu adamın kel bir kafası, tuğla gibi bir çenesi ve kaba kirli sakallarla gölgelenmiş bir buldog çenesi vardı.

Kalbim panikle çarptı. "Ben bunu yapmam."

"Neyi yapmazsın?" Sivastyan kaşlarını çatı.

"İki adam." İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim, sonra irkilerek kapıya doğru bir adım atmadığımı, Sevastyan'a bir adım daha yaklaştığımı fark ettim.

"Vasili benim güvenlik şefim ve sağ kolum. On yılı aşkın bir süredir öyle."

İçimde bir rahatlama hissettim.

Vasili Rusça bir şeyler mırıldandı. Sevastyan cevap verdi. Kelimeleri anlayamıyordum ama Sevastyan'ın benimle dalga geçme ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kolunu bana dolayarak beni kendine çekti, bu Vasili'yi şaşırtmışa benziyordu.

Sevastyan'ın dokunmaktan ya da dokunulmaktan hoşlanmadığına dair daha fazla kanıt mı? Yoksa geçmişte sevmiyor muydu?

İngilizce olarak, "Vasili de şimdi gidiyordu." dedi.

Adam yanımdan geçerken bana kesik bir bakış attı.

Yalnız kaldığımızda, "Benden kesinlikle hoşlanmıyor." dedim.

"Şüpheleniyor çünkü senin hakkında bilgi bulamıyor. Benimle birden fazla kez temasa geçen herkesin şimdiye kadar bir santim kalınlığında dosyası olurdu."

Bu kulağa riskli geliyordu, ama burada sadece bir saat kadar daha kalacaktım, sonra adiós.

Ceketimi ve çantamı yere bıraktım. "Son dakikada bir randevuya zorla götürülmek hoşuma gitmiyor. Benim de bir hayatım var, biliyorsun."

"Deneyimlerime göre, çoğu eskortun milyarderlerle çıkmak için 'güçlü silahlı' olması gerekmiyor."

"Oh, bebeğim" -senin için utanıyorum diye yüzünü buruşturdum- "bugün pek de milyarder sayılmazdın, değil mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Pazarda kötü bir gün. Beni araştırdın mı? Ve hala bana bok mu atıyorsun?"

Ciddileşerek, "Mahremiyetimi ihlal etmeniz hoşuma gitmedi. Pazartesi gecesi söylediklerimde ciddiydim: Hattımın özel kalmasını istedim."

"Bu konuda gerçekten kızgın mısın? Seni neşelendirecek bir şey biliyorum." Evrak çantasına doğru ilerledi ve bana para kayışıyla bağlanmış bir deste yüzlük uzattı. "Beş bin. İlk gecemizden sonra daha fazlası için pazarlık yapmaya çalışmayacağını varsayıyorum."

Parayı kabul ederek onu takip ettim. Bu iki gecede on iki bin dolar eder! Artı telefon numarası ücreti! Yine de, son iki gündür ne kadar perişan olduğumu düşündüğümde - ve bugün onun yüksek elini düşündüğümde - kendimi şöyle derken buldum: "Pazarlık yok. Geç rezervasyon ücretiyle birlikte on bin. Ya da partiyi küçük elbisemle başka bir yere götürürüm."

Sanki tuzu uzatmasını istemişim gibi bana bir deste daha uzattığında çok alçaktan nişan aldığımı anladım.

Öfkem azaldı. Başka bir numara almayı göze alabilirdim. Tüm arkadaşlarımla ve ailemle iletişim bilgilerimi güncellemem gerekmiyordu, çünkü hiçbir bende yoktu. Şehirden ayrıldıktan sonra telefonu zaten atacaktım.

Sanki bir rüyadaymışım gibi, talih kuşumu saklamak için çantama doğru süzüldüm.

Geri döndüğümde bakışları beni öyle bir taradı ki kendimi yelpaze gibi açmak istedim. Meme uçlarım çoktan ipeği zorlamaya başlamıştı.

"Sana seksi bir şeyler giymeni söylediğimi sanıyordum." Rus şakası mı? "Geçen sefer neden böyle giyinmedin? Seni geri çevirdim çünkü neredeyse sağlıklı görünüyordun. En azından önden."

"Beni dışarı çıkaracağından emin değildim. Şimdi yapmayacağını biliyorum."

Gözlerini yüzümde tutmak için gözle görülür bir çaba harcıyor gibi görünerek önümde durmak için geçti. "Zaman sınırim olmasaydı belki de yapardım."

"Son dakikada arayan sendin." "Öğleden sonra geç saatlerde aramaya başladım."

Çeneme vurdum. "O zaman bu senin sorunun gibi görünüyor." "Bu gece neredeydin?"

"Sana söylemiştim. Burada ve orada."

"Bekleyen bir randevun var mı?"

"Sınırlar, Sevastyan. Bu seni ilgilendirmez." "Senin programın benim planlarımı etkiliyorsa beni ilgilendirir."

Planları bir prezervatifin içine sperm bırakmaktan ibaretti, sonra da uyukluyor. Hayat onun için ne kadar güzel olmalı.

"Ve bir başkasını takip etmek benim tarzım değil." Daha da yaklaştı.

"Değilsin, tamam mı? Bana inanacağından değil. Bir süredir senden başka kimseyle seks yapmadım."

"Beni hiç düşündün mü?"

"Kısmen."

Dudakları tekrar kıvrıldı. Beklendiği gibi, seksi bir sırıtışı vardı. Onunla ilgili her şey benim için seksiydi. Böyle çekici ve sıcak olduğunda bambaşka bir adam oluyordu. Kendimi tehlikeli bir şekilde çekici bulduğum biri.

Başını eğerek beni kendine yaklaştırdı. Kokusu üzerime sinmiş, bedenimi ürpertmişti. "Sanırım beni özledin, Katya."

Onun aksanıyla ismimi söyleyince ayak parmaklarım kıvrıldı!

Tam kulağıma, "Sanırım yaptığımız şeyi tekrar oynattın ve bu senin küçük yumuşak amını ıslattı," dedi.

Hırıltılı sözleri beni o kadar hızlı ve sert tahrik etti ki nefesim kesildi. Ağzı benimkinin üzerine indi. Diliyle bana şehvetli dokunuşlar yaparken bir ısırık votka tadı aldım.

Duvarım ve sınırlarım için çok fazla. Öpücüğünü memnuniyetle karşıladım, karşılık verdim. Tıpkı bunun gibi, yangın şiddetlendi ve parmaklarım

omuzlarına gömüldüm. Kalçamı kalçasına kenetlediğinde, kalçalarımı ona doğru salladım.

"Bunu özledin mi?" diye sormak için öpüşmeyi kesti - sert aletini bana doğru itti - "iki gün boyunca?"

İnledim, başımı salladım, geri gıcırdattım.

"Seni boşaltmak için fazla bir şey gerekmez, değil mi?" Boynumu okşadı. "Tatlı klitorisini başparmağımla ovalarsam boşalırsın."

"Dene beni-"

Karnım guruldadı. Yüksek sesle.

Bacağımlı bırakarak geri çekildi. "Yemek yemedin mi?"

Başımı salladım.

Bacaklarıma, dudaklarıma, sert meme uçlarıma bakmayı da içeren büyük bir kararla boğuşuyor gibi görünerek içini çekti ve "Hadi biraz yemek için bara gidelim" dedi.

Neden oda servisini çağırıyorsun? "Beni beslemek mi istiyorsun, yoksa bu elbiseyle bana hava mı atacaksın?"

"Belki ikisi de."

BÖLÜM 9

Asansörde, yüksek gövdesi ve hissedilir enerjisi alanı ele geçirdi. Parmaklarının arkasını omurgamda gezdirerek beni tekrar ürpertti. "Çok hassas."

Alt katta, dışarıdaki bara doğru ilerlerken elini sırtımdan çekmedi. Diğer tüm erkeklerden daha uzun boyluydu, çenesi yukarıda ve omuzları dik bir şekilde yürüyordu - son derece kibirliydi. Bana yönelik olmadığına bu hoşuma gidiyordu.

Seltane'nin açık alanı dev palmiyeler, çok sayıda küçük havuz ve romantik oyuklara yerleştirilmiş lüks oturma yerleriyle nefes kesiciydi. Beni diğerlerinden uzaklaştırıp okyanusa yaklaştırdı. Mum ışığıyla aydınlatılmış masanın etrafında iki kanepeli olmasına rağmen biz aynı kanepeli oturduk.

Sunucumuz -Tiffani!- çarpıcı bir yüzü olan uzun boylu bir sarışındı. Sevastyan'ın ağzının suyunun akmasını bekliyordum ama o bana karşı çok dikkatliydi. Beyaz bir şarap seçti, pahalı olması gereken özel bir şaraptı; Tiffani kaşlarını kaldırdı. Kendisi için bir votka martini sipariş etti ve ona, "Yiyecek bir şeylere ihtiyacımız var, hızlı bir şeyler. Şef bize sürpriz yapsın."

İçkilerimizi beklerken kanepeli uzandım ve bu lüks ortamın tadını çıkarmaya karar verdim. Masadaki mumların aleviyle dans eden bir esinti üzerimize doğru gelirken göz kapaklarım ağırlaştı. Palmiye yaprakları yukarıda dalgalanıyordu. Artık dolunay sarıya boyanmış ve dalgaları boyamıştı.

Ben okyanusa bakarken, o da bana bakıyordu.

"Ne?"

"Seni çözemiyorum. Herkesi çözebilirim. Senden daha az gizemli casuslarla tanıştım." Casuslar mı? Bir politikacı ya da mafya babası olarak bunu gerçek anlamda mı söylemişti? "Başka bir tutkulu müşteriden korktuğun için mi bu kadar ketumsun? Eminim siz de payınıza düşeni almışsınızdır."

"Senin için endişelenmeli miyim?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Beni internette araştırmışsın, ne düşünüyorsun?"

"Kalbi kırık sarışınlardan oluşan uzun izlerin bana kalbinin kurşun geçirmez olduğunu söylüyor. Tıpkı benimki gibi." Bunu kendimden çok emin bir şekilde söyledim, ama ona olan ilgimin derinleştiğini görebiliyordum - eğer böyle sıcak kalırsa.

Tiffani içkilerimizle döndü.

O gittikten sonra biraz daha çatlak ambrosia yudumladım. Kadehimin kenarından, "Hiç şarap içmeyen biri için mükemmel bir şarap zevkiniz var," dedim.

"En iyisinden başka bir şey değil."

Ben de öyle düşünmüştüm. Uzun boylu sarışınları tercih ettiğinden şüphelenmeye başlamıştım çünkü onlar kaşeyi temsil ediyorlardı. Pazartesi gecesi ya da bu gece görünüşümle ilgili bir sorunu olmamıştı.

"Konumuza dönelim," dedi. "Eğer para verirsem bana kendinden bahsetmen için seni ayartabilir miyim-"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Size hiç kişisel soru sormayacağım ama hakkımda istediğinizi okuyabilirsiniz, öyle mi?"

"Okuduğum her şeye inanmalı mıyım?"

"Kesinlikle hayır." Başını iki yana salladı. "Net değerimi biliyorsun ama yine de bana sinir bozucu biriymişim gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Pazartesi gecesi senden çok memnundum ama sonra bana karşı acımasız davrandın."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, kapattı ve tekrar denedi. "O gece ... farklıydı." Suya bakarak şöyle dedi: "Eskortluk konuşmasını yapmanı bekliyordum ve buna içerledim. Bu deneyimi renklendirecek hiçbir şey istemedim."

Farklı derken ne demek istedi? Elbette sormamı bekliyordu. Ben de sormadım. "Net değerini biliyorum. İyi bir iş çıkardığın için sırtını sıvazlamalısın. Ama bu benim davranışlarımı etkilemeyecek."

Benimle yüzleştı. "Gerçekten mi?" Sözleri buz gibiydi. Adam parası için ona yakınlık gösterdiğimi düşünüyordu. İroni! "Senin zenginliğin soyut bir şey, benim için cin altını."

Neden kendi param yerine onun parasını hayal ediyordum ki? Birkaç milyon likit vardı ama Edward muhtemelen beni ararken o kadarını da harcamıştı. Malikâne hâlâ ondaydı ama Martinez Plajı onda değildi.

Her on yılda bir, arazinin güveninin gücü aşındı; zamanla, onun gibi bir avukat güveni atlatmanın bir yolunu bulabilirdi. Her iki tarafın da tatil köyü istilasına uğramasıyla arazinin değeri tavan yapacaktı.

Diğerleri de aynı fikre sahipti. Annemin eve kapanmasının nedenlerinden biri de geliştiricilerin sürekli annemin peşinde olmasıydı.

"Neredeyse sana inanacaktım," dedi Sevastyan sonunda. Omuz silktiğimde, "İnternetteki biyografinizin ne kadar doğru?" diye sordu.

"Çok değil."

"Dans etmeyi, yoga yapmayı ve alışveriş yapmayı sevmiyor musun? Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Dans edemiyorum, yogayla alay ediyorum ve alışverişten nefret ediyorum. Ben bir koşucuyum ve eğlenmek için boş zamanım yok."

Geniş çenesinde bir kas kasıldı. Tabii ki bunu şu anlama çekecekti: Her zaman sırtım dönüktür. "Benim de çok az vaktim var. Hayatımın çoğu işime adanmış durumda."

"Hmm."

"Hmm, ne?"

İşaret parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. "Pazartesi gecesi eğlenebilirdin. Hayatının en güzel anını kaçırdın."

"Öyle mi yaptım? Bana ne yapacağımızı söyle."

"Parti, sen kanepede beynimi dağıttıktan hemen sonra başlayacaktı. Kurtulmak yerine

kıçını okşadığımda bana gülerdin. Hatta belki beni gıdıklardın. Güreş başlardı ve kazanmana izin verebilirdim. Sonra bir tur daha içer ve yüzmeye giderdik." Tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaptım. "Bilmen gerekiyorsa, beni çıplak dalış yaparken görmek senin için hayat değıştirici olurdu."

"Öyle mi?" Mavi gözleri canlandı. Karizması alışılmışın dışındaydı. "Devam edin."

"Yine seks yapardık. Suyun içinde. Sonra, daha fazla içki içtikten sonra, gözlerin yuvalarından fırlayana kadar şezlongda sana binerdim."

Alçak sesle inledi. "MSOG?"

Çoklu atışlar üzerinde gol. "Bazen I
unutmak ne bir hobicisin."

"Bir hobici ve onun fahişesi. Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"İlk müşterim olduğunuzu söylesem bana inanır mıydınız?"

"Nyet."

"Vay canına. Cevabını düşünmek bile istemiyor musun?"

"Bir eskortu randevu için 'zorladım' ve özel hattını on bin dolara satın aldım. Ondan önce de telefonuma lanet olası fotoğrafını indirdim. Eğer bu kadar alçalacaksam, bu bir aceminin elinden olmamalı."

Kızgınlığım geçti. "Orada bir iltifat mı var?" Gerçekten resmimi indirmiş miydi?

"Profesyonelden başka bir şey olamayacak kadar iyi sevişiyorsun."

"Teşekkürler mi?" Belki de profesyonel olduğum fikri hoşuna gitmişti. Eğer onu profesyonel olmadığımı ikna edersem, belki de onun için heyecan ortadan kalkacaktı.

Onu bir daha göremeyecek olmamın bir önemi var mıydı?

"Cat, Catherine'in kısaltması mı? Ya da belki Catarina veya Catalina?"

"Ben sadece Cat'im."

"Bana gerçek adını söyle."

"Bu masada bile değil."

"Dediğim gibi, her şey masamda. Er ya da geç senden çıkaracağım."

Bu anlaşmanın daha ne kadar devam edeceğini düşünüyordu? "Acele etsen iyi olur. Yakında Rusya'ya dönüyorsun, değil mi?"

"Ayın yirmi sekizine kadar kalmaya karar verdim. Ağabeyim o hafta sonu Nebraska'da evleniyor, bu yüzden o zamana kadar Amerika'da kalacağım."

Bu kararında benim de bir payım olabilir mi?

İkisini yudumladı, cevap vermeme bekledi. Ve bekledi. "Burası bana şehri gezdireceğini söyleyerek birden fazla randevu ayarladığın yer."

Aı mı? Bu Edward'ın yapacağı bir şeydi. Sevastyan'a sıkı bir gülümseme verdim ve omzunu okşadım. "Bir şeyler yapacağına eminim. İyi eğlenceler."

Dudakları aralandı. "Sana bir fırsat verdim ama sen kabul etmedin. Seni çok tuhaf bir yaratık olarak görüyorum."

Güldüm. "Ben tekil miyim? Yabancı kadınları kırbalamaktan zevk alan ben değilim."

Bana o DDG gülümsemesini verdi. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Ne kadar değerli olduğumu biliyorsun ama yine de bana dudak bkyorsun. Bu inanılmaz ferahlatıcı."

İlk kez kstahlığım (annemin deyimiyle) benim için çalışıyordu!

"Birlikte olduğum diğer tüm eskortların aksine, seksten sonra bana bir şeyler satmaya çalışmadın; sadece paramı aldın."

Çenemi ıkardım. "Bunu hak ettin."

"Belki de yaptım," diye kabul etti. "Ve sen tutku numarası yapmadın. Aslında, kendi zevkiniz için ısrar ettiniz."

"Sen yakışıklı bir adamsın. Seninle birlikteyken kimsenin tahrik olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum." Aşağıya baktım. Ne zaman birbirimize bu kadar yaklaşmıştık? şimdi bacak bacak üstüne atmıştık.

"Kendilerine göre sebepleri var. Bazıları bu yönlerini müşterilerinden ayrı tuttuklarını itiraf ettiler.

Başkalarının bana satış yapmakla, hatta beni ikna etmekle o kadar meşgul olduklarını gözlemledim ki rahatlayamıyorlar."

Ben de ona "Dur bakalım." dedim. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. "Ya da bir eskort kendini itaatkâr olarak faturalandırdığında o başka bir şey. Disiplin ve esaretten hoşlandıklarına yemin eden pek çok kişi oldu, ancak o zaman buna dair hiçbir kanıt göremedim."

Ivanna bana başlangıçta bundan hoşlandığını söylemişti. Ama bir gün beş kez dışarıdan çağırılmış, bağlanmış ve beş amatör tarafından kırbaçlanmıştı. Yaşadığı deneyim onu bu işten soğutmuştu.

"Gerçek bir itaatkâr bulmak kolay değil," diye devam etti Rus. "Güzel ve müsait olan biri kapışılır." Bana dikkatle baktı.

Máxim ile sapkınlığın aklımı başımdan alabileceğinden şüphelenmeye başlamış olsam da, imza atmaya hazır değildim. "Buna olan ilgini nasıl keşfettin?"

Elinde bardak, arkasına yaslandı. "Ben bilgi işindeyim. Yıllarca bu işte aracılık yaptım. İyi tanıdığımı sandığım bir adamı araştırıyordum ki karanlık eğilimlerini öğrendim. Onu bu tür bir hayata çeken şeyin ne olduğunu anlamak istedim. Öğrendikçe daha da meraklandım. Denedim ve ihtiyaçlarıma uygun olduğunu gördüm."

Gizli bir tutku keşfetmiş ve bundan zevk alan bir adam gibi konuşmuyordu. BDSM hakkında neredeyse mekanik bir şekilde konuşuyordu. "Yani bundan hoşlanıyorsun."

"Benim ihtiyaçlarıma uygun," diye tekrarladı.

"O zaman bugün beni çağırmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"Dün onuruma verilen bir yat partisindeydim. Birçok iş adamı ve daha da fazla eskort katıldı. Seni tekrar aramak ve haklı olduğunu kanıtlamak gibi bir niyetim olmadığı için

- "Her zamanki içkime yöneldim." Bardağındaki buzu döndürdü. "Ama sarışınlar bana göre değildi. Zevklerimin değiştiğini düşünerek minyon bir Latin'e yaklaştım. O da işe yaramadı. Yine de seni aramak için içimdeki dürtüyle savaştım. Buraya kadar geldim."

Öğleden sonra. Resminizi gördüğümde, gerçekten istediğim şeye sahip olacağıma karar verdim."

Latin'le yatmış mıydı? Ben pazartesi, o salı, ben çarşamba gecesi? "Yani bir çeşit tat testi yaptınız. Sanırım yatakta ondan daha iyi performans gösterdim?"

"Onu ya da orada başka birini becermedim." Bir kez daha rahatlayarak nefes verdim.

"Ve o partide kimse yatak kullanmıyordu."

"Kulağa seks partisi gibi geliyor." Dios mío. "Sık sık katılır mısınız?"

"Sık sık demezdim." Sorumu bana geri çevirdi. "Sen yapar mısın?"

"Hiç gitmedim." Seks konusunda açık fikirliydim ama bir seks partisi benim için asla söz konusu olamazdı. "Bu benim tarzım değil."

"Hiç aynı anda birden fazla erkekle yattınız mı?" "Birden fazla erkekle hiç seks yapmadım." Tek seferden bahsettiğimi düşünürdü. Ve yine de inanmazdı Ben. "İstemiyorum."

"Daha önce, sert bir şekilde tereddüt ettiniz. Bu sizin işinizde alışılmadık bir durum, değil mi? Yine de anlayabiliyorum."

"Neden?"

"Bahse girerim müşterileriniz, karışıma bir başkasının eklenmesini bırakın, sizinle bile zor başa çıkıyordur."

"Teşekkürler. Sanırım." İçtim.

"Hiç BDSM denedin mi?"

Başımı salladım. "Vurulmak istemezdim."

"Bundan daha fazlası var," dedi. "Bir kadını kırbaçlamak benim sevdiğim bir şey değil."

"O zaman kırpma neden senaryonun bir parçasıydı?" Belki de dokunuşu daha da kısıtladığı içindir?

"Eğer hiçbirini denemediysen, beğenmeyeceğini nereden biliyorsun?" Sorumu geçiştirdi.

Yalan söyleme konusundaki beceriksizliğim nedeniyle, kaçtım ve saptırdım, sallanıp durdum ve başkalarının da benzer taktikler kullandığını fark ettim. "Pazartesi gecesini sevdim," dedim ona,

kendi sorusundan kaçıyordu. "Vücudunun ağırlığının benimkine baskı yapması, tenimizin her tarafa değmesi ve büyük kaslarının esnemesini hissetmek hoşuma gitti." Ondan yayılan sıcaklığa daha da yaklaşmak için eğildim. Kulağına mırıldandım: "Aletin dalgalanırken göğsün meme uçlarıma sürtündüğünde, görüşüm bulanıklaşana kadar boşaldım."

Keskin bir nefes aldı. "Geri dönmeliyiz.

Şimdi." "Kaçacağız-"

"İşte geldik!" Tiffani elinde tepsiyle konuştu. İkimiz de ona kaşlarımızı çattığımızda muhtemelen şaşırmıştı.

Tabakları açtığında kaşlarım çatıldı. Narenciye soslu ıstakoz salatası ve trüflü tereyağlı risotto eşliğinde langostinos. Bir şişe şarap elimde duruyordu.

İlk ısırığımda inledim. Bir kutu çorbadan başka bir şey planlamamışken böyle bir yemeğe kendimi kaptırmıştım. "Está como para chuparse los dedos. Bu nefis."

"Daha önce aç değildim ama şimdi Sanırım tüm iştahımı artırıyorsun," dedi, sözleri imalarla doluydu. Ama bakışlarımla buluştuğunda, bana daha fazlasını söylediği hissine kapıldım. Lokmalar arasında sordu: "Koşu yapmak dışında, diğer ilgi alanların neler? Ve bu kişisel bir soru olarak sayılmamalı."

Hayatım bu kadar büyük ölçüde değişmeden önce ne yapmaktan hoşlanıyordum? "Yemek yapmayı seviyorum." Bana annem öğretmişti. Sadece birlikte yemek hazırladığımızda, hiç konuşmadığımızda, radyoda yumuşak Küba müziği çaldığında anlaşıyormuşuz gibi görünüyordu. Ona çok benzememe rağmen, her yönden birbirimizin zıttıydık. Nadiren gülümser ya da gülerdi, babam için bıraktığı dini yaşamın özlemini çekerti. "Yüzmeyi, okumayı ve arkadaşlarımla takılmayı seviyorum." Geçmiş zaman. Arkadaşlarım olmasını özlemiştim.

Jacksonville'de harika bir grubum vardı; her biri gürültülü ve cesurdu. Müstehcen şakalar yapmayı özlemiştim. Gülmeyi ve dertleşmeyi özledim.

Evlendiğimde, onlardan ayrı büyümüştüm. Felaket evliliğim hakkında kafamı kuma gömmek için,

Kendimi okula gömmüştüm, bir sömestride yirmi bir krediyi tekrar tekrar dolduruyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Edward, Edward, Edward. Omuz silktim.

"O güzel gözlerinin ardında neler olduğunu merak etmeden duramıyorum."

"Nada." Geçen sefer gözlerimin büyüleyici olduğunu söylemişti. "Gerçekten alışveriş yapmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Nefret ediyorum. Bu elbise ödünç." Gracias, Ivanna.

Her hafta yaşadığım tek eğlence onun dairesini temizlemektir. Ben camları silerken o uzun tırnaklarını boyar ve bana eskortluk hakkında hikayeler anlatırdı. Ahlaksız geceler, tuhaf müşteriler ve denenmiş ve doğru teknikler hakkında haftalık bir kulak dolgunluğum vardı.

Ama ona kendimle ilgili hiçbir şey anlatmadım. Ukrayna'da buraya getirmeye can attığı bir ailesi vardı. Eğer benim hakkımda bilgi verene ödül verileceğini görseydi, ailesini bana tercih ederdi. Onu kırmadım ama gereksiz hiçbir şeyi de paylaşmadım.

Sevastyan, "Hemen şimdi gidip bir biblo alabileceğimizi söylesem alışveriş yapmak ister misiniz? Bizim için bir mağaza açtırır mısın?"

Şimdi sadece benimle dalga geçiyordu. Acaba bunu başkalarıyla da yapıyor muydu? "Yemek için seksi ertelemek bir şeydir. Akşam yemeği ve alışveriş için mi? Aptal Ruso."

"Geçerli bir argümanınız var."

Sevastyan'la yemeğimizi bitirdiğimizde iki kadeh şarap içmiş, üçüncüsünde ağırdan almamı emretmişti.

"Yemekten keyif alıp almadığınızı sormama gerek yok," dedi. "Her ısırıkta yüzünde mutluluk ifadesi beliriyor."

"O kadar belli oluyor, değil mi?" Elimden bir şey gelmezdi. Ne zaman Rus'la birlikte olsam, her şey daha da güçleniyordu. Şarabın tadı. Yemeğin dokusu. Sırtımda gezinen parmaklarının hissi. Bir öpücüğün verdiği haz ya da bir doruk noktası.

"Ne düşündüğünüzü ve hissettiğinizi anlayabildiğim zamanları seviyorum, dushen'ka."

"Bu kelime ne anlama geliyor?"

"Bu sana 'canım' demenin bir yolu. " Kolunu arkama uzattı ve kendimi onun göğsüne doğru kıvrılmış buldum. Aramızda beklenmedik bir rahatlık duygusu filizlendi. Neredeyse déjà vu gibi, sanki daha önce onunla birlikteymişim gibi.

İhtiyacım olan son şey karasevdaya kapılmaktı. İşlemsel bir ilişki içindeydik ve bu ilişki hiçbir yere gitmiyordu. Sınırlar, Cat. Duvarı inşa et.

Parmaklarını kolumun üzerinde gezdirdi. "Benden daha fazla sırrı olan bir kadınla tanışacağımı hiç düşünmezdim." Sesi alçak ve rahattı. "Ve sen benim hakkımda çok az şey soruyorsun."

"Ne sormalıyım? Benim yerimde olsaydın ne sorardın?"

"En başta neden Miami'de olduğumu. Politikacı ya da mafya işleri için. Sendika bağlarımı okumuş olmalısın."

"Mafya Rusa'nın işlerini bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Emin misin?" Sesi sanki yem atıyormuş gibi ikna ediciydi. Yine benimle dalga geçiyordu. "Faaliyetlerim hakkında konuşmaya açığım."

Onunla sadece birkaç saat daha birlikte olacaktım, ne önemi vardı ki?

"Konuya doğru dans etmeyen biriyle hiç birlikte olmadım."

Şu aktrisler ve modeller mi? Yoksa ücretli yardımcılar mı? Ona sıkılmış bir bakış atmak için geri çekildim. "Hayır, teşekkürler. The Godfather'ı bir kez izledim. Eminim bunu geliştiremezsin."

Başını öne eğdi. "Sanırım bu Vasili'nin şüphesini çürütüyor."

"Hangisi?" Bardağıma uzandım ve bir yudum aldım.

"Senin düşmanlarım ya da magazin basını tarafından bilgi toplamak için tutulmuş bir ajan olduğuna inanıyor. Sanırım ona benimle çok az ilgilendiğini söyleyemeyecek kadar gururluyum."

Kaşlarımı çattım. Edward gururumun acıyla şarkı söylemesine neden olmuştu. Ona bağırdığımı hatırlıyordum: "Arzu etmediğin bir kadınla nasıl evli olabilirsin? Neden benimle danışmana gitmiyorsun?" Edward başını bilgisayarından kaldırmadan, "Çok üzgünüm Ana-Lucía, hâlâ konuşuyor musun?" demişti.

Ben de Rus'a dedim ki, "İlgisiz değilim, Máxim. Ama ben çok özel bir insanım. Ben senden ne kadar az şey istersem, sen de benden o kadar az şey isteyeceksin."

Gözlerinde inatçı bir bakış vardı. "Başka bir müşteriye hiç söylemediğin bir şeyi bilmek istiyorum. Başka kimsenin bilmediği bir şey. Bunu yapana kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Ne diyeyim ki? Ben tek çocuklu bir ailenin tek çocuğuyum ve herkes öldü, bu yüzden kendi başımın çaresine bakmak zorundayım. Son üç yıldır, çok hasta bir adam beni avlıyor. Beni öldürmek için her şeyi yapacak çünkü kan akıttım. Çok fazla kan.

Yine de ilk o çizmişti.

Reddetmek için ağzımı açtım ama Sevastyan "Sadece bir şey" dedi.

Bir kuralı çiğneyecek kadar etkileşime aç mıydım, bu kadar yalnız mıydım? Buna bu kadar çok mu ihtiyacım vardı? İzimi sürmek ya da kimliğimi tespit etmek için kullanılabilecek herhangi bir şeyi ifşa etmediğim sürece. Kelimeler ağzımdan çıkıyordu. . . "Ekonomiye kafayı takmış durumdayım."

"Para için argo mu? Bunu anlamıştım."

"Hayır, ekonomi. Çalışması gibi. Bu konuda elime geçen her şeyi okurum." Bu konudaki ilk dersimi on dokuz yaşımda aldığımdan beri okuyordum. Profesör teşvikler üzerinde durmuş, Edward gibi zengin, yaşlı ve sofistike bir adamı benimle evlenmeye neyin teşvik ettiğini merak etmeme neden olmuştu.

İspanyolca konuşmam başını ağrıttı. Kıcıma diyet yapmamı istedi. Burnumdaki çillerle dalga geçerdi. Benimle seks yapmaktan bile hoşlanmıyordu, eskiden erkekleri çıldırtan hareketlere asla karşılık vermiyordu. Kıcımlı sıkılmak birden fazla liseli erkeğin kendiliğinden boşalmasına neden

olsa da, Edward oraya hiç dokunmadı.

Sadece tek bir cevap desteklenebilirdi. Para için bu işin içindeydi.

Bu da hiç olmadığı anlamına geliyordu. Bu da onun bir dolandırıcı olduğu anlamına geliyordu.

Bu da annemin onun hakkında haklı olduğu anlamına geliyordu. Onu ve Julia'yı iki hafta geçmeden birlikte bulmuştum.

Sevastyan'la yüzleştim. "Bir gün bir aydınlanma yaşadım." Heyecanımdan kelimelerim daha hızlı çıkıyordu. "Ekonominin hayatın yapı taşı olduğunu fark ettim."

"Bunun DNA olduğunu sanıyordum."

"O zaman daha yaratıcı olmalısın. İki buluşmamızda sen ve ben birkaç ekonomik senaryo oynadık."

"Açıkla." Tereddüt ettiğimde, "Bunu duymak istiyorum" dedi. "Bunu sen istedin," diye mırıldandım, sonra da şöyle dedim: "Tek tek Uzun boylu, sapıkça sarışın eskortlar, sen sahip olmak a Tam tercih, bir tüketicinin hizmetlere yönelik arzularını tam olarak tanımlayabilmesi.

Yine de bana verdiğiniz tepkiye dayanarak uzun boylu sarışınların sizin için sadece çekiciliği artırmak için aranan konumsal mallar olduğunu iddia edebilirim. Evinize geldiğimde Kapı, sen deneyimli tedarik Şok Çünkü Beklenmedik bir olay, bir malın arzını değiştirerek fiyatında ani bir değişime neden oldu. Sizinle kar maksimizasyonunu kullanabilirdim, çünkü pazar gücü."

Dudakları
aralandı.

"Ve Pazartesi gecesi, beni sikmeyi bitirmiş olmana rağmen neden hala yanında olduğumu merak edip bana kullanılmış bir prezervatife attığın bakışı attığında, tüketicinin belirli bir süre içinde tamamen tatmin olduğu bir tüketim seviyesi olan doygunluğa ulaşmıştın."

Şaşkın bakışı daha da derinleşti. Cevap vermedi, sadece bana baktı.

Ben de saçlarımı bir sürtük gibi savurdum ve peltek bir sesle, "Ve uzun yürüyüşleri severim" dedim.

Hiçbir şey.

"Doyma kısmı hakkında şaka yapıyordum. Neredeyse çoğunlukla."

"Blyad" diye mırıldandı. Bunu bir başka garip sessizlik izledi. Rahatlığı gitmişti ve ben nedenini bile bilmiyordum.

"İşte bu yüzden konuşmamalıyız. Vücut diliyle daha iyi anlaşıyoruz, değil mi?"

Neredeyse temkinli görünüyordu. "Diplomanız var mı?" "Hayır, yok." Bu iş riskli olabilirdi.

"Ama sen üniversiteye gittin?"

Bob. "Şu anki işim için bir ön koşul değildi." Dokuma.

Bana daha fazlasını soracaktı ama Tiffani elinde çekle dönerek günü kurtardı.

Ona, "Ben tuvalete gideyim," dedim. Çantamı aldım ve eteğimin püskülleri kalçalarımın arkasını gıdıklayarak aceleyle çıktım.

Dışarıdaki barın önünden geçerken, ne olduğumu bilen adamlar aval aval baktılar. Ya da bildiklerini sanıyorlardı.

Banyoda aynaya baktım. Cat Marín, eskort.

Bir zamanlarki hedefimden çok uzakta: Lucía Martinez, iş adamı. Küçük yaşlardan itibaren dünyayı ele geçirme, belki de rahmetli babam gibi politikaya atılma fikriyle oynadım. Lisede partilerde eğlenirken bile hep A almış, tonlarca AP kredisi kazanmıştım. Üniversiteden 21 yaşında 4.0 not ortalamasıyla mezun olmayı planlıyordum.

Yine de ne kadar çok çalışırsam, hayallerimden o kadar uzaklaşıyordum. Bu da pek teşvik edici değildi! En azından not ortalamam hâlâ ulaşılabilir durumdaydı. Tek yapmam gereken son finalimden A almaktı.

Kendimi bildim bileli annem bana üniversite diplomasına ihtiyacım olmayacağını, çünkü evlenip çocuk sahibi olacağımı söylerdi. Edward ortaya çıktıktan sonra, annem birdenbire çağa ayak uydurdu: "Senin gibi kızlar üniversitede biriyle çıkamayacak kadar meşgul olmalı! Bu garip ülkede, bir kariyer sahibi olman ve evlenmen bekleniyor."

otuzlu yaşlarınızda. Burada işler böyle yürüyor. Diplomanızı bitirin."

Bana kendi Katolikliğini pek aşılamamıştı ama kefarete kavramını anlamıştım. Okul benimdi. Her kredi, günahlarınızı temizlemek için satın alabileceğiniz ortaçağ hoşgörülerinden biri gibiydi.

İç çekerek kulağımın arkasındaki bir bukleyi düzelttim ve elbisemin eteklerini aşağı doğru çektim.

Barı tekrar geçtiğimde erkekler hazırlanmıştı. Üç adam avucuma kartvizit sıkıştırmaya çalıştı. Elimi kaldırdım. "Hayır, teşekkürler."

Erkeklerin hepsi zengin görünümlü ve oldukça çekiciydi, ama hiçbirini aramazdım. Bu kariyer Sevastyan'la başlayacak ve bitecekti.

Döndüğümde öfkeli görünüyordu. "Ne zaman benimle olsan, daha fazla iş isteme."

"Ben değildim!" Ters ters bakarak oturdum. "Kartları beni şaşırttı."

"Miami'deki bir otelin barında böyle bir elbise giyiyorsun ve erkekler sevişmek için sana para ödemek istediğinde şaşıyor musun? Senin ne olduğunu biliyorlar, bari bir tabela tak."

Ve o tabelada şöyle yazmıyordu: Tycoon Walking. Bu da beni kızdırdı. "Harika" diyecek kadar kafam iyiydi. Tabelamı bir taksicininkine benzeteceğim: Boş, Görev Dışı, Alınmış."

"Bu gece kesinlikle sen varsın." Ensemde kavradı ve beni bir öpücük için kendine çekti. Dudakları çok sıkıydı ve Tanrım, onları nasıl kullanacağını biliyordu.

Çok geçmeden birbirimizin dudaklarına yapışmıştık, açlıktan ölüyorduk, herkesin görebileceği şekilde öpüşüyorduk. Meme uçlarım yularıma karşı neredeyse acı verecek şekilde sertleşmişti.

Avucunu uyluğumun iç kısmında hissettiğimde irkildim. Eli daha yukarı tırmandı. Daha yükseğe. Elbisem hiçbir engel oluşturmuyordu, etek ucu neredeyse tangama ulaşıyordu.

Sonra temas. Ağzıma karşı hırslayarak şu kelimeyi söyledi: "Islak. Bunun için resmen titreşiyorsun."

Koltuğumda kıpırdandım.

Ağzlarımız birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar geri çekildi. "Diğer müşterilerinle böyle değilmişsin gibi davranacağım. Sadece ben sana böyle hissettiriyorum." İşaret parmağını ipeğin üzerinden kaydırarak nemli dudaklarımın dikişini izledi. Kalçalarım ve amım itaatkâr bir şekilde onun için ayrıldı. "Aksanınla bunun doğru olduğunu mırıldan, belki inanırım."

Öne doğru eğildim. "Kulağına fısıldayacağım." Başını eğdiğinde kulak memesini sertçe ısırdım. "Beni bu hale sen getirdin, seni kibirli pendejo."

"Küçük cadı." Ağzımı aldığı anda sırtıyordu. Bir parmağını içime sokarak beni öptü ve öptü, ta ki ben onun elini tutana kadar. Benden ayrıldığında geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaşmıştım.

Gözleri kapalıydı, saçları ellerimden dağılmıştı.

Nasıl görüldüğümü ancak hayal edebiliyordum. Nefes nefese, kalçalarımı elinin etrafında sıktım. "Neden durdun?"

O delici mavi gözleriyle bana baktı. Güneşin vurduğu okyanus rengindeydi. "İçine girmeme ihtiyacın var mı, Katya?" Sesi o kadar boğuktu ki beni titretti.

Nedense bu bana bir dönüm noktası gibi geldi. Kendime tekrar sordum, onu bedavaya siker miydim?

Benim cevabım: "Kesinlikle."

BÖLÜM 10

Asansörde, Máxim beni duvara yasladı, vücudu belirgindi.

Ona döndüm, göğüslerimi ve sert meme uçlarımı dikkat çekmek için çıkardım. Ellerini kaldırdı ama sonra yumruklarını sıkarak indirdi. "Kamera," diye mırıldandı, geri adım atarak. Sonra bana kızgın bir bakış attı, sanki şu anki rahatsızlığının nedeni benmişim gibi.

Sanki ben de onun kadar kötü durumda değilmişim gibi. Eğer yakında onu içimde hissetmezsem, duvarlara tırmanacaktım!

Asansörden hışımla çıktı. Lobide beni kendine doğru çekti. Bacaklarımı beline dolamak için zıpladığımda beni yakaladı, onaylayarak hırladı, sıcak elleri kıcımlı kavradı.

Öpücüklerin arasında, "Sen gittiğinden beri hep seni düşündüm. İki lanet gün boyunca işime, hiçbir şeye konsantre olamadım."

Sözlerini özümseyerek inledim. Saçmalık mıydı? Hazin bir şekilde, beni kandırmak için hiçbir nedeni olmadığını fark ettim. Benimle seks yapması garantiydi. Tek bildiği, benim hiçbir şeye sahip olmadığım.

Ne kadar özgürleştirici. "Ben de seni düşünmeden edemiyorum, Máxim."

"Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

"Adını duymaktansa seni duymayı tercih ederim."

İnledi. "Kendi kendime söz verdim, seni ayırtmayacaktım. Kendime senin gibi bir bedenin olamayacağını söyledim."

Dudaklarına karşı, "Senden sonsuza dek nefret edeceğime dair kendime yemin ettim," dedim.

Beni dengeleyerek ön kapıyı açtı ve arkamızdan kapattı. Sonra tekrar öpüşmeye başladık. Kısa sürede kontrolden çıktı, bedenlerimiz birlikte hareket ediyor ve itişiyordu. O ayrıldığında, açlıkla dudaklarını takip ettim, daha fazlası için nefes nefese kaldım.

"Hala! Kontrolümü kaybediyorum. Ağzınla şu şeyi yapıyorsun
-"

Eğildim ve ağzımla o şeyi yaptım. Başka bir iniltiyle, boştaki elini elbisemin üstünü yırtmak için kullandı ve ben umursamadım. Vücudumu çıplak bırakmasını, dudaklarını tekrar üzerimde hissetmek için her şeyi yapmasını istiyordum. Tırnaklarım omuzlarına batana kadar göğüslerimi okşadı.

Ama sonra başını sertçe sallayarak geri çekildi. "Bekle, dushen'ka. Rahatlayacağız ve bunu yavaştan alacağız. Seninle konuşmam gereken bir konu var."

Onu zar zor dinliyordum. Göğüs uçlarım gömleğinin kumaşına sürtünüyor, beni deli ediyordu. "İçime girdikten sonra tartışalım." Bacaklarımı onun etrafında sıktım.

"Seni bir daha kanepede becermeyeceğim."

"O zaman beni duvara karşı becer! Lütfen, lütfen, lütfen."

"Kahretsin, Katya," diye homurdandı, cebini karıştırıp başka bir prezervatif. "Canının yanmasını istemiyorum."

"Yapmayacağım. İyi olacak." Öne doğru eğildim, ağzıyla oynadım, dilini emdim.

Aynı anda hem prezervatif takmayı, hem beni tutmayı hem de öpmeyi nasıl başardı, asla bilemeyeceğim ama tacı giriş yerimde hissettim.

İçeri girdiğinde, onu almak için gerilmem gerekti, ama Pazartesi gecesi gibi değildi. Acı yoktu, sadece daha da derine inerken enfes bir dolgunluk vardı. Aletini gidebildiği yere kadar oturttuğunda, kendini hareketsiz kalmaya zorluyor gibiydi. "Canını yaktım mı?"

"Hayır, Máxim!"

Isırarak, "Seni resmen gecenin geri kalanı için . .. gecenin geri kalanı için."

"Seni tekrar becermek için resmen ölüyorum. Bu çok güzel. İçimde çok güzel. Kendini tutma!"

Saçlarımı çözdü ve boştaki elini buklelerime doladı. "Biraz daha ister misin?"

"Por Dios, evet!" Boynunu emdim, nabız noktasının üzerinde inledim.

"O zaman sikimin senin ıslaklığıyla kaplanmasını istiyorum. Kendimi içinde karıştırmak istiyorum." Ancak o zaman kalçalarını geri çekerek bana ölçülü bir hamle yaptı.

Zevk o kadar yoğun ki nefesim boğazıma takıldı. Başka bir geri çekilme ve pompalama beni alçak sesle inletti. Kalçalarını dönüşümlü olarak itti, sonra yavaşça karıştırdı.

Ağzımı aldı, dilini sikiyle aynı hizaya getirdi. Bacaklarım gevşemişti, baldırlarım onun taş gibi sert kıcının üzerinde duruyordu. Vücudumu çalıştırırken gergin kaslarının hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Kararlı hamleleri beni orgazma yaklaşıtıyordu. "Daha sert, querido!"

Açılmış parmaklarıyla kıcımı kavrayarak, her inişte dişlerim takırdayana kadar beni daha fazla güçle yukarı ve aşağı çekti.

Topuklarımla onu mahmuzlayarak ona doğru atıldım. Çılgına dönmüştü, içimde kabarıyordu. "Hadi, Katya!" Yüzü acı çeken bir maskeye dönüşmüştü, vücudu serbest kalmak için kıvranıyordu. "İki gündür döllerimi tekrar sağman için bekliyorum."

Çakıllı sesi ve aksanı, müstehcen sözleri karşısında nefesimi tutarak tısladım. O anda ona istediği her şeyi vermek istiyordum. "Çok yaklaştım!"

Avuç içiyle ensemini kavradı. "Dün senin fantezilerinle mastürbasyon yaptım. Pazartesi gecesi geç saatlerde bile yaptıklarımızı tekrarlayarak yumruğumu becerdim."

Göbeğim tepki olarak sıkılaştığında, gözleri genişledi.

İtiraf ettim, "Seni emdiğimi hayal ettiğimde kendimi parmaklamaya başladım. Aklımda, sikini besledin

dudaklarımın arasında. Bir sel gibi geldin ve ben de seni içtim."

Elleri titremeye başladı. Kaşları çatıldı, "Doğru mu?" diye homurdandı. "

"Doğru. Bu bir fanteziydi, sadece bir fantezi. Ama orgazm olduğumda daha fazlası için dudaklarımı yalıyordum."

Máximo shockeado. Bunun üzerine şaftı zar zor hareket edene kadar kalınlaştı. "Bu benim de fantezim. Kadın, bana düşündürdüğün şeyler ..."

O titremeler içimde derinlerde başladı. "Sikini benden aldın ve o zamandan beri onu geri istiyorum." Bir kez daha sertçe itersem, gitmiş olacaktım.

"Bütün gece boyunca sana geri vereceğim." Ucuna kadar çekti, sonra eve çarptı-

"Evet, evet, evet!" Doruk noktam içimi parçaladı; başımı geriye attım ve onun adını haykırdım.

Hareketsiz kaldı, boynuma karşı hırıltılı sözler söyledi: "Senin daracık küçük amcığın, sıcak, ıslak... açgözlü!" Bana vurmaya başladı, beni sikinin üzerinde zıplatarak kalbimi durduran doruk noktamı devam etmeye zorladı. "Benim ... dölümü alıyorsun! " Boşalırken kırık bir çığlık attı.

Her boşaltma hamlesinde ürperdi ve inledi, pompaladı ve pompaladı ... sonunda tükenene kadar.

Nefesimizi tuttuğumuzda, iki kolunu da vücuduma dolayarak beni sıkıca kavradı. "Yine yatağa ulaşamadım."

Yanağına, dudaklarına, boynuna minnettar öpücükler kondurmadan duramıyordum. "Pişman mısın?"

Alnını benimkine yaklaştırdı, öpücüklerimin tadını çıkarıyor gibiydi. "Asla."

Tekrar sertleşmeye başladığında bakışlarımız buluştu.

"Doygunluğum uzun sürmedi." Mırıldandığı bir küfürle benden uzaklaştı ve beni ayağa kaldırdı. Prezervatifi çıkardı, pantolonunun fermuarını çekti, sonra da atmak için koridordaki banyoya yöneldi.

Bu çok iyiydi. Onun büyüüne daha fazla kapılmadan önce buradan gitmeliydim.

O döndüğünde ben çoktan paltomu giymiş, harap elbisemin üzerine geçirmiştım.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sana uzun süre kalamayacağımı söylemişim."

"Oh, hayır. Söylediğimde ciddiydim. Gecenin geri kalanı için seni rezerve ediyorum." Sesi çok emrediciydi: Kral öyle diyor.

Bara doğru yürüdü ve bir şişe şampanya seçti. "Bir şey mi kutluyorsunuz?"

"Olacağız. Bana eğlenceyi göstereceksin."

Tereddüt ettim. Ya burada kalıp onunla şampanyaya kadeh kaldıracaktım ya da eve dönüp karanlık otoparklardan geçerek acınası daireme ulaşacaktım.

Onunla bütün bir gece mi? Sınırlar. Bunu yapabilirim. Yine de gelecek pazartesi şehri terk ederim. Gitmek zorundayım. Hareket halinde kalmak için üçüncü kuralımı asla çiğnemem. Hâlâ hayatta olmamın tek sebebinin bu olduğuna inanıyordum.

Ayrıca, Sevastyan bu işi benim için kolaylaştıracaktı. Bütün bir gece birlikte olduktan sonra, oyuncu benden bıkacak ve kışımı gönderecekti.

"Ah, kalmaya karar vermişsin," dedi beni çok iyi okuyarak.

"Yine de endişeliyim. Benim markamla başa çıkabilir misin bilmiyorum. eğlenceli."

Dolu dolu, açık gülümsemesi yıkıcıydı. Resimlerdekinden daha iyi. "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

Topuklu ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım. Elbisemin fermuarını açıp içinden çıktım. Tangamdan sıyrılırken büyülenmiş gibi görünüyordu.

Çırılçıplak, göğüslerim sallanarak ona doğru yürüdüm. Havuza doğru giderken parmağımı göğsünün üzerinde gezdirdim. "Hayatın değişmek üzere." Koştum ve daldım.

Suyun yüzeyine çıktığımda hâlâ inliyordu.

BÖLÜM 11

"Benim kadar içmiyorsun," dedim ona sığ yerden. "Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun?"

Havuzun kenarında oturmuş, ayaklarını en üst basamağa uzatmış, üzerinde sadece düğmesiz gömleği ve bacaklarının gücünü ve kalkık aletini ortaya çıkaran gri boxer külotu vardı. Nedense pantolonundan sonra soyunmayı bırakmıştı.

"Bana kendin hakkında daha fazla şey anlatırsan sana bin dolar ödeyeceğim."

Sırt üstü döndüm, yüzdüm, ısıtılmış tuzlu suyun tadını çıkardım. "Ne gibi?"

"Hayattan ne istiyorsun?"

Ne kadar çok! Birinci aşama kefare, ikinci aşama ise ortadan kaybolmaktı. Üçüncü aşama bir kariyer, arkadaşlar ve sosyal bir hayat edinmeyi gerektiriyordu. Belki yeni bir kimliğe sahip olduğumda bunlar mümkün olabilirdi. Dünya hakimiyeti uzak bir dördüncü aşamaydı.

Tekrar ona döndüm ve saçlarımı düzelttim. "Bir ev. Bir bahçe. Bahçede koşturacak bir köpek. İstedğim gibi düzenlenmiş tonlarca baharatla dolu bir mutfak."

"Talepkar bir yaratıksın, değil mi?"

"Ha." Kendimi Edward'dan kurtarmanın bir yolunu bulmak için saatlerce dil döktüm.

"Bu senaryoda erkek yok mu?"

Her zaman hayatta kalmakla meşgul olduğum için hiçbir zaman bir ilişki arzulamadım. Ayrıca, bir kere yanan iki kere utanır. Yine de

Edward katil olmadan önce bile erkeklerden o kadar soğumuştum ki... ve kendi zevksizliğim beni hayrete düşürmüştü.

Ona karşı hissettiğimi sandığım sevgi öyle bir yok oldu ki, onu sevdiğimden bile şüphe ettim.

Sevastyan'a doğru yüzerek yaklaştım ve basamaklardan birine yerleştim. "Hayatıma giren her erkek evimi sevmek zorunda. Ve köpeğimin de onu sevmesi gerekir. Çok seçici bir köpeğim olurdu."

Kıkırdadı. Bu ses hoşuma gitti. "Sıkı şartlar."

"Ya sen?" Ben sordum.

"Eskiden sadece güç isterdim. Şimdi emin değilim. Siyasi dönemim sona eriyor ve ben buna izin veriyorum."

"Neden?"

"Tercih ettiğimden daha fazla Rusya'da olmamı gerektiriyor." "Orayı sevmiyor musun?"

"Kışın mı? Nefret ediyorum," dedi, sözcükler düşündüklerinin yüzeyini sıyrıyor gibiydi. "Miami'de kalabilirim, bu kasabayı alıp satabilirim. Burayı seviyorum."

Tam da ben ayrılırken buraya mı taşınacaktı? Ne kadar adaletsiz. Sakin ol, Cat!

"Bana İspanyolca öğretebilirsin."

Tamam, şimdi sadece benimle oynuyordu. "Tabii. Cállate la boca de."

İfadeyi tekrarladı. "Bu ne anlama geliyor?" "Kapa çeneni."

"Sana nasıl sus diyeceğimi mi öğretiyorsun bana?"

"Por Dios, hayır. Sana bunu söylediğimde anlamalısın."

Yüksek sesle güldü ve uzanıp beni öne doğru çekerek bükülmüş bacaklarının arasında durmamı sağladı. "Esprilerin, şakacılığın hoşuma gidiyor. Kotyonok gibisin, küçük bir kedi yavrusu-"

Vasili aniden havuzun güvertesinde belirdi, bakışları tetikteydi, eli kılıfındaki silahındaydı.

Máxim beni gizlemek için iki büküm oldu, ben de arkasına yanaştım. Göğsünden bir kahkaha daha yükseldi. "O kadar alışkın değilsin ki

Eğlence sesimi duyunca koşarak geliyor."

"Bizi duyabiliyor muydu?" Fısıldadım.

"Etrafta dolaşıyor olmalı. Kendisi ve adamları için aşağıdaki iki katı ayırttım. Vasili üç katı da denetliyor."

"Oh." Mafya uşaklarından oluşan küçük bir ordu iyi olmalı. Kendimi korumak için sahip olduğum tek şey sürekli hareket etmek, bir sürgü ve bir duaydı. "Bu kadar güvenliğe ihtiyacınız var mı? Yoksa bu daha çok bir maiyet durumu mu?"

"Şu anda ciddi bir tehdit altında olduğumu sanmıyorum. Ama güç gösterisi bazı düşmanları caydırır ve fazladan adam her zaman işe yarar." Sevastyan Rusça bir şeyler söyledi ve Vasili gitti. "Silahı görmek seni rahatsız etti mi?"

"Bilmiyorum." Biriyle yaşadığım tek deneyim dehşet vericiydi.

Edward'ın son kozunu ortaya çıkarmaya kararlı bir şekilde, Küba hükümetinin hediyesi olan babamın hatıra tabancasını aldım. Yanındaki mermileri doldurdum, Edward'ın dikkatini çekmek için tavana ateş etmeyi planlıyordum, tıpkı filmlerde yaptıkları gibi. Ayrıca annemin tespihini de almış ve cesaret için takmıştım.

Gecenin sonunda, deli bir adamdan kaçarken kanlar içinde kalmıştım.

Yutkundum. Silkelen Kedi. Sevastyan'a, "Bu kadar korunuyor olmak güven verici olmalı. . . ." Sözümü yarıda kestim. Máxim'in gömleğinin kumaşını ıslatmıştım ve sırtındaki izleri seçebiliyordum. Kendimi durduramayıp gömleğini bir omzundan çekiştirdim.

"Şu işi bitirelim" gibi bir şey mırıldanarak, onu çekip çıkardı.

Nefesim kesildi. Sırtını boynundan kalçalarına kadar yara izleri kaplamıştı; sanki defalarca kırbaçlanmış gibi çaprazlama çizgiler halindeydi. Ona ne olmuştu böyle? Bunu kim yapmış olabilirdi? Dokunmakla ilgili sorunları olmasına şaşmamalı!

Ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirerek döndü, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Bana ne olduğunu sor." diye homurdandı.

Bu kadar kişisel bir şey hakkında soru soracak dünyadaki son kişiydim. "Bu beni ilgilendirmez." Bazen burnunu benimkine sokan insanları boğmak isterdim. "Bilmemi istiyorsan, bana söyleyeceksin ve ben de dinleyeceğim."

Bakışlarını daralttı. "Sırtımı sadece bir avuç insan gördü. Eğer yara izlerinin ardındaki hikâyeyi öğrenirsen, bunu bir magazin gazetesine satabilirsin. Çok para kazanırsın."

Gözlerimi devirdim. "İşte şimdi beni kızdırıyorsun, pendejo."

Başını öne eğdi. Muhtemelen ellerimi göğsümde kenetlememi ve ona asla bir hikaye satmayacağımı söylememi bekliyordu!

"Bak, Sevastyan, sorunlara aldır mıyorum - sorunlarla başa çıkıyorum - ama gereksiz olduklarında nefret ediyorum. O yüzden bunu benimle yapma."

"Gözlem yapmayacak mısın?" "Ne gözlemi?"

"Kadınları kırbaçladığımı çünkü kırbaçlandığımı." "Bu yüzden yapmıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni varsayımlarla korkutuyorsun." Hiçbir şey söylemedim.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kafanın içinde neler döndüğünü bilmemek beni deli ediyor."

Acısını dindiremezdim ama bunu kabul edebilirdim. Benim için hâlâ muhteşem olduğunu bilmesini sağlayabilirdim. "O zaman sana ne düşündüğümü göstereyim." Havuzdan çıktım ve ona doğru ilerledim. "Arkanı dön lütfen."

Tereddüt etti. Sonunda döndüğünde, nefesini tuttuğunu ve ne yapacağımı merak ettiğini söyleyebilirdim.

Parmak uçlarımda durarak en yüksek yara izine şefkatli bir öpücük kondurdum, ardından yanağımı hafifçe sıyırdım. Titreyerek nefes verirken, "Dushen'ka" diye mırıldandı.

Bir sonraki çizgiyi ve onun altındakini, sırtının küçük kısmına kadar öptüm ve burnuma çektim. Kaslı kığına geldiğimde pantolonunu indirdim. Kusursuz, yontulmuş bir yanağını ısırdım, sonra tekrar yukarı çıktım.

Döndü ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Eşsiz bir yaratık."

Suçluluk duygum çok acı verici olduğunda kendime söylediğim şeyi ona da söyledim: "Bu oldu. Acı verdi. Seni daha iyi şeyler bekliyor."

"Ne gibi?"

"Göğüs uçlarımdan içmek için göğsümden aşağı şampanya dökmek gibi mi? Ben sana binerken? Eğer istersen bu senin geleceğinde var."

Yutkundu. "Benim için parlak bir gelecek o zaman. Bunun için çok geç kaldım." Bardan bir şişe daha aldı. . .

Ben onu şezlonga oturturken, o içtikçe içti. Daha fazla şampanya . . .

Birbirimize kadeh kaldırdık. Beni gıdıkladı. Kaçmaya çalıştığımda bileklerimi başımın üstünde tuttu ve ben kıvrınana kadar göğüslerimle oynadı. "Sana söylemediysem söyleyeyim," diye geveledi, "bedenini ben de senin kadar seviyorum." Sonra beni becerdi.

Biraz daha şampanya. . .

Oda servisi tavada kızartılmış dalgıç deniz tarağı, Wagyu dana bonfile ve Beluga havyarı ile geldi. Birbirimizi beslerken, ne kadar aç olduğu için beni suçladı.

"Havyar çöküştür!" Ona söyledim.

"Bunu hiç yaşamadığına inanamıyorum." Sesi hırçınlaşarak, "Sana gösterebileceğim pek çok şey var," dedi.

Biraz daha şampanya. . .

O beni havuzun etrafında çekerken ben yüzüstü uzandım, yüzlerimiz birbirine yakındı. Parmaklarımin uçları budanana kadar kitaplar ve iş teorileri üzerine tartıştık.

Biraz daha şampanya. . .

Çift kişilik bir şezlonga yan yana uzandık, battaniyeyi paylaştık, dolunayı ve yıldızları seyrettik. Cidden

vızıldadı. Ama hafif dönme hissini seviyordum; gökyüzünü benim için döndürüyordu.

"Kendimle ilgili senden daha fazla şey anlattım," dedi, sesi rahatlamıştı. "Bunun ne kadar sıra dışı olduğunu anlatamam."

"Bana hafif sorular sorun, ben de cevaplayayım." "Pekâlâ. İlk evcil hayvanınız neydi? Köpek mi?" "Bir Japon balığı. Hiç köpeğim olmadı."

"Madem istiyorsun, neden şimdi bir tane edinmiyorsun?"

Bir kolumu başımın üzerine uzattım. "Ah, bir günlüğüne Máxim Sevastyan olmak. Ne istersen onu alırsın."

"Senden daha fazla cevap istiyorum ama alamıyorum."

Bob ve weave. "İlk evcil hayvanınız neydi?"

"Bir iğdiş."

"Hiç ata binmedim." Sahilde pek çok çiftlik vardı ama ailemin malikanesi ıssızdı. Liseye gidene kadar inzivaya çekilmiştim. Ondan sonra tek umursadığım şey parti yapmak oldu.

Bana sanki iki başım birden çıkmış gibi baktı. "Bu kabul edilemez. Müşterilerinizden hiçbiri sizi almadı mı? Bir sevgilin almadı mı?"

Tekrar omuz silktim.

"Seni götüreceğim. Benimle ata binmekten keyif alacaksın."

Yapacağımdan emindim. Yine de bu asla olmayacaktı. Flütümü boşalttım, daha fazlası için kaldırdım ve o da doldurdu. Bunu sonsuza kadar içebilirdim. "Sevgililerinizi sık sık ata bindirir misiniz?"

"Sevgililer mi? Benim hiç sevgilim olmadı." "Bir önceki ilişkim sarışın bir eskortla oldu ve bir saat sürdü. Onun için en iyisini diliyorum." Sesi daha da soğuklaşarak ekledi: "En son ilişkinizin ne zaman olduğunu sorardım ama şu anda bir ilişki içinde olduğunuza hiç şüphem yok."

"Ne? Ben değilim."

"Bu gece birkaç kez seni boş boş bakarken yakaladım. Bunun genellikle bir kadının bir erkeği düşündüğü anlamına geldiğini fark ettim."

Öyleydim. Edward hakkında. Ya onu Miami'de gördüğüm konusunda yanılmışsam? Ya böyle gecelerden vazgeçip bir hiç uğruna kaçtıysam?

Ya da ya bana ettiği son yemini yerine getirmek için buradaysa?

"Bir ilişkim yok, Máxim." Başka bir adama nasıl güvenebilirdim ki? Her zaman beni kullandığını düşünürdüm. Şakayla karışık, "Tabii milyarder değilse." diye düşündüm. Sonra kendimi azarladım. Jetler. Soğutuldu. ŞİMDİ. "Peki ya sen? Sen de istiyor musun?"

"Bu doğru kadını bulup bulmadığıma bağlı." Yüzünü bana dönmek için yan döndü. "En eski anın nedir?"

Babam hakkında belli belirsiz izlenimlerim vardı. Küba'da ataşe olarak görev yapmıştı, hazır bir kahkahası vardı. Bazen yanlardan kırışan ela gözlerini ve puro kokusunu hatırlayabiliyordum. "En tam olarak şekillenmiş olanım? Anneme ve büyükanneme paella yaparken yardım etmek. İçine bir avuç baharat atmıştım ve gözlerim parlıyordu. Annem gururuma dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı."

Eğer o söndüremediyse, Edward'ın bir yıllık açıklanamaz küçümsemesi de söndüremezdi. Gururum sadece kısa bir süreliğine uykuya dalmıştı, sonra bir hışımla geri dönmüş, kükreyerek canlanmıştı.

Yine de karşı koymak yerine ortadan kaybolmayı seçmiştim; bu kararla hâlâ mücadele ediyorum. Kurnazlık mı ediyordum?

Yoksa korkakça mı?

Máxim, "Annen ve babanla yakın mısınız?" diye sordu.

"Babam bir süre önce öldü." Bir araba kazası geçirmişti. Küba kırsalında, hastanelerden uzakta. "Keşke annemle o ölmeden önce daha yakın olabilseydik."

O "ölmedi", Cat.

Öldürüldüğünü kesin olarak öğrendiğimde midemin nasıl dibe vurduğunu asla unutmayacağım. Hissettiğim öfkeyi. . .

"Ana-Lucía'nın sessiz kalacağından bu kadar emin misin?" Julia Edward'a sordu. "O düşüncesiz bir baş belası."

"Polise ne söyleyebilir ki?" diye sordu. "Yaşlı yarasanın ölümüyle bir ilgim olduğundan şüphelendiğini mi? Bir yılı aşkın süredir örnek bir koca oldum ve temas kurduğu herkese kar yağdırdım. Avukatıyla tenis oynuyorum. Ona kim inanır ki? Annesi mezardan çıkarılmış olsa bile, dava Ana-Lucía'nın kasasında, kendi adına aldığı kasada duruyor."

Para koleksiyonu için saklamamı istemişti, saklamam için kilitli bir kutu vermişti. Mierda, anahtar ondaydı! Aslında içinde ne vardı? Ası neydi?

Edward sözlerine şöyle devam etti: "Ondan başka hiç kimse bu dosyaya erişemedi ve dosyada sadece onun parmak izleri var. Annesiyle sürekli kavga ediyordu ve bir servetin tek varisiydi. Araç, sebep, fırsat ve bir cinayet silahı. Polise tek kelime edersen Ana-Lucía'nın işi biter."

Annemi öldürdüler; suçu benim üzerime attılar.

Konuşmayı bırakıp öpüşmeye başladıklarında, öyle ya da böyle cevap almaya karar vermiştim.

"Katya?" Máxim sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyordu.

Zorla gülümsedim. "Sadece düşünüyordum." Oldu, acıttı.

I

Anılarımdan sıyrılıp "Annem çok katıydı" dedi.

"Yani isyan mı ettin? Eskortluğa böyle mi başladın?"

Hayır, bir canavarın hayatımıza girmesine bu şekilde izin vermiştim. Boğazımı temizledim. "Başka bir zaman için bir hikaye. Ailenle yakın mısın?"

Bakışları başka yöne kaydı. "İkisi de ben çocukken öldü." "Özür dilerim," dedim. "En eski anınız nedir?"

"Annem şarkı söylerdi. Nadiren söylerdi ama çok güzel bir sesi vardı." Konuyu değiştirerek, "Okulda başarılı mıydın?" diye sordu.

"Hep A alırdım. Matematiğe doyamazdım, eğlenmek için bulmaca çözerdim. Peki ya sen? En sevdiğin ders neydi?"

konu?"

"Münazar

a."

"Şimdiden politikacı mı oldun?" Yan döndüm, yüzümü ona döndüm.

Şimdi sohbetimiz daha da samimi görünüyordu.

"Ama artık değil. Belki ağabeyimle birlikte iş yaparım, eğer beni kabul ederse."

"Neden yapmasın ki?"

"Birbirimize yabancıydık. Ben gençken evi terk etti ve ben ona içerledim. Yıllarca ona karşı kötü niyetli olduğumdan şüphelendi. O zamanlar öyle düşünmediğimi söyleyemem."

"Bu üzücü. Ama artık değil mi?"

"Konuşuyoruz, bu da bir gelişme. Küçük kardeşime yakınım," dedi. "Hiç kardeşin var mı?"

Tereddüt ettim. Bazen bilgilerimin bir arama motoruna girildiğini hayal ediyordum. Yeterince değişken verilirse ismimi ortaya çıkarırdı.

Sevastyan'ın zaten birkaç tane vardı: İspanyolca konuşan bir kadın, yaklaşık yirmi altı yaşında, üniversite mezunu değil, ebeveynleri ölmüş.

Şimdi tek çocuğu da ekleyebilir miyim? "Eminim benim ailem sizinkine kıyasla sıkıcıdır. Hadi daha heyecanlı bir şeyden bahsedelim." Flütümü tekrar kaldırdım. Bu kadar çabuk mu içtin?

O da hemen döktü. "Ne gibi?"

"Seks mi?"

"Genel bir açıklama yapacağım: Ben bizimkini seviyorum. Senin de sevdiğine eminim. Bu gece defalarca sırtıma dokundun. Hatta daha önce kaşının bile."

"Perdón! " Özür dilerim! "Seni incittim mi? Seninle kendimi unutuyorum." Fabrika kapandı. "Ya tekrar yaparsam, Máxim?"

Dudaklarının sol köşesi yukarı kıvrıldı. "Durmanı istediğimi söylemedim. Bunun beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm ama etmedi. Kendini unuttuğunu biliyordum ve bunun her saniyesinden zevk aldım."

Nefes verdim. "Beni korkuttun. Bana eldiven takmak zorunda kalacağını sandım."

"Endişen bu mu?" Battaniyenin altından bana doğru uzandı, rahat bir avuç içini kalçamın üzerine koydu, başparmağı tembelce okşadı. "Yara izlerinin seni rahatsız etmesini beklerdim."

"Onlar değil. Sırtına alışıcağım ama asla kışını kaldıramazsın."

Bana o muhteşem dolu dolu gülümsemesini verdi. Uzandım ve elimi yüzüne koydum. "Gülümsemeni seviyorum."

"Herkes çekici olduğumu söylüyor ama doğal olarak gülümsemiyorum ya da gülmüyorum. Kendi kendime düşünüyorum, benim gibi birinin eğlenmesi için normal bir zaman olabilir mi? Sonra kendimi tepki vermeye zorluyorum, tıpkı insanların kamera onlara döndüğünde yaptığı gibi. Ama sizde bu bilinçsizce oluyor. Sadece tepki veriyorum."

"Gerçekten mi?" Yüzündeki gülümseme fotoğraflarda gördüğümünden farklı görünüyordu. Gözleri hiç meşgul olmuyordu. Onu öpmek için öne doğru eğildim ama göz kapaklarım kapandığında dünya tersine döndü. Geri çekildim. "Vay be. Sanırım biraz sakinleşmem gerek." Ayağa kalktım, dengesiz ayaklarımın üzerinde yalpaladım, sonra havuza düştüm.

Kısa bir süre sonra o da peşimden geldi ve beni sırtım sonsuzluk kenarına gelecek şekilde hapsetti. Sudan yükselen buhar ışıkları titretiyor, gözlerindeki okyanus mavisini parlatıyordu. "Yürürken kalçalarının ve kışının hareket edişi... sanki bir vahiy gibi."

Yutkundum, ellerim omuzlarına indi, bacaklarım beline dolandı.

Yavaşça içime girdi. "Neden sana dokunmadan duramıyorum?"

Sözsüzce, o beni alırken birbirimize baktık. Aramızda bir şeyler oluyordu. Seksten daha fazlası. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Boşalmak istedim; ağlamak istedim; alnını yumuşatmaya ve onun şaşkın bakışlarını hafifletmeye ihtiyacım vardı. "Máxim?"

Sadece yavaşça başını sallayabildi, bir şeyi onaylıyordu. Hızını hiç kesmeden bana "Adımı aksanıyla söyle" dedi.

Yüzümün yan tarafını onunkine sürterek "Máxim" diye mırıldandım.

"Seni böyle becermemi istediğini söyle."

Nefes nefeseyken fısıldadım, "Sana ihtiyacım var . Beni böyle becermeni istiyorum, Máxim."

"Seni daha önceki erkeklerden daha iyi becerdiğimi söyle."

"Máxim, beni daha önceki tüm erkeklerden daha iyi beceriyorsun." Ve sonra bunu kanıtladı. Çığlıklarımı bastırmak için ağzımı boynuna gömdüğümde bile, bir gecede birine aşık olup olamayacağımı merak ettim.

BÖLÜM 12

Bir adamın göğsüne yaslanarak uyandığımda güneş doğmak üzereydi.

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. Bu da ne-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Rus'un yatağındaydım! Ve önceki geceden kalan her şey bir sise dönüşmüştü. Bir iniltiyi bastırdım ve bir daha asla içmeyeceğime yemin ettim.

Ona bakmak için bir dirseğimin üzerinde yükseldim. Sırt üstü yatmış, bir kolu bana sarılmış, diğeri başının üzerindeydi. Neredeyse inleyecektim. Un hombre magnífico.

Máxim bu sabah bana nasıl davranacaktı? Olağandışı bir şey olmamış gibi mi davranacaktı? İçtiğimiz ve aşırı paylaşımda bulunduğumuz için utanır mıydı? Yara izlerini gördüğüm için?

Ya bana ilk gecemizdeki gibi bakıp uyandığında "Hâlâ burada mısın?" diye alay etseydi?

Dikkatlice kalktım, banyoda bir bornoz buldum, sonra yatak odası süitinden dışarı süzüldüm. İçimdeki temizlikçi oturma alanındaki dağınıklığa bakıp ürperdi. Burayı bir kasırğa gibi vurmuştuk.

Mutfağa gittim ve portakal suyu buldum. İçtim. Sonra havuzun yanında dolu bir bardak daha aldım.

Ben de içtim, sonra boş bardağıma bakıp kaşlarımı çattım. Bundan yüz kat daha fazla akşamdan kalma olacağımı düşünmüştüm. Çok fazla şampanyanın insanı mahvetmesi gerekmiyor muydu? Kendimi harika hissediyordum. Belki de yemek yediğimiz içindir?

Yoksa hala sarhoş muydum?

Omuz silktim, daha acil konularla ilgileniyordum. Hafızam bulanık olsa da duygularım berraktı. Maksimilyan Sevastyan'a sırılsıklam aşkıttım.

Hayır, bir ilişki istemiyordum. Ama bu romantik ortamda bu şehvetli adamla birlikte olmak, Rus gibi biriyle yaşamamanın ve onu sevmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oldu.

Görünüşe göre kalbim kurşun geçirmez değilmiş.

Yine de Edward'ı sevdiğimi düşünmüştüm. Belli ki, ben güvenilir.

Okyanusa baktım. Yükselen güneşin arkadan aydınlattığı bir fırtına yaklaşıyordu. Fırtınalardan nefret ederdim.

Edward şu anda bile şehirde, güneşin doğuşunu izliyor muydu? Bir nefes verdim, onunla geçirdiğim o son gecenin anıları düşüncelerimi ele geçirdi.

Elimde silah, boynumda tespih, yatak odamızın kapısına uzandım, bazı cevaplar almak için yüzsüzlük yapmaya hazırdım - çantada ne olduğunu bilmek zorundaydım. İçeri girdiğimde kocam Julia'yı beceriyordu, benimle hiç olmadığı kadar ateşli bir şekilde. . .

"Yani tatile kadar ölmüş mü olacağım, cabrón?"

Sarsılarak içinden çıktı, yataktan ayağa fırladı, aleti zıplıyordu. "Ana-Lucía! Her şeyi açıklayabilirim!" Aksanı cümlelerin ortasında İngiliz'den Güneyli'ye dönüştü. Pantolonunu çekti, ben de ona izin verdim. "Lütfen, sakın ol! Ve Tanrı aşkına, tabancayı yerine koy."

Ruh halime uygun olarak şimşekler çaktı. Sonunda "kırmızı görmek" deyimini anlamıştım. Silahımı yatakta donup kalmış kadına doğrulttum. "O da kim?"

Edward avuçlarını kaldırdı. "Konuş benimle." Julia'ya olan ilgimden hoşlanmadı mı? "O kasabadan geçen eski bir arkadaş." Bana uzun uzun bakarken sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Bunun bir anlamı yoktu. Sadece seni çok özledim sevgilim, bir an için güçsüz düştüm. Çok aptaldım. Ama bunu halledebiliriz. Sen benim sevdiğim kişisin."

İyiydi.

Julia ayağa kalktı, etrafına bir çarşaf sardı. Uzun boylu ve ince yapıydı, uzun kumral saçları ve porselen gibi bir teni vardı. "Kıyafetlerimi alabilir miyim?"

Şimşek tekrar çaktı. "Hayır. Sen ona yaklaş. Şimdi, kaltak." Silahı salladım ve kadın aceleyle adamın yanına gitti. Bu durumda bile, bir şekilde birlikte ağırbaşlı görünüyorlardı, mükemmel bir çift.

Edward'a döndüm. "Eğer bana bir daha yalan söylersen, seni o sıska aletinden vururum. Annemi nasıl öldürdün?"

"Sen neden bahsediyorsun! Sen aklını mı kaçırdın?" Sanki bu bilgiyi ona durup dururken vermişim gibi yeşil gözleri afallamış görünüyordu. "Annen doğal sebeplerden öldü. Bunu biliyorsun."

Nasıl bu kadar inandırıcı olabildi? Bir an için kendi kendime, "Bunu biliyordum," diye düşündüm. Başımı salladım. "Doğal nedenler mi? Ölümümü doğal göstermeyecek miydin?"

Edward dehşete düşmüştü. "Beni cinayetle mi suçluyorsun? Sana hiç el kaldırmadığım halde mi? Sesimi bile yükseltmedim. Herkes sana ne kadar taptığımı biliyor. Bütün arkadaşlarımız benim bağlılığımdan bahsediyor."

Başka bir deyişle, "Cinayet planı!" diye bağırısam kimse bana inanmazdı. "O kasada ne var?"

"Case mi? Şimdi neden bahsediyorsun, sevgilim? Benim aptalca bir hatamdan cinayete nasıl geçtik?" İşte yine o mantıklı ses.

Geçmişte bana ne kadar gaz vermişti? "İkinizi de duydum, cabrón. Bu yıl Aspen'de kimse cinayetimi kutlamayacak."

Julia çözülyordu. "Sana bunun bela olduğunu söylemiştim!"

Ona dudak büktüm, "Büyük bir T ile, Julia." Edward'a dönelim. "Annemi nasıl öldürdün? Ve çantada ne var?" Tabancayı film tarzında kurdum ve kasıklarına doğrulttum. "Bana bir daha yalan söylemeyi dene."

Gözlerini kısmıştı. "Beni vurmayacaksın. Eğer vurursan, tüm paran -şimdi benim param- varisime gidecek. İmzaladın

her şeyi bir yıl önce bana devretti."

"O zaman haklısın. Seni vurmak mantıklı değil." Silahı Julia'ya çevirdim. "Onu vurmalıyım. O senin varisin olur, değil mi?"

"Ana-Lucía!" Nefesi kesildi, sesi yükselirken "Ona zarar vermeyin. Lütfen."

Gecenin en şok edici ifşası? Bu canavar onu gerçekten seviyordu.

"Onu incitmek zorunda bırakma beni! Sorularıma cevap ver."

Bir silah namlusuna bakan Julia, "Senin için onlara cevap vereceğim. Bunun hakkında konuşabiliriz. Çantada bir şırınga var. Bu annene yapılan son iğneydi. Zaten ölüyordu ama biz ölümünü hızlandırdık."

Dudaklarım aralandı. Julia cinayeti doğrulamıştı.

"Arazi için seni hedef aldık. Charles - Edward - güveni nasıl yıkacağını biliyor."

Şok düşüncelerimi bastırdı ama tetikte olmam gerekiyordu. Julia'yı bunları itiraf etmeye ne teşvik edebilirdi ki? Sulanan gözlerle onlara baktım. İkisi birbirinden daha da uzaklaşmıştı. O oyalanırken, adam gizlice şifonyerine yaklaşıyordu!

Orada bir silahı olmalı. "Olduğun yerde kal, Edward." Tabancayı onlara doğrultarak şifonyere doğru yaklaştım. "Silahın var mı? Onu ve kasanın anahtarını alacağım."

Üst çekmeceyi açtım, bakışlarımı bir an için onlardan ayırdım.

Şimşek çaktı; bana bir lamba fırlattı. Her şey çok hızlı oldu.

Kolumla savuşturdum. Eski tabanca patladı. BOOM!

A karanlık sprej arkı karşıda ve oda doğru Yüzüme ve göğsüme sıçradı. Kan mı? Julia'nın boğazından mı?

Elleri spreji durdurmak için boynunu sıktı ama sprej fişkırmaya devam etti. Vücudu çöktü.

Edward düştü içinonun dizler yanında Onu, sanki kanı geri koymaya çalışıyormuş gibi çılgınca yarayı tutuyordu.

Kıpkırmızı kesilmişti, omzunun üzerinden "Ne yaptın sen?" diye bağırdı. Aksanının yine değiştiğini belli belirsiz fark ettim. "Seni kaltak! Ne yaptın sen?"

Julia çirkin, ıslak sesler çıkardı. Ta ki yapmayana kadar. Öldü.

Az önce birini öldürdüm. Az önce birini öldürdüm. Altı saat önce, yarış iptal edilmesin diye yağmurun durmasını umuyordum. Başkasının kanıyla kaplıydım. Çenemden, parmak uçlarımdan ve silahtan damlıyordu. Kolumu gözlerime sıyırmak zorunda kaldım.

Kederle inledi, başını kucağında sallayarak hıçkıra hıçkıra ağladı. "O benim her şeyimdi! O benim HAYATIMDI! Onu ÖLDÜRDÜN!"

Edward zaten beni tek bir suçtan yakalamaya hazırды. Şimdi de iki cinayetten kızarmamı sağlayacaktı.

Dehşet verici sahneden geri çekildim. Ben odadan çıkarken, "Hapishane senin için fazla iyi!" diye bağırdı.

Tökezledim, neredeyse merdivenlerden düşüyordum. Hâlâ tabancayı tutarak Mercedes'ime doğru koştum. Silahı canlı bir bomba gibi döşeme tahtasının üzerine bıraktım.

Julia'nın Jaguar'ının yanından geri geri geçerken, farlarım Edward'ın yüzünü yakaladı. Bir kâbus. Çıldırılmış yeşil gözleri, kanla kaplı maskesine karşı duruyordu. Kan damlaları yağmurda akıyordu.

Silah kaldırdı! Kahretsin! Dolambaçlı yoldan geri dönemedim. Üç noktadan dönüş. Kahretsin, kahretsin!

Bana ateş etti! İskaladı. Çığlığım arabanın içinde duyuluyordu. "Seni doğrayacağım!" diye bağırdı.

Yaşarken seni parçalara ayıracağım!" Tekrar nişan aldı, iskaladı. İleri, İleri! Benim Lastikler tükürmek yukarı ve Bezelye Çakıl, yerinde dönüyordu. Hızla uzaklaşmadan, "Polise gidersen hapse girersin!" diye bağırdığını duydum. SENİN İÇİN GELİYORUM, KARICIĞIM-"

Okyanusun üzerinde şimşekler çaktı; defalarca göz kırptım.

Orada değildim. Terleyen avuç içlerim direksiyonu tutmuyordu. Burada, bu kulede, güçlü bir sevgili ve korumalarla güvendedim. Zamanla nefesimi tuttum ve nabzım düzleşti.

Edward beni kesmeye yemin ettiğ i n d e , gözlerindeki deliliği görmüştüm. Eğer bana ulaşırsa geleceğimi görmüştüm.

O gece, düşünecek kadar sakinleştikten sonra senaryoları tarttım. En iyi ihtimalle: İki cinayetten kızırtılmam için beni polislere teslim etti. En kötü ihtimalle: Yeminini yerine getirdi.

Bana açık olan tek yol? Başka bir gün savaşmak için yaşamak. Bu yüzden ortadan kayboldum.

Şebekeden kaybolmak kolaydı; tek yapmanız gereken değer verdiğiniz her şeyi bir kenara atmak, yerine hiçbir şey koymamak, kimliğinizi bir kenara bırakmak ve kurduğunuz tüm bağlantıları feda etmektir.

Teksas'a vardığımda, hayatımı geri almak için savaşmam gerekip gerekmediğini düşünmeye başlamıştım. Kendimi her zaman cesur olarak görmeme rağmen, annemin katilinin lanet olası evinde yaşamasına izin mi veriyordum?

En azından seçeneklerimin ne olduğunu bilmeliydim. Bu yüzden iyi bir avukat tutmak için saatimi ve basit altın alyansımı rehin verdim. Kadın hikâyemi şaşkınlıkla karşıladı. Tutuklanmam için bir emir yoktu. Hakkımda kayıp ihbarı da yoktu. Julia adında bir kadının ölümü yoktu. Edward her şeyi örtbas etmişti.

Gerçekten benim için geliyordu.

Beklentilerim çok kötüydü. Mirasımı geri almaya çalışmak için avukatın yüklü bir avans ödemesi gerekiyordu. Edward'dan boşanmak için bağlantılar kurmak zorunda kalacaktım. Ondan saklanamazdım, intikam almaya kararlı, saygın bir gizli seri katilden.

Ayrıca bir de kiralık kasa vardı. Ben olmadan oraya giremezdi; ben de kimliğim ve anahtarım olmadan giremezdim. Bunu ikimizin de etrafında döndüğ ü bir kara mayını olarak hayal ettim.

Risk/ödöl analizim dedi ki: Boku yedin. Hayatta kalmak için bazı kurallar bulsan iyi olur. Sana iyi şanslar.

O gecenin anısını kısa bir süreliğine de olsa aklımdan çıkarmak için başımı sertçe salladım. Sadece bir sonraki fırtınaya kadar.

Olan oldu. Acıttı. Daha iyi şeyler beni bekliyordu. Bir gün. Hey, belki Edward'dan daha uzun yaşarım.

Derin bir nefes aldım, sonra içeri döndüm ve para dolu çantamdan telefonumu çıkardım. Şifreyi açtıktan sonra mesajlarımı kontrol ettim. Ivanna asla mesaj atmazdı -uzun kırmızı tırnakları bunu imkânsız kılıyordu- ama sesli mesaj bırakmıştı: "Ara beni! Ölüyorum!"

Anthony birkaç tane bırakmıştı: "Merhaba Cat, ben Anthony Amca! Ajansa hoş geldin, tatlım. Bu gece beni ara." "Anthony Amca'yı ara, kızım." "Hala aramanı bekliyorum. "

Bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti.

Bayan Abernathy'den de tehditkâr bir mesaj vardı. "Cat, ayın otuz birinde temizlik için onay vermen gerekiyor. Bir parti veriyorum ve sana ihtiyacım olacak. İşi bırakma saçmalığını bırak, yoksa o aramayı yaparım."

INS. Bésame el culo, puta. Kıcımlı öp, kaltak.

Oturma alanındaki sehpanın yanından geçerken Sevastyan'ın evrak çantasını görünce kaşlarını çatı. Dün gece geç saatlerde onunla o koltukta oturup kâğıtlara bakmamış mıydık? Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana tamamen temiz olduğunu söyleyen test sonuçlarını göstermişti. Benim tamamen temiz sonuçlarım onunkilerin hemen yanındaydı. Ona e-posta ile göndermişim.

Ivanna muayene için "acente doktoruna" gitmemde ısrar etmişti. Daha ucuz falan olduğunu düşünmüştüm. Ama parası ödenen bir şeyken neden mahremiyet bekleyecektim ki? Kendimi hiç bu kadar metalaştırılmış hissetmemiştim.

Sevastyan şöyle demişti: "Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum. İstedğimiz zaman, aramızda hiçbir engel olmadan birbirimize her şeyi yapabilmemizi istiyorum. Seni tatmak için ölüyorum. Bana izin verecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim sarhoş ve sinirli bir şekilde. "Bunun hakkında düşünmem gerekecek." Ama prezervatif kullanmadan da ona oral seks yapabileceğimi ve lisede öğrendiğim, okuduğum ya da Ivanna'dan öğrendiğim tüm numaraları kullanabileceğimi fark ettiğimde kızgınlığım kaybolmuştu.

BBBJNQNS? Gracias, evet.

Şimdi yüzüm kızarmıştı. Sanırım ona şöyle demiştim: "Ben de senin tadına bakmak istiyorum. Eğer diliyle tapınılmayı hak eden bir penis varsa ..." Sonra beni bir öpücük için kendine çekti ve düşüncelerime ara verdim.

Daha fazlasını hatırlamaya çalıştım ama tek başarabildiğim başımın ağrımaya başlamasıydı. Bu yüzden yıkanmak için misafir banyosunu kullandım ve ikram edilen diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Gizlice kaçmak ve dün gecenin sonuçlarıyla uğraşmamak istiyordum. Ama yatak odasına geri döndüğümde, Máxim'i yan dönmüş, kolunu uzatmış, sanki bana uzanıyormuş gibi buldum.

Onunla birlikte tekrar yorganın altına girdim. Uyurken bir kolunu altıma sardı, beni kendine çekerken iki göğsümü de örttü. Bana böyle sarıldığında, iradem çözüldü, endişelerim, kanla kaplı anılarım. . . .

Bir süre sonra, kulağıma söylediği boğuk sözlerle tekrar uyandım: "Bir sevgiliye uyanmanın cazibesini şimdi anlıyorum." Uzun bir nefes verişle içime kaydı.

BÖLÜM 13

"Beş saat uyudum mu?" Seksten sonra kaşlarını çatarak saate baktı. "Bu bir rekor. Kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum."

"On yaş daha genç görünüyorsun," dedim ona gerinirken. "Şimdi seni yirmili yaşların ortasına koyardım."

"Daha yeni otuz bir yaşına girdim."

"Evet, ama daha önce otuz beş yaşında görünüyordun."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden uyumadığımı sormayacak mısın? Yıllardır uykusuzluk çekiyorum."

İçimi çektim. "Neden yapmayasın ki? Yüksek baskı altında bir iştesin.

-ki bu tehlikeli olabilir- ve siz milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetiyorsunuz."

Beni çenemin altından fırlattı. "Bugün milyarder olabilir miyim bilmiyorum, querida." Dolabına doğru yürüdüğünde, sırtındaki çizgiler beni bir kez daha üzdü. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve benim için bir atletle döndü. "Al bakalım. Kollar yukarı."

Yataktan zıplayarak onları kaldırdım ve o da gömleği üzerime çekti. Bedenimi yuttu.

Bana doğru sırtıttı. "Neredeyse o elbisenin içinde olduğun kadar çekicisin."

"Alt kattaki sırtkan görevli şu anki görüntümle bayram ediyor olmalı. Saçımdaki düğümleri ve ceketimin altındaki tişörtün eteklerini sikeyim."

"Gitmiyorsun."

"Pardon?"

"Sizi ayın yirmi sekizine kadar rezerve etmeye karar verdim."

Onunla on gün burada kalmak mı? Seks tanrısıyla cennette bir tatil mi?

Hayır, hayır, hayır! Birinci, üçüncü, dördüncü ve hatta altıncı kuralları bir dereceye kadar çiğnemiş olurum. "Oh. Karar vermek için çok fazla." Ayın yirmi ikisinde şehirden ayrılacağım gerçeğinin yanı sıra, kapüşonlu mavi gözlere ve akıllara durgunluk veren sekse alışmaktan korkuyordum.

O sıradan bir kış parçasının tadını çıkarırken, benim karasevdam kontrolden çıkıyordu. Daha sonra, hobici benden elini eteğini çekerdi ve ben yıkılırdım. "Her seferinde bir gece yapamaz mıyız?"

"Hayır. O küçük tatlı vücudunun sadece bana ait olduğunu bilmek istiyorum." Beni kucağına oturmam için sürükledi, dün gecedен daha agresifti, daha da tescilli. "Ateşli bir pazarlık bekliyorum, bunu memnuniyetle karşılıyorum ama bu olacak Katya."

"Önümüzdeki hafta için planladığım bazı şeyler vardı." "Ne gibi? Söyle, ben de makul davranayım." Ortadan kayboldu. Omuz silktim.

Gözleri karardı. "Hâlâ bir şey söylemeyecek misin?" Yine de işleri hafif tutmak için çaba sarf ediyor gibiydi. "Nesin sen, aranan bir kaçak mı?"

"Ha. Kulağa heyecan verici geliyor." "O zaman nedir?"

"Noel'in yaklaştığının farkında mısın?" Birlikte kutlayacağı başka biri yok muydu? Kardeşleri?

Anlayış yüzünü aydınlattı. "Zaten başka biriyle planların var. Tabii ki yaparsın." Sesi rahattı ama yüz ifadesi gerginleşti.

Tatilimin nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Otobüsten yeni inmiştim. Yeniden başlayacaktım. Kimseyi tanıımıyordum.

Bu düşünce beni çok yordu. Belki de yirmi ikisine kadar burada kalıp daha fazla güvenlik ağı kazanabilirdim? O parayla Kaliforniya'da işe başlayabilirdim.

Ama Máxim'le kalabilmek için eve gidip bir şeyler almam gerekiyordu - nerede yaşadığımı öğrenmeden. Yarın

gece, sınıfa gizlice girmenin bir yolunu bulmalıydım.

Atlamadığım sürece. Kefaret yok mu?

Beni uzaklaştırdı, sonra ayağa kalktı. "Düzenli bir müşterin seni kayağa mı götürüyor? Ya da belki bir ortak seni ailesiyle tanıştırmak için eve getiriyordur?" Artık kıskançlığından şüphe etmek mümkün değildi.

"İkisi de bende yok," dedim. "Bu gece geri geleceğim ve sonra bir program yaparız, tamam mı?"

"Bu kadar önemli olan ne yapman gerekiyor? Bozmak istemediğin başka bir randevu mu? Benim yatağımdan başkasınıninkine geçip sonra tekrar bana mı döneceksin? Kabul edilemez."

"Öyle değil."

"O zaman söyle bana."

"Benim özel bir hayatım var, Máxim. Randevu ayarlamasam ya da bir erkek arkadaşım olmasa bile yapacak işlerim var. Bunun dışında bir hayatım olmadığını varsayıyorsunuz."

"Yapmaman için ne kadar para gerekiyor?"

Ters ters baktım. En serio? "Bu benim hayatımdan alınamaz." Neredeyse ona okuldan bahsetmek istiyordum ama kendimi tuttum.

Bir kere, bu adamı tanımıyordum. Gerçekten tanımıyordum. Ve başka bir erkeğe asla güvenmemem gerektiği dersinin bedelini çok ağır ödemiştim. Eğer bu kuralı çiğnersem, boşuna ödemiş olacaktım. İkinci kuraldan bahsetmiyorum bile; hayatımda bir şeyleri birbirine bağlayan bir yer varsa, o da devlet üniversitesiydi.

"Neyin bu kadar önemli olduğunu söyleyin ya da iptal edin."

İptal mi? Belki cuma günü o önemsiz tekrar dersini atlayabilirim. Normal bir ders bile değildi. Sınava gelince, Bayan Gillespie'yi arayıp Máxim gittikten sonraya ertelemeye çalışabilirdim. Bana izin verebilir.

Risk/ödül. Risk: Ona olan ilgimin çok fazla derinleşmesi. Vasili'nin etrafa burnunu sokması. Ödül: para. Yine harika seks. Dün geceden sonra, bu özel ödül daha da önemliydi.

Edward'ın olabileceği bir yerde zamanımı uzatmaktan

hoşlanmıyordum ama burada Máxim'le güvende olacağımı düşündüm. "O zaman bir arama yapmalıyım." Şifonyerin yanına gidip telefonumu aldım ve kilidini açtım.

"Akıllı kız."

"Özel olarak." Kıpırdamayınca dedim ki, "Bu raundu kazandın. İstediyini elde ediyorsun. Lütfen gidin."

"Gideceğim. Ama sadece Vasili ile konuşmam gerektiği için."

O gittikten sonra eğitmenimi aradım. "Merhaba Bayan Gillespie, sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama pazartesi gününü yeniden planlamamın bir yolu var mı?"

"Sanırım inceleme dönemi için de orada olmayacaksın?" Sert bir ses tonuyla, "Senin için tek bir istisna yapacağım, Cat," dedi. Müsait olduğu tek zaman otuz birinci gün öğleden sonra saat ikiydi.

Miami'de beklediğimden çok daha uzun süre kalacaktım. Máxim gitmiş olacaktı. Yine de kabul ettim. Yılbaşı gecesi, havai fişek sesleri eşliğinde şehirden ayrılacaktım.

Telefonu kapattığımda, kutsal kâseyi ertelediğime inanamadım. Rus'a o kadar çok para vermem gerekecekti ki, buna değecekti.

Yatak odasından çıktım ve dedim ki, "Tamam, anlaştık. Hararetli müzakereler başlasın . . ."

Vasili ile öfkeli bir tartışmanın ortasındaydı. İkisi de bana döndü, gözlerinde suçlama vardı.

"Ne?" İçimi bir telaş kapladı ve kaçma dürtüsüne kapıldım.

Máxim bana doğru yürüdü. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Dudağımı ısırdım. "Bunu neden sordunuz?" Bu bilgi e-postayla gönderdikleri kayıtlarda var mıydı?

"Bir şeylerin peşinde olmalısın."

"Olacağım." Doktor başlamak için bir sonraki regl dönemimi beklememi söylemişti ve o da birkaç hafta sonra olacaktı. Hapın işe yaraması ne kadar sürerdi? "Reçetem var. Sorun değil."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bana ayda sadece üç hafta çalıştığını mı söylüyorsun?"

Bunun doğum kontrolüyle ne alakası var? "Tekrar söylüyorum, sorun değil." Bunun özel bir konuşma olması gerektiği halde Vasili sert bir tavırla baktı.

"Beni tuzağa düşürmeyi mi düşünüyorsun?"

"Tuzak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana içine girmemi söylemiştin!" Neredeyse bağırıyordu. Söylemiş miydim? Bakışlarım kaydı. "Ve sen . . . yaptın?"

Kutup fırtınası geri gelmişti. "Yarım düzine kez. Sanki hatırlamıyorsun!"

Ciğerlerim kasıldı. Beni hamile bırakabilirdi! Preñada? Hamile mi? "Bunu hatırlamıyorum!" Zevki ve yakınlığı hatırlıyordum. Ama havuzda çok uzun süre kalmıştık ve sonra her şey gerçekten sislenmişti. "Ben olsam bunu sana söylemezdim!"

"Beni bir çocukla tuzağa düşürmeyi düşünüyorsanız, daha fazla yanılamazsınız."

Bu ne cüret! "Şimdi bir sorun var. Çocuk istemiyorum, hele senin çocuğunu hiç istemiyorum."

"O zaman bana bunun gebe kalmak için iyi bir zaman olmadığını söyleyin.

En son ne zaman regl oldun?"

Yutkundum, ağzım kurudu. Por Dios, yumurtlamak üzereydim. Ya da zaten öyleydim.

Sevastyan yüz ifademi okudu. "Blyad! "

Vasili Rusça bir şeyler söyledi ama ben tekrar tekrar prostitutka'ya benzeyen bir kelime duydum.

Bu durumu onların bakış açısından değerlendirdim. Yumurtlama döneminde olan ve doğum kontrol hapi kullanmayan bir fahişe, Avrupa'nın en gözde bekâr milyarderinin içine boşalmasını sağlamıştı.

Altı kez.

Sevastyan adama Rusça bir cevap verdi ve Vasili hızla odadan çıktı.

Bana dedi ki, "Başka kadınlar da aynı planı yaptı! Tebrikler, başarıya en çok yaklaşan siz oldunuz." Saatin erken olmasına rağmen bara doğru yürüdü ve bir votka doldurdu.

"Bunun ne kadar kötü görüldüğünün farkındayım ama bunu düzeltebiliriz." Gözlerim büyüdü. "Ertesi gün hapi! Bir tane alabilirim!"

Beni dinlemiyordu, adım atmaya başlamıştı. "Hayatımda ilk kez prezervatifsiz sevişecek kadar gardımı indiriyorum ve sen bu hareketi yapıyorsun."

Birini dolandırmaya çalışmakla suçlanıyordum. Beni! Histerik kahkahamı bastırmak için ağzımı elimin tersiyle kapattım.

Volta atmaya devam etti. "Rus mafyası üzerine bir oyun mu? Aklından ne geçiyordu?"

"Dolandırıcılığı ben yapmıyorum, dolandırılıyorum!" diye bağırmamak için yanağımın içini ısırdım. Kaçak ağzımı daha ne kadar susturabilirdim? Bir gün, kaynayan bir kazan gibi patlayacaktım.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü; zihinsel olarak bir numaralı kurala bağlılığımı yeniledim.

"Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum," dedi. "Ama sonra, açgözlüsün."

Açgözlü bir fahişe. Beni böyle görüyordu. Buradan gitmiştim. Tüm bunları arkamda bırakıp kendi hapımı alacaktım.

Kapıya doğru yürüdüğümde beni engelledi. "Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Şu anda bile çocuğuma hamile olabilirken?"

"Ertesi gün hapi alacağım."

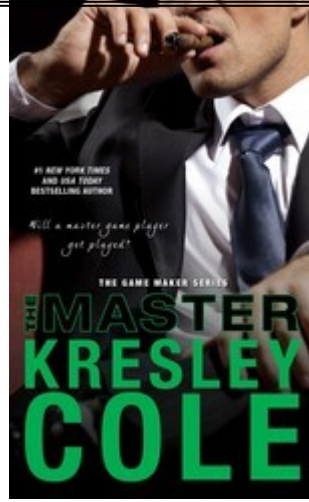
"Ve bunun için sadece senin sözüne mi güveneceğim?" Kolumu sıkarak beni yatak odasına geri götürdü. "Bunu düzelteceğiz, sonra da sana bir ders vermeye bakacağız." Telefonumu elimden kaptı.

"Geri ver onu! Ne halt ediyorsun sen?" "Bu sabah bir doktor geliyor."

"Ne yapmak için?"

Sevastyan bana tehditkâr bir gülümseme takındı, sonra da kapıyı kilitledi.

The Master'ın kopyasını bugün sipariş edin!

Usta

SİPARİŞ İÇİN TIKLAYINIZ

KOPYANIZI BUGÜN SİPARİŞ EDİN!

GALLERY BOOKS
A Division of Simon & Schuster
A CBS COMPANY

© DEANNA MEREDITH STÜDYOLARI

KRESLEY COLE, Immortals After Dark paranormal serisinin ve heyecan verici yeni Dacians serisinin 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır. Immortals After Dark kitapları on yedi yabancı dile çevrilmiş, iki RITA Ödülü kazanmış ve sürekli olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde ve yurtdışında en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Ayrıca beş ödüllü tarihi aşk romanı yazmıştır. Web sitesini ziyaret edin: www.KresleyCole.com.

SESLİ BASKI DA MEVCUTTUR

YAZARLARLA TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA FAZLASINI

SimonandSchuster.com

OKUMA GRUPLARI İÇİN KAYNAK

KAPAK İLLÜSTRASYONU: CRAIG WHITE

KRESLEY COLE'UN KİTAPLARI

Karanlıktan Sonra Ölümsüzler Serisi

Savaş Lordu Sonsuzluk
İstiyor Başka Hiçbir Açlığa
Benzemeyen Bir Açlık
Kötülere Dinlenme Yok
Bir Kış Gecesinde Kötü İşler Gecenin
Kıyısında Karanlık İhtiyaçlar
Alacakaranlıktan Sonra
Karanlık Arzular İblis
Kralın Öpücüğü Kışın
Derin Öpücüğü
Karanlık Bir Prens'in Zevki
Karanlık Bir Savaşçı
Lothaire'in Karanlık
Düşlerinden İblis

Sutherland Serisi

Tüm Zevklerin Kaptanı
Zevkin Bedeli

MacCarrick Kardeşler Serisi

Eğer Cüret
Edersen Eğer
Arzu Edersen
Eğer
Aldatırsan

Arcana Günlükleri

Zehirli Prenses

First in the breathtaking new Otherworld Assassins
series from *New York Times* Bestselling Author

Gena Showalter

Black Ops agent Solomon Judah awakens caged and bound in a twisted zoo where Otherworlders are the main attraction. Vika Lukas, the owner's daughter, is tasked with Solo's care and feeding. The monster inside him yearns to kill Vika on sight. But the human side of him realizes the beautiful deaf girl is more than she seems—she's his.

DOWNLOAD YOUR COPY TODAY!

 POCKET BOOKS
A Division of Simon & Schuster
A CBS COMPANY

Umarız bu Pocket Books e-Kitabını okumaktan keyif almışsınızdır._____

Posta listemize katılın ve yeni sürümler, fırsatlar, bonus içerikler hakkında
güncellemeler alın
ve Pocket Books ve Simon & Schuster'dan diğer harika kitaplar.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi
ziyaret edin

eBookNews.SimonandSchuster.com

Cep Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the
Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2012 Kresley Cole

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Pocket Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Pocket Books ciltsiz ilk baskı Aralık 2012

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

ISBN 978-1-4516-5005-1

ISBN 978-1-4516-5008-2 (e-kitap)

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Terimler
Sözlüğü Epigraf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49

The Master Kresley
Cole Hakkında
Alıntı

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

